STEPHEN CLARKE

Autorul bestsellerului
UN AN ÎN MERDE

În viață ai parte și de merde

Cuprins

STEPHEN CLARKE

În viață ai parte și de merde

Traducere din limba engleză:
Roxana Bârsanu prin Lingua Conexión

editura rao

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc tuturor americanilor pe care i-am cunoscut pe parcursul deselor mele vizite în State din ultimele optsprezece luni, pentru că au fost atât de americani.

De asemenea, aș dori să mulțumesc în mod deosebit firmei de închirieri auto care mi-a permis să mă urc la volanul mașinii lor prețioase imediat după ce am spus „Nu am mai condus niciodată o mașină care are cutie automată. Cum funcționează?”

Totuși, aș dori să le cer tuturor americanilor să mai oprească aerul condiționat din când în când. New York îți dă impresia că e pe cale să decoleze, iar Las Vegas este, practic, un vibrator imens.

Și, la final, salut cu drag toți pelicanii de pe acolo. Nu, nu aveți nevoie de niciun lifting facial, pentru că bărbia triplă este ceea ce vă face să fiți pelicani.

Stephen Clarke, Paris, mai 2007

Un aperitiv

Șoferul care m-a luat de la aeroportul JFK în acea dimineață de februarie era un sikh tânăr care, după ce a ieșit cu mașina din aeroport, a început să mi se adreseze în punjabi sau în vreo altă limbă asiatică.

Tocmai mă pregăteam să îi explic că vorbesc doar engleză și că sunt începător la franceză, când mi-am dat seama că nici măcar nu vorbea cu mine. Vorbea la telefon, chestie pe care a continuat să o facă tot drumul. Mi-am zis că poate are un al doilea job la vreun call center, folosind astfel la maximum timpul petrecut în trafic, prestând servicii de asistență post-vânzare pentru calculatoare.

Totuși, nu m-am simțit jignit. Nu aveam nevoie de o conversație despre vreme sau despre motivul venirii mele în America. Eram bucuros că mă pot relaxa pe bancheta mașinii și mă pot bucura de emoția sosirii la New York.

Până și blocajele în trafic erau ceva exotic – escadroane de taxiuri galbene se îngrămădeau să își ocupe poziția alături de limuzine Lincoln negre și camioane cu botul metalic, toate emanând nori albi de gaze de eșapament în aerul înghețat. Denivelările, adevărate chinuri pentru coloană, nu influențau cu nimic distracția oferită de trafic.

După o oră petrecută astfel, autostrada s-a ridicat deasupra nivelului șoselei, și am putut vedea în zare orașul, siluete argintii proiectate pe albastrul cețos al cerului. Prin rețeaua de cabluri ca de păianjen ale podului suspendat, zăream fleșa clădirii Empire State și forma ca de rachetă a clădirii Chrysler.

Mi-am încleștat mâinile pe banchetă.

După ce am traversat podul, linia orizontului a început să se zărească tot mai bine în stânga mașinii, apoi a început să se micșoreze.

Curând după aceea, am lăsat Manhattan-ul în urma noastră.

Stai puțin, mi-am zis, cred că am luat-o în direcția greșită, nu-i așa?

Paris și Londra

Oare eu am un vis?

1

Semințele dezastrului fuseseră plantate în toamna precedentă, când am deschis o ceainărie englezească lângă Champs-Élysées, în Paris. Aproape imediat, am primit vizita unui inspector cu atribuții în probleme lingvistice din partea Ministerului Culturii, care m-a avertizat să mă aștept la „cele mai dure consecințe" dacă nu traduceam meniul și în limba franceză.

Era bine ales pentru meseria asta, un birocrat înnebunit după putere, care refuza să creadă că până și parizianul cel mai antitalent la limbi străine putea înțelege cuvântul *sausage* atunci când vedea eticheta în fața unei farfurii cu tuburi lungi, umplute cu carne.

De asemenea, a mai sugerat că, clienții mei erau traumatizați de teama că „salata de brânză"[1] ar putea conține un scaun *(chaise* în franceză). Pe bune, salată de scaune? Oare ce fel de tutun galic otrăvitor fumase?

Mi-am păstrat calmul și i-am subliniat faptul că multe dintre denumirile felurilor englezești de mâncare, precum sendviș, tort, ceai cu gheață, pâine prăjită și bacon au fost preluate ca atare în limba franceză, iar singura lui replică a fost un „pff" disprețuitor.

Simțind că preluasem puterea, am continuat cu argumentul suprem că etichetele englezești erau educative pentru clienții mei.

— Ha! Crezi că toți francezii trebuie să învețe engleza cu forța? a urlat el, după care a ieșit furtunos pe ușă, lăsându-mă, am presupus eu, să îmi văd mai departe de sarcina foarte complicată de administra o ceainărie.

Dar nu a fost așa, iar răzbunarea a venit vreo trei luni mai târziu. Era un exemplu de sadism birocratic pur, o scrisoare prin care eram anunțat că ceainăria fusese vizitată din nou, de această dată incognito, fusese găsită vinovată de continuarea funcționării fără meniu tradus și, prin urmare, era condamnată să plătească o sumă obscenă de euro drept penalizări.

— Cât datorăm? am întrebat.

Mă aflam la ceainărie cu Benoît, fiul unui antreprenor parizian uns cu toate alifiile pe nume Jean-Marie Martin, căruia îi vândusem cincizeci la sută din afacere. Jean-Marie cumpărase partea lui de afacere în încercarea disperată de a-l trezi pe Benoît din mirajul vieții de student la viața reală. Fusese o mișcare deșteaptă – l-am lăsat pe Benoît să preia afacerea în calitate de manager, și astfel a trecut rapid de la statutul de copil răsfățat de bani gata la acela de magnet talentat de euro. Făcea o treabă foarte bună cu ceainăria. Sau cel puțin așa credea el, până când a venit amenda.

Benoît a citit din nou suma cu voce tare, iar eu m-am aplecat pentru a-mi răci fruntea de tejgheaua din sticlă, fix deasupra farfuriei umplute pe jumătate cu cei mai scumpi cârnați gătiți vreodată.

— Pot rezolva problema imediat, a zis Benoît în franceză. Voi traduce etichetele, voi rescrie tabla cu prețurile, și am comandat deja și niște meniuri noi pentru servirea acasă. Inspectorul revine mâine.

— Dar nu am banii ăștia, am gemut.

Era o sumă imensă, suficientă cât să mă plimbe în jurul lumii la clasa business sau să îmi cumpăr o mașină sport de categorie mijlocie. Îmi închipuiam, cu tristețe, că probabil avea să finanțeze vreo broșură ministerială care detalia modalitățile de persecutare a vorbitorilor de limbă engleză.

Benoît a țâțâit înțelegător. Era suficient de amabil încât să își ascundă ușurarea că amenda venise pentru ceva ce se întâmplase înainte ca tatăl său să cumpere partea lui de ceainărie. Eram obligat prin lege să plătesc din propriile buzunare.

— Ai putea… a început, dar l-am oprit imediat.

— Să îmi vând partea lui Jean-Marie? Nici gând.

Știam că Benoît avea planuri să deschidă încă o ceainărie, și nu aveam de gând să vând tocmai înainte ca brandul să devină cunoscut la nivel global. Mă rog, asta în cazul în care cartierul latin însemna nivel global.

— Nu, voi face rost de bani, i-am spus.

— Trebuie să plătești în șase săptămâni, sau se va majora din nou.

— Poftim?

M-am ridicat brusc și l-am privit fix în ochi. Dacă ar fi fost tatăl sau sora lui, Elodie, s-ar fi bucurat de durerea mea, dar expresia lui Benoît exprima o îngrijorare sinceră.

— Sistemul legal francez este nemilos, a spus. Nu mai omoară oamenii cu ghilotina, dar nu rezistă tentației de a tăia gâtul unui om de afaceri…

— Mersi, Benoît, înțeleg ce spui.

L-am lăsat să transforme etichetele cu „sausage” în *saucisse* și „salad” în *salade,* iar eu am pornit în căutarea unei soluții pentru

a-mi salva onoarea financiară. Sau *honneur financière,* cum probabil că trebuia să o numesc.

2

Eram în stare de șoc. Nu doar din cauza problemelor mele financiare, ci și pentru că tocmai auzisem cuvintele care exprimă groaza supremă în limba engleză.

Nu, acestea nu erau: „S-ar putea să doară puțin", „Dragă, tot încerc să îți spun ceva" sau „Știați că numărul cardului dumneavoastră de credit este folosit simultan în Moscova, Shanghai și Bogota?"

Această propoziție era mult, mult mai înfricoșătoare. Era: „Ce vrei să faci cu viața ta?"

Când cineva te întreabă asta, de obicei te prefaci că nu auzi sau că suferi de grave probleme stomacale. Dar atunci când persoana care-ți adresează întrebarea este iubita ta, nu o poți ignora. Trebuie să te oprești să vezi finalul misterios al mini-serialului cu detectivi pe care îl urmărești de câteva săptămâni și să îi răspunzi la întrebare.

— Poftim? am zis, încercând din răsputeri să îmi desprind privirea de la televizor pe chipul, de altfel minunat, al Alexei.

— Care sunt visurile tale, Paul?

Și-a lăsat capul pe umărul meu și a oprit sonorul televizorului, ca să nu fiu distras de detectivul care tocmai explica modul în care criminalul a pus în dificultate cei mai buni detectivi ai Scotland Yard-ului de trei episoade încoace.

Îmi dădeam seama că mă aștepta ceva drăguț. Așa cum homarul știe că se va distra de minune atunci când simte primul val de abur care se ridică din oală.

Trecuseră opt ore de când Benoît îmi spusese despre amendă. Stăteam împreună cu Alexa sub o plapumă albă și pufoasă din imensul ei apartament de lângă Bastilia.

Într-un colț al acestui palat cu pardoseală din lemn de pin, la mezanin, se afla un dormitor. Stăteam înghesuiți aici deoarece încălzirea prin pardoseală de la parter costa pe zi cât salariul pe o lună și, pe lângă celelalte griji pe care le aveam, mă aflam temporar între salarii. La fel și Alexa, al cărei unic venit provenea din vânzarea fotografiilor pe care le realiza. De curând avusese vernisaje la Centre Pompidou din Paris și la Galeria Saatchi din Londra, care generaseră mult entuziasm, dar nu destui bani.

Apartamentul era al tatălui ei, care se mutase la Copenhaga alături de noua lui *amour*. Mă mutasem cu Alexa imediat după Crăciun, iar acum era prima dată când ne uitam la televizor din pat. Nu consideram asta drept un semn că nu mai eram atât de încântați că ne aflăm în pat și că avem nevoie și de alte distracții

în afară de goliciunea celuilalt. Eu nu voiam decât să urmăresc ultimul episod al mini-serialului.

Alexa era însă o franțuzoaică artistă, iar intelectualii francezi privesc mini-seriale cu același interes pe care îl au crocodilii față de tocănița de soia: sunt insuficient de consistente pentru a merita atenția lor. De aceea a decis că era perfect normal să deschidă discuția exact la finalul serialului.

— Visurile mele? O întrebare grea, am răspuns. Va trebui să mă gândesc la asta.

— Dar cu siguranță ai niște ambiții. Tocmai de asta ai și deschis ceainăria, nu?

Vorbea engleza atât de bine, încât abia dacă se simțea accentul franțuzesc.

— Da, exact, am fost eu de acord, felicitându-mă că am scăpat de necaz cu atât de puțin efort.

Planam cu degetul deasupra butonului de sonor în timp ce detectivul făcea niște dezvăluiri care le lăsau pe toate celelalte personaje cu gura căscată. Am interpretat cele cinci secunde de tăcere din partea Alexei drept o aprobare tacită că puteam porni din nou sonorul tare.

— Dar ai vândut jumătate din afacere, așa că probabil ai și alte visuri.

La naiba. Va trebui să cumpăr DVD-ul pentru a afla cine este criminalul. Am închis televizorul și m-am așezat mai bine.

— O, am visuri mărețe, am răspuns. Aseară am visat că stăteai goală într-o cadă plină cu apă fierbinte, apoi am intrat și eu și…

— Nu, Paul, te rog, nu mai glumi. Vorbesc serios. Ce vrei să faci cu viața ta?

Ochii ei albaștri și atoatevăzători scormoneau adânc în creierul meu.

— Eu visez să fac un film despre stilul de viață franțuzesc, a continuat ea, să îmi construiesc o carieră în fotografie. Tu la *ce* visezi, pe lângă faptul că te uiți la sfârșitul serialului tău cu detectivi?

Un vis pe care ea tocmai îl ucisese.

— Este minunat să trăiesc la Paris alături de tine, Paul, dar în acest moment sunt un pic… A lăsat propoziția în suspensie.

— Un pic, cum?

— Plictisită.

— Plictisită?

Atunci când ești în pat cu o femeie care-ți spune că ești plictisitor, anumite părți ale unui bărbat se blegesc ca prin farmec.

— Da. Problema asta cu amenda nu te-a lovit întâmplător tocmai acum. Te-ai înmuiat.

— Înmuiat?

— Da, *tu te laisses aller,* te-ai lăsat pe tânjală. A trecut deja o lună de când nu mai faci nimic. Nu te duci la ceainărie aproape

niciodată.

— Benoît nu are nevoie de mine.

— Îți petreci cea mai mare parte a timpului uitându-te la filme, navigând pe pagini idioate de internet sau lenevind prin cafenele.

— Sau ghemuit în pat cu tine.

Mie unul mi se părea viața ideală.

— Dar nu este suficient. Ești un tip cu energie și imaginație. Nu se poate să le irosești astfel. Trebuie să fii mai creativ. Mi-e teamă că vei vinde și cealaltă jumătate a ceainăriei pentru a-ți plăti datoria, și atunci vei avea mai puțin decât nimic.

Am înțeles mesajul. Era momentul să redevin omul cavernelor. Trebuia să plec la vânătoare și să capturez un mamut pentru a-i dovedi faptul că eram un mascul adevărat. Uneori, până și cele mai înfocate feministe gândesc astfel. Pretind că bărbații trebuie să își exploreze latura feminină, dar din când în când au nevoie să simtă pe bărbie asprimea unei bărbi nerase de o zi.

Și, în adâncul sufletului meu, știam că are dreptate.

Lenevitul într-o cafenea din Paris era în continuare o încântare, cu oamenii care se prefăceau că citesc o carte în vreme ce spionau ce fac ceilalți băutori de cafea, cuplurile angajate în conversații atât de importante încât dădeau impresia că erau pe cale să schimbe lumea, adolescenții care-și treceau țigara de la unul la altul în încercarea de a se integra în această societate a oamenilor mari. Era întotdeauna nostim de urmărit.

Dar în ultima vreme mă încerca un ușor sentiment de stânjeneală când mă așezam pentru cea de-a patra ceașcă de espresso a zilei. Îmi dădeam seama că băteam darabana cu degetele pe suprafața din marmură a mesei, de parcă așteptam ceva sau pe cineva. Și nu puteam pune nerăbdarea mea pe seama excesului de cofeină. Era un soi de nemulțumire, îngropată adânc în suflet acolo unde cafeaua, șampania și iubirea (și corpul) unei femei bune nu puteau ajunge. O parte din mine căuta altceva. Un vis, poate.

— Nu, n-am de gând să îmi vând partea din ceainărie, i-am spus Alexei cu cea mai convingătoare voce de neanderthalian pe care o aveam. Voi face rost de bani. Cred că știu și cum.

— Da? m-a întrebat, ridicând o sprânceană.

— Da. Am primit un email acum câteva zile prin care mi se oferea un job. La momentul respectiv am respins ideea, pentru că părea prea nebunească, dar acum…

— Despre ce este vorba?

— Ai văzut *Thelma și Louise,* nu?

— Da.

— Și *Easy Rider?*

— Da?

Fruntea Alexei devenise expresia curiozității. Nu mai era plictisită.

— Și *Alfie*?

— Versiunea originală sau remake-ul?
— Contează?
— Pentru mine, da.

Franțuzoaicele din Paris consideră că remake-urile după filmele din anii șaizeci sunt o blasfemie la fel de mare ca șampania californiană.

— Bine. Varianta originală?
— Da.
— Ei bine, oferta asta le îmbină pe toate.
— Așadar, va trebui să te duci în America, să folosești un accent prețios, iar acolo vei fi urmărit de poliție pentru că ai două femei periculoase în mașină?
— Sper că voi avea doar o franțuzoaică alături de mine, am răspuns. Cât de periculos poate fi?

Alexa a zâmbit și mi-a plantat un sărut pe umăr. Poate că n-am adus încă mamutul acasă, dar măcar am sugerat că s-ar putea să știu pe unde se află animalele astea blănoase.

3

După două zile, mă aflam la Londra, îmbrăcat în cel mai bun costum pe care îl aveam și cu întreaga mea viață imprimată pe o coală A4.

Clădirea unde tocmai mă lăsase taxiul avea cel puțin zece etaje și era toată din sticlă de culoare albastră, cu excepția treptelor din marmură albă care duceau la ușa de la intrare. În capul scărilor, un ecosistem de tufișuri cu aspect exotic creștea într-un imens sarcofag de granit. Mi-am zis că probabil au cumpărat o mumie egipteană, pe care au lăsat-o la germinat, deși mă întrebam de ce nu au plantat trandafiri și meri, din moment ce această clădire reprezenta, teoretic, stilul britanic. Era noul sediu central al unei organizații nou-nouțe pe nume (și aici citez) *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie.* Aceștia erau cei care îmi trimiseseră oferta de lucru, prin intermediul unei companii de recrutare.

După un scurt interogatoriu la care am fost supus de către doi tipi de la pază, am luat liftul până la etajul șase și am așteptat pe un hol acoperit cu un covor de culoarea pâinii ușor prăjite. Pereții erau de un portocaliu care semăna cu fasolea fiartă. Tot ce mai lipsea pentru a completa tema micului dejun englezesc era un set de accesorii în formă de ouă ochiuri.

Nicăieri nu se zăreau urme de viață, și nici nu se auzea vreun sunet.

Asta până când ușile liftului s-au deschis din nou și o voce feminină a invadat coridorul, emițând sunete care sugerau că suferea o cădere nervoasă.

— Nu, nu pot să-ți duc javra la tuns, urla ea. Mă rog, nu înainte de șase.

Din lift a ieșit o tipă înaltă, creață, de vreo treizeci și ceva de ani, îmbrăcată cu niște haine pe care părea că le cumpărase de la vreun magazin de mâna a doua specializat în ținute nepotrivite. O jachetă colorată, lălâie, o fustă mini, ecosez, dresuri cu dungi verticale și niște cizme antice din piele întoarsă. Într-o mână ținea strâns un morman de dosare, care arătau de parcă le-ar fi scăpat deja pe jos de vreo zece ori.

— Nu, George, tu du-te la naiba, așa cum faci tot timpul. Vai, a exclamat când m-a văzut și a închis telefonul.

— Bună, a zis, întinzându-mi mâna în care se afla telefonul. Îmi cer scuze pentru ce ai auzit, ai venit mai devreme, intră, ah, la naiba, unde-or fi nenorocitele alea de chei, ține asta puțin, la naiba.

Mi-a trântit dosarele în brațe și am asistat la al doilea atac al sindromului Tourette în timp ce femeia scotocea prin geanta din piele întoarsă. În tot acest timp mă măsura direct, din cap până-n picioare, de parcă aș fi fost o fată într-un club de striptease. Nu că aș fi călcat vreodată în vreunul. În fine, nu în Europa, cel puțin.

— Cretinii nu m-au lăsat să parchez afară. Adică cine are permis în prima zi de muncă, uite-le, rahat, cum naiba deschizi căcatul ăsta… ah, gata, minunat, au livrat-o deja, ia un loc, cafea, ah, nu cred că e făcută, dă-o naibii, să începem, bine?

A rupt banda adezivă de pe o cutie mare din carton, care se afla sub o fereastră cu vitralii.

— Vom încerca mai întâi cu asta, în regulă?

A scos ceea ce părea a fi un câine alsacian fără picioare și mi l-a aruncat. Când l-am prins, mi-am dat seama că era un *busby,* o pălărie de soldat al gărzii, din piele de urs. Mă întrebam dacă e vorba de un test de cultură generală – *Numiți acest obiect britanic.* Mai urma să mi se ceară să identific un baton Marș prăjit și un șervet cu Charles și Camilla.

— Păi? a zis. Ridică-te. Puneți-o pe cap.

Căciula mi-a alunecat peste ochi și mi-a gâdilat urechile. Printr-o perdea de blană artificială, am văzut că a făcut o poză, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra cutiei Pandorei.

— A, da. Ce spui de astea?

De data asta a trebuit să îmi pun la gât un guler aspru din dantelă, apoi să rânjesc în timp ce ea mă poza în costumul de Beefeater[2].

— Cam tineresc, dar la naiba, a spus. Aaaa, știu ce trebuie să facem cu tine, ah, rahat.

Intrase cu toată partea de sus a corpului în cutie. O coroană din plastic a zburat pe deasupra umărului ei, urmată de ceea ce părea a fi cușma unui bufon cu niște clopoței care atârnau. Cel puțin avea să mă scutească de umilința aceasta.

— Bine, nu mai avem nimic.

S-a ridicat și a început să se dezbrace.

— Scoate-ți nădragii, mi-a spus.

Mamă, ce s-a mai schimbat stilul interviurilor de când n-am mai dat eu unul, îmi spuneam. Oare avea să mi se ceară să i-o trag în numele Angliei?

— Nu ești timid, nu-i așa? Haide, vedem o mulțime de corpuri în meseria noastră. Pun pariu că nici nu e prima oară când vezi o fată în colanți, nu?

Așa era, iar experiența asta era la fel de neplăcută cum fuseseră și celelalte. Scuze, doamnelor, dar există o lege a naturii care spune că lenjeria de corp a femeilor, chiar și un bikini, nu poate fi înghesuită într-un container de nailon și să rămână sexy, în același timp.

— N-au trimis și kiltul, dar fusta mea va fi suficientă pentru pozele de probă. Îmi cer scuze că e doar tartanul clanului Marks and Spencer.

A fornăit zgomotos, de parcă și-ar fi curățat nasul, și am presupus că râde.

Măcar nu urma să am parte de sex, ci doar de o fotografie cu genunchii mei îmbrăcați în tartan. Mi-am dat jos pantalonii și mi-am pus fusta. Din fericire, sau din nefericire, se prindea în talie cu o cataramă, așa că am putut să o ajustez ușor, cel puțin pe lățime.

Abia când am asistat la imortalizarea genunchilor mei în pixeli și am ascultat-o pe nebuna care vorbea întruna despre faptul că „vom avea un kilt adevărat pentru broșură”, mi-am dat seama că toată deghizarea asta probabil că nici nu era necesară. Nu venisem aici pentru o broșură. Nu eram omul potrivit. Și, dacă stau bine să mă gândesc, nici eu nu nimerisem persoana potrivită. Eu trebuia să mă văd cu un tip pe nume Tyler. Presupun că asta era asistenta lui. Nu, ca să fiu sincer, nu am presupus nimic, doar am urmat instrucțiunile și i-am permis să își bată joc de mine.

— Hmmm… am încercat eu să o întrerup, dar ea pălăvrăgea întruna în timp ce căuta din nou prin cutia de carton.

— Ai adus cu tine portofoliul? Ai făcut ceva campanii importante în ultimul timp? Ah, rahat.

Îi suna telefonul. S-a uitat la număr, apoi a răspuns, tratându-mă cu o grimasă care spunea „Scuze, dar trebuie să răspund”.

— Ce? Gravidă? Din nou? La naiba. Stai o secundă.

A acoperit receptorul cu mâna.

— Scuze, dragă, e soră-mea. Poți aștepta afară puțin?

M-a apucat de cot și m-a condus către ușă.

— Cine-i tatăl? a zis la telefon. Rahat, deci mințea când spunea despre vasectomie. Nenorocitul!

M-am trezit pe coridor într-o fustă mini, sperând din toată inima să nu treacă cineva și să mă vadă astfel.

— A, sunteți cumva dl. West?

Am fost foarte tentat să răspund negativ.

4

Un bărbat plinuț, îmbrăcat cu un costum gri, se holba la mine prin lentilele unor ochelari de citit cu ramă din aur. Avea cel puțin cincizeci de ani, dar își purta părul cărunt destul de lung și lățos. Și-a rânjit dinții la mine, nu într-un zâmbet, ci pentru a și-i linge de parcă s-ar fi curățat de ceva ce îi rămăsese de la micul dejun.

— Jack Tyler, a spus, întinzând mâna.

Era clar că se hotărâse că nu ar fi fost politicos să atragă atenția asupra picioarelor mele goale. Un funcționar de modă veche.

— Paul West, am mărturisit eu. Ăaaa, cât despre fustă…

— Vă rog să intrați.

A făcut un semn către biroul de lângă ușa striperiței nebune.

Biroul lui Tyler era identic cu cel de alături, doar că rafturile erau pline pe jumătate cu dosare și cărți de mici dimensiuni. Pe birou mai avea și un calculator, părea că tipul acesta ocupa spațiul de cel puțin o zi în comparație cu vecina lui.

Ne-am așezat față în față la birou.

— Ar trebui să vă explic, am spus.

— Sunteți scoțian? m-a întrerupt din nou. Avea vocea blândă și oarecum afectată.

— Nu.

— Nu sunteți travestit, nu-i așa? Nu că am avea ceva cu ei. Guvernul britanic este un angajator care oferă șanse egale tuturor.

A spus asta de parcă ar fi recitat direct dintr-un manual.

— Nu, colega dumneavoastră din biroul alăturat mi-a luat pantalonii.

— Înțeleg.

M-a privit cu indulgență, ca un psihiatru al cărui pacient tocmai îi explicase că este o roșie uriașă.

— Nu pentru a-i purta, evident. Nu am făcut schimb de haine.

— Nu?

— Nu. Mi-a cerut să îi dau jos ca să facă niște poze.

— Serios?

Se uita fix la perete de parcă ar fi încercat să vadă toate chestiile perverse care se petreceau alături.

— Vreau să spun că avea nevoie de cineva îmbrăcat într-un kilt pentru niște poze, un fel de broșură turistică, zicea ea, și cum modelul n-a apărut, iar eu mă aflam deja pe coridor, m-a rugat să particip.

— Aha.

Părea în sfârșit că a înțeles despre ce era vorba.

— Așa că ai sărit din nădragi în poale.

— Poftim?

— Nădragi. Un regionalism pentru pantaloni.

— A, da, bună asta.

Am reușit să zâmbesc politicos.

— Acum vorbește la telefon și mi-a cerut să aștept afară. Îmi iau pantalonii înapoi după ce termină.

— Da, da, e bine așa, a spus lingându-și dinții. E cam haos pe aici. O nouă denumire, un sediu nou, fără niciun rost, dacă mă întrebi pe mine.
— O denumire nouă? am întrebat.
— Da, *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie* este de fapt fosta *Autoritate pentru Turiști* până când un tâmpit de la guvern a decretat că suna prea *demodat,* sau ceva de genul. În fine.
Răsfoi niște hârtii pentru a-și aduna gândurile.
— Am vorbit destul despre noi. Spuneți-mi ce ați făcut recent. În Franța și în Anglia.
I-am povestit despre perioada petrecută la Paris, în care am fost ocupat cu organizarea ceainăriei, și i-am relatat și despre momentul reîntoarcerii la Londra pentru a angaja un bucătar francez cam sărit de pe fix. Tyler mi-a adresat câteva întrebări, dar niciuna dintre ele nu a pătruns pe teritoriul periculos al curiozității de a mă întreba de ce am renunțat la două servicii într-un singur an.
— Bine. În regulă. Așaaa.
Și-a trecut din nou limba peste dinți, iar eu am avut nevoie de toată rezistența mea mentală pentru a nu imita gestul. Ticul asta dădea dependență.
— Aveți întrebări pentru mine în acest moment?
— Păi, da. Una, în principal.
— Și anume?
— În ce constă slujba, mai exact? Compania de recrutare mi-a oferit suficiente informații cât să îmi atragă atenția, dar a refuzat să dea detalii concrete. Mi-a spus că este strict secret.
— Ah!
Era un râs, dar a sunat de parcă tocmai fusese împușcat.
— Tipic, a mormăit. Externalizare. Plătești pe altcineva să îți facă treaba și o faci tot tu până la urmă. Resurse pentru Turiști, pe naiba. Externalizare pentru turiști, mai degrabă. Știți, nici măcar nu e clădirea noastră. Vă puteți imagina cât din bugetul nostru se duce pe chirie?
Spusese toate astea adresându-se tavanului, dar acum se întorsese pe pământ și îmi arăta din nou gingiile.
— Încă o dată, care era întrebarea?
— Despre serviciu.
— A, da. Cât de multe știți?
— Păi, tot ce mi-au spus cei de la recrutare este că voi merge prin SUA, să promovez Marea Britanie ca destinație turistică, și că este vorba despre un concurs.
Mă asiguraseră și că voi primi o primă grasă dacă va câștiga Marea Britanie.

— Da, despre asta-i vorba, a răspuns el. Peste aproximativ o lună se va decide prima Capitală Internațională a Turismului, iar câștigătoarea va găzdui Târgul Internațional de Turism de anul viitor.

Am părut foarte impresionat.

— Câștigarea competiției va atrage nu doar milioane de turiști, a continuat el, ci și o parte generoasă din bugetul WTO. Știți ce înseamnă WTO?

— World Trade Organization? Da, deși cred că tocmai și-a schimbat denumirea în Global Business Solutions.

— Ce? Pe bune?

— Nu, eu…

— Ha. E bună. Exact. La țintă. Sau la fix. Sau ceva de genul.

— Dar ați spus că votarea va fi peste o lună. Așa că jobul acesta e cam pe ultima sută de metri, nu?

— Da. Au fost niște probleme… logistice.

Nu părea dispus să dezvolte pe marginea subiectului.

— Cine mai concurează? am întrebat.

— Bună întrebare. Foarte bună întrebare. Cine naiba mai concurează?

Scotoci prin hârtiile de pe birou și într-un final își miji ochii uitându-se pe o broșurică.

— Celelalte nații concurente sunt…

Și-a pus degetul pe pagină și a citit:

— China, Franța și SUA. Știu că v-ați fi calificat pentru Franța, dar avem deja pe cineva pe teren acolo, și de aceea ne-am gândit că v-ați putea ocupa de America.

A fluturat cu mâna înspre fereastră, probabil în direcția unde considera că s-ar afla vestul.

— Ce-ar trebui să fac mai exact?

— A, da. Păi, trebuie să recunosc faptul că încă mai lucrăm la unele detalii. Dar, în mare… detest cuvântul acesta. Trebuie să existe altele mai bune…

— În general? am propus eu.

— Da, în general, mulțumesc, candidatul câștigător va organiza o serie de evenimente promoționale în orașele cheie.

A zâmbit și și-a trecut din nou limba peste dinți. De data asta n-am putut rezista și mi-am trecut și eu repede limba peste dinții de sus.

— Și care sunt orașele cheie? am întrebat.

— Ah. Da. Sincer, habar n-am. Uitați-vă aici.

Mi-a împins broșura. Am deschis-o la o pagină pe care scria „Orașe participante, SUA”, dar nu spunea decât „Orașele urmează a fi confirmate”.

— Și au fost deja confirmate? am întrebat.

— Da, a răspuns. Probabil. Mă voi interesa. Am primit broșura asta acum câteva luni.

— Și mi s-a spus că voi călători în America.

Mă imaginam deja acolo, pe o mare autostradă, cu un picior pe accelerație (sau pe pedala de viteză), și cu celălalt atârnat de fereastră, bronzându-mă la soarele din Wyoming. Da, puteam să scot pe fereastră și mâna și piciorul, pentru că mașina avea să aibă cutie de viteze automată.

— Așa este, într-un Mini.

— Poftim?

Dintr-odată m-am trezit înapoi în biroul englezesc întunecat.

— Un Mini? Dar eu am picioare. Și voi avea și bagaje.

Ca să nu mai pomenesc de prietena mea.

— Mă gândeam la ceva mai mare. Un taxi londonez, poate? Nu e nimic mai englezesc decât un taxi negru.

— Nu, nu. Am făcut un sondaj.

De data asta, când și-a lins dinții, a făcut-o de parcă ar fi vrut să alunge gustul rău al cuvântului pe care tocmai îl rostise.

— Și a ieșit la iveală că taxiurile sunt prea negre.

— Prea negre? De ce nu vopsim unul?

— Și mult prea demodate. Nu mă întrebați pe mine, eu nici măcar n-am apucat să completez formularul.

Dar dacă îmi amintesc bine, mașinile Mini sunt colorate și haioase, elegante, dar nu snoabe. Cam așa ceva. Ați înțeles ideea. Cum îi spuneau înainte? Cool Britannia.

Totuși, exista o mică problemă.

— Mini-urile nu sunt acum germane? am întrebat.

Tyler și-a scos ochelarii și și-a lăsat bretonul să îi cadă peste ochi.

— Să înțeleg, a întrebat cu o notă de oboseală în voce, că nu sunteți convins că această… misiune poate li dusă la bun sfârșit?

— Nu, nicidecum, aș vrea să încerc.

Corecție – *eram nevoit* să încerc dacă voiam să îmi plătesc amenda.

— Doar că pare puțin dezorganizat, am spus, dar, așa cum vedeți din CV-ul meu, știu să salvez o situație aparent fără ieșire.

Nu trebuia să știe el că ultimul meu serviciu se încheiase atunci când bucătarul francez încercase să mă sufoce cu o salată de dovlecei.

— Ok, bine. Păi atunci, Tyler a bâjbâit după mouse-ul de la calculator și a apăsat obosit. În acest caz, am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Un sondaj.

Și-a pus ochelarii și a citit de pe ecran.

— Să începem, numărul unu. „Ce părere aveți despre Agenția Americană de Siguranță Națională?"

— Poftim?

— Are rolul de a identifica atitudinea pe care o aveți față de gazdele dumneavoastră transatlantice. Sfatul meu este să încercați să nu păreți a fi un terorist.

— Bine. Păi ce ziceți despre „Sunt pentru".

— Poftim?

— „Sunt pentru o țară sigură”.

— E cam scurt.

— Dar ce altceva aș putea spune?

Nu aveam de gând să mă lansez într-un discurs despre ce idee bună era să interzici oamenilor să ia cu ei pastă de dinți în avion.

— Dacă insistați.

A scris cu două degete, apoi a început din nou să citească.

— Ce părere aveți despre actuala renaștere…

Părea că a rămas fără energie la mijlocul întrebării, dar a inspirat profund și a continuat:

— Actuala renaștere a religiozității americane? Religiozitate? Există cuvântul acesta?

Frate, de la o întrebare capcană la alta. Mi-am modelat răspunsul cu mare grijă, ca un cofetar francez care modelează o trufa de ciocolată.

— Păi, dacă îmi permiteți să îl citez pe George Michael, care cred că este grec ortodox…

— Da?

— „Tre' să ai credință”.

— Pardon?

— „Tre' să ai credință”. Sunt cuvinte dintr-un cântec.

— Vreți să scriu asta?

— Da, vă rog. Dar poate că ar trebui să nu notați și partea cu George Michael. Și scrieți „trebuie” în loc de „tre'”.

Tyler a dat simplu din cap și a scris.

— Și ultima, promit, a spus. „Ce părere aveți despre politica externă americană?”

Mi-a surprins expresia îngrozită și a dat din cap. (), da, asta era cu adevărat dificilă.

— Ca toți britanicii, am spus într-un final, sunt recunoscător că americanii au intrat în cel de-al Doilea Război Mondial și ne-au ajutat să eliberăm Europa. Iar bunica vă mulțumește pentru dresurile de mătase, mi-am zis.

Tyler a ridicat din umeri și a trimis răspunsul meu către Pentagon, sau unde l-o fi trimis.

— Se pare că asta este tot, a spus. Dacă obțineți postul, vă contactez. Eu sau altcineva. Probabil că și serviciul acesta a fost externalizat. Ha!

Am râs, i-am strâns mâna și m-am grăbit spre ușă înainte să îmi mai arunce vreo mostră din umorul lui maniaco-depresiv. Era timpul să îmi recuperez pantalonii.

5

— Inspiră atmosfera asta!

Prietenul meu american Jake suferea de ceea ce eu consideram a fi o boală lingvistică aparte, și anume, nu putea vorbi nicio limbă străină.

Nu, nu e complet adevărat. De fapt, vorbea două limbi simultan, franceza și engleza, așa că trebuia să ai un fel de sistem stereo de ascultare în minte pentru a înțelege despre ce vorbește. Și, mai rău decât atât, deseori pronunța cuvinte franțuzești cu accent american, și invers.

Așa că ceea ce a pronunțat, de fapt, a fost „Inspiră atmos-*faire* asta”. Din fericire, știam suficientă franceză pentru a ști că *inspiră* înseamnă a inhala.

Prin perdeaua lățoasă a părului său blond și lung până la umeri, Jake radia un zâmbet de plăcere pură în timp ce respira cu nesaț aerul din jur. În fine, spun aer, dar atmosfera era în principal alcătuită din umezeală și fum. Abia dacă mai rămânea și ceva spațiu pentru prețioasele molecule de oxigen.

Era în jur de zece seara. L-am sunat pe Jake imediat ce am ajuns la Paris, iar el m-a invitat să merg cu el pe acoperiș. Uneori mai urcam aici pentru a scăpa de lume și pentru a discuta nimicuri, de obicei cu ajutorul unei sticle de ceva. Atâta vreme cât nu ploua sau nu era ger, era destul de sigur să ne cățărăm afară pe luminator pentru a ajunge pe suprafața plană din mijlocul acoperișului. Asta dacă nu te împiedicai de marginile unde plăcuțele de zinc se suprapuneau, și nu cădeai în stradă de la etajul șase.

Stătea pe acoperișul din metal, rece ca gheața, cu spatele strâns lipit de un horn fierbinte. Era un loc destul de popular. Coșul de fum era însemnat cu urme de țigară și fosile de gumă de mestecat, și se zărea și un graffiti cu o pisică, de parcă făcea locul și mai plăcut.

Exista și un motiv întemeiat pentru popularitatea de care se bucura. De pe locul meu cu încălzire centrală exterioară, aveam o priveliște spectaculoasă asupra puzzle-ului anarhic al acoperișurilor Parisului. Blocurile, care arătau atât de cenușii și uniforme din stradă, își dezvăluiau individualitatea la nivelul superior, cu diverse unghiuri, luminatoare și terase ilegale ridicate pe acoperiș. Pe o clădire, locatarii de la ultimul etaj colonizaseră zincul cu un pătrat de AstroTurf[3] și un palmier din plastic. Două șezlonguri din același material erau îndreptate cu fața spre vest, pentru a surprinde apusul.

Soarele apusese de mult, dar acum Turnul Eiffel, care se zărea în depărtare, începea să lumineze de parcă un miliard de licurici excitați s-ar fi aruncat din vârful lui. La fiecare oră, de la apus până la ora unu dimineața, luminile turnului se succed în ritm disco timp de cinci minute, iar spectacolul pe care îl urmăream în acea seară l-ar fi determinat chiar și pe cel mai blazat electrician să se entuziasmeze.

Cu toate acestea, pe Jake nu îl interesa această etalare a tehnologiei franceze de iluminat. Ținea strâns în brațe un tub strălucitor din metal, care urca spre acoperiș dinspre curtea interioară a clădirii. Era gura de evacuare a sistemului de aer condiționat al cafenelei de la parter.

— Inspiră asta, a repetat, ridicându-se pe vârfuri pentru a ajunge cu nasul cât mai aproape posibil de orificiul sub formă de ciupercă. *Pure* Paris.

Da, literalmente adulmeca noxele unei cafenele pariziene, un amestec de gaze aproape la fel de toxice ca un incendiu la o rafinărie de smoală. Și în același timp pufăia și o țigară Gauloise.

Mi-am zis că nu putea exista decât o singură explicație pentru succesul pe care îl avea la femei. Atunci când nu purta costumul negru *Paul Smith* pe care îl împrumutase de la mine cu trei luni în urmă și pe care nu mi-l mai înapoiase, arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat pe întuneric după o orgie a sperietorilor de ciori. Am concluzionat, așadar, că rânjetul său băiețesc și capacitatea sa de a se comporta ca un tântălău erau irezistibile.

Recent, descoperise un nou filon de comportament stupid – Franța anunțase că fumatul urma să fie interzis în locurile publice. Și deși părea puțin probabil că fumătorii parizieni chiar aveau să respecte legea, Jake voia să își facă de cap înainte de sfârșitul lumii.

— Virginie vrea să mă las deja de fumat, spuse el. Nu îmi mai permite, frate, să fumez în apartament, adică nici măcar dacă scot capul pe fenêtre[4].

Virginie era studentă la cinematografie. Jake locuia cu ea cam de când îi împrumutasem costumul. Era cea mai lungă relația a sa, și destul de probabil singura pe care o avusese cu o franțuzoaică în timpul șederii sale de zece ani la Paris. Încă din prima zi se ghidase după planul de a se culca și, apoi, de a scrie poezii, cu femei de toate naționalitățile care conviețuiau în oraș. Se pare însă că în relația cu Virginie părea să îl intereseze mai mult decât așternutul și poezia.

— Scrii poezii despre ea? l-am întrebat.

Jake m-a privit suspicios. Mă acuza deseori că nu îi respect *posy*[5]. Iar când zicea asta nu se referea la flori, ci la *poésie*, poezia sa. Dar nu avea dreptate, îi respectam nespus poeziile, cum respectam și câinii pitbull, adică făceam tot ce-mi stătea în putere pentru a evita orice contact direct cu ei. Odată ce ai ascultat cincizeci de cuplete fără rimă despre ce-a făcut Jack cu o interpretă iraniană beată și un borcan de caviar, nu mai ești chiar așa de nerăbdător să mai auzi și altele.

— Mda, a răspuns. Să știi că da. În fiecare zi îi trimit câte un mesaj cu o poezie erotică. Fain, nu?

— Da, superb.

Am sorbit îndelung din paharul meu cu Chenin Blanc pentru a-mi liniști stomacul.

Jake s-a așezat lângă mine.

— Crezi că vei accepta propunerea asta americană? in-a întrebat.

— Nu sunt sigur că mă vor accepta *ei* pe mine.

I-am prezentat câteva motive pentru care era foarte probabil să primesc o scrisoare de refuz, printre care am enumerat și răspunsurile mele evazive la întrebările politice încuietoare, și scurtul meu popas în universul travestirii.

— Femeia aia intervieva modele, i-am spus. Erau probe deschise, așa că nu știa cine avea să apară și, în mod logic, a presupus că o așteptam pe ea.

Jack a încuviințat de parcă fusese vorba de o neînțelegere firească, ceea ce a fost drăguț din partea lui. Îmi repetam scuzele pentru momentul când aveam să îi prezint noutățile Alexei, care se afla în sudul țării și filma niște copii pentru documentarul ei despre stilul de viață francez. Voia să îi întrebe de ce în suburbiile din Marsilia incendierea pădurilor în fiecare vară, și a mașinilor în fiecare iarnă, reprezenta un stil de viață.

— Întreaga poveste a fost foarte haotică, am continuat. Cred că la un moment dat nici n-am mai luat jobul acela în serios.

— E domaj, a răspuns Jake.

Mi-am tradus asta ca fiind „e păcat” (*dommage).*

— De unde vei lua bani pentru amandă?

A fost nevoie de câteva secunde pentru a-mi da seama că voia să spună *amende,* cuvântul francez pentru amendă.

— Am și alte câteva variante de joburi, i-am spus. Una dintre fostele mele prietene lucrează într-o bancă. Poate va reuși să îmi obțină un împrumut. Dar asta nu rezolvă faptul că sunt Dl. Plictisitor pentru Alexa.

— Paul, trebuie să o surprinzi cumva. Poate ar fi bine să îți cumperi un costum de Superman. Apoi, invit-o să faceți dragoste pe un trapez.

— Da, super idee, Jake.

Ca de obicei, sfaturile lui privind femeile ar fi trebuit să fie însoțite de un avertisment privind sănătatea mintală.

— Știi, a continuat el, o să merg în curând în America. La mama, în Nevada. Mă gândeam că ne putem vedea pe acolo.

— Să ne vedem? Da, doar că, dacă îmi dau jobul, nu sunt sigur că voi ajunge și în Nevada.

— Nici eu.

— Poftim?

Jake a oftat din rărunchi și s-a apucat să îmi povestească o chestie despre cum a cumpărat un bilet de avion, apoi a găsit altul mai ieftin și l-a anulat pe primul, doar că s-a ars atât de tare cu taxa de anulare, încât abia dacă i-au mai rămas ceva bani pentru un zbor super ieftin până în Orlando. În sfârșit, aveam senzația că

ascult pe cineva care a primit o bâtă de baseball drept cadou de Crăciun, pentru a-și petrece apoi toată ziua dându-și cu ea în cap.

— Dar nu-i bai, frate, a încheiat. O să atrapez eu vreun *greyhound.*

— Poftim?

Intenționa să meargă acasă călare pe un câine?

— Știi, autobuzele alea.

— A, da.

Evident, *attraper* înseamnă să prindă, iar *greyhound* se referea, evident, la Greyhound, firma de autobuze. Cel puțin de data asta folosise cuvântul englezesc potrivit.

— Știi, aștept, cum se zice, cu neliniște?

— Cu nerăbdare?

— Da. Da, aștept plin de neliniște și nerăbdare, care-o fi cuvântul, să merg în America, cu o singură excepție.

— Și anume?

A inspirat.

— Fumul, frate. Amicii mei din New York mi-au spus că fumatul pe acolo e la fel de dispărut ca pasărea tlodo. Chiar și la concertele rock, atmos-faira este curată.

A făcut o grimasă. Era mare amator de concerte rock la Paris, unde, cel puțin deocamdată, aerul era atât de gros din cauza fumului de țigară, încât abia dacă puteai zări plăcuțele imense cu „Fumatul interzis” de pe pereți.

Jake a tras adânc din chiștoc și a arătat către o clădire modernă de peste drum.

— Uite, a zis el indicând silueta unei femei care își făcuse apariția la o fereastră fără perdele de la ultimul etaj. Uneori gătește îmbrăcată doar în lenjerie intimă.

Sunt sigur că știe că există oameni care o privesc, dar își dă hainele jos și pregătește friptură și cartofi prăjiți. A râs.

— Fum și lenjerie. Trăiască Parisul. Cine are nevoie de l’Amerique, nu?

6

Sunt fete care te lasă să adormi pe laurii victoriei. Nu și Alexa. Dacă îi spuneai că o iubești, nu însemna că nu trebuia să i-o mai repeți. Era mai degrabă ca atunci când cumperi un iaurt – jurământul de iubire eternă rămânea proaspăt doar câteva zile, apoi necesita o reînnoire.

De asemenea, nu era suficient să spui „Te iubesc, draga mea” și apoi să speri că asta avea să îi distragă atenția de la anunțul care suna ceva de genul: „Uite, cred că am dat-o în bară la interviu, așa că să nu-ți faci mari speranțe că vei trăi Visul American în viitorul apropiat”.

Așa că în seara în care Alexa s-a întors de la Marsilia, am așteptat-o la gară și am dus-o cu taxiul la unul dintre restaurantele ei preferate.

În timpul celor douăzeci de minute petrecute în taxi, i-am prezentat o variantă atent editată a timpului petrecut la Londra. I-am spus: „Cum se așteptau să le ofer răspunsuri coerente?”. Știam că franțuzoaicele simpatizau cu oricine care era nevoit să răspundă unor întrebări cretine din partea guvernului SUA. Oare nu un pilot francez i-a răspuns unui paznic de la aeroportul JFK care l-a întrebat ce avea în valiză „O bombă, cretinule”? Cred că în curând va fi eliberat de la Guantanamo.

Spre surprinderea mea, a râs la replicile mele succinte.

— Foarte bine, Paul. Oricum, cine-ar vrea să se ducă în America?

Ceea ce m-a șocat puțin. Ea era cea care mă trimitea într-o aventură bărbătească.

— Vei găsi un alt job, a continuat. Așa cum ți-am mai spus, ești un tip inventiv. Te simți inventiv în seara asta?

M-a pișcat de pantaloni jucăuș, ușor dureros, și dintr-odată mi-a pierit cheful unui festin tărăgănat.

— Ești sigură că vrei să mergem la restaurant? am întrebat-o cu o voce cu jumătate de ton mai ridicată decât de obicei.

— Da. Nu ți-a spus mama ta că trebuie să hrănești o fată înainte de a o… mi-a șoptit, lipindu-și gura de urechea mea.

— Nu, nu mi-a pomenit niciodată așa ceva, am zis. Mama mi-a spus întotdeauna să mă spăl bine pe sub unghii înaintea unei întâlniri, și cam asta a fost tot.

— Ah, voi, anglo-saxonii ăștia, considerați că e mai important să fii curat decât romantic. Oricum, nu m-ai întrebat ce am rezolvat la Marsilia. Oare chiar te interesează atât de puțin munca mea?

Și iată-ne ajunși din nou pe teritoriul reînnoirii rezervei de iaurt.

I-am spus șoferului să ne lase pe Bonne Nouvelle, o parte a rețelei de bulevarde largi sculptate în secolul al XIX-lea, prin Parisul medieval pentru a permite trupelor să mărșăluiască în jurul orașului ca să înăbușe revoltele.

La câtiva metri se afla un restaurant parizian tradițional, unde mâncarea era mai degrabă acceptabilă decât spectaculoasă, dar unde pentru a obține o masă vineri seara, chiar și pentru o cină servită devreme, în jurul orei șapte și jumătate, necesita punerea în aplicare a tuturor abilităților personale de convingere. Restaurantul se afla într-o curte interioară, departe de stradă, și întregul spațiu era un amestec tipic parizian de cozi și ceartă. Acum era și mai aglomerat decât de obicei, pentru că tocmai sosise un grup mare de turiști, în timp ce două persoane se uitau în jur căutând un loc sigur unde să își lase bicicletele.

Parizienii consideră întotdeauna că au prioritate în fața grupurilor de turiști, așa că Alexa și cu mine ne-am croit drum către luminile strălucitoare din jurul ușilor rotative ale restaurantului, unde șeful de sală, un tip de vârstă mijlocie într-un costum albastru, își făcea numărul.

— *Une table pour quatre*[6]*,* a anunțat.

Venise rândul primului grup de patru persoane din coadă să vorbească tare și să se arunce în față. Era vorba despre două cupluri franceze, îmbrăcate cu paltoane groase de lână, care au lăsat în urmă patru americani, încruntați și nervoși pentru că s-au lăsat depășiți.

Un tip cu barbă, de vârstă mijlocie, cu pană la pălăria verde de inspirație tiroliană, își croia drum către ușă.

— Am făcut o rezervare prin telefon, a spus el discret.

— O rezervare prin telefon? a pufnit șeful de sală.

Toată mulțimea asculta vibrând.

— Nu și la restaurantul acesta, domnule, a continuat el. Noi nu facem rezervări. Poate că ați sunat la Medo-ul de peste drum?

Lumea a râs și a aplaudat.

— Cât timp trebuie să așteptăm pentru o masă de două persoane? am întrebat.

Am descoperit că cel mai bine era să te duci direct la șeful de sală. Era mai puțin probabil că îți vei pierde locul din coadă dacă te vedea. În plus, perioada petrecută cât îți lua să pui întrebarea, erai aproape îndreptățit să te afli în fruntea rândului.

— *Dix minutes*[7]*,* a spus.

La orice alt restaurant, asta ar fi putut însemna chiar și o oră, dar știam că aici personalul era în priză.

Șeful de sală a intrat în restaurant o clipă, iar prin ferestrele pe jumătate aburite l-am văzut cum aborda un grup de tineri de la o masă sau, mai degrabă, cum îl hărțuia pe chelnerul care se ocupa de partea lor de restaurant.

— *Allez,* desert, cafea, nota! Nu avem prețuri suficient de mari încât să îi lăsăm să stea aici toată noaptea!

Apoi a ieșit din nou afară.

— Unde se cred? a întrebat publicul. La Turnul de Argint[8]?

Observația a stârnit râsete și mai puternice din partea celor prezenți. Turnul de Argint este genul de restaurant care provoacă indigestie companiilor de carduri de credit.

Un chelner i-a făcut un semn din interior și șeful de sală a strigat din nou.

— Șase! Cine a cerut o masă de șase persoane?

S-au auzit urale din mijlocul gloatei și un grup a avansat. Șeful de sală i-a numărat în timp ce se apropiau.

— Stați, sunteți doar cinci.

— Da, cel de-al șaselea e pe drum, a spus o femeie, oferindu-i un zâmbet rujat, strălucitor.

— Îmi pare rău. Dăm doar mese complete. Mai sunt alte grupuri de șase? Nu? Pe cine nu deranjează să împartă masa? Un grup de patru și un cuplu?

— Un cuplu, am spus, aruncându-mi brațul în jurul umărului Alexei pentru a-i dovedi că suntem amândoi prezenți.

— *Allez, les deux amoureux,* a spus șeful de sală, și așa am intrat.

Prima impresie a fost aceea a unui amestec de gratin cald cu brânză și zumzet confortabil de conversație. Mergeam pe culoarul din mijlocul restaurantului cu sentimentul plăcut că fuseserăm acceptați într-un club exclusivist. Erau cel puțin o sută de mese, toate ocupate, aranjate în șiruri laterale lungi, ca la cantină. Și ce mai cantină, decorată cu oglinzi cu rame mari și o pictură murală ciudată, care înfățișa o grădină franțuzească clasică, survolată de un aeroplan din primul război mondial.

Ne-am îngrămădit pe două scaune aflate lângă un paravan jos din lemn, și câteva minute mai târziu, ni s-a alăturat grupul de patru americani care fuseseră depășiți de francezi mai devreme, la coadă. Au dat din cap și ne-au urat *bonsoir* în timp ce își scoteau hanoracele numai bune pentru rafting. Era ușor să îți dai seama care erau cuplurile: o pereche decisese să își lase părul cărunt, iar ceilalți doi era clar că împărțeau același tub de vopsea de păr negru abanos.

Alexa și cu mine am comandat un aperitiv compus din două *coupes de champagne* și am luat decizia tacită de a vorbi în franceză, pentru puțină intimitate.

— Uită-te la ei cum își citesc ghidul de călătorie. Pun pariu că nici măcar nu știu ce țară vizitează, a spus Alexa.

— Cred că știu. Toată mâncarea asta franțuzească din meniu…

— Știi ce vreau să spun, Paul. Ei cred că Franța înseamnă Parisul și că Franța e plină de artiști și de sticle de șampanie.

Nu am îndrăznit să îi reamintesc faptul că ea însăși era un fotograf care tocmai comandase un pahar din vinul spumos al casei.

— Sigur nu ești supărată pentru că nu mai am visuri americane? am întrebat-o.

— A, nu, nu vreau să mă duc acolo și să fiu nevoită să tolerez sistemul lor corupt. Și știu că vei găsi o modalitate de a-ți plăti amenda și de a-ți păstra partea ta din ceainărie.

Am ciocnit și am băut în cinstea optimismului ei.

— Ăăă, *excusez*? Suntem americani. Voi, ăăă? Traduceți meniul pour nous, și voo play?

Ne-am întors și am văzut patru seturi de danturi transatlantice perfecte, rânjind la noi.

Am intervenit înainte ca Alexa să le zică vreo două despre colonialiștii culturali care erau incapabili să descifreze meniuri care nu aveau poze cu hamburgeri.

— Cu ce vă pot ajuta? am întrebat.

— Ah, vorbești foarte bine englezește, a spus femeia căruntă.

— Mulsumesc, i-am răspuns, amintindu-mi că trebuia să fiu francez.

— Unde ai învățat? a continuat

— Din filmele de la Ollywood, am improvizat.

— Uau, e uimitor.

Femeia cu părul negru ca abanosul și-a fluturat spre mine genele încărcate de rimei gros.

— Da, pot reproduce orice replică dintr-un film de la Ollywood cu accent perfect. „Dă-i drumul, nenorocitule, luminează-mi ziua.” „Vorbești cu mine?” „Hasta la vista, baby.”

Partea căruntă a mesei americane începea să emită semne de scepticism, dar cei vopsiți cu negru erau complet încântați de ideea că Hollywood-ul era un instrument educațional.

— Și de unde provine replica „Cu ce vă pot ajuta?”, a întrebat Doamna Abanos.

— Din Austin Powers Deux? mi-am încercat eu norocul.

— Ah, Paul, m-a întrerupt Alexa. Este englez.

Asta a stârnit ditamai râsetele. Nu știu ce era comic, gluma mea sau faptul că eram englez.

Spre surprinderea mea, Alexa a început apoi să le prezinte americanilor aperitivele și felurile principale, explicând cu răbdare cum era pregătit fiecare fel și avertizându-i despre prezența usturoiului sau a unor părți mai ciudate de animal. Interveneam doar atunci când explicațiile Alexei deveneau prea tehnice, iar atunci când a revenit ospătarul, eram cu toții gata să comandăm. Și-a mâzgălit comenzile direct pe fețele de masă de hârtie, apoi a dispărut iar.

— Merci, Mam’sell, a zis tipul vopsit abanos, făcând-o pe Alexa să se încrunte ușor. Nu-i spui unei feministe franțuzoaice *Mademoiselle.*

— Cu plăcere, Sir, i-a răspuns cu dinții ușor încleștați.

— Parisul e cel mai frumos oraș din lume, a anunțat tipul cărunt.

— Cu excepția Veneției, l-a contrazis soția lui.

— Și Sydney, a sugerat femeia vopsită brunet.

Tipul cărunt și-a menținut curajos zâmbetul, dar privirea sugera că poate ar fi fost mai bine dacă soțiile ar fi rămas în America.

— Și pentru mine Parisul este evident cel mai frumos, a intervenit tipul vopsit. Știți, nu trebuie să vă imaginați că toți americanii sunt anti-francezi. Nu este adevărat.

— La clubul nostru de golf avem produse franțuzești de patiserie la micul dejun în loc de cele daneze, i-a amintit soția.

— Nu că am avea ceva împotriva danezilor, a intervenit tipul cărunt. Europa este cel mai frumos continent din lume.

— Cu excepția Asiei, l-a împuns nevastă-sa.

A venit mâncarea, iar noi ne-am întors la intimitatea conversațiilor noastre. Am întrebat-o pe Alexa în franceză, de ce a fost atât de amabilă cu vecinii noștri globalizanți.

— A, păi, ca indivizi, americanii pot fi cei mai drăguți oameni de pe planetă, a spus, iar ăștia par dispuși să descopere cultura franceză. Evident, au mult de învățat.

Ce voia să spună era că era mult comparativ cu superficialitatea culturii americane.

— Din câte am auzit, cea mai complicată tehnică de gătit pe care o cunosc ei este aprinderea grătarului.

— Cred că asta este… nu găseam cuvântul franțuzesc. Un *peu*… nedrept?

— Ei, Paul, știi ce vreau să spun. Nu respectă alte culturi decât ca atracții turistice. Nu le pasă decât să își apere propria cultură. Globalizarea lor este…

Discursul ei politic a fost întrerupt de un bâzâit care venea din buzunarul meu.

— Scuze, ar fi trebuit să îl închid, am zis.

Am scos telefonul și am văzut că apelul era de la un număr din Londra. Probabil erau vești proaste despre jobul acela.

— Păi, răspunde odată, a zis ea.

— Alo? Dl. West? a întrebat o femeie cu un puternic accent de Yorkshire.

— La telefon.

— O, bună ziua. Lucy Marsh de la *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie.* Vă deranjez?

— Păi, sunt la restaurant…

— Scuze, știu că este târziu, dar am rămas și eu peste program pentru că trebuie să vă completez dosarul până la sfârșitul săptămânii.

— Dosarul meu?

— Da, dl. Tyler a omis să vă întrebe câte ceva la interviu. Ar fi trebuit să vă supună testului de cultură britanică.

— Poftim? Dar eu *suni* britanic, scrie și în pașaport.

Alexa mă privea cu un amestec de amuzament și alarmare. Probabil că suna de parcă eram pe cale să îmi pierd naționalitatea.

— Da, dar mai sunt câteva întrebări pe care trebuie să vi le adresăm dacă veți reprezenta Marea Britanie în străinătate. Aveți cinci minute la dispoziție?

— Cinci minute? am repetat mai mult pe post de scuze față de Alexa decât față de femeia de la Londra.

Alexa a ridicat din umeri, *de ce nul*

— În regulă, dar mai bine să ies afară.

Îmi croiam drum pe culoar când m-a izbit prima întrebare.

— Puteți să îi numiți pe cei doi copii ai Prințului Charles și ai Prințesei Diana?

— Evident, am răspuns. William și Harry.

— Bine. Corect. Cum se numește primul ministru?

— Depinde, este același de ieri? am zis, strecurându-mă pe lângă șeful de sală în curte.

— *Oh, vous abandonnez votre table*[9]*?* a întrebat.

— *Non, non, une minute*[10]*,* l-am asigurat.

Curtea era acum plină ochi, așa că nu aveam unde să mă refugiez pentru puțină liniște. Oricum, oare conversația asta nu era inutilă? Oare Tyler nu le spusese deja tuturor că eram un travestit subversiv?

Oricum, i-am spus numele primului ministru.

— Corect, bine, a spus Lucy. Îi puteți explica unui american regulile de bază ale jocului de cricket?

— Nicidecum.

Încercasem asta și cu francezi, dar fusese ca și cum aș fi încercat să le explic cum să cânți sub apă. Nu-i vedeau rostul.

— Păi, trebuie să încercați, ca să pot bifa răspunsul.

— Bine, le-aș spune ceva de genul: crichetul este ca baseball-ul doar că sunt doi jucători ofensivi și doi prinzători pe teren în orice moment și jucătorii nu poartă chiloți dubioși.

Doi franțuji de la coadă ascultau conversația și au început să mimeze faptul că nu înțelegeau.

Destul de bine, a spus Lucy. Mă voi preface, însă, că nu am auzit partea cu chiloții. Acum puteți cânta primul vers al imnului național?

— De ce? Sunt mai multe?

A râs.

— Probabil că da, dar Domnul știe care sunt, așa că e suficient doar primul. Și mi-e teamă că va trebui să îl cântați, nu să îl recitați.

— Deci angajați doar oameni care pot cânta? Nu cumva îi discriminați pe afoni?

— Trebuie să ne asigurăm că nu vă veți face de râs dacă va trebui să intonați imnul național, mi-a spus intervievatoarea. Știți ce urât se vede când sunt filmați de aproape fotbaliștii înaintea unui meci internațional și nu știu versurile imnului.

— Dar o spuneți de parcă aș avea cu adevărat vreo șansă. Am crezut că am dat-o în bară cu dl. Tyler.

— A, nu. Poate că vi s-a părut puțin… abătut. Este din cauza… s-a oprit și am avut impresia că se uita peste umăr să vadă dacă nu ascultă cineva, medicamentelor. Probabil de aceea nu v-a completat dosarul.

— Aha.

— Și, din câte văd eu, sunteți singurul pe listă. Cântați imnul și presupun că jobul e al dumneavoastră.

A fost un moment în care aproape că m-a luat frica. Dar niciodată nu am dat-o în bară voit la un interviu și aveam mare

nevoie de bani, așa că am închis ochii și m-am lansat în intonarea primului vers. Destul de încet, Trebuie să recunosc, așa că doar tipii ăia doi care mă tachinaseră despre cricket au început să se întrebe dacă nu cumva tocmai aveam o cădere nervoasă.

Apoi, cineva, mi s-a alăturat. În spatele celor doi francezi era un grup de studenți americani, în geci de schi și căciuli din lână.

— Dumnezeu să binecuvânteze America, croncănea unul dintre ei.

Evident, în 1776 au răsturnat guvernul nostru, dar au păstrat melodia imnului.

A trebuit să ridic vocea.

— Fă-o victorioasă, am cântat imperativ, în timp ce franțujii începeau să cânte primele cuvinte ale Marseiezei. Fericită și glorioasă, am tunat, cât de tare am putut, parcă pentru a o trezi din morți pe Regina Victoria. Ca să ne conducă, Dumnezeu s-o apere pe Reginăăăăăă.

Am primit urale din partea unui contingent de englezi aflat la capătul cozii, și dintr-odată am simțit cum mi se ridică părul pe ceafa. Ce-o fi cu imnurile naționale? în acel moment nu-mi doream nimic altceva pe lume decât să îi bat măr la cricket pe yankeii și pe franțuzii ăia. O perspectivă destul de atrăgătoare având în vedere faptul că nu înțelegeau regulile.

— Oooo, minunaaat, a cotcodăcit Lucy din Londra, în timp ce restul imnurilor se stingeau încet din lipsa unora dispuși să se facă de râs în public. Cred că sunteți deja în drum spre America.

New York

Merde în Manhattan

1

Empire State Building a dispărut la orizont, iar taxiul a ieșit de pe autostradă într-un cartier de căsuțe din cărămidă roșie. Era o zonă în care vreun agent de vânzări întreprinzător lansase moda, paravanelor solare colorate: pe străzi întregi, casele aveau la ferestre storuri în formă de capote de mașini. Erau în principal roșii, albastru regal sau verde intens și sugerau că probabil vara locul acesta era un adevărat cuptor. Acum, totuși, pe multe dintre storuri atârnau șiruri de țurțuri.

— Ce cartier e acesta? l-am întrerupt pe șofer din conversația lui telefonică. Upper East Side?

— Într-un fel, a răspuns. Suntem în Bronx.

— Bronx?

Pentru un englez din clasa de mijloc așa cum sunt eu, cuvântul îmi trezea în minte imagini de gangster-rapperi care își descarcă armele automate unii în alții. Sau poate în mine.

— Da.

— Dar de ce mergem în Bronx?

— Asta-i adresa pe care mi-ai dat-o, frate.

M-am uitat din nou pe bucata de hârtie pe care i-o arătasem la aeroport. Adresa pensiunii îmi fusesem trimisă prin email în urmă cu doar câteva zile de către *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie.* Dar nu; specifica „Bronx”. Menționa doar un cod de NY. Și, ca un nătărău, am presupus că NY înseamnă întotdeauna că te afli la o azvârlitură de băț de clădirea Empire State.

— Bronx? *Super, Paul. Mult mai americănesc decât turisticul Manhattan.*

Da, Alexa avea să fie încântată. La mai puțin de zece minute de la intonarea imnului care mi-a adus! jobul, renunțase să mă mai acuze de colaborarea cu inamicul colonialist și adoptase

ideea unei excursii în America de parcă era cea mai bună idee de la folosirea gemului în gogoși.

Îi era imposibil să termine documentarul despre stilul de viață francez în acest moment al anului, mi-a spus. Erau atâtea scene pe care trebuia să le fotografieze vara sau primăvara. Pe de altă parte, părea o idee mult mai bună să filmeze iarna, în SUA. Spunea că avea „să dea poleiala de Hollywood la o parte” și că le va arăta oamenilor adevărata față a țării. Excursia asta i-ar fi permis să treacă dincolo de suprafață și să dezvăluie; „miezul putred al celei mai amenințătoare țări din lume”. Mi-am spus: ce bine că *Resurse pentru Turiști* nu au intervievat-o pe ea.

Eram destul de uimit că mă intervievaseră din nou și de-a dreptul surprins că primisem slujba. Apoi mi-am amintit că Lucy Marsh a menționat faptul că mim singurul pe listă și trebuie să recunosc jenat faptul că am profitat complet de situație. Le-am zis că mai erau doar câteva zile până la începerea campaniei și Jack Tyler nici măcar nu fusese în stare să îmi spună numele orașelor participante. Acesta nu era un job, era o misiune. Meritam un spor de periculozitate.

Lucy era o fătucă practică și directă din Yorkshire, ușa că am bătut palma chiar atunci, la telefon. Salariul pe care mi-l oferiseră s-a transformat într-un tarif de consultant mult mai avantajos, bonusul în cazul în care câștigam concursul a trecut de la gras la de-a dreptul obez și, cireașa de pe tort, mi-a spus că dacă lucrurile mergeau bine, mă aștepta și un job la ei. Șef cu promovarea la biroul lor din Paris. Un fel de ambasador turistic ale cărui sarcini includeau mese din belșug la restaurante franțuzești de fițe, precum și vizite frecvente în țara natală pentru a testa cele mai bune hoteluri și stațiuni englezești. I-am spus că era încă o misiune dificilă, dar că eram dispus să o accept.

Așa că iată-mă la New York nu doar cu șanse mari de a-mi plăti datoria față de Franța, ci și cu o iubită care considera că m-am transformat într-un magician. Scosese brusc din pălărie banii de care aveam nevoie, plus o călătorie în America și perspectiva unor șederi Iară număr în hoteluri de lux și masaje cu alge marine. Probabil alge englezești și nu franțuzești, dar nu era ea femeia care să caute la dinți calul de dar.

— Știi, Paul, zicea acum Alexa, ghidul are o secțiune despre cum a reînviat Bronxul, cu o zonă șic lângă universitate și cele mai bune restaurante cu specific italian din New York, dar sunt sigură că asta Ș e doar o parte a poveștii. Sunt mulți cei care au fost excluși din această reînnoire.

Da, mi-am spus, *și vor fi absolut încântați dacă o franțuzoaică tânără cu un aparat de filmat scump vine și le aruncă asta în față.*

Taxiul mergea spre nord, îndepărtându-se de Statuia Libertății, dincolo de copacii negri și desfrunziți și de arterele comerciale

populate doar de oameni care scoteau fum pe nări îmbrăcați în geci groase de schi.

Am trecut pe sub un tren zgomotos, semn căi metroul ajungea până aici. Am început să mă consolez, spunându-mi că urma să stăm la New York doar câteva nopți. Tot ce aveam de făcut aici era să preiau Mini-ul pentru călătoria la Boston, unde era planificat primul meu eveniment. Puteam merge în Manhattan oricând voiam.

— Am ajuns.

Taximetristul a oprit în fața cele mai mari clădiri! dintr-un șir de vile bine conservate, în stil victorian,] îmbrăcată într-un ciment alb care ținea laolaltă cărămizile ruginii. Deasupra ferestrelor erau sculpturi baroce din ghips, cu un ornament ca o tiară în centrul acoperișului plat. Lângă ușa vopsită în galben-șofran era o pancartă pe care scria „Pensiunea Noontide”, cu un soare zâmbitor și un mare BINE AȚI VENIT.

— Hmmm.

Alexa nu părea foarte încântată. Presupun că sperase la un loc cu ceva mai multă poleială. Eu am fost ușurat când am simțit atmosfera prietenoasă a locului.

Venisem aici să muncesc, nu să mă prefac că eram vreun băiețaș de cartier.

Proprietăreasa era o hipioată amabilă de vârstă mijlocie, cu niște cozi roșcate și cercei mari din lemn, care s-a prezentat drept Lorie, și care era „foarte fericită” ea locul ni se părea în regulă. A cărat rucsacul Alexei pe scările înguste fără să manifeste nici cel mai mic semn de efort muscular și a pălăvrăgit pe toată durata dramului până la cămăruța noastră înghesuită. Era vopsită tot iii galben strălucitor, ca și pancarta cu denumirea pensiunii. Părea că schema de culori a casei avea rolul de a compensa frigul iernii. Poate că vara o vopsea în alb strălucitor, mi-am zis, pentru a compensa vipia.

— A, un singur lucra, a spus Lorie în timp ce așeza rucsacul Alexei pe un raft pentru bagaje. Sunteți căsătoriți, nu-i așa?

A adresat întrebarea cu același rânjet strălucitor pe care și-l păstrase încă de când ne deschisese ușa, dar bănuiam că asta era o întrebare serioasă.

— Da, evident, am mințit eu.

— Bine, a spus Lorie, îmbrățișând-ne pe amândoi în căldura aprobării ei. Doar că… A ridicat propriul inelar, care era împodobit cu un inel de logodnă cu ditamai diamantul și o verighetă de aur.

— A, da. Nu le purtăm atunci când călătorim, am spus. Verighetele sunt mult prea valoroase pentru noi. Sunt încuiate într-un seif, acasă.

— Aha.

Lorie a clipit de parcă acesta era cel mai înduioșător lucra pe care îl auzise vreodată.

— Veniți jos la o ceașcă de ceai, a spus, apoi a ieșit zâmbitoare din cameră.

— Ești nebun? mi-a șoptit Alexa după ce am rămas singuri.

În franceză, am constatat bucuros.

— De ce ai mințit? Nu este ilegal să dormim în același pat dacă nu suntem căsătoriți.

— Nu, dar ea preferă să creadă că suntem căsătoriți, așa că de ce nu? Cel mai important este că suntem împreună, nu?

— Trebuie să se confrunte cu realitățile vieții.

— Dar este casa femeii, nu un… ceva politic.

Nu găseam cuvântul franțuzesc pentru atelier sau centru de îndoctrinare.

— Întreaga lume este politică, Paul, a spus Alexa, dar a zâmbit pentru a-mi arăta că glumește.

Mă rog, pe jumătate.

Un ceainic din ceramică și trei cești asortate, o carafa cu lapte, o farfurie cu felii de lămâie și un bol de zahăr, se aflau în salonul încălzit până la sufocare, construit în spatele casei. Pereții și ferestrele erau aproape invizibile în spatele unei perdele de vegetație tropicală.

Lorie ne aștepta într-un balansoar din paie, vopsit în galben, și ne-a făcut semn să ne așezăm în fața ei, de cealaltă parte a măsuței de cafea.

— Așa. Spuneți-mi cine sunteți, a zis.

Era clar că Alexei i se părea ciudat modul în care formulase întrebarea, dar era fericită să vorbească despre documentarul ei itinerant.

— Va fi despre *realitatea* Americii, a spus. Cred că este important ca oamenii să confrunte realitatea, nu vezi? i-a aruncat ea lui Lorie o privire provocatoare.

— Alexa face și fotografii, am adăugat repede. Cel mai adesea, portrete.

— E minunat, a exclamat Lorie. Și cine ești tu, Paul?

Am urmat exemplul Alexei și am vorbit mai mult despre slujba mea decât despre gândurile mele.

— Și unde vă vor conduce călătoriile voastre? a întrebat Lorie.

Am fost bucuros că am putut să îi răspund. În. Fârșit primisem lista orașelor de la Jack Tyler.

— De aici plecăm la Boston, apoi Miami și New Orleans, după care continuăm spre vest până când ajungem la Pacific. Ceremonia finală are loc la Los Angeles, am spus. La Hollywood.

Am schimbat cu Alexa un zâmbet plin de anticipare.

— Hmmm, Hollywood, a mormăit Lorie.

Se pare că nu era un fan al filmelor.

— Abia aștept să ajung în sud, la soare, am spus. Dar aici e minunat. E atât de bine și de cald. Mi-am întins brațele, admirând

jungla ei de interior.

Lorie s-a luminat instantaneu.

— Am făcut cald pentru Joey.

— Joey?

M-am uitat în jur, căutând un papagal.

— Da.

Lorie a făcut un semn cu mâna în direcția unei crengi groase de deasupra Alexei. Ca la un semnal, acesta a deschis un ochi ca o mărgea și a dat din coada lungă și țepoasă. Era un fel de dragon în miniatură. Deși o lungime de doi metri reprezintă o miniatură destul de mare.

Alexa s-a lăsat pe spate, efectiv oferindu-și gâtul bestiei, apoi a țipat. Monstrul și-a deschis fălcile.

— Draga mea, este doar una dintre creaturile Domnului, nu-ți fie teamă, a spus Lorie, în timp ce Alexa căuta refugiu în spatele scaunului meu.

— Mie mi se pare destul de înspăimântător, am spus. Ce este?

— Este o iguană. Soțul meu lucrează la aeroportul JFK și l-am salvat de la niște traficanți. Știți, Joey are mult mai multe motive decât noi să se teamă.

Alexa nu părea convinsă. Am făcut schimb de scaune, iar Alexa și-a înfipt privirea pe burta amicului Joey, care respira ușor.

— Acum, să bem niște ceai, a zis Lorie și a început să toarne. Lămâie? Lapte? Zahăr?

După ce a umplut ceștile, ne-a oferit cel mai cald zâmbet posibil și a spus, cu tonul cel mai neutru:

— Cred că trebuie să îi mulțumim Domnului pentru ceai și pentru modul în care ne-am adunat aici cu toții, nu-i așa?

Și-a închis ochii și și-a întins mâinile deasupra mesei în semn de mulțumire.

— Doamne, am dori să…

— Mă scuzați.

Alexa s-a ridicat și a părăsit încăperea.

— Are o ușoară alergie la reptile, i-am spus lui Lorie. Mă duc să văd dacă se simte bine.

— Nu stăm aici, a șuierat Alexa și a sunat, în mod bizar, ca Joey.

Stătea pe patul din camera noastră.

Are un tiranozaur în casă și este ea însăși un dinozaur. *Sunteți căsătoriți? Să mulțumim Domnului pentru ceai.*

Alexa a imitat fără milă vocea lentă și binevoitoare a lui Lorie.

— Este vorba doar despre două nopți, am spus.

— Nu, refuz să îi mulțumesc Domnului pentru ceai. Ar trebui să îi mulțumim indiencei care l-a cules pentru a-și hrăni copiii, care flămânzesc pentru că americanii trag iii jos prețul ceaiului. Să îi mulțumesc Domnului? Ha!

Uitasem cât de atei sunt francezii. Pentru Alexa, până și intonarea unui colind era similară cu pupatul unui episcop în fund.

— Și ce contează? am întrebat-o. Vino jos, lasă-o să spună rugăciunea și să bem ceașca de ceai.

— Nu, n-o las să-mi impună părerile ei.

— Dacă am fi în Africa, nu te-ar deranja că oamenii își fac ritualurile. Ai spune că este *folklorique,* cum ziceți voi, francezii. Americanii sunt mai credincioși decât voi, atâta tot. Îți amintești ce am spus la interviu? „Tre' să ai credință". Așa cred ei pe aici.

Alexa a refuzat să se clintească.

— Paul, ești iubitul meu, așa că ar trebui să respecți sentimentele mele și nu pe ale ei, bine?

— Dar îți respect sentimentele, Alexa, doar că…

Nu știam cum să îi spun diplomat că stârnea o furtună într-un pahar cu apă.

— Sunt o mulțime de pensiuni pe aici.

Alexa răsfoia ghidul nostru despre America, gros cât încheietura mâinii.

— Te-ai supărat chiar atât de tare, încât vrei să pleci?

— Da. Unde ți-e telefonul? Voi suna în câteva locuri. Dar eu aveam o idee mai bună. Am început să mă uit peste lista contactelor mele americane, căutând un înger păzitor care îmi mai rezolvase o criză locativă în trecut, o fată care îmi oferise masă și cazare, și orice altceva între astea două.

2

Mi-a luat ceva să îmi dau seama cât se schimbase Elodie de când o văzusem ultima dată, la Paris.

Era în continuare blondă, își purta în continuare părul într-o coadă scurtă, iar modul ei de a vorbi și de a se uita la oameni sugera în continuare că tocmai terminase sau era pe cale să înceapă o partidă de sex. Sau amândouă.

Nu era o femeie ușoară, doar teribil de versată. O văzusem în acțiune. Surprindea privirea unui tip, schimba date sexuale cu el preț de o nanosecundă, apoi îl clasifica imediat – de păstrat, sexy, dar gay, stângaci, dar care poate merita efortul, sau hmmm, nu e rău, dacă face un pas, sunt cu siguranță interesată.

Și toate astea la numai douăzeci și patru de ani. Spunea ceva despre sistemul educațional francez.

Nu m-a scutit de privirea ei analitică după ce a intrat în restaurantul din Upper East Side din Manhattan, unde aranjasem să ne întâlnim. Noi doi avusesem, să punem, niște afaceri fizice în trecut, și era clar că mă analiza pentru a-și da seama dacă mă perfecționasem odată cu vârsta, sau o luasem în jos. Dar nu i-am

aflat concluziile, pentru că a văzut-o pe Alexa și a părut că își închide radarul din respect pentru o veche prietenă.

Ne-am sărutat și ne-am îmbrățișat cu toții, iar Elodie și-a atârnat geaca într-un cuier.

Atunci mi-am dat seama ce se schimbase la ea. La Paris, se îmbrăca deseori cu haine șic, de firmă, americane, sau italienești. Aici, ar fi putut fi ambasadoarea modei franțuzești. O geacă maro Agnes B, o bluză portocalie Coq Sportifi blugi Chevignon. Părea că joacă rolul Domnișoarei Franțuzoaice Tipice, ceea ce presupun că și era. O domnișoară care petrecea un an în străinătate ca parte a cursului ei de economie. Un an în care să învețe despre toate practicile americane de afaceri, apoi să se întoarcă acasă și să vadă cum sunt aplicate fără succes pe grevele și monopolurile franceze.

— Vai, Paul, nu mă suni niciodată decât atunci când ai probleme de cazare, a spus Elodie.

O cunoscusem pe vremea când lucram pentru tatăl ei, Jean-Marie. Căutam un loc unde să stau în Paris și im găseam decât niște dulapuri murdare, temporare.

Am pus-o la curent cu situația noastră și cu motivul pentru care ne confruntam cu ea. Plecasem de la pensiune, găsisem cea mai apropiată stație de metrou, rare se afla deasupra unei porțiuni de teren viran, lângă un Donkin' Donuts, apoi așteptasem metroul un sfert de oră în frigul crunt. Timp de cel puțin zece stații, toată lumea păruse că se întreabă dacă turiștii ăști doi nu greșiseră cumva metroul la aeroportul JFK.

— Se pare că aveți nevoie de un mic dejun american zdravăn, a concluzionat Elodie. Alegeți ce vreți, tot ce e aici e bun.

Odată cu aspectul ei francez, adoptase și un accent american și un volum în voce care sugera că fiecare cuvânt pe care îl spunea avea importanță vitală.

Busola mea interioară nu putea să își dea seama ce voiam să mănânc. În timp ce încercam să mă decid între terci (sau budincă cum îi spun ei), un cheesburger dublu și cartofi pai sau o înghețată cu sos de caramel fierbinte, un tip mărunțel, îmbrăcat cu o cămașă albă care purta sigla restaurantului, a venit și ne-a umplut paharele cu apă. Aparent, era un restaurant grecesc, însă toți angajații erau mexicani pe fața cărora se mai ghiceau încă urmele moștenirii incașe.

— În mod normal, v-aș fi luat să stați cu mine, a spus Elodie, dar e cam delicat. Am grijă de casa unui tip care momentan nu e plecat nicăieri.

— Ai grijă de casă chiar și când el nu e plecat? am întrebat.

— Da. Este un apartament mare. Îi aparține lui Clint Highway.

— Cine?

Alexa și Elodie au râs și mi-au explicat că era unul dintre vechii rockeri francezi, care își începuse carierea schimbându-și numele din Jean-Claude Dupont sau Jacques Leclerc în ceva vag

american, și care cânta hituri în limba engleză. M-au informat că primul album al lui Clint a fost o versiune franceză a „Strawberry Fields Forever”, denumit „Je Suis Une Tarte Aux Fraises” – *Sunt o tartă cu căpșune,* un titlu care dovedea fie că traducătorul francez era incompetent, fie că luase aceleași droguri ca lohn Lennon, dar în cantități mult mai mari.

— Ce s-a mai întâmplat cu Clint? A dispărut pur și simplu, a spus Alexa. Slavă Domnului!

— Păi, încă mai scoate albume, dar, da, este invizibil zilele astea. A avut un… accident.

Elodie părea să se simtă prost pentru gazda ei.

— Veți vedea. Vă duc acolo pentru a rezolva situația cu hotelul.

Într-un final, am înfulecat un terci, un cheeseburger dublu cu o porție de cartofi pai și o înghețată cu sos de caramel. Simțeam cum stomacul mi se mărește ca o vestă de salvare dintr-un avion.

Niciunul dintre ceilalți clienți ai restaurantului nu mânca atât de mult ca mine, am observat. Un chelner a luat comanda unui grup de patru femei slăbănoage, care erau îmbrăcate de parcă tocmai ieșiseră de la ora de aerobic.

— Un covrig cu susan, prăjit, și cremă de brânză, a spus o regină atletică brunetă, vorbind un cuvânt pe minut, de parcă tipul ar fi fost total retardat.

— Poți să-mi aduci un *latte*? a întrebat amica ei, privind în sus către ospătar de parcă această deviere uimitoare de la obiceiurile de consumat cafea nu ar fi ajuns și în partea asta a orașului.

Niciuna dintre ele nu a spus „bună” sau „te rog”. Mi-am spus că poate locuitorii din New York sunt atât de conștienți de drepturile lor de consumatori, încât nu mai consideră că politețea este necesară.

Elodie a observat că mă holbez.

— Vin toate aici pentru a socializa după ora de sport, iar apoi se duc acasă să urmărească bona care hrănește copilul, a spus. Sunt tribul de nativi americani din Upper East Side. Haideți, să mergem să găsim un hotel.

A întins o mână de parcă ar fi vrut să apuce ibricul de cafea de la un ospătar în trecere.

— Nota[11]? a zis.

Mă așteptam pe jumătate să răspundă: *Nu, de fapt sunt mexican, dar mersi că ai întrebat.*

3

Elodie ne-a condus afară, pe bulevardul aglomerat, luminat acum de un cer fără nori. Acesta era New York-ul pe care voiam să îl văd. Clădiri dărăpănate din cărămidă, cu magazine șic la parter, blocuri înalte cu unități de aer condiționat ieșind pe

ferestre, ca o masă de frigidere mici, aruncate de Superman în direcția fațadelor. Peste tot, erau oameni care se grăbeau poate mai mult decât de obicei din cauza vântului rece care încerca să le smulgă nasurile. Jumătate dintre taxiurile din lume se grăbeau spre sud, într-un exod panicat, de parcă ar fi sperat că în centru este mai cald.

Am urcat valizele în apartamentul lui Elodie, care ne-a arătat cum SUA, sau această parte din Manhattan cel puțin, era recolonizată de Franța, la două sute de ani după ce francezii își vânduseră ultimele teritorii din America republicii nou înființate.

Pe raza a trei străzi am văzut două lanțuri franceze de magazine de modă, un brand francez de haine pentru copii, un coafor francez, o patiserie franceză și o ciocolaterie franceză, în care cutiile de dulciuri erau aranjate precum sculpturile dintr-un muzeu de artă modernă, la prețuri asemănătoare exponatelor din muzeul respectiv. Asta fără a pune la socoteală și cele două galerii mici de artă cu picturi de Matisse și Picasso în vitrine.

— Știi, i-am spus Alexei, America nu este singura țară colonizatoare.

— Da, dar Franța o face cu Matisse în loc de McDonalds.

Americanii pe care i-am cunoscut la Paris și Londra încercau tot timpul să explice că societatea lor nu e divizată pe clase sociale, dar clădirea lui Elodie era cu câteva milioane de straturi sociale deasupra clădirilor pe lângă care am trecut venind dinspre Bronx. De aici se zăreau în ceață vârfurile copacilor din Central Park. Fațada era decorată cu sculpturi în piatră în stil art-nouveau, iar niște storuri lungi și verzi se întindeau de la ușa de la intrare până la marginea trotuarului. Ideea era să vii aici cu limuzina, nu să îți târâi bagajele după tine, așa cum tăceam noi.

Un portar în uniformă s-a grăbit să deschidă ușa grea cu ramă de alamă. Era de vârstă mijlocie, cu o tunsoare linsă dată pe spate în stil Elvis, și ne analiza pe mine și pe Alexa de parcă eram niște intruși care intenționau să doarmă pe pardoseala de marmură albă și strălucitoare din hol.

Elodie a plutit maiestuos pe lângă el, oprindu-se doar pentru a-l solicita să o ajute pe Alexa cu valiza.

— Dă-i un dolar când ajungem la lift, mi-a spus în franceză.

Apartamentul lui Elodie de la etajul patru era, așa cum spusese, „destul de mare”. Holul cu lambriuri din lemn avea pe un perete un ecran cât jumătatea unuia de cinematograf, iar coridoarele întunecate care se ramificau de aici păreau să ajungă până în Brooklyn.

Tocmai mă pregăteam să întreb cum de naiba a reușit să obțină afacerea cu găzduitul în casa asta fantastică, când și-a tăcut apariția un pitic, ceea ce mi-a răspuns la toate întrebările. Avea vreo două sute de ani, un metru jumătate, o față ca lemnul de nuc șlefuit și o perucă blondă la fel de convingătoare ca o sticlă chinezească de Channel *Nomber* 5. Acesta probabil că era marele

star rock Clint. Era îmbrăcat ca un general al lui Napoleon, probabil o adaptare franțuzească a ținutei formației Beatles prin 1967.

— Sal’, păp’șă, a croncănit, iar Elodie s-a aplecat în față pentru a-i permite să își îndese limba în gura ei.

Am schimbat o privire cu Alexa. Ne dădusem amândoi seama despre ce era vorba în afacerea asta cu „găzduitul”. Probabil că apartamentul ăsta nu era singurul lucru pe care îl păzea.

Clint a dat din cap indiferent în direcția mea, dar Alexa părea să aprindă oarece artificii sub peruca aia a lui. Și-a umflat nările și s-a îndreptat tropăind către ea.

— Hei, păp’șă. Plac petrecerile?

— *Non,* Clint, i-a spus Elodie în franceză. Nu este…

— Aha.

Clint a făcut o mutriță, dezamăgit. Se pare că tocmai asistasem la o explicație a unei alte însărcinări domestice a lui Elodie. Îi aducea parteneri de petrecere.

— Prietenii mei au nevoie de cazare, i-a spus ea, vorbind în continuare în franceză. Camera aia pe care o păstrează pentru tine casa de discuri. Pot sta acolo?

— Casa de discuri? s-a încruntat Clint, mai adăugând câteva riduri celor pe care le avea deja, în încercarea de a-și aminti unde mai auzise expresia.

— Da. Au o cameră la Chelsea.

— A, la Chelsea? Da, frate. Să petrecem!

Limba lui părea dornică să lase băuturile să intre.

— Nu, Clint. Ei sunt doar *amis,* i-a spus Elodie. Au nevoie de un loc unde să stea. Fără petreceri, Clint. Nu vă faceți griji, mi-a spus. Găsim noi ceva. Știi, Chelsea este hotelul unde starurile rock își ucid iubitele. Va fi perfect pentru voi la începutul șederii voastre în America. Acum, spune-mi mai multe despre jobul acesta al tău.

Ne-a oferit scaune în bucătăria de mărimea unei gări, iar eu i-am povestit despre interviurile mele demente, despre concursul pentru Capitala Internațională a Turismului și despre șansa mea de a retrăi *The Italian Job*[12] de-a lungul și de-a latul Americii.

— Și ce orașe veți vizita? ne-a întrebat.

I-am spus, iar ea și-a repetat lista.

— Și care sunt evenimentele astea promoționale pe care trebuie să le organizezi?

— Ah.

Aici povestea mea își cam pierduse hazul. Singurul lucru pe care cei de la Londra nu reușiseră să mi-l indice era ce anume trebuia să fac în fiecare oraș. Detaliile erau încă în faza de finalizare, îmi spuneau, dar nu aveam de ce să îmi fac griji. Nu trebuia să organizez evenimentele de la zero. Urma să le prezint împreună cu parteneri locali, și urma să primesc toate informațiile necesare cu mult timp înaintea fiecărui eveniment.

Deși patruzeci și opt de ore mi se părea destul de puțin timp pentru a pune la punct evenimentul din Boston.

— Sunt secretele Majestății Sale, nu, Paul? m-a tachinat Elodie.

— Deocamdată, am mințit eu.

— În fine, când vei avea voie să dezvălui secretele astea, poate că îmi vei trimite și mie vreo invitație. Mi-ar plăcea să vin. Mai ales la Miami, va fi minunat în perioada asta a anului.

— Da, super.

Eram flatat de această dovadă de solidaritate, mai ales din partea cuiva care se afla, cel puțin teoretic, de partea cealaltă a baricadei.

Elodie a dat vreo două telefoane și ne-a spus că vom avea camera pregătită după prânz. Se pare că fusese o petrecere acolo cu o seară înainte, la care Clint fusese invitatul vedetă, și încă se mai ștergeau urmele dezastrului.

A spus că mai bine ne-am lăsa bagajele în apartament, descuiate, pentru ca starul rock să nu fie nevoit să tragă cu pistolul pentru a le deschide. Elodie ne-a povestit că fusese deja dat în judecată de un cuplu din clădirea alăturată pentru că folosise un Magnum pentru încăpățânata ușă a frigiderului, iar gloanțele trecuseră prin perete și distruseseră colecția vecinilor de vase în formă de pește. Și asta doar pentru a ajunge la o sticlă de șampanie. Dacă ar fi crezut că în valizele noastre erau droguri, ar fi folosit un lansator de grenade.

Am decis să ne întâlnim la Chelsea mai târziu, Elodie pleca la Universitatea Columbia, la un seminar. Făcea parte din cursul pe care îl urma, un mașter în managementul situațiilor de urgență și dezastre.

— Pentru a-i ajuta pe cei refugiați din cauza inundațiilor și a uraganelor? a întrebat Alexa.

— Da, ceva de genul, a spus Elodie cu cel mai americănesc accent al ei. Știi, refugiații din calea oricărui fel de dezastru sunt cea mai mare piață captivă posibilă. Guvernul federal nu prea e interesat să aibă grijă de ei, așa că reprezintă un mare potențial de afaceri.

Nu încăpea nicio îndoială că genele de oportunist ale lui Jean-Marie populau mintea fetei ăsteia.

Am acceptat oferta lui Elodie, care voia să ne conducă la periferie. Trebuia să ajung în Harlem, iar asta era în drumul ei. Alexa a decis să meargă la universitate pentru a intervieva niște studenți referitor la „conștientizarea pericolului reprezentat de politica externă a Americii pentru celelalte țări”. În fine, mi-am zis, dacă va fi arestată pentru subversiune, cel puțin va fi mai mult loc în Mini pentru bagajele mele.

Vehiculul care ieșea din clădirea în care locuia Elodie era o limuzină neagră, un Lincoln în toată puterea cuvântului, cu un

șofer îmbrăcat într-un costum negru.:

— Le trec în contul lui Clint, a spus Elodie când am fluierat în semn de admirație. Nu-și amintește niciodată când a făcut baie, darămite când a mers cu mașina.

Pe drum, ne-a relatat povestea tragică a lui Clint.

Până în urmă cu zece ani, ca toate vedetele franceze în vârstă, reușise să facă o avere din apariții pe la emisiuni, la genul acela de programe care li se bagă pe gât francezilor în fiecare sâmbătă seară, în care un prezentator isteric prezintă clipuri din vechi emisiuni TV și apoi aduce staruri pe jumătate moarte pentru a mima hitul care i-a făcut celebri sau pentru a citi vreo glumă de pe prompter.

Dar apoi Clint a avut niște idei mărețe și a decis să susțină un turneu în Franța și de acolo a început să se năruie totul. În timpul unui bis la *Je Suis Une Tarte Aux Fraises,* niște membri nostalgici din public și-au aprins brichetele și au început să le legene în aer. Părerile sunt î împărțite despre ce s-a petrecut ulterior. Unii spun că, orbit de ochelari și de droguri, Clint s-a împiedicat și a căzut drept în mulțime. Alții erau siguri că a încercat să se arunce de pe scenă. Oricum, a căzut în public, brichetele i-au aprins peruca, iar fanii lui îngroziți l-au tot aruncat prin sală ca pe un chibrit aprins până când, într-un final, a aterizat din nou pe scenă, unde focul a fost stins. Nu s-a ales cu arsuri de gradul trei doar datorită machiajul său gros, care s-a copt și i-a protejat pielea.

Totuși, când i-au jupuit părul și fondul de ten carbonizat, arăta ca o nucă murată. Și nici măcar misiunile franțuzești de televiziune nu invită nuci murate la ore de maximă audiență. Așa că acum, spunea Elodie, înregistra acel cântec ocazional, dar în principiu im făcea altceva decât să trăiască, foarte confortabil, din redevențele obținute din difuzarea piesei *Je Suis Une Tarte…* Din fericire pentru el, se pare că tarta de căpșuni chiar avea să reziste pe vecie.

4

Am fost dezamăgit să descopăr că adresa din Harlem care mi-a fost dată nu m-a dus la un showroom auto cu modele strălucitoare, plasate sub luminile neoanelor.

De fapt, adresa nu părea să ducă absolut nicăieri, deoarece clădirea dispăruse. În locul ei se afla una dintre parcările acelea tipic americane, un șantier demolat care era acum atât de plin cu mașini, încât trebuia să fii expert în cubul lui Rubik pentru a o putea scoate pe a ta. În centrul acestui morman de mașini se afla o colibă de lemn.

Am aruncat o privire în interior. Era o încăpere mică, puternic luminată, în care se aflau un scaun ușor îmbrăcat în catifea, un

radiator și un televizor. În locul pozelor de familie și al vazelor se afla posterul unei fete care abia reușea să își țină sânii enormi să nu dea pe afară dintr-un top minuscul, și câteva mănunchiuri cu chei de mașină, la fel de mari.

— Nu mai sunt locuri. Tipul care și-a făcut apariția în spatele meu nu părea să aprecieze că cineva bântuia prin bârlogul lui. Era un negru într-o geacă de camuflaj, cu o expresie versată. Gluga gecii îi învăluia fața într-un cerc de blană moale, dar asta nu-l făcea deloc să pară drăgălaș.

— Scuze, dar eu nu caut un loc de parcare, speram că îmi puteți spune unde aș putea să găsesc Mini-ul pe care trebuie să îl iau mâine.

Pe la jumătatea propoziției mi-am dat seama că; tipul nu înțelegea ce bâiguiam eu acolo. Noi, englezii; din sudul Angliei, credem că vorbim o engleză fără pic de accent, dar evident că nu există așa ceva. Orice om care deschide gura are accent. Iar tipul de la parcare era complet uluit de tendința mea de englez din clasa de mijloc de a exprima ce voiam scuzându-mă pentru deranj, în loc să spun pur și simplu ce urmăream. Probabil că tocmai de aceea locuitorii din New York își limitau întrebările la niște monosilabe lătrate precum „latte" și „nota".

A răspuns cu un puternic (pentru mine) accent de Harlem, despre care probabil că și el credea că e lipsit de accent. Mi-am dat seama că amândoi eram la fel de năuciți de conversația noastră.

— Fa di da ra la tata ha ha Mini? am întrebat eu.

— Bang lang a nang bo sang karang Mini, a răspuns el.

— Ăăăă, popo froofroo looloo Mini? am continuat eu.

— Cum a hum dum muthafuggin boondong Mini, a concluzionat el, și a indicat clar că voia să intre în colibă și să scape de frig.

— Nu, uite, asta e adresa, și i-am citit-o de pe bucata mea de hârtie.

— A, da, acolo, vezi? mi-a arătat el o ușă din spatele parcării.

— Aha, mulțumesc, am spus, dar deja vorbeam cu ușa închisă a cabinei lui călduroase din lemn.

Vedeam acum că prin labirintul de mașini era un Ici de cărare care ducea către capătul parcării. Se sfârșea cu o ușă vopsită în roșu închis, pe sub care se filtra o lumină portocalie. În ușă era tăiată o intrare mai mică. Am bătut și am deschis-o foarte încet. Din nou, m-au lovit prejudecățile de genul: vai, sunt în ghetou. Eram curios să aflu ce fel de lucruri se află într-un atelier din spatele unui șantier de demolare din Harlem. Mașini furate, dezasamblate? Vânzări de arme la reducere? O lubrică de droguri?

N-am văzut niciodată o fabrică de droguri, dar nu cred că echipamentul pe care îl vedeam aici putea produce droguri. De exemplu, ar fi fost diavolesc de isteț să ascundă un cuptor pentru

heroină într-un Cadillac decapotabil de un albastru electric. Și ar fi durat ceva până să fumezi unul dintre cauciucurile imense sprijinite de perete. Părea a fi un atelier de conversie auto, un garaj înghesuit, uleios, care mirosea a vopsea și care acum se zguduia în ritmul unui cântec rap și al loviturilor de ciocan.

— E cineva aici? am strigat.

Loviturile și muzica s-au oprit și un negru scund și plinuț cu ochelari la gât a apărut de după Cadillac.

— Bună, am zis. Mă numesc West. Caut… scuze, înțelegi ceea ce spun?

— Nu, mi-a răspuns. Despre ce vorbești?

O întrebare bună, mi-am dat seama, și pronunțată cu un accent pe care îl înțelegeam.

— Scuze, uite.

I-am dat bucata de hârtie unde scrisesem adresa. S-a încruntat, fără îndoială distras, pentru că scrisul cel mai citeț de pe hârtie era „Alăturați-vă schemei noastre de acumulare de kilometri și câștigați două nopți gratis la un hotel de lux".

— Mini-ul comandat de *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie?* am zis. Pentru Paul West?

— A, da.

A râs, evident ușurat că străinul nu îl invită să petreacă două nopți cu el într-o cameră de lux. S-a prezentat ca fiind Dwight.

— Scuze, Paul, dar mașina ta nu e gata încă. Nu știam ce să pictez pe ea. Tocmai am primit confirmarea.

— Să pictezi pe ea? Credeam că doar trebuia să o verifici înainte de a o lua eu.

— Nu, trebuie să pictez un steag englezesc pe acoperiș. Trebuiau să îmi trimită culorile și toate alea. Abia le-am primit în dimineața asta.

Mi-a venit în minte imaginea lui Jack Tyler. Râdea isteric uitându-se la o pagină web care se numea UnMilionDeModuriDeA-lÎnnebuniPePaulWest.com.

— Rahat.

În mai puțin de patruzeci și opt de ore trebuia să mă aflu în drum spre Boston la volanul unui Mini.

— Hei, nu-ți face griji, a spus Dwight. Mă apuc de ea imediat ce termin Cadillac-ul. O să fie gata la timp. Vrei doar treaba cu vopsitul?

— Da, așa cred.

— A, pentru că pot să mai aplic și alte chestii englezești. Ce spui să acopăr portierele cu AstroTurf și să aplic niște mingi de crichet? Sau, și mai bine, să le includ în portieră de parcă tocmai te-au lovit.

— Știi chestii despre crichet?

— A, da. Eu sunt din Brooklyn. Indienii au un club tic crichet acolo. În fiecare vară îi bat de le sună apa-n cap pe englezii care vin acolo să joace.

— Și înțelegi toate regulile?

— Nuu, a zis. Dar știu sigur că unora dintre tipii din India le place la nebunie să arunce tare mingile către engleji. Ce naiba le-ați făcut pe vremea colonizării? Frate, cu siguranță le-ar plăcea să vă ia capul drept trofeu.

După cum vedeam, înțelegea perfect regulile crichetului internațional.

5

Hotelul Chelsea se ridica deasupra mea ca un conac gotic vopsit în roșu aprins. Am auzit despre hotelul în care Hendrix stătea de obicei și unde Sid Vicious se presupune că și-a ucis prietena, dar nu mă așteptam să fie atât de neprimitor.

Magazinele de la parterul clădirii păreau să facă aluzie la activitățile excentrice care se petreceau înăuntru: un magazin de chitare vintage, cabinetul unui specialist în acupunctură, un salon de tatuaje, și, în mod bizar, un magazin cu articole de pescuit.

Pe plăcuțele de lângă intrarea în hotel se aflau citate din sau despre unii dintre cei mai cunoscuți oaspeți. Una spunea: „Dylan Thomas a plutit de aici pentru a muri”. Foarte reconfortant.

În hol, primul lucru pe care l-am văzut era o cucoană grasă care atârna de o sfoară din tavan. Nu era vreunul dintre oaspeții excentrici, ci o sculptură aproape în mărime naturală. Întregul hol era o galerie de artă, iar pereții vopsiți în galben erau încărcați cu portrete și picturi abstracte. O pată de culoare o adăuga o pereche de urne gotice așezate pe un șemineu, care sugerau probabil că moartea nu îți interzicea să treci pe la Chelsea.

Oamenii, majoritatea vii, stăteau înghesuiți în fotolii, cu laptopurile pornite în poală. Nu se vedea nici urmă de Alexa sau Elodie, dar asta probabil pentru că ajunsesem la timp, iar ele erau franțuzoaice.

Mi-am scos fularul, mănușile, căciula și trei sau patru straturi de haine și m-am dus să aștept într-un fotoliu. Nu m-a deranjat nimeni, deși laptopurile păreau ușor confuze cum intenționam să trimit eu email-uri cuiva fără să am un calculator vizibil. Mă gândeam să mă prefac și să bat pe umărul cămășii doar pentru a-i enerva pentru că laptopul lor nu era de ultimă generație, dar într-un final m-am mulțumit să mă afund în fotoliu și să închid ochii.

Următorul lucru pe care l-am văzut a fost Alexa, care rânjea la mine plimbându-și camera de filmat peste corpul meu.

— Iată poziția tipică a englezului dinamic, care a traversat Atlanticul pentru a-și urma visul și în loc de asta visează la bere englezească și la femei goale pe plajă. Unde e mașina, chéri?

— Nu e chiar gata încă.

— Și când va fi *chiar gata?*

— Înainte de a pleca la Boston.

— Ai aflat ceva despre evenimentul de la Boston?

— Nu, acesta e următorul punct de pe listă.

— După ce-ți faci siesta.

— Da, după ce îmi închei sesiunea de brainstorming cu ochii închiși.

După ce ne-am lăsat bagajele, Elodie ne-a dus în cealaltă parte a orașului să bem ceva la un bar care se mica. Și când spun asta nu mă refer la un minibar care se rotește atunci când încerci să iei un pahar. Nu, era unul dintre locurile alea panoramice care oferă tuturor o perspectivă perfectă asupra orașului, dacă așteaptă suficient de mult ca barul să se rotească la 360 de grade. O versiune fițoasă și mobilă a acoperișului lui Jake la etajul cincizeci și ceva al unui hotel.

I-a luat barului o oră pentru a face întregul circuit, și cât timp ne-am consumat băuturile am văzut două imagini diferite ale celor mai cunoscute clădiri zgârie nori: una exact înainte de apus și alta când cerul era deja negru, iar amestecul multicolor și multistratificat al luminilor orașului părea să învăluie turnul în care ne aflam noi.

Alexa era la fel de efervescentă ca șampania de Long Island, care era mult mai bună decât șampaniile franțuzești pe care le-am gustat. Ne povestea despre filmarea pe care a făcut-o la universitate și despre mulțimea de studenți americani idealiști care i-au împărtășit părerile despre omul negru care este NATO. A găsit chiar și câțiva care, spre surprinderea ei, erau de stânga și credeau în redistribuirea averilor și alte chestii din astea complet neamericane.

— În Franța credem că toți americanii sunt capitaliști din născare, spuse Alexa. Nu ne imaginăm că există socialiști și aici.

— O, da, sunt o mulțime de socialiști în SUA, a sus Elodie. Vreo sută în New York, cincizeci în Seattle, ecosocialiști, și probabil unul la Harvard în muzeul de științe politice. Părerile politice ale lui Elodie erau colorate de lipsa totală de principii a tatălui ei, cu excepția profitului personal.

— Ce mai face Jean-Marie? am întrebat.

— A, uite o chestie nostimă! a râs Elodie și aproape că a inhalat paharul cu vin, deși nu cred că întrebarea mea era chiar atât de haioasă. L-am sunat pe tata azi după-amiază, a continuat după ce și-a curățat plămânii de bule, și mi-a povestit despre problema ta cu guvernul francez. E adevărat că s-ar putea să te închidă?

Alexa m-a privit de parcă îi ascundeam ceva.

— Nu, astea-s prostii, am spus cât de categoric am putut. Trebuie doar să plătesc o prostie de amendă, lucru pe care îl voi putea face cu banii obținuți în urma acestui contract american.

— Dar sunt o mulțime de bani, a spus Elodie.

— Da, dar voi face rost de ei.

— De ce nu împrumuți de la Papa?

Aproape că mi-am scuipat aluna în decolteul ei. Să împrumut de la *el?* Aș fi preferat să fiu dator unui cămătar rus. Jean-Marie chiar arăta feroce: tot numai zâmbete, dar îți putea smulge membrele cu dinții, înainte de a cumpăra jumătate din ceainăria mea, mi-a fost șef la o companie alimentară din Paris, și dacă am învățat vreo lecție din experiența aceea, a fost că nu trebuia să ai vreo datorie, financiară sau morală, față de Monsieur Jean-Marie Martin.

Nu-i nevoie, voi plăti eu amenda, am repetat, sperând să închei subiectul.

— Dar dacă înțeleg bine, trebuie să câștigi concursul acesta pentru a primi suficienți bani, nu?

Așa cum prevăzusem când mă aflam cu Benoît în ziua aceea la ceainărie, în spatele simpatiei lui Elodie se ascundea dorința perversă de a învârti cuțitul în rană și a de mă privi cum mă zbat.

Alexa m-a privit cu atenție în timp ce îi răspundeam.

— Sigur, am zis. Dacă Marea Britanie câștigă, voi putea plăti totul imediat.

— Dar încă nu știi nimic despre evenimentele astea promoționale? a întrebat Elodie.

— Nu, dar voi primi informații, nu-ți face griji.

— Poate că ar trebui să suni și să întrebi, a spus Alexa, alăturându-se pe neașteptate jocului *Hai să-l hărțuim pe Paul.*

— Voi suna mâine dimineață, am răspuns cu o răbdare demnă de Dalai Lama.

— De ce nu suni acum? a sugerat Elodie. Le poți lăsa un mesaj, iar ei să îți trimită informațiile mâine dimineață la primă oră.

— Mă scuzați, doamnelor, am spus.

Pentru a evita să urlu ceva neplăcut despre fiicele boșilor francezi care își vâră năsucurile drăguțe în treaba altora, m-am îndreptat către refugiul oferit de toaleta bărbaților.

Când am ajuns la luminile strălucitoare care indicau toaleta, mi-am dat seama că eram surprinzător de beat* din cauza unui cocktail format din alcool și diferență de fus orar. Nu era atât de rău încât să simt nevoia să urinez pe pantofii mei sau ai altcuiva. Eram doar suficient de amețit cât să am o conversație cu ușa de la budă.

Ar trebui să vă explic mai bine.

Știu că nu e sexy, dar atunci când sunt băut uneori stau pe colac atunci când fac pipi. Este mai sigur pentru toți cei implicați. Nu ai probleme de țintă, nu există riscul de a stropi accidental pe cineva și mai ai și avantajul suplimentar că nu mai ai greutate pe picioare, în hotelul acesta era și mai îmbietor să stai jos pentru că aveau capace de veceu de unică folosință. A trebuit să îmi dau seama cum să îl scot din aparat, cum să îl așez pe colac și, apoi, cum să fac o gaură fără să ajung cu pumnul în apa din veceu, dar după doar patru sau cinci încercări și câteva înjurături, am reușit

să acopăr capacul, ceea ce a transformat urinatul de jos într-o activitate mult mai plăcută decât în barurile pe care le-am mai vizitat.

Problema era că imediat ce m-am așezat, am observat că ușa de la toaletă fusese tăiată la nivelul f genunchilor. Oricine care nu avea trei metri se putea uita pe dedesubt pentru a vedea ce făceam eu acolo. Mă întrebam care era ideea, oare era nevoia americanilor de a împărtăși și altora experiența de la toaletă? Versiunea de budă a unei îmbrățișări de grup?

Apoi, am văzut că rânjea la mine un cuplu cu părul cărunt și dantura perfectă. Erau îmbrăcați elegant și valsau. Mi-am dat seama imediat că nu era vorba de vreo formă de distracție personală organizată în budă. Pe ușă se afla un poster care întreba cu litere albastre, mari: Ai probleme ERECTILE?

— Nu, nu încă, am răspuns ușii. Dar dacă vei continua să te holbezi la mine așa, nu cred că voi reuși să îl mai fac să se scoale.

— Sunteți bine, domnule? a întrebat o voce masculină, profundă.

Pe sub ușă vedeam o pereche de glezne solide încălțate cu niște pantofi strălucitori, negri.

— Pleacă, le-am spus picioarelor.

— Domnule?

Acum chiar bătea la ușă.

— Nu există vreun amendament în constituția voastră despre dreptul omului la câteva minute de liniște pe budă? am întrebat.

— Sunteți singur, domnule? a întrebat vocea.

Apleacă-te jumătate de centimetru și poți verifica și singur.

— Poftim, domnule?

— Am spus că da și intenționez să rămân singur.

— Bine, voi aștepta pe hol, a spus și pantofii au dispărut. I-am mulțumit cerului pentru asta.

Când am ieșit din toaletă, am văzut că nu era decât paznicul, un tip gras cu o jachetă maro și cu un aparat de emisie-recepție la rever. M-am gândit să îi spun că era un ciudat care se plimba prin toaleta bărbaților, dar înainte de a apuca să explic, am fost distras de lipsa Elodiei și a Alexei de la bar. Dispăruseră.

Probabil că paznicul a observat că voiam să îi spun ceva, pentru că s-a aplecat în față de parcă ar fi vrut să discute, dar i-am făcut semn cu mâna că nu e nimic și m-am dus să le întreb pe cele două femei care stăteau pe scaunele fetelor ce naiba credeau că fac.

— Bună, am zis.

— Bună, a răspuns una dintre ele.

Aveau amândouă părul lung, ondulat, și erau îmbrăcate ca pentru o noapte de pomină în New York.

— Nu sunteți Alexa și Elodie, am spus.

— Nu, eu sunt Lynda, cu y, a răspuns una dintre ele.

— Cu y?

— Da.
— Iar eu sunt Lisa, a spus cealaltă.
— Cu z? am ghicit eu.
— Nu, cu s.
— Aa.
Acum ajungeam undeva, doar că nu știam exact unde anume.
— Ce s-a întâmplat cu Alexa și cu Elodie? am întrebat.
S-au consultat nedumerite din priviri.
— Alexa e iubita mea, le-am spus. Iar Elodie, în fine, e un fel de fostă iubită. Am locuit cu ea la Paris. Dar acum trăiește la New York. E, în fine, cred că e un fel de furnizoare de fete pentru franțuzul acela, mare rock star, care aduce a hobbit. Oricum, are o cameră la Chelsea, în care starul rock își ține petrecerile cu fane și trebuie să ne întoarcem acolo după ce luăm cina aici, așa că trebuie neapărat să aflu…
— Scuzați-mă, domnule.
Paznicul, care ascultase conversația noastră, stătea unim în spatele meu.
— Bărbatul acesta ne face niște propuneri indecente, a spus Lisa.
— Nu, nu-i adevărat, caut doar două fete.
— Luați-vă haina, domnule. Vă voi conduce afară Im clădire, a zis.
Stătea cu mâna cam la un centimetru deasupra umărului meu, de parcă nu ar fi vrut să mă atingă, dar ar fi făcut-o dacă se impunea.
Am privit în jur pentru a vedea dacă beneficiez de ceva sprijin moral. Abia atunci le-am zărit pe Alexa și pe Elodie la o distanță de vreo zece mese, pălăvrăgind ca două prietene vechi, cu frunțile aproape atingându-se.
— A, uite, i-am arătat paznicului. Fetele alea două de acolo.
— Veniți cu mine, domnule.
Acum își lăsase deja mâna pe umărul meu, destul de dureros, aş putea spune. Îmi atingea un nerv. A început să mă ghideze către ieșire.
— Poate că genul acesta de comportament este acceptabil în Europa, dar aici, în America, avem și noi niște standarde.
Se înroșise tot de indignare morală.
— Dă-mi drumul, o reprezint pe Majestatea Sa, l-am informat, și i-am dovedit că noi, englezii, nu tratăm cu uşurință atacurile puterilor străine, chiar dacă sunt aliații noștri, așa că m-am smuls din strânsoare și mi-am croit drum către libertate.
Eram la doar câțiva metri de Alexa și Elodie, când dintr-odată s-au ridicat împreună cu toate celelalte mese, iar eu m-am trezit resuscitat gură la gură de covor. În spatele meu era ceva sau cineva care îmi pufnea respirație fierbinte în ceafa.
— Paul?
O voce nouă s-a alăturat zgomotului din jurul meu.

— Da?
— De ce stă un paznic pe spatele tău?
Era Alexa.
— Îl cunoașteți pe domnul? a întrebat paznicul.
— Da, a răspuns Elodie. Era cu noi. S-a dus doar până la toaletă.
Presiunea de pe spate a dispărut, și, în timp ce Elodie și Alexa îi explicau cine sunt, eu m-am ridicat încet în picioare. În timp ce mă ridicam, am observat pantofii strălucitori.
— Hei, acesta e tipul care a încercat să se uite pe sub ușă la budă, am spus.
Dar din nu știu ce motiv, nici Elodie, nici Alexa și nici paznicul nu erau interesați de această invadare a spațiului meu privat. Păreau că au ajuns la o înțelegere, și mi s-a permis să le însoțesc pe fete la noua lor masă.
În acel moment, ceața aurie a vinului de Long Island din creierul meu s-a ridicat preț de câteva clipe și mi-am dat seama unde greșisem.
Era destul de evident. Centrul clădirii, acolo unde se aflau lifturile și toaletele, era imobil, în vreme ce secțiunea exterioară a barului se mișca. Așa că dacă îți părăseai scaunul câteva minute, așa cum o făcusem eu, masa ta se mișca la câteva grade față de locul unde o lăsaseși. Și, dacă nu erai beat și nu sufereai din pricina Insului orar, probabil că înțelegeai, asta imediat ce îți dădeai seama că prietenii tăi au dispărut.
— Paul, se întâmplă tot soiul de chestii rele atunci rând bei prea mult, mi-a ținut Alexa o predică. Vreau să mii promiți că nu se va mai întâmpla în călătoria asta.
— Promit, dar probabil că am înghițit t-ul puțin.
— Dumnezeu s-o apere pe Regină, a spus Elodie, ridicând un pahar cu șampanie americană în cinstea șanselor Marii Britanii de a câștiga concursul de Turism Internațional cu un astfel de șofer băut și incompetent geografic la volan.

6

Era ora patru dimineața, iar eu eram treaz, întrebându-mă de ce nu sunt servit cu omletă reîncălzită de vreo stewardesă.
Radiatoarele hârâiau și pufneau, emanând suficientă căldură cât să coci pâine. Traficul mugea în stradă, iar ploaia care cădea pe unitatea de aer condiționat era amplificată de cutia de metal, așa că suna precum un toboșar rock, care repeta la fereastră. Era imposibil să adorm la loc.
Alexa aruncase păturile de pe ea și dormea profund, pe o parte, goală și fără să știe că o privesc. Mi-am acordat câteva minute pentru a-i admira curbele, cutele moi de carne înghesuite între brațe, arcul delirant de rotund care se ridica de la talie, peste șold

și în exteriorul coapsei. Umbra micuță, ca o săgeată, care indica direcția dintre picioarele ei.

Eram tentat să o filmez ca să descopere filmarea atunci când avea să se uite la studenții ei activi politic.

Dar nu, ar fi însemnat să abuzez de încrederea pe care o avea în mine. Și, oricum nu știam cum să manevrez camera.

Cum stăteam acolo în semi-întuneric, mi-am adus aminte de ce mă dusesem la baia barului rotitor. Dorisem să scap de întrebările crude ale lui Elodie despre evenimentele promoționale. Dar am decis acum că avea dreptate. Trebuia neapărat să aflu, cel puțin pentru Boston.

Am calculat diferența de fus orar și m-am dus să mă așez pe altă toaletă.

— Bună ziua, domnule. *Resurse pentru Turiști: Mareea Britanie.* Sunt Serena, cu ce vă pot ajuta?

A sunat ca o propoziție fără punctuație.

Era numărul de la call center pe care mi-l dăduse Jack Tyler. N-am întâlnit-o niciodată pe telefonista asta a cărei slujbă era să mă ghideze în următoarea etapă a vieții mele. Am vorbit o dată și am făcut un schimb de email-uri de patru sau trei ori. Pentru mine nu era decât un nume, Serena. Serena Hart. Un nume drăguț și o voce plăcută, mătăsoasă.

— Bună, Serena. Da, mă poți ajuta. Speram că îmi f poți da detalii despre evenimentul de la Boston.

— Ți-am trimis un email cu un număr local de contact pentru domnul care îl coordonează împreună cu tine. Nu l-ai primit?

— Nu. Vai!

Fusesem mult prea ocupat să beau și nu îmi \ criticasem email-ul. Nu am reușit să intru pe net. Așa vă despre ce eveniment e vorba?

— O petrecere cu ceai.

— Glumești. O petrecere cu ceai la Boston?

— Da.

Oare cine a zis că Marea Britanie nu mai avea pânditori originali?

7

În dimineața următoare, Alexa a anunțat că voia să își dedice ziua socialismului. Nu redistribuirii averilor sau naționalizării băncilor americane, ceea ce i-ar fi luat mult mai mult de o zi, ci descoperirii socialismului.

Am mâncat clătite și bacon într-un bar de la colțul 23rd Street și am ieșit plini de buna dispoziție pe care ți-o dă întotdeauna un mic dejun sănătos.

Acolo, la colț, în lumina slabă a soarelui, stătea o femeie în jur de cincizeci de ani. Purta o haină groasă de sibir, o căciulă și

niște mănuși imense, toate în nuanțe de roșu. Arăta ca o zmeură imensă. Agita o cutie cu mărunțiș și ținea o pancartă mare pe care o arăta oamenilor care se înghesuiau la intrarea unei clădiri pentru a se apăra de frig.

— Un gând și un dolar pentru un seamăn! Dați un ban celor mai puțin norocoși, le cerea trecătorilor.

Mie îmi suna destul de socialist.

Alexa și cu mine i-am îndesat un dolar în cutie.

— Pot să-ți iau un interviu pentru un film despre stilul de viață american? a întrebat-o Alexa.

— A, da, a spus femeia, părând dintr-odată mai puțin înghețată.

Alexa și-a pornit camera și a îndreptat-o către fața femeii.

— Sunteți îmbrăcată în roșu și strângeți bani pentru săraci. Asta înseamnă că sunteți socialistă?

Femeia arăta de parcă tot roșul avea să se scurgă din hainele ei.

— Socialistă? Comunistă, adică? Nu!

— Păi și atunci de ce strângeți bani pentru săraci?

— Din milă creștinească, evident. Îmi ajut semenii. Sunt voluntar la un adăpost de pe 20th Street.

— Dar nu e mai bine să schimbați sistemul, pentru a se putea ajuta singuri?

— Sistemul? Ce sistem?

— Sistemul capitalist.

Din nou, femeia s-a făcut albă la față. De parcă termenul capitalist era un cuvânt urât pe care nu aveai voie să îl rostești cu voce tare.

— Păi nu, nu e vina celor bogați că oamenii fără casă nu au casă, a spus. Sunt și oameni bogați care fac donații foarte generoase pentru adăpost.

Apoi și-a scuturat cutia cu bani.

— Dar dacă bogații nu ar fi atât de bogați, poate că săracii ar avea mai mulți bani, o casă și o slujbă?

— O, nu.

Femeia a zâmbit amuzată de absurdul ideii.

— O mare parte din oamenii ăștia nu pot păstra o slujbă. Au probleme cu băutura, probleme mentale. De curând am avut o discuție despre asta la adăpost. Cineva punea că poate există o genă a oamenilor fără casă.

— O genă?

— Da, știi, poate că unii sunt predestinați genetic să sfârșească pe stradă. Sunt înclinați către alcoolism și instabilitate mentală, așa că sunt mai predispuși decât alții să ajungă fără casă. Așa că nu putem face altceva decât să le facem viața mai ușoară.

— Poate că le puteți da supă modificată genetic.

— Poftim?

— Supă care să le vindece problema genetică și astfel să poată deveni antreprenori bogați.

Mi-am dat seama că filmul Alexei avea să fie mult mai haios decât mă așteptam. Femeia se holba la ea, încercând să își dea seama cam câtă ironie plutea în aerul dintre ele.

— Îți bați joc de mine, domnișoară? a întrebat într-un final. Pentru că, dacă așa e, ești foarte crudă, foarte necreștină.

— A, nu, a spus Alexa arătând angelic. Tocmai am ajuns aici și încerc să înțeleg America. Este o țară fascinantă, nu-i așa?

Obrajii femeii s-au înroșit precum geaca.

— A, da, este cea mai frumoasă țară din lume.

A zâmbit și a început să își scuture din nou cutia.

În timp ce ne îndepărtam, Alexa a declarat că interviul fusese un succes total. A reușit chiar să o convingă să semneze un formular prin care îi permitea să folosească filmarea la televizor.

— Ce-i chestia aia că America este fascinantă? am întrebat-o. Făceai mișto, nu?

Alexa a râs.

— Vai, nu, e o tehnică pe care am învățat-o de la Michael Moore. Știi, documentaristul? Critică America, spune că e total coruptă, și apoi la fiecare câteva minute zice: „E o țară minunată, nu-i așa?” Și toată lumea este liniștită și îi permite să spună ce vrea. Dacă ei consideră că ești antiamerican, nu vor mai vorbi cu tine.

— Dar tu nu ești antiamericană?

— Nu, este o țară fascinantă.

A chicotit tot drumul până la stația de metrou.

8

În dimineața următoare devreme, în timpul plimbării cu taxiul cale de vreo sută și ceva de străzi înspre nord, am f fost atent la conducătorii auto din New York, în al căror spațiu aveam să mă introduc. Întrucât o mare parte din condus se petrecea stând la niște cozi imense, acesta consta în principal din trecutul de pe o bandă pe alta, un fel de incapacitate de a rămâne într-o relație monogamă cu șirul de mașini din fața ta. Oare banda de lângă marginea șoselei se deplasa cu jumătate de oră mai repede? Bine, imediat ce voi observa un spațiu de doi centimetri voi schimba banda și voi fi claxonat. Păreau niște condiții care favorizau un Mini, mi-am zis. O mașină micuță și sprintenă era ideală pentru fentatul cozilor.

Degetele mele abia așteptau să atingă volanul.

Mecanicul Dwight era la muncă, așa cum stabilisem, admirând portierele imposibil de roșii ale mașinii care trona în mijlocul garajului. Eram gata să dau buzna și să intru în acțiune.

— Frumoasă, nu-i așa? a întrebat Dwight.

— O, da, a răspuns Alexa.

— Rahat, am zis eu.

— Care-i problema? Doar nu voiai o decapotabilă pe vremea asta, nu?

Dwight ne invita să ne amuzăm alături de el, dar era un râs nervos. Își dădea seama că tocmai se întâmplase ceva grav.

— Ce steag e ăla?

A trebuit să mă apropii și să mă asigur că era pictat pe bune. Oare putea fi dezlipit și avea să mi se spună că e o glumă? Nu, era o chestie vopsită perfect, cu dungi colorate care se întindeau pe întregul acoperiș al mașinii. Singura problemă era că dungile erau greșite. Dictase un steag american, dar cu un Union Jack minuscul în colțul din stânga sus în locul stelelor.

— Este Steagul Uniunii, exact așa cum mi-au cerut, a spus Dwight.

— Ce anume numești tu Steagul Uniunii?

— Da, Steagul *Marii* Uniuni, de fapt. Un fel de combinație între steagul american și cel englezesc, nu?

— Dar eu nu trebuie să înfăptuiesc nicio unire. Se presupune că eu reprezint echipa britanică. Ai fi putut foarte bine să pui tricolorul francez în celălalt colț și să fi pictat și ceva stele chinezești în jurul lui.

— Hei, frate, eu am făcut ce mi s-a spus.

Dwight a intrat în biroul lui, un compartiment cu ferestre din capătul garajului, și s-a întors cu o foaie, un prinț pe care-l umpluse cu numere de telefon și o listă de cumpărături pentru vopsele, dar care îmi permitea totuși să văd că are dreptate. Serena îi trimisese un email în care îi cerea să picteze Steagul Uniunii în loc de Union Jack. Și mai ziceau că *eu* trebuia să trec testul de cunoștințe generale de cultură britanică.

— Contează? a întrebat Alexa. Este un simbol bun. Englezul obișnuit în colțul Americii.

— Exact, a fost de acord Dwight, cu tot entuziasmul excesiv al omului care nu trebuie să refacă o treabă.

— Scuzați-mă, trebuie să urlu la cineva.

Deja o sunam pe Serena.

— Bună ziua, domnule West, *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie.* Serena la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Grrrrrrrrrr.

— Poftim?

— Cum ai putut să le indici să picteze pe mașină un steag greșit?

— Un steag greșit?

— Da. De ce nu le-ai trimis poza cu steagul pe care îl voiam?

— Spunea că o să-l găsească el pe internet.

— Și l-a găsit. A găsit steagul pe care l-ai spus tu să îl caute.

— Așadar, a găsit steagul care trebuie?

— Da, dar e steagul greșit.

— Adică?

— I-ai spus să caute *Steagul Uniunii,* când de fapt trebuia să caute *Union Jack.*

— Vai de mine!

— Va trebui să las mașina la New York și să ajung altfel la Boston, Ok?

— Bine, a spus, părând uluită de aceste noi evenimente.

— Uite, Serena, știu că probabil comunici cu Jack Tyler, nu-i așa?

— Da.

— Și am dreptate dacă spun că nu te poți baza lut timpul pe el atunci când ai nevoie? Nu e complet prezent, dacă înțelegi ce vreau să spun?

— Păi…

— Poate că ar trebui să discuți cu Lucy Marsh.

— Cine?

— Lucy Marsh. Nu știi cine este?

— Nu.

— La naiba, dar cât de mare e clădirea aia nouă a voastră?

Deja încălcăm prima regulă a exprimării convingătoare, care era, evident, să nu te îndepărtezi de la subiect.

— Pe scurt, este o mare brambureală. Iar eu nu-mi permit așa ceva, dacă nu, voi fi în merde mai mult decât ți-ai putea imagina.

— În ce?

— Este în franceză. Nu ai învățat înjurături franțuzești la școală?

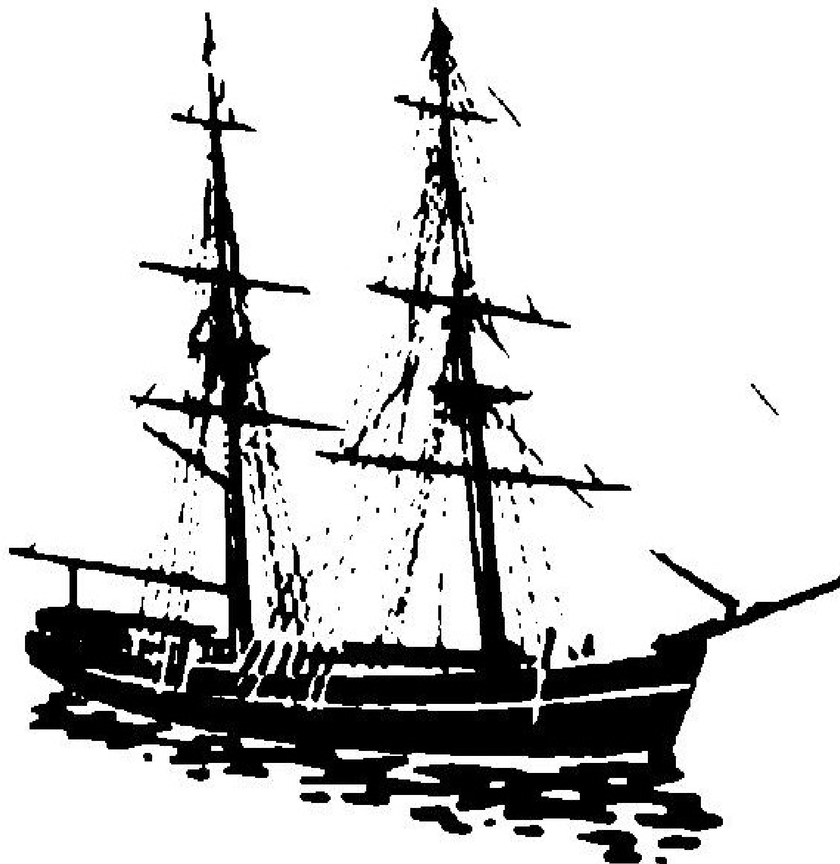
— Nu, n-am studiat franceza.

— Ce? Credeam că se predă în toate școlile. Nu poți ignora franceza. Eu așa am făcut și uite că m-a adus în acest merde.

— Acest ce?

— Grrrrrrr.

Boston

Săpând după victorie

1

Uneori consider că noi, europenii, avem o atitudine condescendentă față de percepția americanilor despre istorie. Nu e chiar vina noastră, pentru că această opinie se bazează pe emisiunile televizate în care regele Arthur vorbește ca un cowboy și filmele de război care sugerează că bătălia pentru Marea Britanie a fost câștigată de un grup de piloți americani care au distrus întregul Luftwaffe într-o după-amiază.

În străfundul sufletului, suntem convinși că americanii nu au o percepție clară despre ce s-a întâmplat înainte de 1945 și că, după părerea lor, istoria Marii Britanii arată cam așa:

Stonehenge – 1776: vremea castelelor, a regilor și a altor rahaturi din astea.

1776–1945: zdrobită de pierderea coloniilor sale americane, Marea Britanie se chircește treptat până ajunge atât de neputincioasă, încât aproape că pierde războiul în fața unui vegetarian cu o mustață ciudată.

1945 – prezent: salvată de la distrugere de SUA, Marea Britanie devine un aliat de nădejde, la fel de important pentru echilibrul puterilor mondiale ca și Insulele Bermude, de exemplu.

În același timp, cei mai mulți francezi, mai ales politicienii, sunt siguri că America vede Franța cam așa: Perioada Jurasicului – 1940: o porțiune a planetei dedicată doar producției de vinuri, brânzeturi, prostituate și parfumuri.

1940 – prezent: se presupune că e un aliat, dat de fapt, e la fel de bun ca un oaspete venit la o nuntă și se culcă cu mireasa.

De fapt, mulți americani posedă un acut sentiment al istoriei. De exemplu, îți pot povesti ce s-a petrecut în America aproape în fiecare zi cuprinsă între 1775 și 1790. Fapt care explică într-o oarecare măsură ceea ce mi s-a întâmplat când am încercat să organizez un eveniment într-unul dintre orașele cele mai conștiente de istorie din țară.

2

— Ah, a emis Alexa unul dintre oftaturile de indignare tipic franțuzești, de parcă un străin tocmai s-ar fi îndreptat către masa pe care o ocupa ea în restaurant și s-ar fi servit cu o felie de foie gras.

M-am uitat în jur ca să văd cine ar fi putut să îi provoace furia. Ne aflam în gara Penn, având în mână două bilete de tren către Boston inexplicabil de scumpe,: și tocmai ajunsesem pe peron.

— Trenul! a pufnit Alexa. Este un TGV! Pretind că noul lor tren american de mare viteză, el este de fapt franțuzesc.

Avea dreptate. Locomotiva cu albastru și argintiu, ea un șarpe snob care te privește de sus, ar fi putut foarte bine fi expresul Paris-Marsilia.

— Alt exemplu de globalizare franțuzească, am spus.

— Doar pentru că au nevoie de tehnologia noastră. Ce poate fi mai bun de atât? Globalizare cu trenuri rapide sau cu fast-food? De fapt, Franța dă o mână de ajutor Americii.

Alexa își uitase indignarea și arăta acum insuportabil de arogantă.

Înăuntru, trenul fusese adaptat pentru a satisface gusturile americanilor. Era clar că Amtrak[13] era dornică să ne păcălească și să credem că ne pregăteam de decolare. Vagonul avea dulapuri suspendate, scaune reglabile și spațiu pentru picioare demn de clasa business. O broșurică îngrămădită în buzunarul scaunului din față în dreptul genunchilor ne explica faptul că viteza maximă avea să fie de trei sute de kilometri pe oră.

Când am ieșit din gară, totuși, fantezia aviatică a dispărut, pentru că viteza inițială nu prea semăna a Jumbo, ci a elefant. La început nu m-a deranjat. Când am trecut peste East River, am surprins o imagine demnă de o vedere a zgârie-norilor din Manhattan care străpungeau norii joși. În plus, trenul era mult mai silențios decât un avion. Complet silențios, de fapt, atunci când a oprit la zece minute după ce am plecat din Penn.

Stăteam cocoțați pe șine deasupra unui depou plin de mașini strălucitoare de pompieri. Un val de neliniște a străbătut vagonul. Eu și Alexa ne-am uitat la ceas. Întâlnirea cu persoana noastră de contact de la Boston era planificată pentru ora două. Trebuia să ajungem la unu și jumătate. În curând aveam să fim nevoiți să începem să transmitem semnale de disperare.

Tocmai atunci s-a auzit o voce în difuzoare care ne informa că era o problemă electrică la locomotivă și că mecanicul trebuia să o reseteze. Suna simplu, ca și cum ai reseta un calculator, dar tipul care stătea pe scaunul de lângă noi nu părea la fel de optimist. A mormăit înciudat, de parcă ar fi spus: *Să nu credeți așa ceva.* Avea în jur de șaizeci de ani, părul grizonat și buclat, pieptănat pe spate, peste o frunte înaltă și profund ridată și o expresie de cățel. Maxilarul părea să îi fi fost transplantat de la un ogar.

— Crezi că vom întârzia mult?

— Hmmmm.

Ar fi putut însemna orice, de la „Da, ore în șir” până la „Scuze, am dinții încleștați și nu pot vorbi”.

— Cel puțin ne-a spus care e problema, a contribuit Alexa. În Franța, poți aștepta ore în șir fără să primești nicio informație.

— Hmmm, a repetat tipul. Aici e altă problemă, încerci să iei și tu un tren către Montreal și îți spun că nu se poate pentru că e crăpat parbrizul. Sau că trenul nu a fost adus încă din Albania. Da, oferă mult informații, doar că cele mai multe sunt un mare rahat.

Ceva din modul în care a spus asta ne-a făcut să râdem, așa că ne-am prezentat.

El se numea Joseph, era un angrosist de mobilă oarecum pensionat, și călătorea spre Connecticut, unde urma să se întâlnească cu niște amici de vânătoare.

— Nu vrem să plesnim capul vreunor coioți cu un M-6, ne-a spus. Noi suntem vânători adevărați.

A scos din rucsac un fel de revistă lunară pentru cei cu fetișuri cu pielea întoarsă, plină de reclame la geci cu ciucuri.

— Ne îmbrăcăm și mergem în pădure, unde nu suntem decât noi și animalele. Ai șansa la o împușcătură cu muscheta și, dacă ratezi, asta este. Nu avem ce mânca. Iar dacă doar rănești animalul, trebuie să îi iei urma și să termini cu un cuțit ce-ai început. Trezește vânătorul din tine.

Suna foarte romantic, într-un fel sângeros.

— Știi, nu doar armata și Washington au pus englezii pe fugă, ci și vânătorii adevărați. Oamenii uită asta. Și le datorăm multe francezilor.

I-a zâmbit Alexei de parcă ea personal ar fi ajutat la izgonirea englezilor peste Atlantic cu atâtea secole în urmă.

— Unii americani spun că Franța ne este nerecunoscătoare pentru că i-am eliberat în 1945. Dar ar trebui să nu uităm că francezii ne-au ajutat *pe noi* să ne eliberăm. În 1781, flota voastră a capturat o întreagă armată engleză la Yorktown.

Acum că își descleștase dinții, nu-i mai putea închide, sau cel puțin așa mi se părea mie.

Trenul a început să bâzâie, apoi a săltat punându-se în mișcare.

Tot n-am atins limita aceea de trei sute de kilometri pe oră care ne fusese promisă, dar cel puțin scurtele momente de viteză ne duceau în direcția corectă. Curând am lăsat orașul în spate și am început să trecem pe lângă golfuri largi și luminate de soare, cu malurile înghețate, grupuri de căsuțe și plaje înguste. Orașe cu aspect scandinav apăreau și dispăreau, unele dintre ele arătând de parcă vechile flote de baleniere tocmai plecaseră pe mare. Peisajele deschise și porturile adormite atât de aproape de nebunia din New York păreau ireale.

— Unde mergeți? a întrebat Joseph.

— La Boston, a răspuns Alexa.

— Bunker Hill! a pronunțat Joseph numele de parcă ar fi fost un ordin militar. 17 iunie 1775. Colonelul William Prescott și mica lui bandă de luptători din rezistență țineau piept șirurilor organizate de englezi. Erau bărbați curajoși, aproape fără niciun fel de muniție, dar care știau cum să mânuiască o muschetă, așa că englezii și-o luau de fiecare dată când încercau să ia cu asalt dealul. Acolo s-a inventat expresia: *Nu trage până când nu le vezi albul ochilor.*

— Așadar, dacă ar fi purtat ochelari de soare, ați fi pierdut lupta? am întrebat. Speram ca propria mea vizită în oraș să nu se transforme într-un astfel de masacru.

— Hmmm.

Joseph a deschis din nou revista și a început să analizeze un articol despre cele mai bune metode de a prinde un elan.

3

Gara de Sud din Boston era un loc spațios și bine luminat spre deosebire de subterana gară Penn. Lângă librăria Concourse, așa cum stabilisem, se afla un tip înalt și blond, cam de vârsta mea, dar cu perciuni mai lungi și mai groși și o barbă de două zile. Genul de tip care face reclamă prin cataloage la pulovere lălâi tricotate. Acesta era omul meu de contact din Boston, Mike.

— Paul, Alexa? Bună.

Mike ne-a strâns mâna și ne-a întâmpinat cu un zâmbet uriaș. Cel adresat Alexei era numai miere, însă cel destinat mie nu era tocmai sincer, mi-am spus. În el am surprins și ceva amuzament.

— Scuze că am întârziat atât, am spus.

— Nu-ți face griji. Sunteți europeni, așa că sper că nu vă deranjează să mergem puțin pe jos, nu? a întrebat. Am putea lua un taxi, dar cu săpăturile astea, ne-ar lua câteva ore să ajungem la destinație.

— Săpături? a întrebat Alexa.

— Dar unde mergem? voiam eu să știu.

Mike a luat rucsacul Alexei și i-a răspuns mai întâi ei la întrebare.

— Da, săpături, de cel puțin zece ani primăria încearcă să sape tuneluri pentru a ușura traficul din centru. Dar inginerii sunt prea ambițioși, iar fundațiile nu sunt adecvate, și ideea e că de un deceniu traficul în oraș e un coșmar. Totuși, e un moment bun să cumperi acțiuni la companiile de construcții, pentru că au încă mulți ani de lucru de acum încolo. Chiar mai mulți de la incendiu.

— Incendiu? a întrebat Alexa.

— Da.

Traversam o parte din portul interior, un canal nemișcat și maro, iar Mike a arătat către următorul pod, care era înnegrit și acoperit de schele.

— A fost lovit de trăsnet. Era și muzeul marinei. Locația originală a Boston Tea Party. Știați despre asta?

— Nu, a răspuns Alexa, abia abținându-se să nu adauge: *Informează-mă, tipiile fascinant.*

— Păi, a continuat Mike, în noaptea de 16 decembrie 1763, locuitorii din Boston au decis că se săturaseră să mai plătească impozite englezești pentru ceaiul venit din India și au golit trei vapoare cu ceai în port. Asta cu mai bine de zece ani înainte de începerea revoluției. A fost un fel de scânteie care a aprins un foc mocnit.

Ochii lui aruncau flăcări înspre Alexa. Probabil că poza și pentru cataloage deșucheate, nu doar din cele cu tricotaje.

— Unul dintre vapoare, *Beaver,* a fost păstrat aici ca un memento permanent al eroismului de care au dat dovadă. Dar acum a ars cu totul.

Bărbătește, și-a reținut lacrimile.

— Așadar, *Beaver* ăsta al vostru a fost lovit de trăsnet[14]? Au!

Gluma mea nesărată l-a făcut pe Mike să clipească, dar apoi i-a revenit zâmbetul, un pic mai batjocoritor de data asta, după cum mi-am dat eu seama.

Ne-a condus printr-un amestec complicat și noroios de drumuri aflate în lucru și printre zgârie nori strălucitori, de dimensiuni medii. Străzile, scurte și așezate în unghiuri europene, ne-au purtat peste o colină.

— Unde mergem? am întrebat din nou.
— Nu mai avem mult, a asigurat-o Mike pe Alexa.
Am trecut pe lângă o piață aglomerată cu un monument care arăta ca un templu grecesc și, dintr-odată, am ajuns într-un pub englezesc.
Mă rog, nu chiar, exista o diferență majoră față de un pub englezesc. În acesta se afla un grup de trei bărbați îmbrăcați în niște haine lungi, baticuri de gât și pantaloni până la genunchi și două femei cu rochii groase din lână, bonete din dantelă și șaluri. Părea că moda din New York nu ajunsese până aici.
— Bună, i-a salutat Mike. El este.
— Bună!
S-au oprit cu toții din conversația zgomotoasă și veselă și au venit să mă salute. Și ei aveau o expresie prietenoasă, dar amuzată, în privire.
— Așadar, vrei să organizezi o altă Boston Tea Party, a spus unul dintre bărbați, un uriaș cu părul negru, care avea o coadă de cal ce părea adevărată.
— Da, deși n-o să ne aruncăm băuturile în port, am spus.
— Și ai de gând să faci așa cum a zis amica ta, Serena? a întrebat Mike.
— Ăăăă, da.
Ceva din vocea lui m-a făcut să bănuiesc că ar fi trebuit să spun nu.
— O petrecere cu ceai în aer liber, pe malul râului, în februarie?
— În aer liber? am întrebat. Sunteți siguri? Serena nu mi-a spus asta.
Mi-am dat seama că un picnic la temperaturi sub zero grade nu era cel mai bun mod de a atrage turiști.
— O, da.
Mike și cele trei perechi de pantaloni au izbucnit în râs.
— O petrecere englezească cu ceai în locația fostei Boston Tea Party, unde americanii s-au răsculat pentru prima dată împotriva administrației engleze. Nu crezi că liderii de opinie din oraș ar putea-o considera un fel de insultă istorică? Cum ar fi, de exemplu, dacă ai organiza un grătar în locul unde a fost ucisă Ioana d'Arc?
I-a aruncat un zâmbet complice Alexei, care începea să se uite la mine așa cum o făcuse când mă pierdusem venind de la toaletă în New York.
— Dar acum suntem aliați, am încercat să ripostez. A curs o mulțime de ceai pe sub pod din 1763.
— Da, aliați, cum să nu, a râs Mike. Serena chiar a crezut că cel mai bun coorganizator al evenimentului tău este vicepreședintele de la Boston-Eire Association[15]?
Mike a arătat cu degetul către sine.

— Vreau să spun, Paul, că unii membri mai vechi de-ai noștri încă nu i-au iertat pe englezi pentru Marea foamete, și ați crezut că vom dori să vă ajutăm să promovați Anglia ca destinație turistică?

Aveam impresia clară că exersase discursul acesta ucid în baie.

— Crede-mă, aveți noroc că locația originală a boston Tea Party a fost lovită de trăsnet. Cel puțin îți dă o scuză pentru a organiza evenimentul în aer liber. Așa că îți sugerez să bei un pahar mare de bere locală și apoi să te pui pe treabă. Ai la dispoziție vreo douăzeci și opt de ore.

Asta a atras o mică ovație din partea prietenilor săi pasionați de istorie.

— Să înțeleg, Mike, că îți retragi acordul de a mă ajuta? am întrebat.

— Păi nici n-am spus că aveam vreo înțelegere, a spus. Adică, la început, am spus să ne trimiteți detaliile pentru a ne da seama despre ce e vorba cu petrecerea asta, apoi oamenii voștri au tras concluzia că suntem dispuși să vă dăm o mână de ajutor și nu s-au mai oprit din trimis faxuri și email-uri. Așa că mi-am spus că pot măcar să te întâmpin și să îți explic cum stă treaba.

— Da, mulțumim pentru asta, a spus Alexa, privindu-mă fix, parcă pentru a-mi reaminti bunele maniere.

— Mda, mersi, Mike, ai fost mai mult decât util. Scuzați-mă, trebuie să merg să urlu la cineva.

Devenise destul de repede fraza mea preferată.

— Buna ziua, domnule West, *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie,* Serena la telefon, cu ce…

— Sunt în Boston, am întrerupt-o.

— Bine.

— Ba nu-i bine deloc. Mike, persoana noastră de contact de aici, nu are de gând să mă ajute să organizez evenimentul.

— Ce? Dar a…

— Și oricum, la ce naiba v-a fost capul când v-ați gândit să organizăm o petrecere cu ceai la Boston? Și încă una în aer liber. Nu citiți prognoza meteo înainte de a planifica evenimentele?

— Evident că da. Și dacă îmi amintesc bine, pe site-ul orașului Boston scria că temperatura minimă în ianuarie este de cincisprezece grade.

— Da, *Fahrenheit,* Serena. Asta înseamnă sub pragul înghețului. Nu știi… m-am oprit în mijlocul propoziției.

Tocmai mă trăsnise un gând îngrozitor. Mi-am dat seama ce mă deranjase în tot acest timp. Faptul că nu o cunoștea pe Lucy Marsh. Gafa cu steagul. Faptul că nu învățase franceză la școală. Și mai era ceva în vocea ei, în maniera ei de exprimare.

— Serena?

— Da? Cu ce vă pot…

— Ce culoare au peștii din iazul din fața clădirii Resurselor pentru Turiști?

— Poftim?

Am repetat întrebarea.

— Aurii? a răspuns.

— Nu există niciun iaz, Serena, am spus, simțindu-mă dintr-odată de parcă m-aș fi revanșat pentru faptul că am pierdut serialul cu detectivi.

Era imposibil să înșeli West of the Yard.

— Unde te afli tu mai exact?

— Ăăăăă, Serena a emis un sunet, ca un copil care tocmai vărsase cerneală pe o pereche nouă de blugi.

— Știu că nu ești la Londra. Și pun pariu că nu te cheamă Serena Hart, nu-i așa? Care e numele tău adevărat?

Preț de câteva clipe, am auzit doar fâșâitul satelitului care făcea posibilă conversația noastră, și apoi am auzit-o șoptind: *Suraya.*

Am rugat-o să îmi spună pe litere.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Suraya. Și unde te afli tu, mai exact?

O altă tăcere.

— Te rog să nu spui nimănui că ai aflat, a șopti într-un final, cu o voce plângăreață. Dar…

— Dar?

— Ne aflăm în Chennai.

— Țara Galilor?

— Nu, Chennai. Știi, noul nume pentru Madras.

L-a pronunțat Mut-rass.

— India?

— Da.

— *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie* și-a externalizat campania națională pentru turism unei țări străine?

— Da. Deja ne ocupăm de toate întrebările sosite prin telefon.

— Chiar și întrebări precum: care sunt orele de vizitare pentru Muzeul Procesării Peștelui la Aberdeen?

— Vara sau iarna?

— Poftim?

— Scuze, glumesc. Dar da, toate întrebările. Probabil că de asta ai avut impresia că lucrurile sunt organizate de departe.

— Da, de pe Lună. De pe partea ei întunecată.

— Îmi cer scuze, dar este greu pentru mine atunci când managementul din Londra comunică informațiile cu întârziere, iar unii dintre ei nu sunt de acord cu politica de externalizare, așa că rețin informațiile în mod deliberat.

— Așadar, prin urmare îmi spui că n-ar trebui să mă bazez pe ce îmi zici tu pentru că s-ar putea ca informațiile să nu mai fie de actualitate sau să fie eronate?

Tăcerea Surayei spunea multe.

— Pe bune, Suraya, ce-o fi crezut primarul Bostonului când a primit o invitație la o petrecere cu ceai în aer liber, iarna? A fost

invitat, nu-i așa?

— Da, evident. Primarul, directorul însărcinat cu turismul și ziariști de la presa locală.

— Și niciunul dintre ei nu a reacționat ciudat?

— Nu, răspunse ea, apoi făcu o pauză. De fapt, n-au reacționat nicicum. La nimic din ce le-am trimis. Scuze, dar mă ocup și de evenimentele din China și… începu să suspine.

Ce, bine, mi-am zis, singura consolare că mă aflam în merde era că nu puteam decât să ies din el.

Deși, dacă mă gândesc mai bine, mai era o modalitate – aceea de a mă afunda și mai mult.

4

Mike, Alexa și cu mine am mâncat niște Boston Creme Pie, care nu era deloc o plăcintă, ci un zgârie-nori alcătuit din straturi de prăjitură umplută cu cremă, și o cantitate remarcabilă de bere Sam Adams. În timp ce berea își făcea efectul, am început să filosofez.

Mă gândeam că sunt momente când cel mai bine este să accepți umilința și să implori milă. Mike și lipii cu izmene din lână nu erau răi cu adevărat, doar credeau că sosirea mea la Boston era o glumă bună. Ceea ce, evident, era adevărat.

Așa că le-am turnat povestea cu iguana din Bronx și Mini-ul cu steagul greșit și i-am făcut să râdă cu mine, și nu de mine. S-a dovedit că grupul îmbrăcat ciudat era format din ghizi oficiali ai orașului Boston care au început să se gândească la locuri din oraș unde aș fi putut organiza o petrecere într-un timp atât de scurt.

— Problema este, a spus uriașul cu coadă de cal, că sunt atâtea locuri care au rezonanțe istorice anti-englezești. Adică, aici a avut loc Masacrul din Boston în 1770. Pun pariu că nu știai despre asta, nu?

— Nu, am mărturisit eu. Când eram în școală, nu prea insistam asupra masacrelor comise de englezi.

— Trupele voastre s-au panicat și au tras într-o mulțime de civili inocenți, au omorât cinci oameni, a spus uriașul.

— Ha, asta numești tu masacru? a intervenit Mike. Au ucis douăzeci de irlandezi în Duminica Sângeroasă.

— Și întreaga nobilime franceză din Agincourt în 1415, a adăugat Alexa. Pe mulți dintre ei după ce se predaseră deja.

— Iar asta nu e tot, a continuat uriașul. Avem Vechiul Sfat Popular, unde a fost citită Declarația de

Independență. Și bătălia de la Bunker Hill, în care oamenilor noștri li s-a spus: *Nu trageți până când…*

— *Nu le vedeți albul ochilor,* am spus eu într-un glas cu ceilalți ghizi.

Am ciocnit și am închinat în cinstea albului ochilor englezilor.

— Vezi tu, a spus Mike, întregul oraș este un itinerariu turistic al revoltei anti-engleze. E ca și cum ai organiza o petrecere cu ceai pe un câmp minat.

Mi-am spus că poate era mai simplu să fac asta. Cel puțin nu trebuia să curăț după aia.

Împreună cu Alexa am luat un taxi (Mike ne-a recomandat un traseu direct, nesupus săpăturilor) până la pensiunea noastră, care s-a dovedit a fi un loc drăguț aflat într-o zonă foarte modernă a orașului. Se găsea pe o stradă cu case din cărămidă maro, iar parterul și subsolul erau ocupate de saloane de tatuaje, baruri și magazine moderne de îmbrăcăminte. Exista chiar și un magazin care nu vindea altceva decât prezervative.

Pensiunea avea covoare groase, un sistem eficient de încălzire și o recepționeră coreeană tânără cu șuvițe roz, fluorescente, în părul negru, și niște blugi cu talia periculos de joasă.

— Sunt Mi[16], s-a prezentat ea.

Un mod foarte asiatic de a spune, mi-am zis eu, că toți suntem singulari.

— Bună, tu, am spus.

A chicotit și și-a dat la o parte o șuviță de păr roz.

Nu, ăsta e numele meu. M-I, Mi. Dacă aveți nevoie de ceva, întrebați de Mi.

Am râs până când am surprins privirea Alexei, rare spunea ceva de genul: *De ce trebuie să te comporți întotdeauna ca un idiot în preajma fetelor drăguțe?*

Mi ne-a condus în camera mobilată cu piese gotice și care avea o priveliște către o mică alee de serviciu, cu mașini parcate și niște tomberoane uriașe, genul acela în care sunt îngrămădite cadavrele în filmele americane.

— Da, priveliștea e nasoală, dar e mai liniște decât în față, a spus Mi. Noaptea e o nebunie acolo.

Ceea ce mie mi-a convenit mult mai mult decât să ne confruntăm cu nebunia în interior, așa cum s-a întâmplat în Bronx.

— Nu știi unde aș putea organiza o petrecere cu ceai, nu? am întrebat-o din instinct.

— O ce?

I-am explicat problema și i-am dat numărul meu de telefon, pentru orice eventualitate.

Dacă simți oarece unde cerebrale, sună-mă, Mi, am spus și am râs din nou.

— Dar i-ai dat numărul tău, a spus Alexa, când Mi a coborât cu un bacșiș generos adunat în buzunarul blugilor ei minusculi.

— Da.

— Dai numărul tău tuturor fetelor care îți zâmbesc?

Privirea ei arunca gloanțe de gheață către mine.

— Nu, dar acum mă confrunt cu o criză, Alexa. Într-un oraș străin, cu o petrecere pe care trebuie să o organizez și absolut niciun sprijin din partea oamenilor, inclusiv prietenul tău, Mike, care ar fi trebuit să mă ajute. Așa că da, i-am dat numărul meu.

— Nu trebuie să fii atât de agresiv.

— Scuză-mă, ai dreptate. Nu e vina ta.

Am rămas amândoi tăcuți preț de câteva clipe, pentru a permite vibrațiilor negative să se risipească.:

— Sunt sigură că dacă l-ai ruga din nou pe Mike, te-ar ajuta, a spus Alexa.

— Poate dacă l-ai ruga tu. Ar organiza și un eveniment cu gnomi dacă ți-ai flutura genele în fața lui.

Alexa n-a ripostat.

Am traversat strada și ne-am dus la o librărie/internet café ca să caut o listă cu săli de protocol, ceainării și restaurante, sau orice loc unde aș fi putut organiza petrecerea. Mai voiam și să citesc ceva din istoria Bostonului în speranța de a evita alte conflicte anglo-americane. Mai aveam doar douăzeci și șase de ore pentru a pune la punct ceva. Era singura șansă pe care o aveam.

Librăria era genul de loc în care puteai găsi zece cărți diferite despre îngrijirea taoistă a animalelor de casă, însă niciun roman de groază. Cafeaua mirosea a scorțișoară și pesto, iar chelnerițele aveau mai mulți cercei în sprâncene decât fire de păr. Era plină ochi de studenți care lucrau împreună, flirtau sau le făceau pe amândouă.

M-am conectat la internet și am dat câteva căutări pentru Boston, în timp ce Alexa citea ghidul turistic. Am găsit repede un site care prezenta punct cu punct afacerea cu Tea Party. Se pare că fusese vorba de un grup de americani care se deghizaseră pentru a-i păcăli pe englezi și a-i face să creadă că recolta de ceai fusese distrusă de sclavii negri și indieni. Dar deghizarea lor fusese atât de ridicolă, încât unul dintre marinarii englezi a scris că „au apărut vreo optzeci de bărbați, unii dintre ei îmbrăcați și strigând ca indienii”. Cam. Ista fusese revoluția, o petrecere de Halloween ratată.

Site-ul mai spunea și că englezii și-ar fi putut salva ceaiul dacă ar fi avut un simț al afacerilor mai dezvoltat. Guvernul britanic a încercat să forțeze coloniile americane să cumpere ceai exclusiv din Marea Britanie și să plătească impozite pentru toate importurile, chiar dacă locuitorii din Boston îl obțineau mai ieftin din Franța și din Olanda. Aflând despre asta, englezii s-au oferit să taie prețurile la importurile de pe piața neagră, dar, ca niște proști, au făcut public faptul că prețul nou mai scăzut includea un impozit nominal, așa că americanii și-au continuat planul și au vărsat ceaiul în port. Dacă englezii ar fi tăcut în legătură cu impozitul acela, Tea Party, întreaga revoluție poate că nu s-ar fi petrecut vreodată. Poate că acesta a fost motivul adevărat pentru

care ne-au izgonit, pentru că eram nişte capitalişti atât de neiscusiți.

Intenționam să îi împărtășesc și Alexei ironia aceasta când mi-a sunat telefonul. O chelneriță m-a privit urât pentru că deranjam karma, așa că m-am grăbit să ies în frigul de afară pentru a răspunde. Era Suraya. Părea foarte încântată.

— Cred că v-am găsit ceva.

— Ce-ai găsit?

— Un loc pentru petrecere. În interior, evident. Și cu încălzire.

Clar, era super încântată.

— Am un coleg care locuiește pe aceeași stradă cu mine și venim deseori împreună cu scuterele la muncă.

— Așa, și? am încercat eu să o descurajez.

Degetele mele începeau deja să devină albastre.

— I-am povestit despre problema noastră și cel mai bun prieten al tatălui său are un restaurant în Boston.

— Un restaurant indian?

— Da. Organizează deseori petreceri de nuntă acolo. Tocmai l-am sunat pe proprietar și este de acord să organizeze o petrecere cu ceai pentru noi.

Am meditat preț de o secundă sau două. O petrecere englezească cu ceai într-un restaurant indian?

— Suraya, ești genială, i-am spus.

5

Împreună cu Alexa am luat metroul până în centru, în Boston metroul se numește „T”, probabil doar pentru a-i provoca pe turiștii britanici. Era de fapt un tramvai subteran, și, ca orice tramvai, părea să aibă câte o stație la fiecare o sută de metri, așa că plimbarea noastră de trei stații a durat câteva secunde.

Restaurantul se afla în Piața Quincy, clădirea pe care o observasem mai devreme și care arăta ca un templu indian. De fapt, era un templu închinat alimentației americane. În interiorul pieței vechi a orașului erau tarabe care vindeau orice, de la hot dog și costițe, la mâncare sănătoasă și căpșune învelite în ciocolată.

Clădirea se afla în mijlocul unei piețe mari pavate cu piatră cubică, o zonă pietonală, înconjurată de cafenele, restaurante și magazine gen butic. Restaurantul indian se afla acolo, pe latura de sud a pieței, care capta soarele palid de după-amiază. Chiar și acum, într-o după-amiază rece dintr-o zi de lucru, vedeai o mulțime de oameni prin zonă. Piața era un magnet pentru comerțul ambulant, deci părea locul ideal pentru petrecerea mea.

Restaurantul se numea Yogi Mahal, iar o plăcuță electronică prinsă de fațadă anunța „bucătărie indiană, bengaleză, pakistaneză, sri lankeză, vegetariană și halal de talie mondială”.

Era clar că proprietarul nu voia să îndepărteze vreun turist care a gustat vreodată în viața lui un curry și i-a plăcut. Acesta era spiritul de întreprinzător care lipsise până acum campaniei mele.

Înăuntru, restaurantul reprezenta amestecul tipic dintre palatul unui maharajah și o fabrică de tapet din catifea, cu bețișoare parfumate și muzică disco discretă din Bombay care completa senzația de supraîncărcare olfactivă.

Un chelner indian în cămașă albă ne-a întâmpinat și l-am întrebat dacă îl pot vedea pe proprietar, dl. Randhawa.

Câteva secunde mai târziu, un tip scund și hiperactiv, într-un costum gri, a ieșit tempestuos din bucătărie. Ne-a întins o mână imensă cu două inele mari de aur, care o trăgeau în jos, și un zâmbet strălucitor care arăta de parcă ar fi fost modelat din cel mai fin porțelan. Am bănuit că afacerile mergeau destul de bine.

— Paul? Doamnă? Stați jos, vă rog. Gustați niște ceai cu mirodenii, este cel mai bun ceai al nostru, Evident, vă putem pregăti și ceai simplu englezesc. Vijay, ceaiuri aici!

Accentul lui avea ceva specific zonei Pacificului – indian cu note bruște de american.

În timp ce beam un ceai excelent de mirodenii cu lapte, am discutat despre afacerea noastră. Petrecerea putea ocupa întregul restaurant, a spus dl. Randhawa. La ora cinci după-amiază oricum nu prea aveau clienți. Putea pune la dispoziție atâta ceai, la prețul cutare, putea pune la dispoziție atâtea tipuri de prăjituri și sandvișuri englezești și un personal alcătuit din șase persoane, fiii și nepoții lui, care îl ajutau atunci când nu studiau pentru a-și obține diplomele. Ne-a promis chiar că va lua legătura cu primarul și alți câțiva oameni de vază, și că va avea grija ca evenimentul să aibă suficienți vizitatori pentru a avea un ecou în presă.

— Voi suna un prieten de la WBFM pentru a anunța petrecerea la radio. O să pun și câteva postere pe ușă. Îl sun acum pe primar, și pentru că joc golf cu el la ora opt mâine dimineață, n-o să uite.

Dl. Randhawa era un tip care venise în America chitit să ia cât mai multe decizii posibile, într-un timp cât mai scurt. A chicotit fericit și și-a zăngănit ceasul de aur cu brățară elastică de la încheietură.

L-am privit și m-am îndrăgostit de optimismul lui.

— Deci, să spunem cinci sute de dolari acum și restul după petrecere? a zis el, continuând să chicotească.

Nu obții ceasuri așa mari și un astfel de zâmbet doar fiind optimist, mi-am dat eu seama, și am scos cardul de la Resurse pentru Turiști.

Singura problemă de care ne-am lovit, pe lângă mica întârziere cumplită până când am primit permisiunea acestui debit uriaș de pe card, era denumirea petrecerii. Din motive istorice, era clar că nu o puteam numi o petrecere cu ceai, englezească sau britanică.

— Ce spuneți despre Petrecerea cu Ceai a Prieteniei? am sugerat eu, dar prea suna a sectă religioasă.
— Petrecerea păcii? a spus Alexa.
— Americanii detestă pacifiștii, a respins dl. Randhawa ideea. Nu, știu. Trebuie să o denumim petrecerea cu ceai „Iubim America”. Vor veni dacă o numim așa.
La început mi-a venit să râd, dar el era serios și continua să creioneze strategia. Un poster mare pe care să scrie: *Iubim America, veniți la o petrecere gratuită oferită de guvernul aliaților noștri britanici.* Ce spuneți de asta?
Era crunt de cinic, dar genial.

6

Cât timp Alexa era plecată să filmeze ceva, Mi, foarte amabilă, mi-a permis să dau câteva telefoane locale de la recepția pensiunii și chiar m-a ajutat să caut numerele pe internet.
Părea foarte încântată de acest proiect. Zicea să i-ar plăcea să vină și să lucreze la petrecere și să poarte un tricou cu logoul „Marea Britanie iubește America”, atâta vreme cât nu era prea larg. Mi-a spus că preferă tricourile scurte și strâmte, precum cel negru decoltat pe care-l purta acum. Și-a deschis geaca pentru a mi-l arăta, astfel că am putut confirma că tricoul era într-adevăr foarte strâmt și, da, când s-a ridicat, destul de scurt. Deși ar fi trebuit să fie neobișnuit de lung pentru a ajunge la marginea acelor blugi aproape fără talie.
— O să-mi dau blugii jos, spuse.
Am înghițit în gol.
— Am fost cândva și chelneriță, și de obicei angajatorii preferă să port fustă.
Se pare că era vorba de una foarte scurtă, care ajungea până la o dungă imaginară pe care o trasă cu arătătorul peste coapse și peste fund.
— Ești bine, Paul? mă întrebă.
— Da, e de vină aerul de aici. Se pare că mi s-au uscat ochii.
— Da, e foarte uscat din cauza căldurii. Trebuie să folosesc tot timpul balsam de buze.
A scos din buzunarul hainei un mic tub cu aromă de miere și a început să și-l aplice cu sârg.
Mi-am trecut călcâiul pantofului stâng peste degetele de la piciorul drept. Durerea intensă părea să fie singura modalitate de a-mi determina mintea și corpul să se concentreze pe ceea ce aveam de tăcut. Dacă n-aș fi știut sigur, aș fi putut jura că Mi fusese angajată de către francezi pentru a mă abate de la obiectivul turneului meu american.

*

Totuși, la drept vorbind, cel puțin o franțuzoaică părea să mă susțină în cursa mea spre victorie.

A sunat Elodie, îngrijorată că nu mai știa nimic despre noi și întrebându-se dacă am condus până în estuarul Long Island Sound. I-am povestit despre călătoria noastră cu IGV-ul și i-am descris locația excelentă pe care o găsisem pentru petrecerea mea cu ceai.

— Un restaurant indian? s-a strâmbat Elodie, evident neîncrezătoare în apropierea dintre Marea Britanie și fostele ei colonii.

— Da, este perfect.

Atunci mi-am dat seama că restaurantul acela era mult mai potrivit decât orice altă locație pe care ar fi găsit-o Mike. El ar fi organizat totul în vreun colț dintr-un pub irlandez.

— Dar nu văd semne că ar mai fi vreun eveniment franțuzesc planificat pe aici, am spus. Nu știi cumva dacă compatrioții tăi organizează ceva?

— Nu. Dar am citit în *Le Monde* despre un grup de ingineri francezi care se află într-un fel de vizită oficială la Boston.

Era rândul meu să strâmb fin nas. Ingineri francezi? *Engineericus Gallicus* probabil că era specia cu cel mai puțin sex appeal din lume, care putea fi recunoscută imediat din cauza tunsorii proaste, a cămășii care nu se asortează cu cravata și a posturii care indica o persoană care practica drept unic sport calculul nivelurilor de stres impuse betonului. N-aveau nicicum să atragă hoarde de bostonieni încântați, în turneul lor prin oraș.

— *Merci,* Elodie, am spus. Tocmai m-ai făcut fericit.

În dimineața următoare lucrurile păreau să stea bine în continuare. Am luat tricourile pe care le comandasem, inclusiv unul mărimea XXS pentru Mi, și m-am întâlnit: cu dl. Randhawa, care acum insista să îi spun Babar[17]. Zicea că e alintul pe care îl folosea soția lui. Nu m-am deranjat să întreb ce parte din anatomia lui ciudată semăna cu un elefant de carton.

Când am ajuns la restaurant, pe la ora unsprezece, vorbea cu un tip masiv care nu părea deloc dispus să comande un ceai cu mirodenii.

— Scuze, știu, ai dreptate, spunea Babar, dar tipul continua să urle cu un accent străin, italian probabil. Nu sicilian, speram eu.

Dar nu, după ce a plecat tipul, Babar mi-a spus că era managerul barului de vizavi. Nu era foarte încântat de această bruscă petrecere cu ceai care avea să aibă loc în același timp cu momentul *happy hour* organizat în barul lui. De obicei, barurile și restaurantele se anunță dinainte cu privire la evenimentele speciale.

— E în regulă, a zis Babar, fluturându-și degetele inelate prin aer. I-am spus cum te-a lăsat baltă Asociația irlandezo-americană și că întregul oraș pare să fie împotriva ta.

— Întregul oraș?
Oare se petrecuse vreun nou dezastru?
— A, dramatizam și eu puțin. Știi că în America totul trebuie să aibă proporții exagerate. Nu te îngrijora.
Ia o ceașcă de ceai.
Avea dreptate. Când m-am așezat și m-am încălzit eu ceaiul lui cu lapte, toate grijile mele au zburat precum respirația oamenilor care treceau prin fața ferestrelor restaurantului. Câțiva dintre ei, corporatiști, s-au oprit pentru a citi afișele și pentru a arunca o privire înăuntru.
Babar mi-a pus pe masă un teanc de hârtii.
— Etichete, a spus, desprinzând o secțiune dreptunghiulară de pe foaia de deasupra. Pentru prăjituri.
— Poftim?
— Trebuie să scriem etichete pentru prăjituri. Am comandat prăjituri cu alune și va trebui să le servim pe un platou mic din carton cu o etichetă pe care scrie: *Atenție, poate conține alune.*
I-am spus că eu cred că glumește.
— Nu, a insistat. Am putea fi dați în judecată dacă o persoană cu alergie la alune mănâncă o prăjitură, sau dacă cineva se îneacă cu o bucățică de alună. Cel mai bine e să scriem etichete.
— Dar este evident că prăjiturile cu alune conțin alune. Tocmai de asta se cheamă așa, am zis eu. De ce să nu scrii: *Poate conține prăjituri?*
— Amice, nu ai făcut niciodată afaceri în America, a zis, punându-mi un pix în mână.
În timp ce scriam mi-am adus aminte cum eram pedepsit la școală pentru faptul că le trimiteam bilețele de dragoste fetelor din clasă. Mi-am adus aminte și de Benoît, care traducea etichetele pentru prăjituri și pentru cârnați la Paris. Ambele sarcini erau absurde, dar m-ar putea salva de la un dezastru financiar. M-am resemnat și am pornit la treabă, în timp ce Babar mă amuza descriindu-mi jocul de golf cu primarul, pe care, ca de obicei, l-a pierdut la o singură gaură, făcându-l pe primar suficient de fericit încât să promită că întreaga comisie de votare pentru Concursul de Turism Internațional avea să vină la petrecerea cu ceai.
— O să sun la primărie să întreb dacă vreunul dintre ei e alergic la vreo mâncare sau la vreo băutură, spuse Babar conștiincios.

Când m-am întors la pensiune, Mi era la recepție și s-a ridicat pentru a-mi prezenta coapsele. În fine, nu știu exact dacă asta era intenția ei, dar mi-a spus că deja și-a pus fustița de chelneriță și când mi-a arătat minuscula piesă de vestimentație, întâmplător am observat că lăsa foarte multă piele de pe coapse expusă intemperiilor.

— Spune-i că ar trebui să își pună niște dresuri sau o să-i înghețe chiloții. Asta, dacă poartă, a spus în franceză o voce în spatele meu.

Alexa tocmai intrase și analiza picioarele lui Mi cu și mai multă atenție decât o făcusem eu.

Am smuls cheia de la cameră și i-am zis lui Mi că ne vedem mai târziu.

— Din cap până-n picioare, s-a simțit Alexa obligată să adauge.

Ai avut o dimineață proastă la filmare? am întrebat-o în timp ce urcam scările.

Preț de o mini-secundă, Alexa a roșit, semn că nu voia să discute despre asta.

— Nu, nu, a fost foarte bine, a spus. E un oraș cu adevărat super. În jurul parcului central se află o zonă de case vechi care îmi amintește de Marais. E fascinantă și Old Souse Meeting House.

— Old Souse Meeting House? Suna de parcă era locul preferat al bețivilor.

— Sou-tha, a pronunțat ea.

South era unul dintre puținele cuvinte englezești la care avea probleme.

— Acolo se întâlneau oamenii înainte de Boston Tea Party. Este o biserică veche și frumoasă, albă în interior.

— O biserică albă și frumoasă?

I-am reamintit că de obicei se opunea cu vehemență religiei și tuturor manifestărilor sale pământești.

— Da, a spus și a roșit din nou.

— Ai intervievat ceva americani cu privire la credința lor?

— Nu, am filmat diverse grupuri etnice și atitudinea lor față de spiritul american. Știi, în Franța încercăm să încurajăm toate etniile să se integreze complet, dar aici oamenii stau în ghetourile lor și nu sunt sigură că e o idee bună.

— Ce etnii ai filmat? am întrebat-o.

— În dimineața asta?

— Da, în dimineața asta.

— A, niște irlandezi, a spus.

— Aha. *Toți* irlandezii sau doar acea parte a populației reprezentată de masculi înalți și arătoși?

— Ei bine, da, am luat masa cu Mike. Este un membru important al comunității irlandeze de aici.

— Am înțeles. Și ce părere are despre relațiile interetnice? De exemplu, este de acord cu dezvoltarea relațiilor irlandezo-franceze?

Efectul era previzibil.

— Pe bune, Paul. Ești atât de ipocrit. Te holbezi la corpul fetei ăleia de parcă ar fi o bucată de sushi, ș iar acum mă critici pe mine pentru că am intervievat pe cineva pentru filmul meu. *Je*

suis une grande fille, a spus, o fată mare. Pot lua masa cu un bărbat fără să sar pe el. Deși cred că nu se poate spune același lucru și despre tine.

A întins un deget acuzator în direcția mea, un, deget care avea rolul de a mă transporta în timp în cele două situații din trecut când păcătuisem împotriva ei, fără să vreau, aș putea spune. O dată sub influența năucitoare a alcoolului franțuzesc, și o dată atunci când o femeie a decis să se autoinvite în patul meu în timp ce nu eram atent.

Nu poți face decât un singur lucru cu o femeie care are dreptate. O iei în brațe și îi spui că are dreptate, întărind faptul că este așa, pentru ca ea să se simtă suficient de mândră de sine încât să te ierte pentru chestia aia pentru care are dreptate.

— Nu mă interesează decât coapsele tale, i-am spus când nu mi-a mai opus rezistență.

— O, și restul nu te interesează? a întrebat, așa că m-am simțit obligat să o duc până în cameră și să îi dovedesc faptul că nu avea dreptate.

7

Abia pe la ora șase au început lucrurile să o ia razna. Petrecerea s-a desfășurat bine. O mulțime de corporatiști în drum spre casă s-au oprit la un ceai și o bucată de tort și niciunul nu a amenințat că ne dă în judecată și nici nu a căzut pe jos într-o criză de spasme alergice.

Tricoul lui Mi a atras destulă atenție asupra mesajului nostru: *Marea Britanie iubește America,* mai ales din partea unui reporter care a venit pentru a prezenta petrecerea în cel mai mare ziar al orașului. Studia inima de pe tricou de parcă exista vreun înțeles ascuns în poziția pe care o avea deasupra zonei dintre sânii lui Mi. Între timp, Alexa studia în paralel pieptul lui Mi și ochii mei, pentru a verifica dacă interacționau în vreun fel.

Alexa și-a primit și ea porția de priviri, ca de obicei, și a avut mare succes în încercarea de a convinge oamenii să se înscrie la tombola pentru concursul *Câștigă un tricou,* și campania ulterioară prin email. Totul decurgea conform planului.

Apoi, pe la șase fără un sfert, vasul nostru s-a lovit de primul aisberg mic.

— Mai multe etichete, a spus Babar, făcându-și drum până la mine.

— Poftim?

— Pentru pahare, a adăugat din vârful buzelor. Am uitat că trebuie să punem etichete și pe pahare: *Atenție*, *poate conține băutură fierbinte.* Fiul meu scrie chiar acum câteva în bucătărie. Între timp, te rog să îi avertizezi pe toți verbal. Și asigură-te că ai un martor independent.

Așa că în următoarele zece minute, Alexa și cu mine am mers prin sală întrebând pe fiecare dacă se simte bine și strecurând în fiecare conversație și o scurtă avertizare despre faptul că ceaiul poate fi fierbinte. Eram ușurat că Babar nu ne-a pus să cerem fiecăruia să semneze o declarație.

Apoi, aproape de ora șase fix, când afară era întuneric și cuibul nostru de lumină și căldură părea că atrage mai multe persoane decât ne așteptam, nivelul zgomotului a crescut simțitor. M-am întors și am văzut un grup mic de bărbați și femei în trenduri moderne și eșarfe elegante, care, își făceau drum prin mulțime, intrând în restaurant. Babar a ajuns imediat la ei, le-a strâns mâinile și le-a urat bun venit de parcă traversaseră continente pentru a ajunge la botezul primului său născut. Și reporterul și-a desprins ochii de la inima lui Mi și s-a îndreptat către noii sosiți.

Am bănuit că aceștia erau oficialii locali. Era momentul să îmi câștig prima. Trebuia să merg și să îi; pup în fund individual, apoi să îmi țin discursul despre cât de mult îi iubeau englezii pe americani și să îi invit pe toți să vină la noi în vacanță.

Dar în timp ce încercam să îmi fac drum prin mulțime către ei, un nou val de oameni părea să se mi se împotrivească. Nivelul zgomotului a crescut din nou. Cineva părea că scandează la intrare.

— Nu colonizatorilor englezi! Nu ceaiului englezesc!

Peste capetele celor din mulțime, am zărit vreo două pălării negre triunghiulare și câteva peruci foarte nerealiste cu cozi de cal.

— Nu colonizatori lor englezi! Nu ceaiului englezesc!

Valul creștea tot mai mult și câțiva oameni au început să se panicheze, inclusiv oficialii, care se uitau peste umăr în timp ce erau mânați către masa lungă unde se servea mâncarea.

— Nu colonizatorilor englezi! Nu ceaiului englezesc!

Acum îi puteam vedea bine pe intruși: cinci tipi în costume de secol XVIII. Nu l-am recunoscut pe niciunul dintre ei ca făcând parte din grupul ghizilor de la bar, iar hainele lor erau cumva diferite. Erau mai puțin barbare și lânoase și semănau mai degrabă cu ținuta oficială de mers la vreun bal. Arătau ca niște costume închiriate pentru o petrecere.

Câțiva dintre cei prezenți râdeau, crezând că demonstrația făcea parte dintr-un spectacol. Alții începeau să se impacienteze ușor, ținându-și paharele bine pentru a nu se vărsa ceaiul. Era clar că luaseră în serios avertismentul cu băutura fierbinte.

— Nu colonizatorilor englezi! Nu ceaiului englezesc!

Babar și-a făcut loc înspre ei și și-a ridicat brațele într-un gest de calmare, fără niciun efect. Invadatorii își croiau drum către masă, așezându-se de-a lungul ei, după care au răsturnat totul pe jos. Unul dintre fiii lui Habar a dat un pumn, dar a fost împins înapoi de un tip masiv a cărui perucă șatenă a căzut, dând la iveală o claie de păr negru.

Petrecerea s-a dezintegrat într-un cor de strigăte, țipete, prăjituri zburătoare și vase sparte. Invadatorii și-au mai strigat o dată sloganul, apoi s-au îndreptat spre ușă.

— Ce naiba a fost asta? l-am întrebat pe Babar, care își tot cerea scuze de la unul dintre oficiali, un bărbat încruntat îmbrăcat cu un palton din cașmir, care luase o gură dintr-un pahar de ceai cu lapte.

— Erau nenorociții de la barul de peste drum. Le-am deranjat ora de reduceri.

Deci era exact ca la petrecerea originală, toată nebunia se reducea la bani.

Babar a lătrat ceva într-o limbă asiatică înspre fiii și nepoții lui, care conduceau oaspeții peste pardoseala umedă și acoperită de prăjituri de pe podea. Dintr-odată, toți și-au abandonat sarcinile și s-au îndreptat către ușă.

— Ce-au de gând să facă? l-am întrebat. Nu ne putem lua la bătaie. Este o petrecere a prieteniei internaționale. O petrecere a păcii.

— Nu, nu-i așa. Ți-am mai spus, America detestă pacifiștii.

Babar a urmat trupele tinere către ușă.

— Așteaptă, Gandhi nu te-a învățat nimic? am pledat eu.

— La naiba cu Gandhi, suntem în război, a spus el și a ieșit în stradă.

În fine, mi-am zis, mai bine m-aș duce să mă asigur că nimeni nu este ucis în numele turismului englez.

Aerul nopții era dureros de rece după atmosfera fierbinte din restaurant, dar faptul că alergam pentru a ajunge din urmă cele două găști de posibili combatanți mi-a permis să nu deger în alte părți, cu excepția degetelor, a nasului și a urechilor.

Impostorii costumați se îndreptau către barul unde fusesem cu Mike. Armata de indieni în cămăși albe se afla la câțiva metri în spatele lor. Reporterul fugea alături de indieni. Între timp, Babar renunțase la urmărire și se sprijinea de fereastra unui magazin de haine.

— Trebuie să îi oprești, am spus. Nu vrem violență.

— Este restaurantul meu, a spus el gâfâind. Nu le pot permite să scape basma curată.

Nu înțelegeam cum un atac de cord avea să ajute cauza pentru care lupta și i-am spus că mai bine s-ar întoarce pentru a-și apăra baza.

Dintr-odată, Alexa a trecut în fugă pe lângă noi, filmând urmărirea ținându-și camera ca pe un baton de mareșal. Am pornit-o după ea.

Imediat am ajuns în zona italiană, unde, din două locuri, unul era restaurant. Mi-am dorit să mă pot opri pentru a comanda o farfurie aburindă de paste sau doar pentru a-mi încălzi mâinile în

cuptorul de pizza. Dar trebuia să îi prind din urmă pe ceilalți înainte de a se dezlănțui războiul civil.

Gloata a luat-o pe o străduță laterală și am trecut eu toții pe lângă o biserică veche din cărămidă roșie, cu indienii care strigau chestii evident necreștine la adresa vandalilor costumați. Am urcat un deal către un vechi cimitir. Am sărit peste un semn care spunea: *Fără băuturi alcoolice,* și m-am întrebat dacă și morții trebuiau să rămână treji etern în acest oraș puritan.

Am alergat cu toții de cealaltă parte a dealului și am făcut la dreapta către un pod din metal cu aspect sinistru, al cărui schelet se zărea straniu deasupra râului. Alexa s-a oprit pe mal pentru a ne filma pe toți în timp ce îl traversam. Picioarele noastre tropoteau tare și făceau să tremure vechea construcție. N-aș fi vrut să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă poteca șubredă din metal ar fi căzut și am fi făcut cu toții o baie neanunțată în apa înghețată.

Ziaristul a început să râdă.

— Știu unde se îndreaptă, a zis. E super.

— Unde? am întrebat, dar drept răspuns n-a făcut? decât să iuțească pasul. Fusese o idee bună să invit un jurnalist în formă și nu vreun tocilar supraponderal.

Am început să alergăm, cu greu, pe străzile înguste, străjuite de o parte și de alta de căsuțe frumoase din lemn. Nu era trafic, iar singurele zgomote pe care le auzeam erau pașii noștri ritmici, strigătul ocazional de provocare din partea vreunuia dintre combatanții din cele două tabere și respirația mea greoaie.

— Am avut dreptate, a spus reporterul în timp ce ne apropiam de un obelisc alb și înalt.

— Ce-i aia? am întrebat gâfâind.

— Este Bunker Hill.

Alexa ajunsese în același ritm cu noi, iar acum se uita după nivelul de lumină din cameră.

— Am filmat aici cu Mike în dimineața asta.

— Da?

Eram nerăbdător să aflu mai multe, având în vedere că ea îmi spusese că doar luase prânzul cu el, dar atenția mi-a fost distrasă de ziaristul care râdea din nou.

— Repun în scenă bătălia, a spus. Boston Tea Party și Bunker Hill într-o singură zi. Vor declara independența, înainte de sosirea zorilor.

Chestia asta nu suna foarte promițător pentru campania mea pro-britanică.

Falșii ghizi au escaladat balustradele joase și negre și au pătruns în parcul din jurul obeliscului. Indienii își calculau următoarea mișcare.

— Să mergem și să-i batem pe nenorociți, spunea cel mai înalt dintre fiii lui Babar.

— Nu, i-am spus. Să nu faci asta. V-au făcut ceva necazuri, dar tatăl tău știe cine sunt și va rezolva problema pașnic. O să-i dea în judecată.

Era amenințarea supremă a americanilor.

— Da, a spus Alexa. Violența nu e o soluție.

— Ha. Să-i doborâm, a mârâit unul dintre frații mai mici. Arată ca o gașcă de nătărăi.

Cam asta era eficiența abilităților europene de pacificare.

Am sărit cu toții gardul ascuțit, apoi am urcat un șir de trepte care ducea către obelisc. Îi auzeam pe ceilalți cum urlau la noi din vârful dealului. În capătul scărilor, ne-am adăpostit în spatele statuii colonelului William Prescott. Mi-am adus aminte că ăsta era lipul care a apărat dealul împotriva englezilor. Un om curajos, mi-am spus, pentru că, dacă sculptura respecta adevărul, singurele lui arme de apărare fuseseră sabia scurtă și o pereche de pantaloni inuman de strâmți.

În lumina aruncată de felinarele stradale puteam zări bărbații costumați, care stăteau la baza obeliscului și strigau la indieni să urce și să lupte.

Fiul cel mare al lui Babar, Vijay, a făcut un pas în față. Luase cu el o ceașcă spartă și a aruncat-o înspre tabăra adversă. Ceașca s-a sfărâmat spectaculos de zidul obeliscului, provocând un val de furie din partea celorlalți.

Entuziasmați, indienii s-au manifestat prin urale.

Un alt frate adusese o armă: un ciob cu aspect fioros dintr-o farfurie de porțelan.

Am încercat să îl opresc, dar a făcut un pas în față și și-a luat avânt pentru a-și arunca grenada. A azvârlit-o cu toată forța, apoi s-a prăbușit ca o stea de mare. O formă întunecată zburase din umbră și îl lovise direct în plex. S-a rostogolit pe lângă corpul care se zvârcolea; din ea se scurgea bere cu spumă și am văzut că era o sticlă de Sam Adams. O adevărată armă bostoniană.

Doborârea tovarășului lor a înfuriat armata indiană.

— Nu vă răzbunați, le-am spus. Tatăl vostru va rezolva situația.

Dar, așa cum spusese și Babar, pe acest continent nu era loc de pacifism. Au pornit la atac. Cu adevărat, istoria se repeta, albii și indienii se luptau din nou. Deși de data asta greșeala geografică a lui Columb fusese corectată. Luptătorii erau cu adevărat indieni.

Ca întotdeauna, europenii păreau a fi în avantaj. Chelnerii erau sprinteni și aveau niște mișcări ca de arte marțiale, dar tipii albi erau mai masivi și foloseau tactici de prindere din fotbalul american pentru a imobiliza brațele și picioarele indienilor.

Am observat dintr-odată că Alexa lipsea. O, nu, mi-am spus, oare fusese lovită de tirul precis pentru care americanii moderni sunt atât de cunoscuți?

Dar nu, după un minut în care am strigat-o îndelung, am descoperit-o în siguranță alături de reporter. Erau adânciți într-o

discuție în spatele statuii cu pantalonii strâmți, aparent negociind drepturile de filmare asupra bătăliei. Spre onoarea ei și spre ușurarea mea, se pare că Alexa refuza.

— Păi astea nu sunt știri cu adevărat, nu-i așa? Lupta asta nu merită un articol, i-am spus reporterului. Nu vrem să producem probleme interetnice în oraș.

— Glumești? Trebuie să merg să vorbesc cu tipii ăia. E o adevărată bombă mediatică.

— Poftim? Te invit la petrecerea mea, iar acum ai de gând să le faci reclamă tipilor care au distrus-o?

Nările îi fluturau cu indignare jurnalistică.

— Voi, englezii, sunteți împotriva libertății presei, sau ce? Ne-am câștigat independența, iar acum te aștepți să ne plecăm în fața voastră *din nou?*

Ceea ce era al naibii de nedrept.

— Hei, nimic din toate astea nu e din vina mea, i-am spus. Crezi că așa mi-am dorit să se întâmple? Eu încerc să le ofer oamenilor o ceașcă de ceai și sfârșesc prin a provoca un război colonial.

Chiar în timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că tocmai rezumasem istoria Imperiului Britanic.

8

Problemele mele din Boston nu au luat sfârșit așa ușor.

Era clar că în orașul ăsta cochetam cu dezastrul. Chiar fusesem cu el la o întâlnire, descoperisem că era prea înspăimântător și pusesem capăt relației, depunând toate eforturile să nu îl rănesc. Dar nu, el insista să revină alături de cei doi frați ai săi, ratare și catastrofă, care puseseră piciorul în prag.

După luptă, eram într-o stare atât de proastă, încât am început să mă iau de Alexa. Voiam să știu de ce mi-a spus că a luat doar prânzul cu Mike, când era clar că petrecuseră întreaga zi împreună bifând atracții turistice locale.

Alexa a izbucnit într-o criză de furie. Cum de îndrăzneam să fiu atât de suspicios? Oare eu n-o invitasem pe Mi să își pună cea mai scurtă fustă din istoria umanității și să se alăture petrecerii? Și care ea, Alexa, m-a acuzat de ceva?

— Nu în chiar atât de multe cuvinte, i-am spus, deși făcuse câteva observații acide. Dar în orice caz, nu aveai de ce să fii suspicioasă. Ai văzut-o la restaurant, își arăta corpul tuturor, nu doar mie. A văzut prea multe videoclipuri de muzică rap, atâta tot.

— Bine, deci nu s-a întâmplat nimic cu ea, și nici cu Mike.

— Da, am concluzionat, dar trebuie să recunoști că ai fost oarecum evazivă când te-am întrebat despre filmare. În plus, cum ați aranjat totul? Te-ai supărat pe mine pentru că i-am dat lui Mi

numărul meu de telefon, când tu de fapt i-l dăduseși pe al tău lui Mike?

— Nu. El mi-a dat numărul lui.

— Da, mare diferență.

— Ah! a emis ea unul dintre pufnetele ei indignate.

Mergeam în josul dealului către centrul orașului, iar reporterul se afla exact în spatele nostru, intervievându-i pe indieni. Cele două armate se despărțiseră destul de repede după încăierarea inițială, iar singura victimă adevărată era mezinul care fusese lovit cu sticla. Se ținea de coaste și era cărat de Vijay, care îi oferise o perucă pe post de trofeu.

Alexa i-a așteptat să ne ajungă din urmă, apoi a început să discute cu reporterul despre drepturile de difuzare.

*

În dimineața următoare, cel mai bine vândut ziar.il orașului prezenta o pagină dublă despre cum un englezoi venit în vizită și-a bătut joc de Tea Party și apoi a fost târât pe bună dreptate într-o nouă Bătălie de la Bunker Hill. Reporterul glumea spunând că i-a auzit pe rebeli zicând: *Nu trageți până când nu vedeți albul ceștilor de ceai.*

Articolul era ilustrat cu imagini neclare care arătau ca niște adevărate fotografii de război. Imaginile astea îi aparțineau în totalitate Alexei, care nu manifesta nici cel mai mic semn de vinovăție că se vânduse dușmanului. Răsfoind ziarul, părea chiar încântată de prima ci experiență în fotografia de presă, care s-a dovedit a fi și foarte bine plătită: fiecare cadru din filmul ei i-a dus câteva sute de dolari.

Luam micul dejun împreună la librăria cafenea, iar clătitele mele nu arătau suficient de pufoase pentru a mă tenta, nici chiar cu un strat dublu de sirop de arțar și un morman de felii de căpșune organice.

— Ai vrut război, l-ai primit, mi-a spus.

Război? Mi-am spus plin de amărăciune că perspectiva ei era foarte franțuzească. Nu participă niciodată efectiv la lupte, dar iese mereu în față pentru a obține ceva profit ulterior.

Deși, în acest caz, interpretarea mea nu era tocmai exactă. De fapt, a existat și o implicare franceză directă în ostilități.

Reporterul dăduse lovitura cu articolul. S-a asigurat că i-a intervievat pe toți cei implicați, inclusiv pe directorul barului din fața restaurantului indian, tipul care îl amenințase pe Babar, un om pe nume Denis Lefevre, în vârstă de treizeci și unu de ani, deținător al unei cărți verzi din Toulouse. Accentul pe care îl auzisem eu nu era italian, era din sudul Franței. Da, ca și în războiul colonial inițial, Franța ajutase la alungarea englezilor.

Iar veștile cele mai rele abia urmau să apară. În secțiunea de business am găsit un articol care prezenta promisiunea

guvernului francez de a pune la dispoziție o echipă cu cei mai buni ingineri, gratis, pentru a consilia municipalitatea din Boston referitor la problema șanțurilor. Era fotografiat primarul dându-și mâna cu un inginer francez tipic, un tip cu un cap plat, a cărui garderobă era clar că fusese aleasă de cineva căruia îi plăceau farsele. Capul pătrat rânjea tâmpit la aparat, dar imediat mi-am dat seama că am greșit în ceea ce îl privește pe el și tagma lui: unele persoane consideră că inginerii francezi sunt foarte sexy. Primarul se holba la francez cu gura căscată, plin de adorație, de parcă ar fi mirosit cea mai exotică aromă produsă vreodată de un parfumier provensal. Era evident cu cine avea să voteze municipalitatea orașului Boston în concursul pentru Turismul Internațional, și nu era vorba de organizatorul unei petreceri cu ceai ratate.

În fine, mi-am spus, pierdusem doar o bătălie, nu și războiul. Miami avea, cu siguranță, o atitudine pro-britanică mai pronunțată decât Boston, care fusese, de fapt, inima revoluției. Același lucru putea fi spus și despre Las Vegas. Nouă, britanicilor, ne plac atât de mult jocurile de noroc, încât era clar că trebuia să existe o legătură între noi acolo. Și dacă situația avea să se înrăutățească de tot până când aveam să ajung în Vegas, puteam folosi o parte din bugetul alocat pentru a cumpăra câteva jetoane la ruletă și pentru a câștiga suficient cât să îmi plătesc amenda. Spiritul de buldog avea să triumfe într-un final.

— După ce termini, i-am spus Alexei, va trebui să o luăm către gară. Mini-ul ne așteaptă la New York.

— Să plecă din Boston, Paul? Dar ne distrăm atât de bine aici. Nu vrei să mănânci nimic? a întrebat, apoi s-a aplecat și a luat o căpșună cu furculița.

În ciuda manifestărilor ei de anti-americane, părea să se adapteze destul de bine la acest tărâm al tuturor posibilităților.

De la New York

până în Florida

Către sud, pe bune

1

— Ăsta da steag englezesc.

Mecanicul Dwight își îndreptă cele două degete arătătoare către tavanul proaspăt pictat al Mini-ului, ca un taur gata să își ia în coame matadorul.

— Așa este, am confirmat eu.

— Poți să îți arunci pașaportul. Toată lumea va ști că ești englez.

— Ai dreptate.

Am mimat că îmi arunc documentele de călătorie în colțul cel mai îndepărtat al garajului.

Dacă vei trece cu mașinuța asta prin fața palatului Buckingham, gărzile te vor saluta.

— Da, probabil că ar deschide porțile și m-ar lăsa să parchez în curtea palatului.

— Da.

Dwight era mândru pe bună dreptate de pictura lui. Union Jack era atât de strălucitor, încât probabil că se putea vedea din spațiu. Dar am simțit că exagera puțin rezultatul muncii pentru că observase că nu eram totalmente mulțumit.

Avea dreptate. Deși nu era vina lui. Am observat ceva nou la mașină. Ceva ce ar fi trebuit să zăresc dinainte. Era, așa cum o sugerează și denumirea, foarte mini.

Spațiul din habitaclu era în regulă, iar pentru a avea destul spațiu pentru picioare era suficient să dau scaunul în spate, însă așa doar un pasager fără picioare ar mai fi încăput acolo. Nu, asemenea unei garsoniere, mașinuța era, în cel mai bun caz înghesuită. Era imposibil să putem pune toate bagajele noastre în compartimentul din spate al mașinii. Era ca și cum aș fi încercat să înghesui un supozitor pentru elefanți într-un șoarece.

— Dacă vrei un portbagaj adevărat, ar trebui să iei o mașină adevărată, a sugerat Dwight cordial. Chestia asta e drăguță, dar numai dacă mergi până în centru, nu în Florida. Parcă e făcută pentru doamnele din Upper East Side care nu vor să ia un taxi până la coafor. Singura dată când folosesc portbagajul este atunci când valetul așază acolo vreo cutie de pantofi.

— Am mai văzut tipi conducând un Mini, am spus, nu atât pentru a-mi apăra propria imagine ca viitor șofer de Mini, cât pentru a preîntâmpina ca Alexa să îl sfâșie pentru că era sexist și iubitor de cumpărături, în schimb, ea și-a exprimat frustrarea înghesuindu-și încă o dată rucsacul în portbagaj. Atârna acolo de parcă mașinii îi crescuse un ciot de coadă de buldog.

— Trebuie să existe o cale de mijloc, am spus, trăgând afară geanta și încercând să analizez problema de aproape. Nimeni nu creează o mașină în care să încapă doar o cutie de pantofi, iar dacă a fost creată pentru iubitorii de cumpărături, sigur s-au gândit la o modalitate de a face spațiu pentru rochii, pardesiuri și poșete.

Nici n-am apucat să termin de vorbit, că am și descoperit trucul care îți permite să rabatezi canapeaua din pate pentru a obține astfel un nou spațiu de depozitare.

— *Voila.*

Triumfător, am aruncat rucsacul Alexei și pe al meu pe bancheta din spate, apoi am închis mașina.

— Ce se va întâmpla în parcări? voia să știe Alexa. Ne vom lăsa genţile și laptopurile la vedere, pentru ca oamenii să știe că e o idee bună să le fure pe toate?

— Va trebui să păstrăm tot timpul cu noi lucrurile de valoare, am spus. Dacă mergem la toaletă, vom merge separat. Evident, mai întâi doamnele.

Cu ușa de la portbagaj închisă, portierele roșii precum rujul și steagul de pe acoperiș care strălucea în lumina necruțătoare a garajului lui Dwight, mașina era irezistibilă. Dwight a mângâiat-o pe acoperiș și a spus că, chiar dacă a făcut câteva glume pe seama staturii ei, avea să îi pară rău că se desparte de mașină.

— E ca soția mea, a spus. Micuță la trup, dar plină de personalitate.

Apoi, preț de câteva minute delicioase, totul a fost minunat. Motorul a pornit din prima, încălzirea a transformat mașina într-o capsulă plăcută, și am scos mașina din parcarea labirintică fără a afecta în vreun fel vopseaua. Apoi, am trecut cu bine peste un hop și am pornit spre Florida, spre soare.

Cel puțin teoretic.

— Asta e Canal Street, am zis.

— Da.

— Deci ne-am întors în Manhattan.

— Ești sigur?

— Destul de sigur.

De fapt, eram *foarte* sigur, la fel era și Alexa, pentru că tocmai trecusem pe lângă Tunelul Holland pentru a doua oară, pe lângă milioane de borne care ne informau ce segmente din Manhattan ne așteptau de cealaltă parte.

— Asta dacă nu există încă un canal Street, un West Broadwag şi un pod Brookeyn în New Jersey.

Ok, ultima a fost cu adevărat ieftină, pentru că nu vedeam deloc podul, dar Alexa nu a făcut niciun comentariu cu excepția ridicatului din umeri parizian, cel mai semnificativ gest de indiferență și/sau ignoranță dezvoltat până acum de civilizația capitalistă. Dacă universul hotărâse că trebuia să ne întoarcem pe Canal Street, cine era ea să se pună cu marile forțe ale cosmosului infinit?

De fapt, nu prea avea ce spune. Având în vedere că ea se ocupa de hartă, am urmat indicațiile lui Dwight în josul râului până la Tunelul Holland, am coborât pe sub râul Hudson până spre New Jersey, și, cumva, am aterizat din nou în Manhattan.

— Harta nu spune cum să ieșim din tunel până la autostrada din New Jersey? am implorat eu.

— Nu.

Eram pe jumătate dispus să cred asta. Am găsit harta într-un colț uitat al unei farmacii imense de tip supermarket din Manhattan, lângă niște vederi și o carte de cuvinte încrucișate cu paginile îngălbenite.

— Are suficiente detalii pentru o călătorie până în Florida? am întrebat fata în uniformă de la tejghea.

— Habar n-am, n-am fost niciodată acolo, a spus, destul de corect.

Și totuși, mi-am spus, n-avea cum să fie atât de greu să găsești ceva atât de mare precum Oceanul Atlantic.

Greșit, se pare, dintr-un motiv pe care mi l-a prezentat Alexa.

— Nu pot să citesc o hartă, a spus cu o voce obișnuită, când am salutat din nou și Broadway-ul.

— Nu poți să citești o hartă?

Ne-am oprit la semafor și astfel am avut timp să mă holbez la ea îngrozit.

— Nu, chiar deloc.

— Nu poți nici măcar să încerci?

— Nu. Au descoperit asta la școală. Nu am simțul orientării bidimensionale.

— Poftim?

— Al hărților. Și atlaselor.

A ridicat din nou din umeri – handicapul acesta era vina marelui inginer francez care crease universul.

S-a aprins culoarea verde și ne-am îndepărtat și mai mult de New Jersey.

— Dar, Alexa, cum poți fi un stereotip feminin atât de clar? Este cel mai mare clișeu de gen de la soția fotbalistului, încoace.

— Te rog, Paul, nu-mi face morală. Nu ești tata.
— Înțelegi ce vreau să zic? în curând te vei lua de mine că sunt bărbat și nu cer niciodată informații.
— Păi și atunci de ce nu ceri?
— Pentru că știu exact unde se află tunelul, pentru că tocmai am ieșit din el, am spus, combinând elegant argumentul meu câștigător cu o întoarcere la stânga care să îmi permită să mă îndrept din nou către vest. Găsesc un loc în care să opresc și treci tu la volan. Voi citi eu harta.
— A, nu, nu pot conduce o mașină cu o cutie de viteze automată, a spus. N-am condus niciodată vreuna.
— E ușor. Doar apeși accelerația atunci când vrei să pornești, și frâna atunci când nu mai vrei. E ca o jucărie.
— Vrei să învăț o nouă modalitate de a conduce în mijlocul New York-ului? O să fac un accident și turneul tău prin America se va încheia înainte de a începe, iar ăia din Anglia or să urle la tine. Sau cei din India.
Mi-am dat seama că era o glumă tare amuzantă, judecând după zâmbetul ei pe care l-am prins cu coada ochiului.
— Bine, am zis, accelerând inutil după colț și intrând pe banda dinspre vest a Canal Street. Uită de hartă, să încercăm să citim indicatoarele împreună.
Ceea ce era mult mai ușor de zis, decât de făcut.

2

Indicatoarele franceze sunt politicoase. Ele te informează: *Dacă doriți să păstrați această direcție până la Paris, continuați încă 122 kilometri, dar dacă doriți să ieșiți de pe autostradă și să mergeți la Rouen, atunci trebuie să întoarceți la următoarea ieșire, da, aceasta care tocmai a apărut, și care, întâmplător, vă va duce la satul cutare și cutare, și, dacă veți continua suficient de departe, până în Belgia.* Te ghidează și te cocoloșesc până la destinație.

Prin comparație, indicatoarele americane sunt precum poliția militară. Ele strigă la tine: *Hei, da, tu! Unde crezi că te duci? Habar n-ai, nu? Păi atunci ieși acum de pe autostradă, da, acum, ieși pe 21, ia interstatala 95 și autostrada 17. Cum adică nu știi numărul șoselei de care ai nevoie? Ieși naibii de pe autostrada asta acum, pe acolo pe unde scrie doar ieșire, da, pe acolo, ieși de aici, tâmpitul naibii.*

Ideea este că, să zicem, vrei să pleci din New York, crezi că te îndrepți de bine de rău, în direcția bună, pe șoseaua care trebuie, și apoi apare un indicator care îți comandă să ieși de pe autostradă. Nu-ți spune ce se va întâmpla dacă rămâi pe autostradă, dacă te îndrepți către New Jersey, New Orleans sau New Delhi. Îți spune doar să ieși acum în direcția vreunui orășel

cu rezonanță aztecă, precum Secaucus sau Warinanco, și îți spui: *Doamne, am ajuns deja în Mexic? Mai bine ies, ca să nu ajung în Patagonia.* Și apoi îți dai seama că te afli pe o încâlcitură de rampe de autostradă către tărâmul pustiu din Jersey, plin de macarale, piloni și șine de tren.

La cea de-a doua încercare, totuși, am avut impresia că am scăpat de atracția magnetică a Manhattan-ului. Am traversat un pod gigantic care nu ne-a dus în Brooklyn, apoi am trecut pe lângă un aeroport care nu era nici JFK și nici La Guardia. După vreo alte două ieșiri greșite și reintrări grăbite pe șoseaua principală, am învățat o lecție simplă despre autostrăzile americane. Trebuie să rămâi pe drumul pe care te afli până când este musai să îl părăsești, ceea ce sună precum refrenul unuia dintre numeroasele cântece country pe care a trebuit să le ascultăm până când am nimerit pe frecvența unui post de radio clasic de rock, numai bun pentru drum.

În plus, păstrarea benzii care merge înainte s-a dovedit repede a fi singura strategie viabilă deoarece, contrar așteptărilor mele, șoferii americani erau chiar și mai periculoși decât cei francezi. Ce e cu prostia aia pe care am auzit-o despre limite scăzute de viteză și patrule neîndurătoare de poliție pe autostradă? Șoferii din New York și New Jersey nu aveau nicio problemă să facă slalom pe lângă mine, la o sută de kilometri pe oră pentru a ajunge unde voiau. Eu mergeam exact pe banda din mijloc, cu viteza legală, depășind multe camioane, dar alte mașini se apropiau până la câtiva centimetri de spatele compact al mașinii mele, după care virau întâmplător la dreapta sau la stânga. Mă depășeau, apoi îmi tăiau brusc fața, deseori fără a se mai deranja să mai și semnalizeze.

Dacă îndrăzneam să păstrez limita de viteză și nu exista opțiunea de viraj la dreapta sau la stânga pentru o mașină care-mi stătea în coaste, atunci dintr-odată întreaga oglindă retrovizoare se umplea de lumina strălucitoare a farurilor și auzeam mugetul radiatorului unui monstru 4×4.

Era clar că tipii ăștia crescuseră cu jocuri pe calculator. Se jucau cu automobilele lor grele de parcă, după un accident fatal care a implicat mai multe mașini, tocmai începuseră un joc nou cu un bolid nou-nouț și încă zece vieți. În plus, aveau libertatea de a-și asuma orice identitate ar fi vrut, pentru că practic fiecare 4×4 avea ferestrele mai întunecate decât ochelarii de soare ai vreunei celebrități. Era imposibil să zăresc fețele maniacilor care încercau să mă șunteze pe autostradă. În ceea ce mă privește, puteau foarte bine să poarte și măști și să își trăiască fanteziile gen Darth Vader: „Nu cunoști foița întunecată a benzii exterioare întunecate, șofer Obi Wan Mini. Așa că du-te naibii și lasă-mă să trec”.

Cei mai răi erau camionagiii. Un camion tipic american arată exact ca o cască antică de samurai, cu un cap lat, ochi oblici și

rânjet care dezvelește dinții unui ucigaș nemilos. Când vezi unul din acesta venind către tine prin oglinda retrovizoare din scaunul unui Mini înalt până la genunchi, începi să cauți un loc unde să te ascunzi. Mai ales dacă ai steagul Union Jack pictat pe acoperiș și arăți ca un prosop de plajă.

Dar în ciuda tuturor momentelor în care am stat cu sufletul la gură, ne simțeam minunat în drum către sud, pe New Jersey Garden State Parkway, care se ridica la nivelul numelui. Era o autostradă dreaptă, care traversa un parc străjuit de copaci. Nu se zărea nicio casă. Mă întrebam dacă New Jersey era populat sau dacă orașul era doar un fel de zonă de intrare în New York.

— Hei, ar trebui să îi dăm un nume mașinii, am sugerat eu.

— Un nume?

Alexa s-a încruntat la ideea mea, de parcă aș fi sugerat să îi numim rucsacul Gerald.

— Da, ceva care să îi reflecte personalitatea. Ce spui despre Mini Eu[18]?

— Sunt sigură ar fi foarte flatată, a spus Alexa rece. Mi-a luat vreo secundă ca să îmi dau seama de ce.

Evident, întrucât era o artistă franceză, nu văzuse niciodată filmele *Austin Powers.* Am lămurit neînțelegerea, dai părea a fi în continuare convinsă că sugestia mea avea ceva subliminal care făcea referire la recepționera coreeană.

— Nu, pe bune, Alexa, i-am spus. Tu ești Unică. Tu ești fata pentru care am renunțat la tot. Tu ești pentru mine *elle eternelle.*

Evident că detest să fac astfel de declarații, dar faptul că puteam să mă uit în față prin parbriz m-a ajutat să îmi adun tot romantismul.

— *Merci,* Paul, a spus. Nimeni nu mi-a mai spus vreodată că sunt *elle eternelle.*

Mi-a strâns cotul, drăgăstoasă.

— Ce spui despre Thelma?

— Thelma? am repetat, încercând numele.

— Din *Thelma și Louise*[19].

— Da, super, îmi place. Thelma. E obraznică, știe cum să se distreze, e și puțin periculoasă.

— Va trebui să te asiguri că nu o arunci în vreun canion, așa cum au făcut în film.

— Nu cred că New Jersey este cunoscut pentru canioanele sale, am spus.

Alexa s-a prefăcut că vrea să caute prăpăstii în atlas.

— De ce mergem pe autostrada asta? a întrebat ea, devenind dintr-odată foarte serioasă. Dwight nu a spus oare că ar trebui să mergem prin Washington?

— Este mai direct.

Pe lângă faptul că nodul autostrăzilor care duceau către Philadelphia, Baltimore și Washington arăta ca teritoriul perfect

al ambuteiajelor, mie îmi place să conduc pe drumuri de coastă.

— Uite.

M-am uitat pe hartă unde zona verde se lipea de oceanul albastru.

— Mergem până la Atlantic City, care ar trebui să fie gol în perioada asta a anului, apoi luăm feribotul la (ape May și am ajuns practic în Virginia.

În loc să fie încântată de ruta mea pitorească și, speram eu, mai rapidă, Alexa era din nou furioasă pe mine.

— Ai decis asta fără să te consulți cu mine? Și tu mă acuzi că sunt un stereotip de gen?

Problema cu feministele franțuzoaice este că, deși pot fi mai sexy decât omoloagele lor străine, ele sunt și mai intelectuale. O combinație letală. Lași să îți scape o amărâtă de afirmație care ar putea fi oarecum sexistă și, dacă au dispoziția necesară, vor ataca brusc. Ai pus grenada în buzunarul pantalonilor și ele vor trage acul, explicând într-un mod sexy de ce este vina ta prostească pentru faptul că acum te desființează.

— Când ai planificat toate astea? a întrebat, bosumflându-se.

— Aseară. Credeai că m-am uitat la rezumatul meciurilor de fotbal european? Știi, bărbații se pot uita la televizor și pot citi o hartă în același timp.

Pe neașteptate, a dat înapoi. Am reușit să înving o feministă franțuzoaică. Probabil că s-a întâmplat asta pentru prima dată.

— Ești sigur că nu este un feribot care circulă doar vara? a întrebat, clar redusă la căutarea unor slăbiciuni minore în apărarea mea infailibilă.

— Da, am căutat pe internet. Chiar și iarna au program până la ora șase. Ne oprim în Virginia în seara asta, apoi în Jacksonville în seara următoare și în patruzeci și opt de ore, vom înota la South Beach.

Alexa a recunoscut că suna foarte bine.

— Trezește-mă dacă ai nevoie să cer informații pentru tine, a spus.

A închis atlasul și și-a lăsat scaunul pe spate pentru a trage un pui de somn.

3

Jack m-a pus să îi promit că în decursul vizitei mele în America aveam să încerc produsele lanțului său preferat de clătite. Puteam să găsesc magazinele într-o mulțime de mall-uri și ieșiri de pe autostradă, mi-a spus el, și aveau zece feluri diferite de sirop de arțar.

I-am spus asta și Alexei. Se trezise, dar era amețită după o oră de moțăială și diferența de fus orar, și avea mare nevoie de o cafea.

— Zece feluri de sirop de arțar? a zis. E foarte sofisticat.
— Cum așa?
— Păi presupun că au siropuri diferite din Ontario și Quebec, poate chiar unul vintage, știi, un Vancouver Red din 2005 sau ceva de genul.
M-a pufnit râsul gândindu-mă la caracterul profund francez al acestei idei.
— Nu, Alexa, aici suntem în America. Așa că vor fi Iară zahăr, fără grăsimi, fără sare. Probabil îmbogățit cu vitamine, fibre și nelipicioase. Și, cu siguranță, cu aromă de merișoare. Totul în America ajunge să aibă aromă de merișoare la un moment dat.
Alexa credea că fac mișto, și am pus pariu. Dacă era un sirop cu aromă de merișoare, avea să învețe cum să o conducă pe Thelma în parcarea restaurantului.
S-a dovedit că va trebui să mai așteptăm cu pariul nostru, pentru că atunci când am ajuns la stația de service, aceasta nu era decât o locație modestă cu o benzinărie și o cafenea, și un spațiu de parcare între ele. „Mâncare și combustibil", spunea indicatorul, specificând datele esențiale.
— Sunt sigură că indicatorul acesta a fost inventat de un bărbat, a spus Alexa.
A trebuit să recunosc făptui că, probabil, avea dreptate. Jake îmi spusese cândva despre un magazin din apropierea taberei sale de vară, un loc numit *Beer, Bait & Ammo*[20]. După cum o sugerează și denumirea, vindea orice și-ar fi putut dori un tip care pleacă într-o excursie în pădure. Probabil că francezii l-ar fi numit *Tout Pour l'Homme*[21].
Respectând regulile strategiei noastre de pază a bagajelor, i-am oferit Alexei șansa de a vizita stația prima, dar ea a insistat să merg eu și să îi aduc și ei o cafea.
Am alergat prin frigul umed din parcare și intrasem într-un fel de saună cu aerul foarte uscat. Mă așteptam la ceva mai grandios, mult mai americănesc. În schimb, semăna foarte mult cu orice stație în care am intraserăm vreodată, cu excepția unora din Thailanda. Pardoseala era acoperită cu gresie maro, temă, lambriuri false, un stand de ziare debil, de o parte a ușii de la intrare, un stand cu dulciuri și băuturi de cealaltă parte. Începusem și eu să visez la un baton de ciocolată, dar singurele care erau de vânzare erau imense, și promiteau obezitate instantanee, așa că am decis să nu îi dau nicio șansă diabetului în ziua respectivă.
După ce am explorat baia, m-am aventurat în partea principală a stației, unde aerul mirosea a caramel fierbinte, de parcă întregul univers fusese îmbrăcat în zahăr. Un atelier lung și deschis cocea gogoși imense cu scorțișoară, ca niște baligi glazurate, iar fiecare probabil conținea cantitatea zilnică de carbohidrați și calorii

pentru o întreagă școală africană. Arătau super. Am cumpărat și eu două.

Apoi m-am așezat la coadă la standul pentru cafea, unde clienții aveau nevoie de un minut întreg pentru a combina tipurile de cafea și arome pe care le doreau.

Am comandat două espresso și, în spiritul aventurii, o băutură de ciocolată cu mango și banane.

— 350, 500 sau 700 ml? m-au întrebat.

— Mică, te rog, am zis, arătând către un pahar de dimensiunea unei găleți de apă.

M-am așezat în mașină și mi-am mâncat porția în li mp ce Alexa vizita toaleta. Pe drum către mașină, s-a oprit pentru a apăsa cu călcâiul pantofului o băltoacă acoperită de un strat gros de gheață maronie.

— Ești sigur că feribotul merge în seara asta? a întrebat. Gheața aia e foarte groasă.

— Da, cu siguranță, am spus. Pleacă la ora șase.

Începusem deja să îmi doresc să fi notat numărul companiei de feriboturi și poate chiar să sun înainte de a o lua pe drumul acesta fără întoarcere. Ce spunea mai devreme Alexa despre faptul că bărbații nu cer informații?

4

Șirurile de copaci s-au subțiat. Garden Parkway a devenit Bog[22] Parkway. Și gândurile mele deveneau destul de mocirloase.

Autostrada șerpuia acum printre porțiuni întinse de mlaștină punctate de zăpadă. Apoi, dintr-odată, zona s-a deschis către un lac înconjurat de stuf înghețat. Am simțit cum vântul vrea să ridice mașina pe sus.

— Privește, a zis Alexa. Uită-te la gheață.

— E doar un heleșteu, am spus. Iazurile americane probabil că sunt de zece ori mai mari decât cele europene, nu-i așa? Probabil că e apă curgătoare. Toată lumea știe că apa de mare nu îngheață.

După vreo doi kilometri, am dat peste un pod scurt, dar abrupt și curbat, precum parabola unei săgeți trase înspre cer. Din vârf am văzut clar linia Atlanticului în depărtare: hotelurile, turnurile de apă, care arătau ca niște sateliți sputnik așteptând să fie folosiți, umbre cenușii în lumina slabă a zilei. Între noi și ei se afla o masă gigantică și albă de gheață.

— Trebuie să fie apă curgătoare, am spus, anticipând un comentariu dinspre locul din dreapta.

— Nu sunt sigură, a spus Alexa. Pe hartă arată de parcă ar fi, cum îi spune o *lagon.* Știi, care dă înspre ocean.

— Aha, deci acum poți citi harta?

Satisfacția de a marca niște puncte conjugale era aproape totalmente anulată de conștientizarea faptului că avea dreptate: în

față, gheața se întâlnea cu orizontul într-un punct fără nicio urmă de uscat sau clădiri. Laguna părea că se deschide în mare. Clar făcea parte din ocean. Și era înghețată.

Dar nu, fii optimist, mi-am spus. Suntem în America. Nu ceda defetismului francez. În Franța, totul poate fi un rahat. Francezii îți vor spune de ce ideea ta nu va funcționa și vor adăuga: bine, dacă vrei să te faci de râs, vom încerca. Și apoi vor fi atât de lenți și lipsiți de entuziasm, încât evident că proiectul va eșua. Dar în SUA, totul e posibil minunat. Ei spun: „Hai s-o facem”, și chiar o fac.

Am apăsat mai tare accelerația. Un sfert de oră mai târziu, terminalul a început să se zărească în față, un arc metalic, luminat în albastru. Dincolo de el puteam vedea două feriboturi care păreau că plutesc în ceața înghețată.

— Uite, nu e coadă, super, am spus cu un optimism de factură americană în timp ce croșetam cu mașina pe benzile goale.

Simțeam că Alexa mă privește sceptică.

Un bărbat cu o vestă galbenă fluorescentă a ieșit dintr-o cabină de taxe și a arătat către un indicator electric. Mi-a citit cuvintele strălucitoare, pentru cazul în care aș fi fost analfabet, orb sau tâmpit. Mă simțeam câte puțin din fiecare.

— Toate feriboturile sunt anulate din cauza vremii, domnule.

— Aha, am spus. Și când crezi că vor reîncepe să funcționeze?

Bărbatul a izbucnit într-un râs cețos.

— Domnule, dacă aș ști când vine dezghețul, mi-aș pregăti grădina pentru semănături.

— Deci, nu ai nicio idee?

— Nu, domnule.

— Și cât de groasă e gheața?

— De ce? Intenționați să patinați până pe partea cealaltă?

Asta a stârnit râsul Alexei.

— Nu, vreau să spun, doar e apă curgătoare, nu? Nu poate fi atât de groasă. Apa de mare nu îngheață foarte tare, nu?

— Nu? N-ați auzit niciodată de Polul Nord?

— A, dar aia nu e apă străveche? Am văzut o emisiune despre cum forau în ghețari pentru a ajunge la apa de băut.

Încruntarea bărbatului mi-a dat de înțeles că probabil deviasem oarecum de la subiect. Și deja ceața înghețată începea să ne facă pe amândoi să clipim cu greu. Așa că i-am mulțumit pentru informații și am făcut cale întoarsă spre mașină.

— Ce-o să ne facem acum, după ce am parcurs două sute de kilometri pentru a ajunge într-un *impasse*? a întrebat Alexa.

— Să mergem la un hotel și să regândim strategia. Ar trebui să fie câteva prin apropiere. Cape May e o stațiune.

— O, minunat. Adică nu trebuie să așteptăm până la Miami pentru a înota? Putem chiar să patinăm pe valuri.

Și-a păstrat sarcasmul până când am ajuns în oraș.

5

— Stephen King, a șoptit Alexa. Fiind franțuzoaică, pronunța numele Steffen, dar știam despre ce este vorba.

Străzile erau întunecate și cețoase. Prin pâclă se zăreau case gotice, cu turnuri din lemn și acoperișuri ascuțite care își proiectau siluetele sinistre pe cerul cenușiu. Aveau storurile trase la ferestre și scări șubrede * care duceau către verande pustii adâncite în întuneric, locuri perfecte de ascunzătoare în care nebunii sau nebunele să își aștepte victimele.

Asta era. Mi-am dat seama ce îmi evocau – *Psycho.* Era un oraș întreg de case de oaspeți în care niște nebuni cu cuțite locuiau alături de cadavrul mamei lor. Eram aproape fericit că aproape peste tot scria la intrare „Nu avem locuri libere".

Am traversat toate străzile în căutarea unei pensiuni deschise, dar nu era niciun semn de activitate, cu excepția fluturării ocazionale a vreunui steag în vânt. Erau steaguri aproape la fiecare casă. De parcă ar fi spus: „Voi, ăștia neamericani, nu îndrăzniți să intrați aici" sau ceva asemănător care suna a damnare.

— Să mergem, a spus Alexa.

Aprinsese lumina în mașină, iar acum studia pagina din atlas cu New Jersey.

— Putem întoarce către Atlantic City și apoi spre Philadelphia pentru a ajunge la autostradă.

Se părea că situația asta de urgență îi vindecase alergia bidimensională față de hărți.

Tocmai la timp, căci în lumina farurilor am zărit un indicator cu locuri libere.

Am oprit și l-am privit. O scândură vopsită, sculptată cu margarete (sau erau urme de gloanțe?) atârna cu două lanțuri mici de un par care arăta ca o spânzurătoare. Cuvintele „Locuri libere" erau pictate cu negru, iar spațiul unde puteau fi strecurate cuvintele „Nu avem" era gol.

— Să încercăm aici? am întrebat.

Într-adevăr, pensiunea asta cu locuri libere părea să fi apărut prea la momentul oportun, ca în scena aia din *Rosemary's Baby* când durerea din burta Miei Farrow devine atât de acută, încât ea decide să facă investigații. Imediat, durerea încetează și progenitura diavolului este liberă să se dezvolte în continuare. Oare orașul ne atrăgea în ghearele sale tocmai în momentul în care hotărâsem să îl părăsim?

— Mă duc să verific dacă nu e vreo greșeală, am zis. Poate cuvintele „Nu avem" au căzut pur și simplu.

— Vin cu tine.

Alexa se uita la casa vopsită cu violet și verde. Nu părea foarte dispusă să rămână singură în mașină.

— Uite, dacă nu ies în două minute, sau dacă auzi un țipăt de groază, pornește și pleacă, lasă-mă aici. A, am uitat, nu știi să conduci mașini cu cutie de viteză automată.

— Ha, o să întreb eu, dle Macho, a spus.

În secunda următoare, urca scările către verandă.

Ușa din față s-a deschis înainte de a suna sau de a bate. O femeie căruntă, cu fața albă, a apărut într-o baltă de lumină galbenă. Deschidea și închidea gura, dar nu se auzea nimic.

Evident, după ce am deschis fereastra mașinii, am auzit mai bine.

.. Dolari pe noapte, spunea femeia. Doar o noapte?

— Doar o noapte, a zis Alexa.

— Mergeți până în capul străzii, faceți la stânga, intrați pe a doua alee, nu pe prima, și mergeți până ajungeți la o curte. O să vin să vă deschid.

Femeia a spus toate astea cu o voce înceată și tremurătoare, care suna de parcă tocmai fusese trezită din morți. Începeai să te întrebi câte dintre rudele ei resuscitate aveau să ne aștepte în curte înarmate cu securi. Sau cel puțin te-ai fi putut întreba asta dacă nu erai un englez cu nervi de oțel și înțepat, așa, ca mine.

Am condus către colțul străzii, așa cum ni s-a spus. În oglindă am văzut cum doamna ne urmărea, de parcă ar fi verificat pe stradă să vadă dacă există martori ai dispariției noastre.

6

Holul era decorat cu fotografia înrămată a unui far imens, un poster cu turiști care râd pe o plajă însorită și un tablou în acuarelă care reprezenta fie un apus înnorat, fie doi pescăruși angrenați într-o coliziune sângeroasă în aer.

Proprietara avea mai degrabă, în jur de șaizeci de ani și nu șase sute, așa cum îmi închipuisem eu. Era îmbrăcată într-un cardigan verde-intens, de aceeași culoare ca și coloanele verandei. Cardiganul avea un guler amplu, așa că părul ei cărunt și permanentat arăta precum dopul bogat decorat al unei sticle de parfum.

Ne-a întrebat chestiile obișnuite despre locul de unde venim și unde mergem. Din fericire, n-a mers cu logica prea departe și nu ne-a întrebat de ce naiba am ajuns tocmai aici. I-am explicat accentele noastre ciudate, iar ea ne-a spus că locuia cu sora ei, care avea să ne pregătească niște cafea și să ne-o lase în hol la opt jumătate dimineață.

— Nu serviți micul dejun? am întrebat.

— A, nu. Cafea la opt jumătate.

— Există vreun loc unde putem lua cina?

— A, da.

Ne-a dat vreo două broșuri cu locuri care erau deschise tot anul. Unul dintre ele, un pub, arăta promițător.

— Putem merge pe jos până acolo?

— A, da, sunt doar vreo zece străzi.

Părea că începe fiecare propoziție cu „A”, de parcă viața ar fi fost plină de întrebări surprinzătoare, deși probabil că i se adresau aceleași întrebări de către toți oaspeții ei. Poate că îi uitase pe toți după închiderea sezonului estival.

— Aveți internet? a dorit Alexa să știe.

— A, evident. Dar calculatorul este închis. Puteți să îl folosiți dimineață.

S-a încruntat, de parcă și-ar fi spus: *Dacă supraviețuiți nopții, hahahaha!* Deși probabil că încerca doar să își amintească cum se deschide calculatorul.

Camera noastră era văruită alb în stil morgă, cu un pat dublu vechi cu un cadru metalic, o unitate modernă de aer condiționat/ încălzire prinsă în perete și un frigider mare care avea lipită pe ușă o listă lungă cu produse pe care era interzis să le păstrezi înăuntru. N-am verificat dacă se aflau pe listă și „capetele tăiate ale oaspeților”.

Camera era complet înghețată, dar proprietara, care s-a făcut tăcută apariția în spatele nostru, a pornit radiatorul și a spus că se va încălzi până când ne vom întoarce de la masă. Ne-a oferit un zâmbet absent, de parcă asocierea dintre persoana noastră și cuvântul „masă” i-ar fi activat papilele gustative.

Dacă moroii și monștrii erau clienții obișnuiți ai pubului, se pare că în noaptea aceea se hotărâseră să îl boicoteze. Locul era plin de oameni dezarmant de normali. Cupluri de vârstă și clasă mijlocie, un grup de bărbați care păreau pescari, cu șepci de baseball, un hipiot în vârstă și chiar câteva persoane de vreo douăzeci și ceva de ani.

Era atât de normală atmosfera, încât atunci când am intrat eu și Alexa, doi străini, evident, conversația nu a scăzut nici măcar cu un singur decibel, cu excepția celei întreținute de persoanele cele mai apropiate de ușă, paralizate temporar de o gură de ceață înghețată.

Pubul arăta surprinzător de britanic. Lângă bar avea scaune înalte de lemn, podea din parchet și căni care atârnau de niște grinzi verzi din tavan, de parcă ar fi fost așezate acolo pentru a împiedica o mie de scurgeri.

Ne-am așezat la o masă și am început să citim meniul pentru cină.

— Bună, pot să vă aduc ceva de băut?

O chelneriță tânără, cu capul ras și cu patru cercei în fiecare ureche a apărut zâmbind.

— Văd că aveți vin de New Jersey, am spus.

— Da, avem Chardonnay, Merlot și Riesling.

— E produs aici, sper, și nu doar expediat și îmbuteliat.

— A, da, cu siguranță.

Alexa păru foarte reticentă. Aprioric francezii sunt dispuși să considere că vinurile californiene abia dacă sunt suficient de bune de băut mai degrabă decât să fie folosite la murat castraveții, dar să-i oferi un Rieseling de New Jersey era ca și cum ai fi întrebat-o dacă vrea să bea erbicid. Chiar și așa, a fost de acord să bem un pahar de Merlot și unul de Chardonnay.

Chelnerița a făcut apoi ceva surprinzător. A vrut să ne vadă actele de identitate.

— Ne legitimezi?

Nu-mi venea să cred. Trecusem de douăzeci și unu de ani de suficient de mult timp cât să uit mahmureala care a urmat după petrecerea mea aniversară și care chiar a fost de neuitat. Iar Alexa avea douăzeci și patru de ani și avea aerul acela european de femeie sofisticată care îi conferă o aparență de completă maturitate.

— Păi…

Chelnerița ezita. Probabil că surprinderea mea îmi mai adăugase câteva riduri pe frunte.

— Nu, te rog, uite, am implorat-o, scotocind prin buzunar după pașaport. Habar n-ai ce măgulitor este. Nu mi s-a mai făcut un astfel de compliment de când medicul meu mi-a spus că am un apendice frumos.

Alexa a mormăit ceva. La naiba, mi-am spus. Am uitat să nu trebuia să fac glume în preajma femeilor sub nouăsprezece ani.

Chelnerița s-a prefăcut că îmi studiază pașaportul.

— Nu a fost chiar un compliment, domnule, a spus. Nu ești niciodată suficient de precaut. Unele persoane îmbătrânesc prematur.

Oare îmi imaginam sau chiar am văzut că îi face cu ochiul Alexei? în orice caz, mormăitul Alexei s-a transformat într-un rânjet. Femei – unu, bărbați – un răsunător zero.

Alexa a comandat un *filet mignon,* denumit astfel în mod complet eronat. *Mignon* înseamnă mic, dar friptura asta era ca și cum ai fi spus că un brontozaur e mic. De fapt, semăna foarte bine cu o pulpă întreagă de brontozaur. Chiar și așa, Alexa a halit tot, alături de o porție imensă de cartofi prăjiți.

Eu am comandat un „burger ocean”, care avea pe deasupra creveți și brânză. Creveți într-un burger? Toate că aveau prea mulți și căutau metode de a scăpa de ei. Înghețată cu creveți și vanilie, cafea decorată cu creveți. A mers bine cu Chardonnay-ul de New Jersey, care a lăsat în urmă un ușor gust metalic, dar care făcea ca lumea să pară un loc mai prietenos.

Am mers pe jos înapoi la pensiune învăluiți de un nor de bravură susținută de alcool, provocând nebunii posibili să iasă din bârlogurile lor gotice și să ne prindă. I-am cerut scuze Alexei

pentru că am dat naștere ciondănelii noastre care a durat o zi pe subiectul hărților și al cerutului de informații.

— Aveam emoții să conduc pe drumurile astea într-o mașină atât de mică. Dar acum am învățat ce trebuie să faci. Nu trebuie să știi decât numărul autostrăzii de care ai nevoie și dacă te îndrepți către nord, sud, est sau vest, iar restul e floare la ureche. Destul de curând ne vom afla pe autostrada 95 îndreptându-ne către sud și nu vom mai schimba direcția până la Miami.

— Iar mâine voi învăța să o conduc pe Thelma *en automatique,* a făcut ea o concesie. Voi arăta sexy într-o Mini, nu?

— Ai arăta sexy într-o Mini, lângă o Mini, pe o Mini, oriunde.

— Pe o mașină? îți imaginezi cum aș arăta în bikini într-o revistă cu mașini? Vocea îi suna în continuare aspră, dar privirea ei își pierduse aspectul ușor metalic pe care îl avusese toată ziua. Și-a scos fularul și puloverul pe gât pe care îl purta, și, doar preț de o secundă, și-a sumețit sânii către mine.

Era ca și cum eram iertat pentru gafa din Boston „iar în curând aveam să am o priveliște și mai de aproape asupra liniei decolteului. Am șoptit o rugăciune de mulțumire pentru strugurii din New Jersey.

*

Camera noastră era acum atât de bine încălzită, încât singura opțiune era să mergem la culcare dezbrăcați. Asta nu a afectat cu nimic starea de reconciliere în care ne aflam și, evident, ne-am strecurat sub pătura groasă și am profitat la maximum de apropierea creată.

Mă întrebam doar dacă Alexa n-ar fi putut da cumva volumul mai mic. Mă întreba întruna, destul de tare după părerea mea, și într-o engleză perfect inteligibilă, ce aveam de gând să fac cu corpul ei acum că era goală și vulnerabilă la mângâieri. Nu voiam să o inhib, dar în afara vocii ei, întreaga casă, nu, întregul oraș, era ciudat de tăcut. Am decis că cel mai bine era să nu îi stric cheful și în loc să pomenesc de chestiunea volumului, am început să o sărut tare pe gură, astfel încât capul meu să acționeze ca un fel de izolator fonic.

Între timp, plăcile de parchet păreau să fi detectat variațiile din distribuția greutății și începuseră să scârțâie ca un munte înaintea unei avalanșe. Speram că doamnele dormeau duse, erau surde sau bântuiau pe undeva.

Mi-am încordat fiecare mușchi din corp și am pus în funcțiune o politică de încetineală de care muncitorii francezi ar fi fost mândri. Chiar și așa, mișcările mele tantrice feroce disciplinate făceau să zăngăne cadrul metalic al patului, iar Alexa chițăia ca un șoarece care se gâdilă.

Apoi, și-a întins brațele și coapsele și m-a lipit de ea, și toate eforturile de a limita zgomotul s-au dus pe apa sâmbetei. Pardoseala gemea în agonie, capetele patului parcă băteau cuie în pereți, iar arcurile zăngăneau ca un pian care cade într-un lift, în vreme ce noi doi executam un duet asemănător unui dans dintre un gibon și un urs grizzly. Ce să mai vorbim de doamne, sunt sigur că tipii de la terminalul de feriboturi și-au acoperit capetele și au început să se pregătească pentru uraganul care venea dinspre est.

În calmul care a urmat, stăteam întinși și chicoteam unul la urechea celuilalt.

— Hm!

Ne-am ținut amândoi respirația și am ascultat.

— Hm!

Am auzit din nou, o voce atât de clară, încât chiar m-am aplecat să verific dacă nu e cineva sub pat.

— Hm!

Părea că acuză pe cineva de ceva. Dar cine? Și de ce?

— Hm! Hm!

Mi-am dat seama într-un final că era o femeie care tușea în camera de dedesubt. Nici măcar violent. Tavanul era atât de subțire, încât o puteam auzi de parcă ar fi stat sub patul nostru.

Ne-am împărtășit acest gând pe mutește, cu ochii căscați privind către podea. Apoi Alexa a râs.

— Nu-ți face griji, Paul, a șoptit. Asta e o pensiune. Vara probabil că aud asta din fiecare cameră, în fiecare noapte. Și, fără nicio îndoială, și în fiecare dimineață. Probabil că se bucură să audă din nou sunetele verii.

Putea fi un punct de vedere. Cert era că o doamnă în vârstă stătuse acolo singură în pat sau, și mai rău, împreună cu sora ei, trăgând cu urechea la viața mea sexuală. Nu era un gând tocmai incitant.

Asta până când Alexa a spus că vrea să încerce să facă din nou casa să scârțâie.

— Stai pe spate, mi-a spus în franceză, și ține-te de barele cadrului cu ambele mâini. Acum relaxează-te și nu te mișca…

Când ai o iubită franțuzoaică și feministă pe deasupra, uneori n-ai încotro și trebuie să strângi din dinți și să faci ce îți spune.

7

În dimineața următoare eram pregătiți să plecăm înaintea orei opt și jumătate, la care urma să bem cafeaua. Plătisem deja și așa evitam și conversația incomodă despre cine a dormit bine. Sau nu.

Totuși, Alexa mi-a amintit că surorile aveau să deschidă computerul pentru noi.

— Crezi că mai găsești vreun alt loc unde să îți citești email-urile în orașul acesta ucis de iarnă?

La opt și jumătate fix am coborât în vârful picioarelor în hol. Un termos negru înalt și două cești transparente din plastic se aflau pe un cărucior de băuturi. Ne-am turnat două cafele și am mers să batem la ușa salonului.

A fost suficientă o bătaie ușoară. Era ca și cum cele două surori pândeau tot timpul din spatele ușilor. Sau de sub dormitoare. Era clar că femeia care ne-a deschis era cea de-a doua soră: obrajii îi străluceau din cauza pudrei roz, iar cardiganul ei cu guler înalt era mov, cea de-a doua culoare de pe fațada casei. Părea că cele două femei fac parte din clădire.

— Vă place cafeaua mea? a întrebat.

— E foarte bună, am spus, deși până atunci fusese mult prea fierbinte ca să o gust. Cafeaua și ceaiul americane sunt mult prea fierbinți cel puțin douăzeci de minute după ce le cumperi. E singura țară din lume unde apa poate fi încălzită dincolo de punctul ei de fierbere.

— A, bine. Hm!

Iată tușea. Ea era femeia care fusese nevoită să suporte două ședințe de zbânțuială cu o noapte în urmă.

— Putem folosi computerul pentru a ne verifica email-urile? am întrebat-o.

— A, evident, veniți. Îl deschid acum. Hm!

Ne-a invitat într-o încăpere pătrată care avea mai multe decorațiuni inutile decât oriunde în altă parte. Nu doar că existau câte trei perne pe fiecare loc. Scaunele ușoare aveau învelitori pentru brațe, învelitori pentru pernele de șezut, spătare, învelitori pentru spătare și chiar unele învelitori aveau propriile învelitori, toate în culori diferite, precum feliile de brânză, roșie și ceapă dintr-un hamburger. Sub învelitorile superficiale, scaunele și canapelele erau învăluite de covoare de lână, pături și alte învelitori, așa că probabil surorile nu mai știau forma inițială a mobilei. De fapt, ar fi putut foarte bine să mai fie și o a treia soră ascunsă pe acolo pe undeva, o soră pierdută care a stat în calea vreunui covoraș sau a vreunei învelitori și care dispăruse fără urmă.

— Croșetăm mult, a spus sora. Hm!

Mi-am spus că poate e alergică la lână și nu știe.

A arătat către un laptop care era închis și pe care se afla un milieu de un portocaliu caisă.

— Deschideți-l singuri, sunt sigură că știți cum funcționează.

A dirijat-o pe Alexa către birou.

— Poți sta aici să-ți bei cafeaua și să te uiți la televizor cât timp îți aștepți soția să termine, mi-a spus.

Televizorul era pornit pe canalul public, care difuza un documentar despre studiul efectelor încălzirii globale prin

intermediul analizei scăderii numărului de elani. Am săpat o gaură într-o movilă de perne și m-am așezat.

— Nu, a zis Alexa. Paul, uită-te tu primul. Îți citești email-urile și apoi te poți duce să aduci ceva pentru micul dejun, nu, *cheri?* a spus.

— Bine.

Am pornit calculatorul și mi-am accesat adresa de email. Pe lângă oferta de a-mi mări penisul cu doi centimetri, un avertisment de securitate despre contul meu de la o bancă despre care nu auzisem niciodată și un banc anti-francez de la un prieten, mai aveam doar două mesaje. L-am deschis mai întâi pe cel primit de la Benoît, rugându-mă în timp ce tastam să nu îmi dea vești proaste despre problemele mele juridice. Poate că greșise vreun accent ascuțit pe una dintre etichete și inspectorul dublase amenda.

Dar nu, pur și simplu mă asigura din nou că inspecția mersese bine, că amenda rămânea fixată la suma pe care o știam, adică zdrobitoare. I-am mulțumit pentru veștile bune și l-am implorat să nu uite să traducă *sandwich du jour* de pe tablă în fiecare zi. Poate, i-am sugerat, ar trebui chiar să renunțe la ziarele englezești gratuite. Ministerul ar putea cere ca și acestea să fie traduse.

Cel de-al doilea mesaj era de la Jack Tyler din Londra. Un mesaj direct și personal, care de data asta o excludea pe Suraya, intermediara. Era intitulat „Imperativ!"

Vai, nu, mi-am spus, nu care cumva să aibă nevoie de mai multe fotografii cu mine într-un *busby* sau kilt.

De fapt, eram pe aproape. Spunea, și citez: „E imperativ să îl convingi pe președintele Societății de Dans Scoțian din Miami că evenimentul tău va avea un efect extraordinar pentru Dunfermline[23]".

— Ce pisica mă-sii?

Asta era o combinație la care am recurs pregătindu-mă să înjur, când sora din fotoliu m-a avertizat discret cu o tuse. Deși era o descriere destul de corectă a felului în care mă simțeam. Despre ce pisica mă-sii vorbea ăla?

8

Dimineața era senină, dar judecând după modul în care aerul mi-a intrat pe gât și a încercat să îmi anestezieze amigdalele, nu prea credeam că dezghețul fusese suficient de puternic pentru a permite funcționarea feribotului. Chiar și așa, îmi dădeam seama că am ajuns mai la sud de Boston. Era mai degrabă frigul umed al unei pușcării decât pișcătura unui congelator.

Evident că la lumina zilei casele arătau mult mai puțin fantomatic decât noaptea. Dimensiunile lor variau, de la căsuțe întunecate și înghesuite la ditamai conacele. Chiar și cele mai

mari case aveau un aer de nesiguranță, de parcă s-ar fi așteptat să fie distruse în orice moment. Erau construite din scânduri vopsite, încadrate de coloane elegante care susțineau verandele, iar lemnăria arăta de parcă ar fi fost croșetată din lână colorată de cele două doamne. Erau pictate în combinații calde, deși deseori surprinzătoare: verde spanac și maro, galben floarea soarelui și negru, roșu sângeriu și albastru. Vara, plin de vilegiaturiști, probabil că orașul arăta ca un imens magazin de căsuțe pentru păpuși.

Am găsit un colț de stradă însorit și adăpostit și am sunat-o pe Suraya. Mi-a ascultat întrebarea despre Dunfermline și a izbucnit în plâns.

Ce pisica mă-sii?

— Fac tot ce-mi stă în putință, a suspinat ea după ce s-a calmat suficient pentru a deveni coerentă. Totul e decalat, totul e dificil și apoi îmi spun că totul e (aici și-a coborât vocea) futut.

Ne-am ținut amândoi respirația auzind înjurătura.

— Nu-mi pasă dacă ne înregistrează, a urlat ea la cineva.

Am presupus că era vorba de vreun coleg de la centru, care o admonesta.

— Liniștește-te, Suraya, și spune-mi exact care e problema.

Surprinzător, mă simțeam de parcă eu eram cel care deținea controlul.

Și-a tras nasul și mi-a explicat oarecum. În continuare știam mult mai puține despre slujba mea decât despre scăderea numărului de elani, dar într-un li nai am reușit să pun totul cap la cap din propozițiile ei lungi și trunchiate.

Persoana mea de contact din Miami trebuia să fie un tip de la primărie pe nume Jesus (pronunțat „Hei-zuuus”) Rodriguez. Trebuia să ne întâlnim la ora 11 dimineața, fix peste patruzeci și opt de ore. Nu exista un loc anume pentru asta. Urma să stabilesc eu cu el. Și apoi mai era și chestia cu Dunfermline.

Următorul meu eveniment era un spectacol de dans organizat de Societatea Scoțiano-Americană din Miami, sau SSAM. Eu nu trebuia să organizez nimic, trebuia doar să mă prezint ca sponsor și să distribui broșurile noastre despre subiect. Totuși, cu o zi în urmă, SSAM trimisese un email prin care amenința că se retrage pentru că descoperise că întreaga campanie *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie* promova un singur oraș scoțian, Edinburgh. Spunea: „Adăugați și Glasgow, Stirling, Skye și Dunfermline, sau vă puteți băga spectacolul de dans scoțian în borsetă și să îl fumați”.

— De ce Dunfermline? am întrebat.

— E o prostie, a spus Suraya.

Se pare că Dunfermline, care, așa cum m-a informat ea, se afla la nord-vest de Edinburgh, fusese inclus în solicitare pentru că era locul de baștină al bunicului actualului președinte al SSAM.

— Nu prostie e cuvântul potrivit, am spus. E o nebunie, iar Suraya a izbucnit din nou în lacrimi.

— Nu e corect, a suspinat ea. Mi-a fost furat scuterul și tata nu îmi împrumută bani să îmi iau altul și trebuie să merg pe jos 3 kilometri până la muncă pentru că nu îmi dă voie să vin cu vecinul meu, știi, tipul care ne-a sugerat restaurantul acela, și sunt hărțuită de taximetriști și aproape mor de căldură în fiecare zi.

— De căldură? Trebuie să fie îngrozitor.

După zece minute de vorbit la telefon în aer liber, degetele mele și nasul erau în pericol de a cădea pe trotuarul strălucitor.

— Scuze, dar trebuie să plec, Suraya, trebuie să plec. La Miami, știi?

Am întrerupt alt val de oftaturi cu un gest al ultimului deget care se mai putea mișca.

Am găsit un magazin, am așteptat până au tăiat doi covrigi și i-au uns cu cremă de brânză, apoi am greșit drumul și m-am trezit pe țărmul oceanului, o plajă blondă mărginită de stuf întunecat. De-a lungul liniei mareei, erau bucăți de gheață, iar valurile se mișcau leneș, de parcă ar fi dus poveri în spate.

Am sunat la compania de feriboturi și am primit un mesaj înregistrat care suna aproape la fel de dezolat ca și Suraya. „Ne cerem scuze, dar toate feriboturile nu funcționează până la o dată care va fi anunțată ulterior”, spunea el.

Pescărușii amorțiți au început un cor de râs isteric, în cârdășie cu Alexa, evident.

9

— Un lucru pe care *pot* să îl fac, spunea Alexa, este să citesc manuale de instrucțiuni.

— Următoarea la stânga, în față. Ar trebui să vezi un indicator pentru autostrada 49, am spus.

— Poate că e mai intelectual să citești hărți, dar este foarte practic să citești manuale de utilizare.

— Ar putea duce către Millville, am adăugat.

— Și chiar și mai practic să te uiți la scrisul de pe… cum îi spune?

— Schimbătorul de viteze. Nu o lua pe A47. Vrem să ajungem pe autostrada 49, am avertizat-o.

— Da, schimbătorul de viteze. Dacă am fi făcut asta, poate ne-am fi continuat drumul către Philadelphia astă-noapte.

— Și totuși ne-am distrat azi-noapte, nu?

— *Oui.*

Și-a luat mâna de pe schimbătorul de viteze și m-a mângâiat pe braț.

Alexa și-a dat seama că mașina putea fi mutată de pe mod automat pe manual, iar acum ne ducea către autostrada 95 și, într-un final, către Florida. Ținea mâna dreaptă tot timpul pe schimbător. Evident, cu excepția momentelor când trebuia să mă mângâie pe mână. Și uneori mai și schimba direcția.

Nu era ceea ce aș putea numi un șofer care conduce lin, pentru că învățase în Paris, în fond, unde există semafoare la fiecare cincizeci de metri, și unde cea mai lungă porțiune unde poți accelera este pe Champs-Élysées, dacă ești suficient de norocos să prinzi o serie de semafoare pe verde. Dar șofatul prin Paris o făcuse să nu se teamă să schimbe benzile, așa că eu recitam numărul șoselelor și îi spuneam să facă la dreapta sau la stânga, și astfel am trecut pe lângă Philadelphia, am traversat Baltimore și, dintr-odată, am traversat întregul Delaware (deloc greu) și am înaintat serios în Maryland. Ne îndreptam vertiginos către sud.

— Chiar ai stabilit o legătură cu Thelma, am spus în timp ce tăia fața unui automobil luxos.

— Da, ea e Thelma, iar eu sunt Louise, a spus.

I-a făcut cu mâna șoferului, care a mărit viteza, iar acum se afla în dreptul nostru.

Eram uluit. Dacă i-aș fi luat fața așa, ar fi încercat să mă scoată de pe șosea, dar acum rânjea și dădea aprobator din cap la adresa combinației dintre frumoasa șoferiță și mașina roșie haioasă. Alexa i-a răspuns cu un zâmbet care l-ar fi determinat să o urmeze până în Miami dacă ar fi fost singură.

O oră mai târziu, zâmbetul de bucurie al Alexei s-a transformat într-o distracție explozivă.

Credea că e atât de haios că eu, stăpânul hărții, artistul atlaselor, o ghidasem către autostrada greșită.

— Ești superharta, a spus. Bat-hartă.

Ideea este că în mod prostesc am crezut că putem ieși de pe autostrada 95 pentru a merge pe o rută directă între Baltimore și Washington și apoi să ne întoarcem pe 95, chiar la nord de DC. Dar când am ajuns la intersecția respectivă, am văzut un semn combinat pentru 95 și altă autostradă și…

Am încercat să îi explic, dar pur și simplu a dat din cap și m-a acuzat să încercam să o năucesc folosind cifre. Crudul adevăr era că o ghidasem direct către centrul capitalei Washington.

— Nu, știu. Ești Spider-hartă.

I-a plăcut mult asta, așa prins cum eram în plasa de șosele care ne ducea către și, speram eu, dincolo de Washington.

— Ai văzut vreodată Casa Albă? am întrebat-o. Putem trece pe lângă ea. Și deși dragostea francezilor pentru jocurile de cuvinte ar fi putut-o determina să tot adauge cuvântul „hartă” lângă nume de supereroi timp de câteva ore, sugestia mea i-a dat de gândit.

Capitala Americii este orașul perfect pe care să-l vezi din mașină.

— Ce clarvăzător a fost primul George W. Când l-a planificat astfel, am spus în timp ce treceam pe lângă Casa Albă, unde am văzut de la distanță celebrele coloane.

— Nu, a fost proiectat de un arhitect francez, a spus Alexa.

— Aha, atunci asta explică de ce i-ați sprijinit în Războiul de Independență. A fost o altă tranzacție inginerească de-a voastră. Îi ajutați, dar doar dacă vă dau un contract de construcție după aia. E ca povestea cu Marile Șanțuri din Boston. Franța nu s-a schimbat prea mult în ultimii două sute de ani.

Alexa a zâmbit, mândră de talentul țării ei pentru diplomația bazată pe inginerie.

Am trecut pe lângă clădiri administrative cenușii și câteva grupuri de turiști care tremurau, după care am ajuns la o porțiune neconstruită, privind în zare în acul imens și alb al Monumentului Washington. Deși pare mai degrabă un cui de câțiva centimetri decât un ac. În ciuda legăturilor strânse ale Franței cu America revoluționară, monumentul părea a fi o încercare de a spune Parisului: „Bine, aveți voi micul obelisc egiptean în Place de la Concorde, dar ăsta e pe bune. Acesta e un obelisc american. Un megalisc".

— Uite, au dispărut clădirile, a spus Alexa.

Avea dreptate. Deși teoretic ne aflam acum în epicentrul Washingtonului, ne aflam și în mijlocul unui parc enorm. Pajiști, lacuri și copaci se ondulau cât vedeai cu ochii. Era ca și cum Parisul ar fi demolat toate clădirile între Sacré Coeur și Arcul de Triumf și ar fi transformat Champs-Élysées într-un iaz.

În zare vedeam clădirea imensă a Capitoliului, ca o caricatură a Catedralei St. Paul. Ne-am îndreptat către ea, trecând pe lângă muzee de istorie, istorie naturală și artă, iar clădirea continua să crească până a atins proporții gigante. Când am ajuns chiar în fața ei, arăta aproape monstruos. Domul imens era suficient de mare cât să găzduiască parlamentul, iar fațada arăta de parcă palatul Buckingham ar fi fost injectat cu steroizi. Un lucru era cert: colosalul Capitoliu transmitea un mesaj explicit lumii. Era un guvern care se lua într-adevăr foarte în serios.

Am făcut cale întoarsă și am mers să vedem memorialul Abraham Lincoln. Monumentul era singurul care nu fusese creat pentru a fi admirat din mașină. Nu-l vedeam deloc din stradă, mai ales prin parbrizul mie al vehiculului. Așa că a trebuit să oprim și să ne prefacem că avem probleme la motor cât timp am mers eu rândul să urcăm treptele și să vizităm gigantul alb așezat pe fotoliul său cubic.

În ciuda frigului, Lincoln avea câțiva fani care se învârteau pe acolo, admirând picturile murale și Discursul de la Gettysburg Address, sau care stăteau pur și simplu la picioarele lui, analizându-l prin lentilele aparatelor foto. Am înțeles de ce voiau să se uite la el. Cu palmele sprijinite de brațele fotoliului, marele Abe arăta de parcă era pe cale să se ridice și să o ia la goană

peste pajiști înspre Capitoliu. Auzise că a fost construit pentru uriași.

10

Când am ajuns în Carolina de Nord, Alexa mi-a dat vești proaste.

Încă de când lumina zilei începuse să scadă, stătea pe scaunul din dreapta, adâncită în tabelul cu kilometrajul de la sfârșitul atlasului, făcând calcule mentale.

Sună destul de sexist, dar aproape că îmi doream să o fi lăsat în dulcea ei ignoranță referitor la orice subiect legat de hărți. Acum nu părea să facă altceva decât să folosească atlasul pentru a mă necăji cu date inutile. Era ca un nou adept New Age care descoperă Feng Shui și nu se mai poate opri din rearanjatul mobilei.

— Dacă vom conduce fără oprire și respectăm timpii de pe hartă, ajungem la Miami la șase jumătate dimineață. Întâlnirea ta e la unsprezece, nu? Așa că trebuie să suni și, cum se spune, să împingi întâlnirea.

— O amân. Nu, nu e o idee bună. Lucrurile sunt și așa destul de haotice.

— Sau conducem fără oprire și dacă ajungem devreme, avem timp să ne odihnim la hotel. Sau să mergem pe plajă.

Mă gândeam la toate aceste variante. Mie apusul mi se pare momentul din zi când e cel mai obositor de condus. Nu pot aprecia distanțele, iar lumina în scădere pare să îmi pună toate simțurile în stare de somn. În orice caz, autostrada interstatală 95 s-a dovedit a fi una dintre cele mai insipide șosele din lume. Cu suprafața ei albă și impersonală, pavată cu blocuri de piatră care făceau cauciucurile să bată fără încetare un ritm hipnotic badum-badum, badum-badum, și rândurile nesfârșite de păduri, era ca o șosea infinită către un castel care nu mai apărea.

Doar plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor ne dădeau indicii despre locul în care ne aflam: numărul tot mai mic de locuitori ai statului Virginia, masa în creștere a celor din Carolina, numărul în creștere al locuitorilor care făceau naveta din Quebec și viteza tot mai mare a locuitorilor din Florida care se grăbeau în timp ce se apropiau de casă.

Și radioul și-a mai pierdut din atracție. Deja auzisem toate albumele rock înregistrate între 1963 și 1980 și după a patra sau a cincea difuzare a melodiei Hotel California, puteam cânta fiecare notă a solo-ului de chitară. Până și segmentele de publicitate locală începuseră să îmi devină familiare. Atunci când conduci printr-un stat, sfârșești prin a afla care sunt cele mai bune locuri de unde poți cumpăra vopsea și pe cine să contactezi pentru a obține cele mai bune contracte pentru asigurarea auto. Începi să

vorbești în același li mp cu anunțurile și să fredonezi hiturile difuzate.

Tocmai de aceea perspectiva altor douăsprezece ore fără întrerupere pe șosea părea și mai deprimantă decât tușea proprietăresei noastre din seara precedentă.

— Ce să facem? Să împărțim traseul în segmente de câte două ore? am întrebat.

— Hmmm, nu sunt sigură. Paul, problema este că tu ești convins că dacă eu conduc singură, mă voi pierde și vom ajunge în Canada.

— Nu-i adevărat.

A ridicat atlasul pentru a mă reduce la tăcere, de parcă ar fi conținut dovada acuzațiilor sale.

— Sunt și eu la fel de obosită ca tine, a spus. Am condus jumătate din drum azi. Sau chiar mai mult. Și, în fond, e din cauza ta, pentru că tu ne-ai dus la Cape Moose…

— Cape May.

— Care-o fi. Ne-ai dus acolo fără să te consulți cu mine și astfel am făcut acolo o oprire de paisprezece ore. Și apoi am mai vizitat și Washingtonul.

— Am crezut că ți-a plăcut.

Atlasul a fost din nou ridicat în mod solemn.

— Bine, dar ne-a întârziat cu două ore.

— Și?

Simțeam că urma un mare „Prin urmare".

— Prin urmare, chiar dacă aș fi pregătită să mai conduc în noaptea asta, nu cred că este corect să fac jumătate din distanță. Dacă adormi și o iau în direcția greșită…

— Nu poți s-o iei în direcția greșită, mergi direct către sud pe aceeași autostradă.

— Ah, nu.

De data asta atlasul chiar a fost deschis.

— Am înțeles cifrele scrise în dreptul autostrăzilor. Cele albastre înseamnă *sorties,* ieșirile. Și cifrele o iau de la capăt în fiecare stat. Din momentul în care intrăm în Florida, sunt trei sute optzeci de ieșiri până la Miami. Trei sute optzeci de posibilități s-o iau greșit.

Mi-am spus: *Al naibii atlas. N-ar fi trebuit să cumpăr niciodată prostia aia.*

— Iar dacă o iau greșit, a continuat, vei fi furios și vei spune că este vina mea că ai întârziat, când de fapt va fi vina ta. Așa că sunt de părere că trebuie să îți asumi.

— Să îmi asum?

— Da, nu așa se spune? Să îți accepți responsabilitățile. Paul, despre asta este vorba în feminism. Drepturi egale și respect pentru femei, dar și responsabilități egale pentru bărbați. Trebuie să îți asumi. În acest caz, trebuie să îți asumi o porțiune mai mare de condus.

— Vai, pe bune, Alexa, doar suntem împreună în povestea asta, nu?

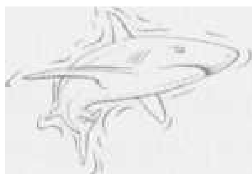
— Este slujba ta, Paul, tu ești plătit pentru ea. Poate că ar fi trebuit să vii cu un șofer profesionist.

Un șofer profesionist? M-am gândit la asta și mi-am dat seama că excursia mea americană mă învăța o mulțime de chestii despre viață. Înaintea acestei conversații, nu mi-aș fi imaginat niciodată că pot exista situații în care să îți dorești ca iubita ta să fie camionagiu.

— Dar dacă conduc toată noaptea, aș putea să ne omor pe amândoi, am spus.

— Păi pe mine n-o să mă doară. Voi dormi. Noapte bună.

Miami

Dă-i drumul, fă-mi ziua de merde

1

Primele raze ale soarelui de dimineață se loveau de cel mai mare steag american pe care îl văzusem până în acel moment în excursia mea, iar asta era ceva. Steagul acesta era suficient de mare pentru a servi drept cearșaf de pat unei perechi de balene cocoșate.

Steagul atârna de un cablu care traversa un teren pe care se vindeau mașini. Fiecare stea avea cel puțin un metru înălțime, iar dungile fuseseră alungite și arătau ca un fel de pastă de dinți roșu cu alb.

Terenul cu mașini se întindea pe lungimea unei străzi, la capătul căreia se afla un set de semafoare. Când am oprit la roșu, am mijit ochii la stelele strălucitoare de pe imensul steag american, și până și englezoiul acesta cinic a fost cuprins de dorința de a împărtăși mesajul democrației în lumea care nu mai era liberă. Sau cel puțin de dorința de a cumpăra un Chevrolet. Ce păcat că toate mașinile aliniate sub steag erau coreene.

Era ceva ce nu reușisem încă să înțeleg. Când discuți cu ei, americanii sunt foarte patrioți, dar dacă le oferi o mașină coreeană care e cu câțiva dolari mai ieftină decât una americană, nu ezită nicio clipă.

Ne aflam în suburbiile din Palm Beach care erau în plină dezvoltare. Cu vreo două ore în urmă părăsisem autostrada principală ca să nu adorm din cauza amurgului care amorțea toate simțurile. Aveam impresia că șoseaua asta, care mergea de-a lungul coastei estice a statului Florida, fusese concepută pentru încercarea de intra în Cartea Recordurilor pentru cea mai lungă serie de semafoare, dar cel puțin faptul că eram nevoit să tot opresc și să pornesc, îmi dădea o ocupație.

Tot semafoarele mi-au provocat și o durere de ceafa care s-a transformat într-un spasm muscular de-a dreptul. Mașina era creată de europeni pentru semafoarele noastre joase, plasate aproape de nivelul străzii. În America, patria semafoarelor atârnate, mașina ar fi trebuit să fie prevăzută cu un periscop.

— E verde, mormăi lângă mine o voce pe jumătate adormită.

Parizienii sunt programați genetic să simtă milisecunda în care semaforul devine verde, chiar și atunci când dorm.

— *Bonjour,* am spus. Intenționam să aștept până când mașina din față se mișcă înainte de a accelera, dar mersi că m-ai anunțat.

Alexa era mult prea amețită pentru a reacționa la ironii anti-pariziene.

— Poate găsești un loc unde să luăm micul dejun, a zis.

Steagul părea să aibă efect și asupra ei, aveam eu impresia. Creșterea subliminală a poftei de mâncare.

— Nu mai poți aștepta până ajungem la Miami? am întrebat-o. Mai aveam doar vreo oră.

— Dar întâlnirea ta e abia la unsprezece. E foarte devreme, nu?

— Așa e.

Îmi făcea și mie cu ochiul ideea unei cești sau poate a cinci cești de cafea. Mi-am dat seama că aveam nevoie de o cantitate de fiertură americană care să-mi umple vezica de trei ori pentru a obține același efect ca un espresso dublu.

După un kilometru am găsit un mall care era decorat cu însemnele clasice ca de acadea care indicau servicii la pachet pentru aproape orice: farmacie, gogoși, bănci. În stilul acesta urma să se deschidă curând și un cabinet de chirurgie estetică. Stați frumos pe scaun în timp ce noi pompăm siliconul și scoatem grăsimea. Nici nu-i nevoie să vă desfaceți centura de siguranță.

În realitate, acesta era de fapt un mall mai ieftin. Nu era genul de locație pentru un chirurg plastician. Între un magazin de încălțăminte cu reduceri și o drogherie, era o ferestruică ce purta niște însemne care anunțau lumea că puteau să se oprească acolo, să încaseze cecuri și astfel „să evite evacuarea și să își păstreze casa”. Se pare că nu toată lumea din Florida își petrecea timpul jucând golf, pescuind și făcându-și implanturi mamare.

Parcarea era destul de goală, dar, ca un adevărat șofer american ce devenisem, voiam să reduc uzura picioarelor la minimum. De asemenea, mi se părea mult mai înțelept să stau cu ochii pe bagaje cât timp ne aflam departe de mașină, așa că am condus de-a lungul liniei frontale, căutând un loc fix în fața magazinelor. Primul loc se afla lângă o camionetă neagră imensă, un 4×4 prăfuit, cu spatele turtit și cu roțile aproape la fel de înalte ca mașina noastră. Una lângă alta, cele două vehicule arătau de parcă un copil mic și un jucător de baschet și-ar fi comparat mărimea la pantofi.

Am coborât din mașină, ne-am întins și ne-am dezbrăcat de o mulțime de haine. Temperatura era ca într-o dimineață din mijlocul unei veri englezești. În timp ce Alexa își scotea puloverul, se holba la camioneta imensă.

— Ha, probabil că șoferul monstrului ăstuia trebuie să oprească la fiecare benzinărie de pe traseu, a spus.

— Poți să-l întrebi care e consumul, dacă vrei, am indicat cu capul cât de discret am putut în direcția unui cuplu care se îndrepta clătinându-se către noi.

Aveau părul încâlcit, erau palizi ca niște fantome și purtau blugi și tricouri fără mâneci care atârnau pe corpurile lor osoase. Aveau brațele pline de scrisuri negre mânjite, iar bărbatul avea pe partea superioară a pectoralilor o plasă de păianjen prost lucrată, care-i dădea aspectul unuia care fusese stropit pentru că încercase să sărute o caracatiță speriată.

— Hei, ce naiba faceți acolo lângă mașină? a strigat ea.

Era evident că nu putea vedea mașina noastră care se afla dincolo de zgârie-norul pe care-l aveau ei.

Bărbatul și-a ridicat spre noi chipul bronzat, ca de schelet, dar n-a avut nicio reacție.

— Încearcă să ne fure nenorocita de camionetă, a urlat femeia la el. Mie mi se părea că are un profund accent din sud, deși nu arăta deloc a Scarlett O'Hara.

Doar dacă Scarlett nu își petrecuse ultimul secol urmând o dietă pe bază de alcool și diverse chestii de fumat.

— Nu, nu, noi doar ne parcăm mașina.

I-am servit cel mai țeapăn accent englezesc pe care-l aveam. Din experiența mea, niciun american nu poate crede că un membru al familiei regale ar putea fura mașini.

— A, da? Judecând după tonul agresiv, mi-am dat seama că nu era regalistă. Păi ia-ți labele nenorocite de pe mașina noastră.

Se aflau acum foarte aproape de noi, și, de la distanța asta, nu erau deloc încântători. Igiena dentară nu fusese una dintre prioritățile lor în viață. Iar la majoritatea oamenilor, albul ochilor mai păstrează ceva urme de alb și nu efectul acesta de marmură, de roșu combinat cu galben.

— *Putain, elle est folle,* a șoptit Alexa, spunându-mi în franceză că, la naiba, femeia era dusă. Nu că aș fi avut nevoie să mi se spună.

— Ce-a zis despre mine cățeaua? a scuipat femeia.

Am ieșit de după Mini și, într-un mod destul de galant, după părerea mea, m-am interpus între Alexa și interlocutoarea ei.

— Am oprit pentru a bea o ceașcă de cafea, oameni buni, i-am asigurat eu. Am condus toată noaptea.

— Ce-a zis despre mine nenorocita asta?

Femeia nu era încă dispusă să schimbe subiectul.

Bărbatul a aruncat pe bancheta din spate a camionetei un bax de bere și a venit să pună o mână peste umărul osos al partenerei sale.

— Hai, iubi, a croncănit. E-n regulă. E *canadiancă.*

Era clar că își perfecționase tehnica de calmare a soției sau prietenei lui de-a lungul multor ani de confruntări. Corpul

încordat al femeii se relaxă imediat. I-a mai aruncat Alexei o privire ucigătoare, i-a mai spus o dată „curvă nenorocită”, apoi a dat impresia că a uitat complet de ea. S-au urcat în mașina care s-a îndepărtat cu un nor de rămas bun de fum cenușiu.

Alexa se uita după ei cu gura căscată din cauza șocului. Nu din cauza agresivității femeii. Era prima dată când cineva o acuzase că era din Quebec, iar asta o durea.

2

Probabil că Alexa era prima persoană care citea întregul meniu în afara tipului care îl scrisese. Până și imprimanta cred că trecuse ușor peste el, dar Alexa consulta întreaga selecție de bunătăți care ni se ofereau.

— Omletă cu puține calorii, a citit cu voce tare. Doar trei ouă cu brânză slabă și smântână. *Doar* trei ouă? *Doar* cu cartofi prăjiți? Și *doar* un milkshake de ciocolată? A, și mai e și un mic dejun horror pentru copii. Pâine prăjită *junior,* cu ouă, cartofi prăjiți și clătite cu aromă de afine. Super. Dacă mănânci asta în fiecare dimineață, va trebui să cumperi un camion din acela imens pentru a te deplasa.

Apoi și-a contrazis propriul comentariu social când a comandat un mic dejun de două ori mai caloric decât tot ce citise cu voce tare. Un morman de clătite denumite în mod greșit „mic”, care probabil că ar fi săturat o întreagă familie de francezi de Mardi Gras, o porție de bacon prăjit, una de pâine integrală prăjită, și un ou ochi pe care l-a comandat doar pentru plăcerea de a spune „cu partea însorită în sus”. Sunt sigur că îi dădea impresia că trăiam exact ca în *Thelma și Louise.*

Restaurantul acesta nu era platoul vreunui film. Chelnerițele erau femei hispanice mărunțele, învelite în niște uniforme din nailon bej. Nu erau prea mulți clienți așezați la mesele la fel de bej, așa că femeile își petreceau cea mai mare parte a timpului adunate grămadă lângă tejghea, sporovăind încet în spaniolă cu cei doi tipi care făceau clătite și tăiau carnea. Singurul decor din încăpere era un șir de postere cu rame de crom care făceau reclamă la diverse băuturi de marcă pe care le vindeau. Până și muzica era plictisitoare – un sunet lent care sugera că undeva se afla un radio la care se difuza muzică de chitară, dar sunetul era mult prea îndepărtat pentru a ghici exact despre ce gen de muzică era vorba, nicidecum despre ce cântec.

Pe masa noastră au ajuns două cești imense și albe de cafea exact în momentul în care soarele a ieșit brusc în parcare. Acoperișurile mașinilor străluceau precum pietricelele dintr-un iaz, până și copacii răzleți care ornau spațiul acoperit de asfalt păreau ceva mai tropicali și mai luxurianți.

Am depus toate eforturile pentru a mă energiza cu efectul produs de cafea și razele solare. Știam că în Miami urma să am nevoie nu doar de energie fizică, ci și de putere diplomatică. Adică, nici măcar biroul de informații turistice din Dunfermline nu spune nimic despre Dunfermline. Informează doar turiștii că s-au pierdut și că ar trebui să se întoarcă la Edinburgh.

Un sentiment dureros de rău augur mi se instală undeva în spatele ochilor. Dacă nu eram atent, scoțienii din Miami aveau să îmi dea la fel de multe dureri de cap ca irlandezii din Boston.

— De ce ne urăsc atât de tare? am întrebat-o pe Alexa.

— Cine? a zis.

— Scoțienii și irlandezii. Ce au împotriva englezilor?

S-a oprit din activitatea de construire a unor mormane de bacon peste pâinea prăjită și m-a privit de parcă tocmai o întrebasem de ce iubesc francezii cornurile.

— Chiar trebuie să te întrebi? E așa cum a spus Mike: ați înfometat până la moarte o mulțime de irlandezi. Și cred că ați masacrat și destui scoțieni pentru a le lua fermele, nu?

— Adevărat, adevărat. Dar asta este deja de domeniul trecutului. În prezent cred că adevărata problemă este că noi, englezii, nu formăm cluburi așa ca ei. De ce nu sunt ansambluri de dans anglo-americane în Florida? Am fi putut organiza o reprezentație de dansuri Morris.

— Dansuri cu morse?

Am înțeles de ce Alexa părea nedumerită.

Nu, i-am explicat că dansurile Morris nu prezentau de obicei niciun fel de animale acvatice. Am făcut tot ce am putut să trezesc la viață amintirile mele din copilărie despre bărbați bărboși, pălării înflorate, clopoței legați la genunchi și învârtitul în jurul unui par ornat cu panglici.

Alexa mesteca meditativ din sandvișul ei cu bacon, încercând să își imagineze ceea ce îi descriam.

— Judecând după ceea ce spui tu, Paul, personal îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu există ansambluri de dansuri Morris în Florida. N-am auzit în viața mea ceva mai puțin sexy. Dacă o să dansezi vreodată așa ceva, nu mai fac niciodată sex cu tine. A, mulțumesc.

A întins ceașca spre chelnerița scundă care venise la noi cu filtrul de cafea. Tânăra nu dădea niciun semn cum că ar fi auzit sau înțeles amenințarea Alexei. Era ca și cum s-ar fi mișcat într-un univers paralel al cărui singur contact fizic cu lumea noastră era prin intermediul ceștilor goale de cafea. Ne-a umplut cănile și și-a reluat turul lent și absent al meselor.

— Că veni vorba, continuă Alexa. Crezi că au uifi aici?

Am zâmbit. Într-o zi va trebui să o învăț cum se pronunță wi-fi. Dar nu azi.

— Ce legătură este între faptul că trebuie să îți verifici email-ul și faptul că nu faci sex cu mine? am întrebat-o.

A roșit.
— Nu e nicio legătură.
— Dar așa ai spus.
— Ba nu.
— Ai spus: „N-o să mai fac niciodată sex cu tine. Că veni, vorba, crezi că au uifi aici?” Așa că pare să existe pe undeva o legătură în subconștientul tău între internet și faptul că eu n-aș mai fi de dorit. Ai devenit dependentă de sexul online?
Eu ziceam că glumesc, dar Alexa a crezut că vorbesc serios.
— Era doar, cum îi spune? Un fel de a vorbi. Cum ai spune „Că tocmai mi-am amintit” sau ceva de genul. Și nu înțeleg de ce ești atât de agresiv cu mine pentru că vreau să îmi citesc email-ul.
Mi-am cerut scuze. Evident, nu credeam cu adevărat că exista o legătură între lipsa sexului cu mine și email-urile ei. Faptul că am călătorit împreună, că am stat unul atât de aproape de celălalt atâtea ore m-a tăcut supersensibil la ceea ce gândea și simțea ea. M-am dus să le întreb pe chelnerițe despre wi-fi.
Deloc surprinzător, restaurantul nostru bej nu avea conexiune la internet, dar una dintre fete mi-a spus într-o engleză cu puternic accent hispanic că dacă mergeam un kilometru pe șosea și parcam în fața unui anumit lanț hotelier, puteam naviga gratis. Nici măcar nu aveam nevoie de parolă, ne-a spus. Toți prietenii ei făceau asta ca să poată vorbi cu familiile de acasă.
Eram impresionat. Acești noi imigranți profitau la maximum de America modernă, precum primii pelerini care au descoperit că acest continent oferea nelimitat curcani gratis.

3

Hotelul era vopsit într-un roz strălucitor, de parcă și-ar fi petrecut întreaga existență întins lângă autostradă și bronzându-se. Am înghesuit mașina într-un colț al parcării cât mai departe de recepție, alături de alte patru mașini în care se aflau unul sau doi oameni care priveau intens în poala proprie. Era varianta online a Lovers’ Lane.
De parcă pentru a confirma această impresie, Alexa m-a anunțat că se duce în spate, lângă bagaje. Am întrebat-o de ce nu stă lângă mine.
— Te înghiontesc atunci când scriu, a spus și s-a pregătit să își facă un locșor în movila de bagaje din spate.
Am deschis laptopul și m-am conectat. „Bine ai venit, oaspete drag”. Pagina web a hotelului mă invita să iau brunch-ul pe patio, lângă piscină. Ipocrit, le-am acceptat invitația și m-am conectat.
Primul meu email era de la Jake, un mesaj scurt prin care mă anunța că vine în America foarte curând și mă întreba dacă îi pot da coordonatele mele pentru când voi fi în Florida. Coordonatele mele. Clasic din partea lui Jake. Știam că nu încerca să mă

localizeze cu sistemul lui de locație prin satelit. Voia *coordonees* ale mele, adică adresa și informațiile de contact. Avea nevoie de ceva lecții de engleză înainte de a se întoarce în patria natală, mi-am spus, altfel nimeni nu avea să îl mai înțeleagă. Poate doar locuitorii jucători de golf din Quebec.

I-am răspuns sincer că nu aveam nici cea mai vagă idee unde urma să stau. Persoana mea de contact din Miami se ocupa de tot. M-am uitat la ceas. În curând se făcea ora să îl sun pe Jesus. Îl sunasem cu o zi înainte și fusese enervant de relaxat în legătură cu locația în care urma să ne întâlnim. Spunea că nu știe niciodată unde merge înainte de a ajunge la destinație, ceea ce însemna că puteai avea la fel de multă încredere în el ca într-un șofer orb de taxi.

Următorul din listă era un mesaj de la Elodie din New York. Hotărâse să vină la Miami pentru a vizita o prietenă care era director de marketing la sucursala locală Alliance Française – o școală de limbă franceză și institut cultural. Voia să știe exact unde aveam să stăm în oraș și unde se organiza evenimentul meu. I-am dat câte detalii am putut.

În sfârșit, mai aveam un email care m-a făcut să gem de parcă Alexa și cu mine am fi parcat pentru un motiv mult mai cunoscut.

Fostul meu șef din Londra, Charlie, îmi trimisese un link către o pagină gay pe nume Bărbați în Fuste. Nu înțelegeam de ce credea că aș fi interesat de așa ceva. Dar mesajul lui concis suna cam așa: „Surprizele se țin lanț cu tine, Paul, fiul meu”, ceea ce m-a făcut să privesc mai departe.

După câteva secunde au început și gemetele mele însoțite de o porție zdravănă de înjurături. Pentru că, pe tot ecranul, era una dintre fotografiile de genul ălora pe care cavalerul de onoare le arată tuturor pentru a te face de râs la nuntă. Idiotul beat criță rânjește la aparatul foto cu o doză de bere lipită de penis.

Nu eram deloc băut și nu era nicio doză de bere la mijloc, dar era aproape la fel de rău.

Faptul că exista un motiv perfect logic pentru care purtam o fustă mini din tartan nu era nicio consolare. Și nici titlul mare care informa că fusesem votat „modelul lunii” pe pagina respectivă, un titlu pe care nu l-am înțeles până când nu m-am uitat mai atent și am văzut că kiltul femeii nebune era atât de scurt, încât se observa o grămăjoară clară de chiloți albi care atârna sub tivul fustei. Evident, ghinionul făcea ca în ziua aceea să port niște chiloți mulați în loc de boxeri. Dar cel puțin nu m-am pozat precum scoțienii, care nu poartă nimic pe sub kilt.

Cel mai nasol lucru era că, judecând după lista celor cărora Charlie le trimisese mesajul, link-ul făcea deja turul corporațiilor din Anglia. Nu puteam să îmi mai arăt vreodată picioarele în vreun pub.

„Pot să explic tot”, voiam să răspund, dar n-ar fi folosit la nimic. Dovada era acolo: lui Paul West îi place să se îmbrace ca o

chelneriță scoțiană perversă și să pozeze.

Întrebarea era cum naiba reușise fotografia asta să scape din aparatul femeii nebune din Londra în hățișurile internetului? Site-ul nu spunea nimic despre asta. Menționa doar atât: „iată un englez care este dispus să dea totul pentru țară" și implora privitorii să trimită adresa mea de email sau, și mai bine, numărul meu de telefon, pentru a le putea posta alături de fotografie.

I-am răspuns lui Charlie că dacă mai trimitea link-ul de la Bărbați în Fuste cuiva, avea să piardă diverse părți anatomice, după care i-am trimis un mesaj lui Jack Tyler implorându-l să șteargă toate pozele cu mine din vreun aparat foto sau calculator din țară. Laptopul meu m-a anunțat că mesajul a fost trimis, așa că m-am lăsat pe spate, epuizat dintr-odată din nou.

— Ești bine? m-a întrebat Alexa de pe bancheta din spate.

— Ăăăă, da.

După tirada ei despre neatrăgătorii dansatori Morris, nu credeam că este momentul potrivit să îi prezint alter ego-ul meu cu genunchii butucănoși. Ai primit vreun mesaj interesant?

— Nu. Tu?

— Nu, nimic.

Amândoi am petrecut mult timp citind și răspunzând la… nimic.

4

Am dat telefon în timp ce Alexa conducea către sud.

— Rodriguez aici, a răspuns un bărbat hispanic.

— Bună, sunt Paul West.

— Cine?

— Paul West? Trebuie să ne întâlnim în dimineața asta?

Am simțit că dacă adoptam modul american de a oferi informații sub forma unei serii de întrebări mesajul meu va fi mai eficient. Mai ales pentru că, din ce puteam eu auzi, concuram pentru a-i atrage atenția lui cu o formație de salsa.

— A, da. Hei, stai liniștit. Ești la Miami?

— Nu, cam la o oră de mers, în nord, am urlat pentru a acoperi un solo de trombon. Unde vrei să ne vedem?

— A. Într-o oră? Măi, să fie.

Perspectiva unui viitor atât de îndepărtat părea la fel de dureroasă ca și un piercing în sfârc.

— Pe unde vii?

— Dinspre nord? Am pronunțat asta ca pe o între-bare dublă, de parcă aș fi spus: n-ai auzit când am spus cuvântul *nord* mai devreme, și dacă l-ai auzit, nu l-ai înțeles?

— Bine. Dar vii prin centru sau de-a lungul North Beach?

Și asta suna ca o întrebare dublă: ești tâmpit sau crezi că sunt eu?

— A, nu știu. North Beach sună bine.
— Bine, ne vedem în South Beach. Știi Ocean Drive?
— Nu, dar îl găsesc.
— Bine, ne vedem acolo.
— Super. La ce număr?
— Nu știu.
— Nu știi?
Conversația asta începea să îmi provoace dureri de chiloți.
— Nu sunt sigur. Sunt mai multe locuri pe unde pierd timpul. O să fiu undeva între numărul paisprezece și zece. Uită-te după un Porsche Cayman S. Galben. Știi modelul Cayman S.?
— Nu. Câte roți are?
— Ce?
— Nu, nu știu modelul Cayman S. Nu arată ca toate celelalte modele de Porsche?
— A, nu, frate.
Pe fundalul trupei de salsa, a început să descrie curbele distincte ale mașinii, caii putere, prețul și genul de femei pe care le atrăgea.
— Deci, o să stai în mașină?
— Ha, nu, frate.
Se pare că acum, dacă tot ajunsese conversația la mașini și femei, eram *frate* unul față de altul.
— Voi fi la unul dintre barurile de pe acolo.
Atârnând cu boașele de tavan, speram eu. Conduci o Mini, nu? a întrebat.
— Da.
Eram flatat că își aducea aminte măcar atâta lucru despre mine.
— Super. Ce motor are?
Am ghicit un număr plauzibil de cai putere.
— Ha. Super. E rapidă?
— Da.
Am inventat o viteză superioară care m-ar fi deportat automat din America dacă aș fi încercat să o folosesc.
— Brava!
Părea să îl încânte pe Jesus mai mult decât orice îi spusesem până atunci.
— Ce culoare e?
I-am făcut descrierea caroseriei roșii a mașinii și a acoperișului cu mesajul „Mândru să fiu englez”, încercând să fiu mai concret decât fusesem cu caii putere.
— Plătești în plus pentru steag?
— Nu, am răspuns, dorindu-mi să închei această conversație urlată despre mașinile noastre, care o făcea pe Alexa să rânjească așa cum fac femeile când bărbații încep să își arate testosteronul în public.
— N-am mai văzut până acum una cu steag. Măcar vei fi ușor de reperat. Ne vedem mai târziu, frate.

Am mers de-a lungul coastei cu soarele care se ridica tot mai sus în stânga noastră și fluxul de mașini care se îngreuna tot mai mult la fiecare intersecție. Dar pentru cineva din nord, până și un ambuteiaj mic semănă a paradis atunci când soarele e pe cer și toată lumea conduce cu ochelarii de soare la ochi. Mini fusese ca un interlop pe autostrăzile din nord, dar acum se simțea confortabil – Thelma era o fată solară, nu o iubitoare a ceții.

Indicatoarele de pe autostradă arătau către niște locuri interesante. Mă întrebam ce poate fi Hypoluxo, poate un bordel grecesc? Gumbo Limbo Nature Center suna ca un parc yoga pentru elefanți, iar Boca Raton era clar un nume oribil, dat unui oraș pentru a descuraja pe oricine altcineva ar mai fi dorit să se mute aici.

Dar înțelegeam de ce oamenii se înghesuie către Florida. Fiecare al doilea oraș avea în denumire și cuvântul *plajă.* Boynton Beach, Pompano Beach, Dania Beach. Indicatoarele încercau în continuare să ne ademenească să întoarcem și să ne îndreptăm către ocean.

Abia după ce am făcut asta, urmând indicatorul pentru Miami Beach, am dat de belea.

— *Merde alors,* a izbucnit Alexa dintr-odată, încetinind pentru a se adapta la ritmul traficului dens din fața noastră. A început să râdă.

Eu voiam să plâng. Întregul orizont era o masă de Mini-uri. Cu acoperiș și decapotabile, Mini-uri noi cu fundul lor ridicat, cele mai vechi arătând ca niște cartoane de ouă pe roți de jucărie, Mini-uri de toate culorile din spectrul sprayurilor colorate.

— Ce pisici? am început înainte de a vedea un poster care mi-a răspuns la întrebare. O mașină din potopul de Mini-uri din față avea un steag care ne informa că drumul ne era blocat de „Miaminis”, evident vreun club auto. Claxonau și ambalau plini de încântare, de parcă asta ar fi atras și mai mult atenția asupra lor decât faptul că erau cea mai mare colecție de mașini mici de pe continentul american. Mă întrebam care era substantivul colectiv pentru această adunare. Un grup de Mini-uri? O mini-masă? Nu, m-am decis, un hobbit. Mi-a adus amine de o scenă din *Stăpânul inelelor,* armata de hobbiți care alerga printr-o pădure de copaci giganți, aici copacii fiind hotelurile înalte care se aliniau pe marginea șoselei. Eram acum doar la o stradă distanță de plajă.

— Uite cine ar trebui să îți organizeze evenimentul, a spus Alexa, zâmbindu-i unei șoferițe de la volanul unei Mini portocalii decapotabile care dădea apreciativ din cap la adresa picturii de pe mașina noastră.

Eram primii în turmă sau hobbit, și, în pur stil american, toată lumea era deosebit de prietenoasă. Șoferii își făceau cu mâna, rânjind, ridicând degetul a victorie, toți extrem de fericiți că erau împreună.

Alexa avea dreptate, era clar că oamenii ăștia ar fi fost mult mai pro-englezi decât șoferul meu hispanic de Porsche. Dar, bănuiam eu, dacă intenționau să meargă cu sărbătoarea spre South Beach, bietul Jesus avea să aibă o surpriză de proporții. El se uită după o Mini aparte și ar fi sfârșit holbându-se peste capetele unei întregi hoarde. Cunoscându-mi norocul, parada Mini-urilor avea să se reunească cu Clubul Proprietarilor de Porsche Galbene și aveam să fim complet în rahat.

— Nu te poți grăbi puțin și să îi depășești pe toți? am implorat-o pe Alexa.

O bandă a bulevardului lat părea să fie rezervată celor care voiau să meargă înainte și oarecum mai repede între depășirile de pe o bandă pe alta.

— De ce nu? a spus și a apăsat pe accelerație.

Cu o lipsă de efort specific pariziană, și-a făcut loc până pe banda din dreapta, determinând doar trei sau patru șoferi de Mini-uri să apese frâna. Am rămas pe această bandă (relativ) rapidă și am început să depășim parada. În timp ce făceam asta, șoferi din mașini americane imense, ca de obicei, aprindeau și stingeau farurile oarecum furioși în timp ce așteptau să iasă din parcările hotelurilor, iar doi rabini bătrâni și bărboși se holbau de parcă eram o vedenie din iad sau rai.

Am mers astfel vreo doi kilometri, iar hărțile și ghidul meu nu sugerau că ar exista vreo modalitate de a vira la dreapta sau la stânga. Era un singur drum, de-a lungul bulevardului până la South Beach.

— Va trebui să tragem pe dreapta și să-i lăsăm să treacă, am spus. O să-l sun pe Hei-zuuuss și o să-i spun să ignore primele sute de Mini pe care le vede.

Dintr-odată, la stânga noastră a apărut un spațiu gol între blocurile înalte. Era o parcare mare construită între două hoteluri. Alexa a mai făcut câteva manevre franțuzești și am reușit să intrăm fără a produce un ambuteiaj major. A găsit un loc, a oprit motorul și ne-am lăsat pe spate, lăsând briza rece a oceanului să treacă peste noi.

— Hei, frățioare, a spus o voce prin fereastra mea deschisă.

M-am întors și am privit într-o gaură. Din fericire, faptul că vedeam o gaură în aer nu era mai suprarealist decât acela de a fi prins într-un hobbit de Mini-uri, așa că nu am leșinat când mi-am dat seama că gaura era de fapt țeava unei arme.

O armă? O armă adevărată, pe bune? Nu, nu-mi venea să cred. Arăta ca o telecomandă de televizor cu o formă ciudată. Avea aceeași culoare argintie și aceleași curbe elegante. Părea mult mai mică în realitate decât cele pe care le vezi prin filme. Dar, în fond, mi-am spus, la fel e și cu Tom Cruise, și el e destul de înfricoșător.

— Vreau mașina ta, frățioare, spuse proprietarul armei, cu vocea calmă și liniștită. Era un negru arătos, tânăr, cu ochelari de

pilot și o piele netedă și mai deschisă la culoare.

— Mașina noastră? am întrebat.

— Da. Ieșiți din mașină acum.

M-am uitat la Alexa, care privea la țeava pistolului cu exact aceeași expresie de neîncredere ca și mine.

Am ieșit, ținându-ne mâinile la vedere așa cum vezi prin filme. Până și intelectuala de Alexa trebuia să recunoască faptul că a învățat ceva util din filmele americane cu polițiști.

— Nu-mi vine să cred că vrei mașina asta mică, am spus. Nu e mai profitabil să iei un Hummer sau un Porsche, sau altele de genul acesta?

— Paul, te rog, taci din gură, a șoptit Alexa.

Ochelarii negri de soare păreau că îmi fac o radiografie.

— Nicicum, frățioare, a spus într-un final pistolarul. Nimeni nu mai vrea rahaturile alea mari, Hummer-uri și din astea. Consumă prea mult, știi ce zic? Prețul benzinei a ucis afacerea asta. Mașinile mici și hibrizii ăia noi, cu ele tre' să mergi, știi ce zic? Nimeni nu mai vrea rahaturile alea mari.

— Corect.

Simțeam că ar trebui să îi mulțumesc pentru acest discurs despre trendurile eco în afacerea furtului de mașini.

— Și n-avem nicio șansă să ne păstrăm rucsacurile? am întrebat. Probabil că pașapoartele britanice nu valorează cine știe ce pe piața neagră.

Arma părea să se clatine. Eu, cu siguranță, tremuram.

— Ăăă, nu piața *neagră* în sensul acela…

— Paul, te rog, taci.

Alexei nu-i păsa de culorile pieței. Nu voia decât să supraviețuiască.

— Da, ascultă-ți gagica, frățioare. Taci naibii din gură. Devin cam răbdător.

Presupun că voia să spună nerăbdător, dar nu aveam de gând să mă iau de accentul lui.

— Da, scuze. Nu prea mai are combustibil, adică benzină, dar…

— Taci naibii din gură, frățioare.

Hoțul tocmai se pregătea să intre în sfârșit în posesia noului său vehicul, când un sunet de jale a străpuns vântul puternic. Toți trei ne-am întors pe măsură ce sunetul se apropia tot mai mult, iar noi, bărbații, am exclamat simultan „La naiba". Cred că ne-am solidarizat chiar într-o fracțiune de secundă de uimire comună.

Precum cavaleria care își făcea încrezătoare apariția la orizont într-un vechi film western, o coloană de Mini-uri care claxonau înainta încet înspre noi printre șirurile de mașini parcate. Posterul cu Miamini flutura deasupra unui Cooper S de un albastru electrizant. Una dintre mașinile din șirul din față era similară cu a noastră: roșie cu acoperișul pictat cu Union Jack, dar un model vintage. Tatăl care-și salvează fiul.

Hoțul privi la Mini-urile care se apropiau, apoi se uită la mine, apoi, din nou, de la armă la mașinile care se apropiau.

— La naiba cu rahatul ăsta, spuse el, apoi o luă la fugă prin parcare și sări într-o 4×4 neagră care porni imediat spre nord.

Am observat că hoțul nu aplica principiile ecologice și asupra mașinii care-i asigura scăparea. Se pare că pentru mașinile de acest gen prioritatea era puterea și nu consumul de combustibil.

Oamenii ne mângâiau pe spate, ne strângeau mâinile, iar Alexa a primit chiar și o îmbrățișare de la femeia care conducea decapotabila portocalie. Ne-au asigurat că vor suna la poliție, că nenorocitul avea să fie prins și că, de obicei, în Florida peisajul nu prea era astfel.

— Cu excepția soarelui, adică, a intervenit un tip cu o barbă tunsă îngrijit.

Purta un tricou cu o bancnotă de o liră. S-a prezentat ca fiind Tony, președintele Miamini.

— Ca Blair, nu?

A spus asta cu un zâmbet larg pe față, de parcă era cel mai bun lucru din lume să ai același nume cu un politician britanic.

— Un Austin Mini de curse din 1968 a văzut că aveați probleme și am venit cu toții să vă ajutăm, ne-a informat femeia din decapotabila portocalie.

— Ce an minunat a fost acela, i-am răspuns.

Stând în tunelul vântos dintre cele două hoteluri înalte, Alexa și cu mine ne-am spus povestea vieții, am refăcut traseul nostru de la New York și ne-am mărturisit ignoranța cu privire la vârsta și modelul exact al mașinii noastre.

— Și totuși nu e un model clasic, nu? a întrebat Tony. Cu steagul, vreau să zic.

Se freca pe bărbie ca un expert în antichități care găsise niște balamale suspect de noi la o valiză care părea a fi medievală.

— Nu, ni l-au pictat la New York.

— Ai fi făcut mai bine dacă ți-ai fi făcut steagul standard.

— Poți să ți-l faci standard?

— O, da. Nu știai? a spus Tony, bucuros să ne împărtășească această informație vitală.

Altă incompetență din partea *Resurselor Nenorocite pentru Turiști: Marea Britanie,* mi-am spus. Bravo, Tyler.

— Al tău e greșit, a spus Tony.

— Nu, nu se poate. A trebuit să le cer să îl picteze din nou pentru că îl făcuseră greșit prima dată.

— Scuze, dar chiar e greșit. Trebuie să privești steagul din perspectiva șoferului care se urcă în mașină. Atunci ar trebui să fie cu partea corectă în sus. Dar al tău e invers când deschizi portiera șoferului. Uite.

Pentru exemplificare, s-a aplecat și a apucat mânerul portierei, privind teatral la acoperișul pictat în timp ce făcea asta.

— Invers. Ești britanic, sigur că ai observat asta, nu?

Un public format din trei sau patru alți șoferi de Mini-uri dădeau din cap admirativ la adresa înțelepciunii sale. Evident, ca 99,9% dintre englezi nu aveam nicio idee cu ce parte trebuia să stea steagul în sus. Ce tipic, mă gândeam, că Marea Britanie avea singurul steag din lume care poate provoca o ceartă despre modul în care este așezat. Nici măcar australienii nu au problema asta, și întreaga lor țară e cu fundul în sus.

— Poate că l-au pictat așa pentru că sunt englez și se așteptau să conduc de pe scaunul din dreapta, am spus.

Au râs cu toții la ideea neobișnuită că mașinile ar trebui să aibă volanul pe dreapta, apoi a apărut poliția și lucrurile au devenit grave.

Agenții erau doi tipi albi surprinzător de slabi, cu tunsori de armată și cele mai curate uniforme, cele mai strălucitoare curele și cele mai mari arme pe care le-am văzut vreodată în viața mea. Aveau niște aparate de emisie-recepție prinse pe umăr, de parcă ar fi avut nevoie să se afle în contact permanent cu clavicula.

Ne-au pus pe mine și pe Alexa să le redăm întâlnirea cu hoțul de mașini. Întrebările lor m-au făcut să mă simt de parcă era vina noastră că stăteam cu fereastra deschisă. Și când au auzit că nu aveam rezervare la hotel în Miami, am crezut că aveau să ne ducă la frontiera statului și să ne arunce în Alabama.

— Ne arătați pașaportul, domnule, doamnă? a întrebat primul polițist.

Arăta exact ca partenerul lui, doar că avea o cicatrice scurtă și roz pe obraz și bicepși mai mari.

— Care este scopul vizitei dumneavoastră la Miami, domnule? a întrebat polițistul numărul doi.

Scopul, mi-am zis. *Acum chiar ne cred niște infractori.*

— Lucrez pentru autoritatea turistică britanică, am spus. Sunt aici pentru a organiza un eveniment promoțional.

— Dar acestea sunt vize de turist, a spus cel cu cicatrice și bicepși.

Ambele seturi de sprâncene polițienești erau acum ridicate. De data asta, m-au prins.

— Nu sunt plătit în dolari sau ceva de genul, am spus. Nu lucrez pentru o companie americană și nici nu am un job american.

— Dar lucrați pe o viză de turist.

Nu e vina mea, voiam să spun pentru a *n*-a oară în călătoria asta. Tyler mi-a spus că nu aveam timp pentru birocrația obținerii unei vize de muncă. Iar acum, datorită lui, urma să fu deportat și să pierd totul.

Din fericire, aveam sprijin. Ceilalți proprietari de Mini-uri erau alături de noi și implorau clemență, ne ofereau nouă și mașinii noastre un loc unde să stăm și erau pregătiți să lase date de contact pentru cazul în care polițiștii aveau nevoie de ajutor în identificarea hoțului de mașini.

După jumătate de oră, ni s-a spus că suntem liberi să plecăm. M-am simțit de parcă fusesem achitat de o acuzație de crimă.

Mă temeam, însă, că Jesus ne abandonase deja.

— Nicio problemă, a spus Tony.

S-a dus la mașină pentru a de un telefon și după câteva minute s-a întors cu zâmbetul lui larg care-i acoperea jumătate din față.

— Un Porsche Cayman S galben e parcat la colțul dintre Ocean Drive și Strada 11, a spus. A fost identificat proprietarul și a fost informat despre sosirea voastră iminentă. La două mașini în spatele Porsche-ului va fi un Clubman crem din 1980. Când vă veți apropia, va ieși din parcare și vă va ceda vouă locul.

Am decis că tipul ăsta ar fi trebuit să organizeze nu doar evenimentul meu din Miami, ci întregul turneu din SUA. Mi-ar fi scris un program detaliat la milisecundă. L-aș fi spus mărimea exactă a patului silențios pe care-l voiam în fiecare oraș, iar el mi-ar fi găsit camera potrivită. De fapt, era mult mai pro-britanic decât orice englez pe care-l cunosc și ar fi meritat cu siguranță slujba mea. Chiar ar trebui să o sun pe Suraya și să-i spun că mă externalizam și eu.

5

Am preluat eu volanul pe ultimii kilometri, și, în timp ce conduceam către South Beach cu escorta mea de Mini-uri, primul meu gând a fost: *hei, au pictat clădirea mătușii Caroline într-o culoare ciudată.* Mătușa locuia într-un bloc de lângă Stadionul Wembley, singurul în stil Art Deco într-o mare de clădiri tipice suburbiilor.

Acesta, totuși, era un adevărat oraș Art Deco. Practic fiecare clădire arăta precum punțile superioare ale unui vas de croazieră acostat la mal. În plus, părea că au dat iama în catalogul cu vopseluri și au împrăștiat culorile fără să acorde nicio atenție tonurilor asortate și combinațiilor subtile. Era ca un soi de Cape May drogat cu cocaină. Porticuri vișinii deasupra unor uși de un portocaliu sângeriu, ferestre roz care se arcuiau deasupra unor colțuri vopsite în bleumarin, valuri verzi din plastic prinse pe fațade galbene. Și astea erau doar hotelurile mici. Pe partea cu plaja, aceleași teme se repetau pe turnuri înalte de zece sau cincisprezece etaje, care făceau ca plaja la ocean să arate precum o vitrină plină de bezele imense.

Nu era însă un muzeu inert de arhitectură. Oricine și orice părea setat pe modul „Privește-mă". Proporția de decapotabile și camionete personalizate a crescut brusc. Oameni la modă, bronzați, ieșeau din clădirile Art Deco și priveau în jur de parcă se așteptau să fie filmați. Funduri de ambele sexe, în colanți strâmți, se plimbau pe trotuare. Aproape că puteai auzi

cocktailurile daiquiri preparate în barurile hotelurilor. Mi-am spus că aici ne vom distra pe cinste.

— *Franchement*, Paul; Alexa dădea din cap.

Franchement sau „pe bune”, este modul cel mai grav al francezilor de a-și manifesta dezaprobarea. Dacă cineva își lasă câinele să facă treaba mare pe noii tăi pantofi Chanel, vei spune *franchement* înainte de a-i da câinelui un picior și de a arunca rahatul pe proprietar. Implică neîncredere totală față de lipsa de *savoir vivre.*

— *Franchement,* a continuat ea, era cât pe ce să fim împușcați din cauza ta.

A, da, arma și toată povestea aia. Entuziasmul sosirii în acest South Beach ars de soare aproape că mă făcuse să uit de lucrurile urâte din viață. Și nici măcar nu văzusem oceanul încă, așa că era bine că îmi amintise acum. Știam din proprie experiență că imediat ce aveam să văd primul val albastru pe care se putea înota, toate gândurile negative aveau să îmi zboare din cap.

— Îmi pare rău, am spus. A fost modul meu de a mă panica.

— Țara asta este atât de… de *nesigură.* „Nesigur” este o altă insultă majoră a francezilor. Ei sunt atât de obișnuiți cu slujbe pe viață și prosperitate generală, încât orice chestie neclară îi sperie de moarte. În vreme ce, evident, *fiecare* job din SUA și Marea Britanic1 este atât de nesigur, încât instabilitatea este înscrisă în genele noastre.

— Am crezut că începe să îți placă aici, am spus.

— Da. Da.

A dat din cap, părând să își amintească cea mai recentă movilă de clătite.

— Începeam să mă simt ca acasă, dar am uitat. Sub suprafață, este atât de, atât de…

— *Franchement* precară? am sugerat.

— Am uitat de arme, de crime.

— Se fură mașinile și turiștilor din Paris, să nu uităm.

— Da, dar nu sub amenințarea armei.

Nu, mi-am spus, *doar golesc conținutul și dau foc mașinii.*

— În prezent avem o mulțime de infracțiuni armate și în Marea Britanie, am spus.

— Nu cred că la fel de multe ca aici.

— Asta pentru că la noi cuțitele sunt mai ieftine.

— Paul, cum poți glumi? Crezi că folosește campaniei tale? Ambasadorul turismului englez a fost atacat în Florida, așa că votați pentru Anglia?

Nu-mi trecuse prin cap, dar părea o idee fantastică. Trebuia să o informez pe Suraya despre asta.

— Scuze, am spus din nou.

Se spune că este cuvântul preferat al englezilor, nu-i așa?

— Trebuie să fie din cauza șocului. Era cu arma îndreptată spre capul *meu*, știi?

— Da.

Mi-a pus mâna drăgăstos pe braț. Am observat că era rece. Suferea din cauza șocului. Avea nevoie de o ceașcă de ceai englezesc.

Mă întrebam de ce eram atât de calm și liniștit cu privire la povestea asta în care aproape că aproape fusesem uciși. Iar ceea ce vedeam, simțeam și auzeam în jur îmi oferea răspunsul. Eram opriți în trafic în fața unui hotel de un roșu aprins, cu parasolare care captau tot soarele pe terasă. O chelneriță cu fustă scurtă și dresuri din mătase stătea pe trotuar așteptând clienți, balansându-și încet capul și picioarele pe ritmul muzicii latino care răzbătea din clădire. Moartea sau amenințarea ei pur și simplu nu exista. Asta era viața.

— Trebuie să încercăm să uităm ceea ce *ar fi putut* să se întâmple, am spus. Am scăpat cu bine și nici n-a furat-o pe Thelma. Doar asta contează. În plus, sunt mai îngrijorat de ceea ce *e pe cale* să se întâmple.

Am luat-o pe Ocean Drive și am început să mă uit după un Porsche galben. Totuși, atenția îmi era distrasă de priveliștea din stânga mea. Dincolo de o linie de palmieri și protuberanța mică a unei dune, se zărea dintr-odată oceanul ondulat de vânt. Am fluierat așa cum ar face un zidar la vederea unei fuste mini care trece pe lângă șantierul de construcții. Era a naibii de sexy marea asta. Nu mai văzusem o apă atât de albastră de când începuseră să coloreze cărțile poștale cu Bournemouth în așa fel încât Canalul Mânecii să semene cu Oceanul Indian. În urmă cu două zile mă confruntam cu ditamai gheața, iar acum… asta?

— Paul!

Alexa m-a forțat să mă uit din nou la drum, tocmai când eram pe cale să mă izbesc în fundul unei Mini cu panouri false din lemn pe portierele din spate. Mini Clubman din 1980. Era persoana noastră de contact.

Escorta noastră de cinci sau șase Miamini a trecut încet pe lângă noi, le-am făcut cu mâna și le-am zâmbit tuturor plini de recunoștință. Ultima era mașina lui Tony. A oprit și a coborât geamul.

— Ne mai vedem, Paul. Alexa. Sunați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

— Mulțumim din nou, Tony, am spus. Ne-ai salvat viața.

Cel puțin de data asta nu erau vorbe goale.

6

Jesus stătea sub o umbrelă în formă de palmier. Stătea cu picioarele desfăcute, avea un telefon lipit de urechea dreaptă și ochelari de soare ridicați ca o bentiță peste buclele lui foarte negre și scurte. Cu ochii părea că încearcă să hipnotizeze fiecare

femeie care trecea să admire ditamai movila de chei de Porsche de pe masă. Avea treizeci de ani, poate chiar treizeci și cinci, și era clar că își petrecea viața tonificându-și mușchii, îngrijindu-și bronzul și admirându-se în oglindă.

— Da, gagico, da, gagico, o să fiu acolo. La șase. O să fiu acolo, gagico. Ciao.

Și-a închis telefonul, iar eu mă întrebam de ce era așa o problemă existențială să stabilească o întâlnire cu mine la un anumit loc și la o anumită oră, dar nu era nicio problemă să promită că se vede cu cineva diseară. Răspunsul era clar. Eu nu eram gagică.

— He-suuus?

— Da? Și-a ridicat privirea leneș.

— Paul West.

Am întins mâna.

Nu i-a luat mai mult de cinci secunde să își amintească cine naiba eram.

— Hei, Paul. Ce faci, frate?

S-a ridicat, mi-a apucat palma, m-a tras spre el până când sfârcurile noastre s-au atins și m-a lovit zdravăn peste spate. Probabil că fusesem tovarăși de arme într-o viață anterioară.

— Cum a fost drumul, băi?

— A, a fost bine.

Nu prea aveam chef să îi relatez povestea cu hoțul de mașini.

— Aia e mașina ta? Super. Uite-o pe a mea. Ce părere ai?

— Super, i-am spus.

— Da, super, frate. Stai jos.

— Ea e Alexa.

Evident că deja o observase și o măsurase cu privirea de sus până jos.

— Hei, Alexa, mă bucur să te cunosc.

I-a strâns mâna oficial, făcând o plecăciune ca un prinț la o petrecere în grădină, apoi și-a îndreptat privirea către o fată în bikini care trecea pe lângă noi. Am observat afrontul din privirea Alexei.

— Ați luat micul dejun?

Jesus a pronunțat cuvântul aproape ca un francez.

— Da, am spus.

— Nu, a spus Alexa, fără îndoială din dorința de a-l pedepsi comandând ceva pe banii lui.

Jesus a râs și s-a întors către o fată înaltă, cu pielea ca de cafea, îmbrăcată cu o cămașă albă și o fustă neagră scurtă, care introducea niște date în sistemul de comandă al barului.

— Hei, Yooliana, ne aduci niște meniuri? i-a strigat Jesus.

I-a oferit fetei cel mai șarmant zâmbet posibil. Ea a terminat de introdus datele și s-a apropiat cu niște meniuri. Își legăna șoldurile atât de tare dintr-o parte în alta, încât eram sigur că avea să se lovească de mesele de pe traseu. Singura parte stabilă a ei

părea să fie buricul cu inel. Dacă acesta era standardul general al chelnerițelor din South Beach, mi-am spus, îmi voi petrece tot timpul aici mâncând și bând.

Cafeneaua era la fel de sexy ca personalul. Ocupa partea din față a altui hotel Art Deco, o clădire lungă cu patru etaje, vopsită într-un albastru ca al cerului, și care mai avea și ceva ce semăna cu un turn de control al traficului aerian de un roz aprins, care țâșnea în sus din mijlocul fațadei. Numele era scris pe laturile turnului de control cu litere roșii din neon, care erau deocamdată stinse. Numele era *Clearview.* O descriere corectă – de sus nu vedeai nimic altceva decât Atlanticul albastru.

Jesus ne-a întrebat despre călătoria noastră, dar își tot deschidea telefonul din trei în trei secunde pentru a se asigura că nu a pierdut vreun apel sau vreun mesaj. Între două ocheade, scana orizontul după semne de viață feminină. Dacă vreun specimen se apropia suficient de mult, arunca un „Hei” în încercarea de a iniția o conversație. Alexa a renunțat repede să mai deschidă gura și îl privea pe deasupra covrigului și a unui milkshake pe care le comandase.

— Deci, cum e cu dansurile scoțiene? am încercat eu să conduc discuția către aspecte mai practice.

— Hei, Clara! a strigat Jesus către o femeie măruntă și rotunjoară, care arăta de parcă încerca să salveze resursele de țesături ale lumii cumpărând haine cu trei măsuri mai mici. Deși, judecând după aspectul părții superioare a corpului, folosise o parte din stocul de silicon al planetei. *Sigur* erau falși. Chiar și așa, trebuia să recunosc faptul că această Clara era ceea ce majoritatea bărbaților ar considera o gagică bine. Cu siguranță avea ceva puncte adunate pe cardul de fidelitate de la cosmetică: picioarele erau la fel de catifelate și strălucitoare ca vopseaua unei mașini nou-nouțe. S-a oprit și i-a zâmbit lui Jesus.

— Vino și stai jos, a implorat-o el, trăgând un scaun.

Ea s-a executat timidă.

— Ea e Clara.

Clara ne-a strâns mâna politicos, s-a încruntat la cutele de pe hainele mele și a început o conversație lungă cu Jesus. Era în spaniolă, dar am înțeles totul, pentru că era și într-un limbaj universal de genul „N-ai mai sunat, ba da, am sunat, nu, n-ai sunat, bine, îmi pare rău, lasă-mă să mă revanșez, bine, să mă suni, da, promit, mua, mua, pa”.

În timp ce se îndepărta pe trotuar, Jesus părea foarte fericit de viață.

— Și dansurile? i-am reamintit.

— A, da, a răspuns. Ne vedem cu ei aici mâine la brunch, da?

— Mâine? Dar evenimentul este în seara asta, nu?

— A, nu, e mâine, frate, nu în seara asta. Stai liniștit, frate.

Vestea asta era suficient de șocantă pentru a o distrage pe Alexa de la holbat și de la mâncatul covrigului.

— Mâine? a spus ea. Dar noi ne-am grăbit…

— Hei, Maria! Maria, fată!

Jesus se ridică pe jumătate din scaun și îi făcea cu mâna unei femei înalte cu pielea deschisă la culoare, care mergea pe celălalt trotuar. Avea un tatuaj în formă de sârmă ghimpată în jurul încheieturii.

— Maria!

A mimat o rugăciune să se oprească, dar părea să fie în afara ariei de intervenție divină.

Jesus s-a așezat din nou, deloc descurajat.

— Așa, deci, evenimentul este mâine? i-am reamintit.

— Da, unul aici, unul în apropiere și altul, ăăă, în altă parte.

— Trei evenimente?

Am încercat să îmi dau seama dacă era de bine sau de rău. Destul de bine, am decis. Nu, de fapt, era uimitor de bine. Trei evenimente, trei tipuri de public, trei operațiuni pe care să le raportez la Londra și toate organizate de tipul acesta care părea incapabil să se concentreze pe un singur eveniment care nu avea vreo legătură directă cu scula lui.

— Deci, primăria a organizat totul? am întrebat.

— Ce? Primăria? Jesus m-a privit de parcă mi-ar fi crescut pene.

— Da, am înțeles că evenimentele de aici au fost coordonate de primărie?

— Primărie?

Acum aveam și aripi și cioc.

— Nu lucrezi pentru primărie?

— Ce? Nu!

Acum deja îmi dezvăluisem adevărata identitate de flamingo vorbitor.

— Păi și atunci pentru cine lucrezi?

Rânjind amuzat de absurdul întrebărilor mele, Jesus a scos o carte de vizită din buzunarul de la piept al cămășii înflorate. Era embosată și avea la fel de mult aur pe ea ca robinetele toaletei din palatul Buckingham. Caligrafia în relief spunea „Jesus H. Rodriguez, Vice – președinte de Dezvoltare, Imobiliare Golden Beach”.

— Ce-s alea imobiliare? am întrebat.

— Nu știi?

Acum eram un ciudat chiar și după standardele păsărilor flamingo.

— Nu.

— Agenție de imobiliare. Cumpărăm, vindem, dezvoltăm. Suntem în Miami, frate. Bine ai venit în lumea reală.

În timp ce râsul lui s-a rostogolit peste Ocean Drive, m-am întrebat de ce evenimentele mele erau organizate de un agent imobiliar, o specie care de obicei stă pe listă exact sub criminalii

în serie în ceea ce privește vorbitul direct și gradul de credibilitate.

— Aici totul este organizat de cubanezi și de agenții imobiliari, a spus Jesus. Ești norocos, te-ai ales cu un agent imobiliar cubanez.

A râs din nou.

— Nu-ți face griji, frate. Am invitat oamenii pe care-i vrei, cei care ar trebui să voteze pentru tine.

Cel puțin avea o vagă idee despre ce era vorba în concursul acesta.

— Dacă un agent imobiliarii spune unui politician să vină la o petrecere, ăla vine, frate. Vine.

I-a aruncat un zâmbet conspirativ Alexei, care l-a întâmpinat cu tot arsenalul de dispreț parizian.

— Unde vom sta? a întrebat Alexa. Trebuie să mă schimb și să fac un duș.

S-a întins, gratulându-l pe Jesus cu priveliștea tricoului ei strâmt.

— Aici.

Jesus a arătat cu degetul mare peste umăr înspre indicatorul cu Clearview. Întreab-o pe Yooliana, îți va arăta camera. Să-ți pui bikinii și să faci ceva plajă, da?

— Jesus, dragă!

Un bronz pe picioare se legăna înspre masa noastră. Avea părul lung și blond, în niște șuvițe la fel de ascuțite ca și tocurile cui, și purta (doar) un top și niște blugi albi strâmți. Avea niște gene de juma de metru și ducea o geantă din piele roz care arăta suficient de mare cât să țină doar un mini-vibrator. Jesus a văzut-o și a sărit în picioare.

— Wow, iubi, a croncănit el. Ești incredibilă.

I-a luat mâna și i-a pupat-o de parcă tocmai i-ar fi scris un cec de un miliard de dolari.

— Am onoarea de a v-o prezenta pe Ana, logodnica mea.

Abia m-am stăpânit să nu râd. *Logodnică,* mi-am spus. Oare am auzit bine? Jesus se gândea să se oprească din agățat femei cât să apuce să spună „Da”?

— Îmi pare bine de cunoștință, Ana, a apus Alexa, aruncându-i bietei fete o privire atât de plină de milă, încât aceasta s-a întors să se uite în geamul hotelului pentru a se asigura că nu îi căzuse părul.

— Vino, Paul, trebuie să îi lăsăm singuri pe porumbei. Jesus a fost *foarte* nerăbdător să își vadă logodnica.

— Au.

Fericita doamnă a gemut de plăcere și l-a potopit pe Jesus cu pupături pe toată fața. America, Miami cu atât mai puțin, nu era locul potrivit pentru ironia franțuzească.

7

Înăuntru, la prima vedere, hotelul Clearview nu se ridica la nivelul promisiunii pe care o oferea fațada lui șic. Hotelul era un adevărat șantier, asta doar dacă nu era vorba de un nou trend minimalist în stil Miami. Niciuna dintre camerele pe lângă care am trecut nu avea uși. Cele mai multe aveau cabluri electrice care ieșeau din pereți, iar una dintre ele avea doar jumătate de tavan.

— Faceți lucrări pe aici? am întrebat perechea pitorească de fese îmbrăcate cu fustă pe care o urmam de-a lungul unui coridor lat și gol.

Juliana (așa cum spunea plăcuța cu numele) a râs. Părul negru și des era adunat în vârful capului, iar chipul semăna cu cel al Cleopatrei, cu o virgulă de dermatograf care-i conferea un aspect permanent amuzat.

— Acum se desfășoară *lucrările,* a spus.

Vorbea la fel de încet și legănat cum mergea.

— Heisuss le plătește.

În capătul holului am ajuns la o intrare care chiar avea ușă. Juliana a deschis-o și a părut surprinsă să vadă că încăperea avea gresie și întrerupătoare.

— Cabina voastră, a spus Juliana.

— Cabina? a întrebat Alexa, strâmbând din nas la mirosurile din jur.

— Da, dansezi, nu? Va fi o petrecere mișto. Cocktailuri gratis și toate alea. Sunteți scoțieni?

— Nu dansăm.

Alexa m-a privit sever, invitându-mă să confirm asta cât mai curând posibil.

— Nu, noi nu dansăm, am spus. Noi suntem…

Nu știam cum să descriu care era rolul nostru.

— Un grup de scoțieni va dansa în timp ce eu voi pierde timpul cu cei de la primărie și le voi împărți materiale cu atracțiile turistice din Marea Britanie.

— Deci ești un fel de ambasador? a întrebat Juliana.

— Da, așa ceva.

— Super. N-am mai văzut niciodată un ambasador în pantaloni scurți.

A aruncat o privire șugubeață picioarelor mele, mi-a dat o cheie și s-a îndreptat spre ușă. Sunt sigur că picioarele mele au roșit la fel de tare ca atunci când au purtat kiltul.

— Ai tu ceva cu recepționerele de hotel, Paul, a spus Alexa. Mai întâi la Boston, acum aici.

— Nu e recepționeră, am protestat eu.

Spre surprinderea mea, Alexa a fost de acord.

— Nu, pentru că nu sunt sigură că acesta e un hotel.

Camera noastră era de fapt o garsonieră, cu o bucătărie proaspăt mobilată. Arăta de parcă nimeni nu mai intrase aici de

când fusese adusă mobila. Nu existau cești, nici tacâmuri, frigiderul era gol și nu aveau nici măcar un filtru de cafea.

Cu toate astea, balconul era dotat cu cea mai frumoasă priveliște spre mare pe care o văzusem vreodată. Drept în față era linia unde cerul orbitor de albastru tăia oceanul luminat de soare. Sub orizont se vedeau valurile lăptoase care se spărgeau de o plajă aproape goală. Și mai aproape, la umbra palmierilor care se unduiau, un grup de persoane îmbrăcate doar în costume de baie și ochelari de soare jucau volei, sau mai degrabă își expuneau corpurile perfecte în timp ce săreau de o parte și de alta a plasei. Întreaga scenă era un imn închinat hedonismului.

Nu puteam face decât un singur lucru.

— Nu sunt sigură că un ambasador ar trebui să facă *asta,* a spus Alexa, în timp ce îmi aruncam cât colo pantalonii scurți și începeam să mă apropii încet de ea.

— Și nu cred că am dispoziția necesară după tot ce s-a petrecut.

Mi-a luat vreo secundă să îmi dau seama la ce se referea. A, da, se gândea în continuare la faptul că aproape fuseserăm uciși. Părea să se fi întâmplat cu foarte mult timp în urmă, și părea ceva neînsemnat în comparație cu vibrația pură a ceea ce se întâmpla acum. Era ca și cum orice s-ar fi petrecut înainte de a ajunge în South Beach nu mai conta. Totul se întâmpla aici și acum. Hedonismul îți făcea cu ochiul și simțeai nevoia urgentă de a-l transmite mai departe.

— Nu, Paul. Nu putem aștepta până mai târziu?

Dar, în fond, Alexa purta doar un tricou fără mâneci și o pereche de pantaloni scurți care ar fi putut foarte bine să fie vopsiți pe piele. Ușor, folosind tot tactul necesar pentru a restabili relațiile amicale anglo-franceze după trauma ultimelor evenimente, mi-am continuat avansurile.

Ca de obicei, abordarea lentă a Franței a dat roade, binele suprem al Cordialei Antante a câștigat, și curând după aceea ofeream oglinzilor nou-nouțe de pe șifonierul nou-nouț prima priveliște a ceea ce urma probabil să fie o lungă carieră de voyeurism.

Cu ușile de la balcon deschise, ascultând un amestec de zgomote de surf, râsetele voleibaliștilor și salsa, intram și noi în starea South Beach.

8

După câteva ore, m-am trezit în pat, întrebându-mă unde mă aflam. Lumina scăzuse. În camera goală nu se auzeau decât zgomotele străzii.

— Ai visat, a spus Alexa de pe balcon. Spuneai întruna: *îmi pare rău, îmi pare rău.*

— Păi, de obicei îmi pare rău, am replicat.

După ce m-am dezmeticit, am sunat-o pe Suraya pentru a afla vești. Evident că nu mi-a răspuns pentru că era toiul nopții în India. În schimb, am dat peste un tip care-și spunea Harry. Într-un final a recunoscut că numele lui adevărat era Hemang, și am aflat că era super entuziasmat că mă aflam la Miami.

— Ascultă, am un văr acolo, mi-a spus, părând mai american decât majoritatea americanilor pe care îi cunoscusem recent. E Dennis.

— Un Dennis?

Era cumva un nume de cod onorific pentru cetățenii americani? Când îți iei viza temporară ești un John, iar dacă obții Cartea Verde devii un Dennis în adevăratul sens al cuvântului?

— Da, nu așa spuneți voi în Anglia?

— Nu, spunem doar că devii cetățean naturalizat.

— Ce?

Hemang era confuz, la fel și eu, așa că am replicat cu un „Ce?” asemănător.

— Vreau să spun că e Dennis, care lucrează cu dinții, chirurg ortodont sau ceva de genul.

— A, den-tist, am silabisit eu.

— Da!

Era din nou super entuziasmat.

— Bine, minunat. Dar chestia e că trebuie să mă ajuți cu ceva.

— Dă-i drumul, a spus.

Mi-l imaginam stând cu picioarele pe birou, cu căștile și microfonul puse strâmb pentru a avea mâinile libere să se joace la Playstation-ul de pe genunchi.

I-am spus că aveam nevoie de ceva informații despre legătura dintre primăria din Miami și agenții imobiliari (un cuvânt pe care n-a fost nevoie să i-l explic lui Hemang). I-am mai cerut și numele și datele de contact ale dansatorilor scoțieni pe care urma să îi întâlnim. În plus, dacă existau, voiam mai multe date despre cele trei evenimente de mâine seară.

— Bine, voi reveni eu cu detaliile, mi-a spus.

— Curând? l-am întrebat.

— Dă-mi douăzeci de minute, a zis.

În mod surprinzător, a revenit cu un telefon în doar zece minute și cu niște adevărate bombe. Mi-a spus că agenții imobiliari erau sponsorii evenimentului. Plătiseră pentru a-l prelua de la Resurse pentru Turiști. Nu am înțeles de ce o firmă de imobiliare din Florida voia să sponsorizeze un eveniment de dansuri scoțiene. Era un exemplu extrem de externalizare. Speram doar că o parte generoasă din prima mea să nu fie externalizată către firma de imobiliare dacă ne ajutau să câștigăm concursul.

Evident, așa cum se întâmplă cu externalizatul, cei care se ocupaseră inițial de serviciul respectiv nu știuseră absolut nimic

despre serviciul prestat, aşa că Hemang nu avea informaţii despre cele trei evenimente planificate.

— Poate că s-au pierdut informaţiile atunci când au schimbat sistemul electronic, a sugerat el.

— Ce?

— Da, clădirea cea nouă din Londra a venit cu un nou sistem electronic. A costat milioane şi a picat imediat. Au pierdut tone de informaţii. Nu ţi-a spus Suraya despre asta?

— Nu.

Şi bine făcuse, pentru că încrederea mea în Resurse pentru Turişti era şi aşa destul de scăzută.

— O, frate, nouă ne spune totul despre *orice.*

Aveam impresia că toţi colegii Surayei sufereau alături de ea în problema scuterului.

— Ştii, a continuat el, voi, englezii, ar trebui să ne lăsaţi pe noi, indienii, să ne ocupăm şi de calculatoarele voastre, nu doar de call center.

A râs zdravăn la propria glumă.

Am închis şi am încercat să îmi organizez gândurile. Era din ce în ce mai greu să îmi imaginez: autoritatea britanică de turism voia nişte dansuri scoţiene în Florida, aşa că angajaseră o firmă din India să organizeze evenimentul prin intermediul unui cubanez pe nume Jesus, care-şi petrecea timpul agăţând femei de pe o terasă.

Iar slujba mea era să privesc haosul dezlănţuindu-se.

9

Cerul era împânzit cu nori atât de subţiri, încât unul dintre ei ar fi putut fi un castravete tăiat subţire. Era prima dată când vedeam un nor verde. În premieră, fură să fi fost beat.

Culorile clădirilor Art Deco erau chiar mai violente decât apusul. Luminile de neon se aprindeau peste tot, dungi lungi de culoare care transformau hotelurile gri şi albe în pete strălucitoare de roşu, roz şi albastru.

— Clar, te încadrezi bine în peisaj, a spus Alexa.

Confruntat cu avalanşa de haine care căzuseră din geamantan, cumpărasem o cămaşă nouă dintr-un magazin cu reduceri de lângă hotel. În fine, era mai – degrabă un tablou decât o cămaşă. Era de un turcoaz mătăsiu, cu un model de heruvimi aurii şi zâmbitori. > Deşi poate că *model* nu era termenul potrivit. Erau mai degrabă portrete în mărime naturală, nişte bebeluşi graşi şi aurii care zburau în jurul sfârcurilor mele. *Aşa, şi?* mi-am spus. *Dacă nici în Miami nu poţi fi kitsch, nu poţi fi nicăieri.*

Alexa nu era la fel de încântată.

— Arăţi de parcă tocmai ai dat naştere unor gemeni, iar acum e vremea să-i alăptezi.

— Doar pentru că parizienii refuză să poarte altceva decât negru sau blugi nu înseamnă că trebuie să ne conformăm cu toții, m-am apărat.

Am început să ne plimbăm pe promenadă, unde ne încrucișam cu alergători pe jumătate goi (toți bărbați, din păcate), oameni care se întorceau de la plajă și un tip cu o bicicletă care trăgea o placă de surf pe care cățelul său se chinuia să își păstreze echilibrul. L-am privit îndreptându-se către plajă, unde a înotat în valurile verzi, apoi revenit la mal, iar câinele stătea în continuare pe placă. Nu mi-am dat seama dacă acelui câine îi plăcea surful sau era acolo pe post de momeală în cazul în care tipul ar fi fost atacat de rechini.

De pe promenadă puteam vedea piscinele și grădinile hotelurilor de pe plajă. Unele afișau un lux tăcut, de stațiune, iar altele erau locul perfect pentru o petrecere zgomotoasă. Toate erau înconjurate de garduri păzite de paznici care aveau rolul de a-i ține la distanță pe cerșetorii care zăceau, lipsiți de griji, pe dune.

Începea să semene destul de mult cu ora propice pentru cocktailuri, așa că am început să căutăm un loc pe plajă unde să ne începem seara. Dar pentru că localurile aveau paznici care să-i țină la distanță pe cei care nu stăteau în hotelurile respective, nu puteam nici măcar să ne apropiem de bar pentru a comanda ceva.

— Paznicii nu sunt pentru noi, a spus Alexa. Noi suntem albi, suntem îmbrăcați bine, aici s-a încruntat de parcă și-ar fi cerut scuze conceptului de „bine” pentru că îl asociase cu bluza mea, așa că suntem acceptabili din punctul de vedere al clasei mijlocii americane.

Avea dreptate. Atunci când ne-am îndreptat încrezători spre poarta unui hotel șic, paznicul în uniformă s-a dat la o parte. Așa că am intrat.

O femeie înaltă, îmbrăcată în alb, ne-a condus pe peluză la o masă care dădea către oceanul ce se întuneca. Ne-a întrebat, cu un accent est-european, dacă doream ceva de mâncare.

— Da, vă rugăm, am dori un aperitiv, am spus, încercând să îmi amintesc dacă am mai folosit vreodată termenul.

Da, evident, doar locuiam în Franța de mai bine de un an.

Am comandat două pahare de vin spumant american și un platou cu legume mediteraneene. Abia lăsasem meniul din mână, că un tip a și apărut cu o tavă, fluturându-ne prin fața ochilor o pereche de clești de servit.

— Permiteți-mi să vă prezint pâinile casei, a spus. Turte, baghete cu susan și măsline negre.

Eram, evident, foarte departe de restaurantul de pe marginea șoselei unde luasem micul dejun. Mi-am dat seama că nici măcar în Franța nu făceau „pâinea casei”.

Revigorați de vinul surprinzător de bun și de aperitiv, simțeam că suntem gata pentru altceva. Înăuntru, am decis, pentru că

soarele deja trecuse dincolo de hotel și începuse să se facă destul de rece din cauza brizei. Nu la fel de frig ca la Boston sau Cape May. În doar câteva ore ajunsesem într-o lume în care se aplicau standarde complet diferite.

Ne-am îndepărtat de ocean pentru a vedea care erau barurile dinspre partea cu orașul. Era greu de ales. Toate păreau să fie iluminate ciudat, pline de umbre dubioase care desfășurau ritualuri de curtare. Bulevardul se zguduia din cauza sistemelor audio ale mașinilor și barurilor. Într-un final, am văzut un hotel cu niște paznici care arătau cool în costume negre și ochelari de soare, și am pornit-o în sus pe aleea povârnită de parcă tocmai ne parcasem Lamborghiniul după colț.

În interior, decorul era atât de fițos, încât nu mi-am dat seama cum să mă așez pe niciunul dintre scaune. Era un fotoliu din catifea cu un spătar foarte înalt care se termina cu o pernă care nu era mai lată decât o fesă de bebeluș. O saltea fusese aruncată (sau mai degrabă așezată conform principiilor Feng Shui) în mijlocul încăperii. Câteva persoane stăteau cocoțate pe marginile ei, întrebându-se cum să nu își verse băuturile de fiecare dată când cineva se ridica sau se așeza. Mai erau și câteva șiruri de scaune care arătau ca niște dinți de uriaș smulși, cu patru plombe care parcă au fost create pentru oameni care doreau să își ofere un masaj anal în public.

Clienții erau la fel de ciudat îmbrăcați ca și mobila. Mulți dintre ei purtau culori în același alb fluorescent ca și dinții, și aceleași nasuri care proveneau din catalogul aceluiași chirurg estetician. Doar dacă te uitai foarte atent îți puteai da seama dacă cineva avea douăzeci sau cincizeci de ani.

În mod bizar, în mijlocul acestei parade de modă a milionarilor, un grup de tipi în tricouri și cu burta mare, cu șepci de baseball, gâlgâiau bere în jurul unei mese de biliard. M-am întrebat preț de o secundă dacă nu cumva făceau parte dintr-o instalație artistică, ce avea rolul de a arăta mulțimii cu dinți fosforescenți cum trăia cealaltă jumătate a populației. Dar nu, cele două lumi păreau să coabiteze, ignorând sau tolerând fericite prezența celeilalte. Părea să rezume foarte bine spiritul Miami Beach, care reușea să fie urât și șic în același timp, și să nu-i pese de nimic. Îmi plăcea la nebunie și uitasem complet de hoți și de arme, de dansatori scoțieni și de agenți imobiliari.

Amnezia mea era întreținută de un Daiquiri sprințar și un Mai Tai negru și tare. Începeam să înțeleg necesitatea pernelor care erau împrăștiate peste tot. Era reconfortant să știi că puteai cădea în orice direcție și aterizai pe ceva moale.

— Paul, sper că nu ai de gând să te îmbeți, a spus Alexa. Nu uita ce s-a întâmplat în barul acela din New York.

— Uiți că am luat un aperitiv, i-am spus. În seara asta îmi iau măsuri de precauție.

Ne-am întins lângă masa de biliard pe un munte de perne pe care l-am construit noi și am început să ne simțim cu adevărat relaxați. Chelneri și chelnerițe în pijamale negre pluteau pe lângă noi. Imediat ce am dat pe gât un Mai Tai și am început să ronțăi frunza de mentă, o chelneriță a și apărut lângă mine.

— Vă simțiți bine? a întrebat.

— Fac tot ce pot, i-am răspuns, dar ea nu voia decât să știe dacă mai doream un rând. Voiam, evident. Mi-am dat seama și că aveam nevoie de ceva mâncare în plus, care să meargă bine cu alcoolul.

Alexa a fost de acord și le-a întrebat pe cele două femei care stăteau lângă noi dacă ne recomandau vreun local unde să mâncăm. Totuși, cina a fost repede dată uitării atunci când Alexa le-a spus că e franțuzoaică și cele două au intrat într-un fel de stare isterică. Se pare că amândouă *adorau* Franța și că mergeau acolo în *fiecare* an pentru inspirație.

Adevărul este că stilul lor amintea cumva de Paris. Una dintre ele, se poate să fi fost japoneză, avea un machiaj foarte discret prin comparație cu majoritatea femeilor pe care le văzusem aici, iar părul negru și-l purta strâns la spate și prins cu un creion roșu. Prietena ei, care arăta a europeancă, avea un ruj strident și o coafură barocă, dar bijuterii discrete și pantofi clasici cu toc cui, în stil franțuzesc.

— Inspirație pentru ce? le-a întrebat Alexa.

Asiatica a spus că era designer floral.

— Adică realizezi flori? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns ea, crea aranjamente florale pentru nunți și petreceri și *adora* grădinile franceze. Mă îndoiam că ar fi putut fi inspirată de peluzele neîngrijite și neîngrădite din apropierea apartamentului Alexei din Paris.

Europeanca a spus că era cumpărător personal.

— Ce idee bună, am spus, luând lacom prima gură dintr-un alt Mai Tai. Alexa bea tone de apă minerală, iar eu sunt cel care trebuie să o car pe scări. Mă omoară.

— Nu, mi-a răspuns, ea se axează pe *haine.* Dacă o femeie are nevoie de ajutor cu imaginea ei, ea o însoțește la cumpărături. A aruncat o privire la heruvimii de pe cămașa mea de parcă și eu aș fi avut nevoie de ceva ajutor. Dacă cineva e prea ocupat pentru a merge la cumpărături, a continuat ea, cumpărătorul personal e acolo pentru a umple șifonierul cu lucruri care să i se potrivească clientului.

Dacă femeia respectivă pleca în concediu, împacheta până și ținutele necesare pentru clima și stilul stațiunii respective.

— Super, faci și bagaje? am întrebat. Ar trebui să încerci și cu chestiile de pe bancheta din spate a mașinii noastre. Arată precum coșul unui câine.

Moment în care au început o conversație doar între fete, lăsându-mă să mă holbez la cerul ca de cerneală și să mă întreb

dacă se uita cumva la mine cineva de pe vreo planetă îndepărtată. Am mai comandat un cocktail care să mă ajute să decid.

Următorul lucru de care îmi amintesc este că am intrat într-un restaurant, care, dacă nu mă înșel, avea iarbă pe jos. Da, am verificat. Era o peluză interioară.

— Ridică-te, Paul, a spus Alexa, pe un ton care semăna foarte mult cu cel al unei profesoare.

— E adevărată, am spus, arătându-i firul verde pe care îl smulsesem.

— E tantric, a spus asiatica.

— Ce, ți-o tragi pe ea?

Nu, mi-a explicat ea răbdătoare în timp ce mă ridicam în picioare folosind piciorul Alexei drept bară de sprijin, peluza era o experiență senzuală care avea rolul de te ajută să conștientizezi despre masa pe care urma să o iei.

Se pare că eram singurul care habar nu avea ce înseamnă asta.

— Ești beat, a spus Alexa.

Întotdeauna a fost o fată foarte isteață.

— Ți-am spus că am nevoie de mâncare, am răspuns. Au mâncare aici? în afară de iarbă?

— Vă conduc la o masă.

Ospătarul șef stătea cu un teanc de meniuri în brațe și un zâmbet forțat pe chip, așteptând să ne încheiem discuția.

Meniul era la fel de năucitor ca și peluza. Nu era în spaniolă, doar că erau foarte multe *cuvinte.* Și, spre deosebire de meniurile normale, care erau liste lungi cu diverse feluri de mâncare, acesta era o serie de eseuri despre fiecare fel. Trebuia să parcurgi trei paragrafe pentru a-ți da seama ce-o să ajungă în gura ta. Și deja ochii mei nu mai vedeau la fel de bine ca mai devreme.

— Ce-mi recomanzi? am întrebat-o pe europeancă. Îmi spuseseră numele lor, dar nu reușeam să mi le amintesc.

Problema era că în loc să spună pește sau vită, s-a lansat în propriul ei eseu, povestindu-mi despre valoarea tantrică a fiecăruia și despre cum mestecatul foarte încet era echivalentul alimentar al unui masaj shiatsu. Eu nu voiam decât ceva să *mănânc.*

— Iau și eu ce ia Alexa, am decis.

Hotărârea mea a fost pe placul noilor noastre prietene, pentru că avea să aducă armonie tantrică.

Deși Alexa nu mă privea la fel de armonios. Părea să fie din nou supărată. Poate din cauză că îi cerusem chelnerului să îmi mai aducă un Mai Tai. „Simplu, nu tantric, te rog."

A părut și mai puțin armonioasă atunci când a început să îmi vibreze telefonul în buzunar și aproape că mi-am smuls pantalonii încercând să răspund.

— *Bonsoir,* Paul. Cum mai mergi? Cum mai *merg?*

O singură persoană din lume vorbea așa.

— Jake! am exclamat puțin cam tare. Unde ești?

— La Miami. Dar tu?

— Tot la Miami. Hai să ne vedem. Ai adus-o cu tine și pe Virginie?

— Nu, frate. Sunt complet solo acum.

— Aha, îmi pare rău.

Dintr-odată mi-a venit o super idee.

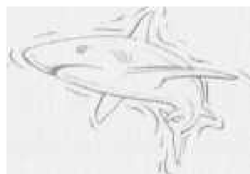
— Hei, Alexa și cu mine luăm cina cu două *femmes.* Ambele sunt foarte *belles.* Acum vorbeam în stilul lui Jake, frengleză.

— Una dintre ele… (am scăzut vocea) este japoneză, cred. Încă mai ai chestia aia cu „o femeie de fiecare naționalitate”?

Judecând după expresia clar netantrică de pe chipul celor trei femei, se pare că nu scăzusem destul vocea. Iar asiatica îmi arunca o privire cu adevărat acidă.

— De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, am șoptit la telefon, s-ar putea să fie coreeancă.

Miami din nou

Dirty Dancing

1

Am deschis ochii și am așteptat să mă izbească, în orice secundă, mahmureala avea să-și dea drumul din tavan și să aterizeze pe fața mea ca o geantă cu bombe. Îmi aminteam când începusem să beau, dar nu și când mă oprisem, ceea ce este întotdeauna un semn rău. Și mai rău încă, habar nu aveam când sau cum ajunsesem în pat.

Dar nu, nu m-a lovit nimic cu excepția conștientizării faptului că dacă nu beam apă în următorul minut, limba avea să mi se scofâlcească precum o stafidă și să îmi alunece pe gât.

Nu înțelegeam. De obicei, dacă beau mult pe stomacul gol sunt pe jumătate mort timp de o săptămână. Dar acum aproape că nu simțeam nicio durere. Uimitor. M-am întors pentru a-i împărtăși Alexei bucuria mea, iar faptul că am mișcat capul nu m-a durut aproape deloc.

În acel moment mi-am dat seama că nu scăpasem basma curată.

— Camboji.

Un tip blond stătea pe pat, aplecat peste mine, Am recunoscut aspectul acela permanent nepieptănat și deodorantul cu aromă de tabac. Era Jake. Dar ce căutam eu în pat cu el?

— Ce?

— Camboji, a repetat, de parcă asta ar fi însemnat ceva.

— Ce?

Voia să mă ridic? *Bouger* înseamnă *a se mișca* în franceză.

— Cambo *chieime,* a spus.

Am închis ochii. Devenea din ce în ce mai rău. Acum vorbea despre un câine.

— E cambo *chienne.* Cherry, japoneza de la restaurant, frate. Nu e japoneză, e cambojiană. Știi, din Cambojia.

— Cambodgia.

— Da.

— Și?

— Așa că, știi, mi-am băgat picioarele. La naiba, cum se spune? Je m’en fous.

— Nu-ți pasă de ce?
— Că nu are chef să se culce cu mine. Deja m-am culcat cu o cambodgiană. Oricum, Cherry și Gayle sunt, știi, un cuplu.
Jake a pronunțat ceva de genul *cuupăl.*
În mod miraculos, fără să folosească alcool, Jake a reușit să îmi producă o mahmureală teribilă. Tâmplele au început să îmi zvâcnească de parcă aș fi tras pe nas patru litri de votcă rece ca gheața.
— Ce mai faci, Jake? Și ce naiba fumezi? Miroase ca rahatul de măgar.
— Un trabuc, frate.
A rânjit și a scos un nor de mirosuri animale în norul luminos.
— Civilizat oraș, Miami. Aici le place să fumeze.
— Dar de ce fumezi în patul meu? Și unde-i Alexa?
— *Justement,* a șoptit el. După ce ne-am întâlnit aseară, Alexa s-a dus să se culce la Cherry. Uite.
Mi-a vârât sub nas un obiect negru. L-am tras mai aproape, pentru a-l vedea mai bine. Nu era un trabuc, lira telefonul meu.
— Ce naiba?
— Alexa te sună, frate. Haide.
A întins telefonul o jumătate de centimetru mai aproape de nasul meu.
— E la…? Păi și de ce naiba nu mi-ai spus mai devreme?
— Am încercat să îți prezint situația.
Jake a ridicat din umeri, exprimându-și disperarea că oamenii nu păreau să îi înțeleagă motivele.
— Prietena ta a petrecut noaptea la o cambodgiană lesbiană. E genul de lucru pe care un bărbat trebuie să îl știe înainte de a vorbi cu ea la telefon.
Dintr-odată am realizat că avea dreptate. Alexa mă părăsise aici și se dusese să se culce cu două fete? Ceva era foarte greșit pe undeva.
— Alexa? am spus eu cu cea mai veselă voce pe care o aveam.
— A, te-ai trezit? Am crezut că vei dormi până săptămâna viitoare.
Părea bosumflată și indiferentă în același timp. Nu-i stătea deloc în fire.
— Unde ești?
— Nu ți-a spus amicul tău, Jake? Sunt cu Cherry și Gayle.
Numi-a plăcut cum a pronunțat cuvântul „amicul”. Accentua foarte clar faptul că nu era prietenul *ei.*
— Vreau să zic, de ce nu ești aici?
— Ha!
Din felul în care a râs, răspunsul era evident.
— Bine, m-am îmbătat puțin. Probabil că a fost de vină paharul acela de vin spumant. Nu e la fel de pur precum șampania franțuzească.
— Ha!

Încercarea mea diplomatică n-a avut niciun efect.

— Poate ai uitat celelalte zece cocktailuri? Ai fost imposibil, Paul. Nu-ți amintești ce ai făcut cu scoicile la restaurant?

— Nu.

Și după cum suna, nici nu voiam să știu.

— Dar e imposibil să fi băut *zece* cocktailuri. Nici măcar nu sunt mahmur.

— Și vrei o medalie? Oricum, te-am dus înapoi la hotel, unde l-am găsit pe amicul tău, Jake, și te-am lăsat acolo. *Franchement!*

Cuvântul acela, din nou.

— Îmi pare rău.

Îmi cerusem scuze, puteam încheia conversația, așa speram.

N-aveam însă norocul acesta.

— Pe bune, mai întâi ai încercat să o obligi pe Cherry să îți mănânce scoicile, apoi, când am ajuns la Clearview, i-ai anunțat pe toți cei aflați pe terasă că urma să facă sex tantric cu prietenul tău, Jake. *Merde,* Paul! Atunci s-a înfuriat de-a binelea. Și înțeleg de ce.

Am gemut.

— O, Doamne. Probabil sunt alergic la rom.

A urmat o pauză îngrijorător de lungă.

— Paul, tu nu iei nimic în serios, nu?

M-am gândit puțin și am decis că luam în serios un lucru.

— În regulă, Alexa, deci m-am îmbătat și m-am purtat ca un dobitoc. Dar n-aș fi băut atât de mult dacă am fi mers la masă atunci când am spus, în loc să mai stăm să pălăvrăgim cu prietenele tale. Iar tu, tu te-ai dus să te culci cu, în fine să te culci *chez* sau poate cu vreo două… știi tu…

Jake mi-a arătat degetul victoriei. Se pare că acum începeam să pun întrebările cu adevărat importante.

— Și?

— Uite ce e, Alexa. Îmi cer scuze. Știu că pot fi un nenorocit atunci când sunt beat. Dar acum sunt treaz. Așa că nu vrei să vii acasă, să discutăm despre asta?

O altă tăcere lungă, apoi un oftat.

— Am nevoie de timp să meditez la asta, a spus. Oricum, motivul pentru care te-am sunat era pentru că e timpul pentru brunch. Trebuie să mergi să îți vezi dansatorii.

— La naiba.

Am sărit atât de repede de sub pătură, încât l-am aruncat pe Jake din pat.

— Alors, a făcut-o? a întrebat el înainte de a se lovi cu capul de podea.

Dar eram deja în baie, trăgând de perdeaua de la duș. M-a luat oarecum prin surprindere să descopăr că robinetele de apă caldă și rece pe care le-am apucat erau niște sfârcuri negre, care se aflau exact în centrul a doi sâni maro-aurii.

— Juliana, corect? am spus când m-am uitat în sfârșit la ea.

— Da, bună.

2

— E portoricană, mi-a explicat Jake atunci când m-am întors în dormitor. În fine, maman a ei este.

Deci Juliana făcea parte din planul lui de a face sex cu fiecare naționalitate din lume.

— Ce s-a întâmplat cu Virginie?

Undeva ascunsă în amintirea serii trecute era o conversație despre despărțirea lui Jake de iubita lui franțuzoaică.

Jake s-a încruntat. Era un subiect delicat.

— Frate, Virginie aia, m-a blesuit atât de mult.

În cazul lui Jake, știam că *blesuit* nu era un lucru bun. Folosea cuvântul francez *blesser,* care înseamnă *a răni.*

— Ce-a făcut?

— Nu avea niciun respect pentru poezia mea.

Problema lui eternă cu lumea.

— Aveam obiceiul să îi trimit câte o poezie, într-un mesaj, în fiecare dimineață, ți-am mai spus.

— Da?

Probabil că blocasem mental chinul la care fusese supusă biata fată. Poeziile lui erau de fapt niște rapoarte ginecologice, cu un strop de romantism în ele.

— Da, și știi ce? Am descoperit că le ștergea.

— Le ștergea?

— Da, frate. *Incroyable,* nu?

— Da, am zis, spunându-mi că nu, era foarte, foarte *croyable.*

Ștergerea poeziilor lui era un mecanism de apărare la fel de normal ca atunci când închizi ochii în fața unui țânțar care încearcă să îți atace corneea.

— Da, i-am cerut să îmi dea telefonul ca să le copiez pentru mine și mi-a spus că le-a șters. Așa că am larguit-o.

— Ai *larguit-o*?

Asta era ceva nou. Speram doar că nu implica și violență.

— Și ce faci în Miami? Am crezut că iei un Greyhound direct de la aeroportul Orlando.

— Da.

Părea jenat.

— Am cheltui toți banii. Abia am avut suficienți cât să ajung la Miami. Mă gândeam că poate mă iei și pe mine până în Nevada.

— Cu Mini? Dar nu e loc decât pentru mine, Alexa și bagajele noastre. Și, oricum, nu mă duc în Nevada.

— Da, mi-ai spus că te duci la Las Vegas.

— Las Vegas e în Nevada?

Era ciudat. Nu mă gândisem niciodată că Las Vegas se afla într-un stat anume. Era pur și simplu Las Vegas, așa cum

Washington e Washington.

— Da, frate.

Jake a tras mulțumit din trabuc. Părea că își câștigase locul în mașină pentru că îmi explicase locația orașului.

— Va trebui să discut cu Alexa despre asta, am spus.

Asta, dacă se mai întorcea vreodată la mine.

— Acum te duci, te rog, să vezi dacă pot și eu să fac un duș?

Când am ieșit afară la lumină, cu părul ud și tricoul lipit de spate, Jesus tocmai venea pe terasă. Purta un costum alb prespălat și un tricou polo bleu, arătând de parcă toată ființa lui, inclusiv pielea și părul, tocmai ieșise de la spălătoria chimică.

— Frate, a spus, mai puțin maniac decât de obicei, j

— Bună, Jesus. Unde sunt dansatorii?

— Ah.

A emis un oftat de dezgust și s-a aruncat pe un scaun de la masa mare care fusese așezată pentru brunch-ul nostru.

— Niște cretini.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-au servit un rahat cu Dun-firm-witch, Dun-witch-farm…

— Dunfermline? Da. Urma să discut cu ei despre asta.

— Mă rog. Dă-i naibii, frate, sunt niște ratați.

Și-a fluturat palma peste masă ca un rege care concediază un grup de curteni plictisitori.

— Adică?

— Vreau să spun că asta înseamnă o mare expunere publică pentru ei, nu? Dansează în public, îi vede toată lumea. Și vor ca *eu* să îi plătesc pe *ei*? Apoi au început să mă frece cu Dunrahat. Dă-i încolo, frate. I-am concediat.

— Deci, nu avem dansatori? Doamne, Jesus.

— Vom găsi niște dansatori. Miami e plin de dansatori.

— Nu dansatori scoțieni.

— Care-i diferența? Tot dans e, nu? Doar că muzica e diferită. Hei, fată!

A uitat imediat de problemele mele când a trecut pe lângă noi o fată care părea că dansează tango singură.

Cum era și de așteptat, pentru că era foarte din scurt, Suraya nu a putut să găsească un grup de dansatori scoțieni mai aproape de Nova Scoția. Oricum, aveam impresia că are probleme în a se concentra. Vecinul ei îi oferise împrumut scuterul, iar el urma să meargă împreună cu un amic la muncă, dar ea nu era sigură că era înțelept să accepte tranzacția. Și oricum era mult mai interesată de părerea mea cu privire la dilema ei morală decât de panica mea cauzată de faptul că nu aveam niciun eveniment pe care să îl organizez.

La naiba, mi-am zis, *voi merge prin tot South Beach cu un megafon, căutând voluntari.*

Ceea ce mi-a și dat o idee.

Tocmai mă pregăteam să sun undeva, când propriul meu telefon a început să sune. Pe ecran apărea un număr de America. Poate că era Alexa, care suna de la *chez* noile ei prietene.

— Alexa? am întrebat, dar am auzit în schimb un râs masculin.

Am închis.

După câteva secunde, un tip înalt și bronzat, cu un tricou fără mâneci, un decolteu adânc și un piept care era clar epilat a început să rânjească la mine. Ducea un laptop ca pe o carte deschisă, pe care mi l-a întins.

Mi-era greu să disting detaliile în lumina puternică, dar am văzut suficient cât să închid ochii și să îmi doresc să alunec într-o mahmureală plăcută și reconfortantă.

— Tu ești, nu? Paul? Ne plac la nebunie pozele tale.

A arătat către un tip mărunțel care stătea la masa de lângă noi. Prietenul ținea în poală un cățel cu părul scurt. Ambii, și bărbatul, și câinele, purtau veste negre din piele și curele la gât. Tipul mi-a făcut cu o mână, iar cu cealaltă i-a ridicat lăbuța câinelui, repetând gestul.

— Nu, nu sunt eu, am spus, încercând să închid laptopul și să îl alung pe proprietar.

— Dar tocmai am sunat la numărul indicat și ai răspuns tu.

Am deschis din nou calculatorul. Acolo, sub poza în care purtam gulerul somptuos și kiltul, se afla numărul meu de telefon. Ireparabilul se petrecuse. Site-ul Bărbați în Fuste pusese cumva mâna pe numărul și numele meu. În Anglia, cineva avea să moară pentru asta.

— Ce-i asta?

Jesus se uita peste cotul meu la ecran.

— E celebru, a spus admiratorul meu. Este Paul, vedeta în chiloți a lunii.

A arătat către partea din imagine care îmi adusese acest titlu.

În următoarele cinci minute m-am simțit de parcă aș fi privit cum urma să fiu circumcis. Jesus ezita între un gâlgâit care mima groaza și un râs nepotolit. A chemat-o pe Juliana, care era acum îmbrăcată și prezentă la datorie, și practic toată lumea din bar mi-a admirat genunchii.

Sub palmieri, un stol de pelicani plutea la orizont. M-am rugat ca unul dintre ei să se apropie la câțiva metri și să facă un găinaț pe capul lui Jesus, dar soarta a fost împotriva mea, și nicio pasăre nu a răspuns apelului meu.

3

— Tony! am exclamat.

Acesta era telefonul disperat pe care l-am dat, și, ca și mai devreme, liderul Miamini a răspuns cu promptitudine. La nici

jumătate de oră după ce îl sunasem, ieșea din Mini oferindu-mi semnul victoriei.

Mă aflam la masă cu Jesus și cu cei doi admiratori, Sven (cel cu pieptul epilat) și Greg (stăpânul cățelului). Ni se alăturase și Jake, care acum mesteca meditativ din trabuc.

Tony era însoțit de o femeie cu sânii mari pe nume Birgit, care s-a prezentat drept o mare admiratoare a dansurilor scoțiene. Era la fel de înaltă ca mine și purta un tricou larg și niște pantaloni strânși în talie cu șiret, complet lipsiți de sex appeal, dar m-am îndrăgostit imediat de ea atunci când s-a așezat și mi-a spus că are două prietene care se pricepeau și ele la dansuri scoțiene.

— Socoteala e simplă, a spus. Avem nevoie de cel puțin patru bărbați și patru femei pentru un dans acceptabil.

— Îmi pare rău, oameni buni, a zis Tony. Sunt șofer, nu dansator.

— Hei, ne-ai salvat oricum viața de mai multe ori în ultimele două zile, i-am spus. Se pare că va trebui să dansez eu. Fanii kiltului meu au aplaudat. Jake, dacă nu dansezi, te urc direct în primul avion către Paris.

Jake a aruncat un rotocol de fum drept semn tacit de aprobare.

— Jesus, ce spui?

— Eu?

Jesus refuza pur și simplu orice fel de dans care nu îi permitea să își frece scula de o femeie.

— Ne băgăm noi, a zis Sven.

Greg a încuviințat.

Așa că partea bărbătească era rezolvată. Nu mai aveam nevoie decât de încă o femeie.

— Yooliana! a strigat Jesus, iar Juliana și-a făcut imediat apariția.

— Îți place să dansezi, nu-i așa, drăguță? s-a pisicit Jesus.

— D… da?

Juliana simțea că i se pregătește ceva. Nu era greu să își imagineze, pentru că șase bărbați și o femeie se uitau la ea plini de speranță.

— Bine. Vei învăța niște dansuri scoțiene azi după-amiază, vei participa la dansurile din seara asta și mă voi asigura că iei o parte mai mare din bacșișuri, bine?

Poate că Jesus arăta ca un nătărău fără creier, dar știa cum să încheie o tranzacție.

— Bine.

Julianei nu i-a trebuit să se gândească prea mult înainte de a accepta.

În ciuda tuturor obstacolelor, se pare că eram din nou pe drumul cel bun.

Acum nu mai aveam nevoie decât de niște costume. Continuându-și rolul de salvator al cauzelor pierdute, Tony s-a

oferit să mă ducă la un magazin de închirieri, așa că am plecat imediat într-un mic alai de Mini-uri, cele două mașini croindu-și drum prin traficul dimineții târzii către centrul orașului Miami.

Pe când traversam podul către oraș, am aruncat o primă privire la casele acelea de pe malul oceanului pe care le vezi în revistele cu celebrități. De-a lungul țărmului insulei circulare, în golf, se aflau palate în stil italian, haciendas spaniole, conace coloniale și o cabană tropicală din lemn cu vreo cincizeci de camere. Fiecare avea loc de parcare pentru un iaht și o barcă cu motor. De pe șosea aproape că vedeai pe fereastra sufrageriilor. Casele astea, presupuse a fi de vis, priveau către o linie întunecată de fum formată din vase de croazieră, care lăsau impresia că așteaptă să se facă verde la un semafor maritim. Dincolo de vasele care emanau fum se afla un port comercial, care era pitoresc – arăta ca o variantă 3D a unei picturi de Mondrian, dar care cu siguranță nu merita să plătești milioane pentru a-l privi zilnic.

Cele două Mini-uri și-au croit drum printre clădirile înalte de birouri până când am ajuns la un depozit care se afla sub un zgârie-nori. Un semn de neon de pe acoperiș anunța „Petreceți cu noi”. Direct pe trotuar se aflau trei manechine îmbrăcate ca o prințesă, un vampir și un conchistador. M-am luat după Tony, care mi-a prezentat iar semnul victoriei, de două ori, de data asta.

Vraja lui a funcționat din nou, așa că am ieșit din magazin după douăzeci de minute cu opt seturi de haine aproximativ scoțiene, care constau din kilturi brune (făcute în Guatemala, fără îndoială din stofa clanului McGonzalez) și niște cămăși albe largi. A trebuit să ghicesc măsurile, dar kilturile erau reglabile, iar cămășile suficient de lălăi cât să se potrivească oricui, chiar dacă micuțul Sven avea să arate de parcă fusese înghițit de o pernă imensă.

Am ajuns repede în South Beach, singur, de data asta, când ecranul telefonului s-a aprins pe scaunul de lângă mine. Era un mesaj de la Elodie. Am sunat-o imediat ce am oprit la semafor.

— Sunt în Miami, a spus. La aeroport. Poți să vii să mă iei?

Poftim? mi-am spus. Alocația supergeneroasă a tatălui ei și cardul de credit al lui Clint Highway nu suportau prețul unui taxi de la aeroport?

Probabil că Elodie se schimbase de hainele de iarnă în avion. Arăta aproape la fel de despuiată ca atunci când era colega mea de apartament în Paris și mergea prin casă doar în chiloți. Topul înflorat lăsa la vedere mai multe decât cei mai mulți bikini și, deși părea aproape imposibil, fusta îi era mai scurtă decât cea pe care o purtam eu pe pagina aia de net. Așezată pe scaunul din stânga, îți păreau rău că mașina nu avea comenzi manuale, ți-ar fi oferit o scuză frecventă de a arunca o privire la coapsele acelea tine și bronzate.

— Vai, Paul, mașina asta este atât de *cool,* a spus, foindu-se în scaun de parcă ar fi încercat cea mai bună poziție pentru o ședință de *amour* în mașină.

Zâmbea aprobator la tot ce era în jurul ei. Indicatoarele care arătau drumul către South Beach, șirul de mașini care se îndrepta către oraș. Până și curțile din spate ale caselor amărâte pe care le vedeam de pe șoseaua care ducea la aeroport. Miami își făcea vrăjile obișnuite și însorite, făcând din iarnă un loc plăcut. Era clar o schimbare față de crizele recente de amăreală și sarcasm ale Alexei.

— Deci n-ai mai văzut-o de aseară? a întrebat Elodie, cu amestecul ei obișnuit de compasiune și indiferență.

— Nu. I-am lăsat cel puțin trei mesaje, dar nu răspunde.

— Mai lasă-o câteva ore. E femeie. Are nevoie să decidă singură când vrea să te ierte. O să o sun și eu imediat ce ajung la hotel.

Elodie își făcuse rezervare la unul dintre hotelurile acelea fițoase cu vedere la ocean.

— Ai venit doar ca să îți vizitezi prietena sau ai și ceva treabă? am întrebat-o.

— A, nu, doar în vizită. O ajut la spectacolul pe care îl organizează mâine pentru Alliance.

— Spectacol? Ce fel de spectacol?

— A, off.

A dat din mâini iritată.

— O prezentare de modă.

— Ce, rochii Chanel și alte din astea?

— A, nu, lenjerie intimă.

Aproape că m-am izbit de fundul unui autobuz școlar.

— Lenjerie? La o școală de limbi străine?

— Da. Probabil că nu va fi lenjerie foarte sexy. Doar niște chestii tipic franțuzești. Voi prezenta și eu câteva modele. După aceea, le vom vinde.

Am presupus că aveau provizii din piesele pe care le prezentau, deși nu aș fi exclus din partea lui Elodie să scoată la vânzare chiloții pe care îi purta la prezentare.

S-a răsucit pentru a se uita la mormanul de costume de pe bancheta din spate.

— Și chiar o să dansezi și tu?

— Da.

Am încercat să par entuziasmat.

— Am vrut să dau o mână de ajutor. Le lipsea un bărbat.

— Toți ceilalți sunt scoțieni autentici? Un grup de dans profesionist?

— A, da, total autentici și total profesioniști.

Cum se spune? Dacă tot spui o minciună, atunci fă-o în stil mare.

4

O mulțime zgomotoasă se adunase pe terasa de la Clearview și pe trotuarul din față. Neonul violet făcea să strălucească dinții și albul ochilor, iar proporția ridicată de haine albe oferea o strălucire ultravioletă masei de oameni care pălăvrăgeau.

Propria mea cămașă albă și picioarele aproape la fel de albe străluceau și ele când mă mișcăm printre oameni, oferindu-le broșuri cu *Vizitați Marea Britanie, nenorociți simpatici care sunteți* (sau ceva de genul). Niciuna dintre broșuri nu pomenea de existența zloatei iarna și temperaturile sub cele din Miami. Aici, la apus, era atât de cald, încât cocktailurile de whisky cu gheață păreau plăcute și răcoritoare. În Anglia, ar fi grăbit doar instalarea hipotermiei.

Stăteam cu ochii în patru după Alexa, care, datorită intervenției Elodiei, promisese că va veni la primul spectacol, dar și după oricine arăta ca un politician care trebuia pupat în fund. Am fost nevoit să mă mulțumesc cu zero în ambele cazuri. Dar am cunoscut o mulțime de persoane care au fost încântate să îmi strângă mâna, să mă bată prietenește pe spate și să îmi ureze bun venit la Miami. Mulți voiau să le semnez broșurile de parcă le-aș fi scris eu însumi. Iar câțiva m-au rugat chiar să mă semnez ca vedeta în chiloți a lunii. Da, bârfele circulă repede, și, judecând după numărul broșurilor pe care oamenii le păstrau în loc să le arunce la primul coș de gunoi, aveam impresia că în curând Scoția avea să fie luată cu asalt de vizitele admiratorilor de kilt din Florida.

Cu toate astea, nu eram fericit.

— N-a venit absolut nimeni de la primărie, nu-i așa? l-am întrebat pe Jesus, care se afla în holul de la intrare, frecându-și nasul de ceafa unei femei.

— Nu-ți face griji, amice, a spus, fără a-și lua nasul din ceafa femeii. Vor veni și o să-i tot pupi în fund.

L-am lăsat în treaba lui și m-am dus să îmi inspectez trupele, care chicoteau emoționate într-unul dintre dormitoarele neterminate de la etaj. Își aranjau kilturile, își suflecau mânecile și își așezau cămășile suficient cât să dea impresia de larghețe. Arătau ca o armată destul de amărâtă, și îmi era clar că vreo câțiva dintre ei își făcuseră curaj cu ajutorul unei sticle scoțiene de ceva.

Așa cum promiseseră, cele două prietene ale lui Birgit se alăturaseră trupei. Se numeau Shweeanna și Mary. Shweeanna era profesoară de istorie, care își scrisese lucrarea de mașter pe tema prigonirii din Highlands de către strămoșii mei cei diabolici, dar părea că m-a iertat. Mary era o femeie scundă în jur de patruzeci de ani, cu un corp de băiețandru și, în mod surprinzător, accent scoțian autentic. Era de loc din Clydebank, unde tatăl ei fusese constructor șomer de bărci. Împreună cu

Birgit a stat o oră înainte de spectacol pentru a ne învăța pașii de bază. Pieptul masiv al lui Birgit, care sărea în sus și în jos deasupra capului lui Mary, semăna cu un băiețel care încearcă să dea jos din copac niște nuci de cocos, dar am prins ideea. Mie mi se părea că dacă te învârți întruna nu ai cum să greșești prea tare.

Având în vedere că ne aflam în America, am simțit că trebuia să facem rugăciunea aia comună.

— Trupă, adunarea, am spus și ne-am înlănțuit brațele, ne-am plecat capetele și ne-am concentrat. Fie ca zeul dansului să ne ierte pentru ceea ce vom face, am spus și am strigat cu toții la unison.

Și mai tare, chiar, atunci când Sven m-a învârtit și a început să chicotească pe la spatele meu.

— Uitați-vă, a râs el și a adunat toți dansatorii în spatele meu. Pe toți i-a apucat râsul și au început să tragă de cămașa mea.

— Ce tot faceți voi acolo? am întrebat în timp ce îmi întindeau o recoltă colorată de bilețele cu nume și numere de telefon.

Se pare că fanii mei de pe internet veniseră pregătiți.

— Bine, începeți și voi odată? Avem trei spectacole, oameni buni, a dat buzna Jesus, frecându-și palmele ca un adevărat director de teatru.

A bătut cuba cu fiecare dintre noi în timp ce ne îndreptam către ușă.

Am simțit cum un stol de fluturi a urcat scările și m-a lovit în stomac. *În fine,* mi-am zis, *ești departe de casă. Niciunul dintre oamenii ăștia nu te vor mai vedea vreodată, cu excepția lui Jake, a Alexei și a Elodiei.* Dacă Alexa o fi fost aici. Am inspirat profund și am luat-o în jos către muzica scoțiană de acordeon care plutea în briza Atlanticului.

Când am ieșit afară în lumina violet a neonului, am simțit aparatele digitale și telefoanele îndreptate către mine, așteptând dezvăluirea chiloților mei. Când mă învârteam și mă roteam, se auzea o inspirație colectivă și zgomotul fleșurilor pline de speranță ale aparatelor de fiecare dată când ridicam un genunchi. Când, doar o dată, am căzut, lentilele s-au îndreptat către kiltul meu ridicat ca un roi de termometre rectale.

Ceilalți se luptau vitejește cu dansul. Sven și Greg aveau tendința de a da mai mult din fund decât era necesar la dansurile scoțiene tradiționale, deși, cel puțin o dată, acei dansatori veseli s-au ridicat la înălțimea numelui. Jake era aproape total aritmie, ceea ce spunea multe despre poeziile lui, dar era motivat de ocazia de a pune mâna pe un grup multinațional de femei, așa că a performat cu vitejie. Juliana se mișca natural, iar ea și Shweeanna își unduiau șoldurile într-un mod care ar fi repopulat Highlands cât ai clipi.

Apoi, după trei dansuri, orice urmă de emoție s-a transformat în euforie veselă atunci când vreo șase persoane din mulțime ni s-au alăturat și au transformat spectacolul nostru într-o petrecere.

Până la finalul dansului nostru de jumătate de oră, erau aproape la fel de mulți dansatori cât erau și spectatori. Mesele fuseseră date la o parte, iar Birgit indica pașii în loc să maseze capetele oamenilor cu pieptul. În timpul ultimului dans, *Strip the Willow,* am fost încântat să îmi încrucișez brațele cu o Alexa zâmbitoare și fără suflare, urmată de amicele ei, Cherry și Gayle. Cu toate astea, am fost mai puțin încântat să văd un chip masculin pe care îl știam de undeva. Nu-l puteam localiza cu precizie, dar știam! că nu-mi plăcea de el dintr-un motiv anume.

În sfârșit, Jesus a oprit muzica, a luat microfonul și a început să mulțumească tuturor pentru prezență. Totuși, în loc să îi încurajeze să meargă să își cheltuiască dolarii de turiști în Marea Britanie, sau, dacă se putea, să voteze cu Marea Britanie la alegerile pentru Capitala Internațională a Turismului, a început să explice faptul că din acel moment Clearview nu mai era un hotel, că era remobilat la cele mai înalte standarde ale designului interior din Miami și că pe piață va apărea în curând o întreagă varietate de apartamente cu vedere la ocean. În seara asta, a spus el, era șansa lor de a oferi un avans pentru a beneficia de o reducere de 5%. În plus, dacă voiau, puteau să vizioneze una dintre garsonierele care tocmai fuseseră terminate. A ridicat un braț și a arătat către singura sursă de lumină de la ultimul etaj de sub neon. Camera noastră.

— Un reprezentant al Golden Beach Realtors va fi încântat să vă facă un tur și să vă explice schemele noastre ipotecare, a spus.

Apoi a reluat discursul în spaniolă.

Ce naiba se petrecea?

Înainte de a apuca să întreb, o femeie cu un machiaj păstos, cu niște perle imense și un costum care nu părea deloc în spiritul sezonului, m-a apucat de bicepsul stâng și a început să mă tragă deoparte.

— Trebuie să mergem la următorul spectacol, a spus. Bună, sunt Angela, asistent însărcinat cu dezvoltarea la Golden Beach.

Mi-a zâmbit și a întins o mână cu niște gheare de un roz strălucitor pe post de unghii. I-am scuturat mâna, atent să nu mă lovesc de gheare.

— Dar… aveam un milion de obiecții, iar niciuna dintre ele nu părea să o intereseze.

— Următorul spectacol trebuie să înceapă în zece minute. E un grătar în aer liber, a spus, ca și cum cârnații s-ar fi stricat din cauza mea dacă o mai lăsam să aștepte.

M-a urcat într-un minibuz unde colegii mei dansatori deja așteptau în confortul oferit de aerul condiționat. Erau cu toții foarte entuziasmați de succesul repurtat, retrăind cele mai bune momente ale spectacolului, indiferenți la grijile provocate de turnura pe care o luase seara din cauza secvenței votare-apartamente-Alexa-tipul-necunoscut. Micuța Mary mi-a pus o

sticlă de Cola în mână și am luat o gură, pe care am scuipat-o imediat peste kiltul lui Jake. Era whisky, pur și cald.

Poate că eram în stare să dansez ca un scoțian, dar nu eram pregătit încă să și beau ca unul de-al lor.

5

Când am ajuns la următoarea destinație, muzica latino care răsuna grație sistemului audio a fost înlocuită imediat de vaietele cimpoaielor, iar noi am ieșit din minibuz ca niște staturi rock ascunse în spatele scenei la un festival.

Dar scena arăta mai puțin a Woodstock și mai mult a o adunătură de lemne. Sistemul audio fusese montat în fața unui bungalou vechi, pe jumătate dărâmat, construit din piatră nevopsită, cenușie și cu aspect foarte poros. Avea o curte neîngrădită plină de resturi de materiale de construcție și prelate aruncate peste acoperiş. Era amplasat la câțiva metri de stradă, în spatele unei parcări ce urma să fie locația spectacolului nostru și a grătarului. Pe ambele laturi ale bungaloului erau clădiri joase de apartamente în stil Art Deco, și nu înțelegeam de ce casa asta supraviețuise procesului de înfrumusețare a cartierului. Poate, mi-am spus, aparținuse vreunui milionar excentric sau vreunui criminal în serie.

— Super, a spus Mary de parcă acea colibă dărâmată ar fi fost vreun castel franțuzesc.

— Nu-mi spune, i-am zis. Gloria Estefan s-a născut aici.

— Nu, e o casă din piatră de coral.

Am surprins privirea lui Jake. Era la fel de neimpresionat ca și mine.

— E veche de vreo *optzeci* de ani, a spus Juliana.

Am râs. La naiba, în Franța, sunt mașini care nu-s mai noi.

— Înseamnă o perioadă mare pentru noi, ne-a explicat Shweeanna, profesoara de istorie. Este una dintre primele case de pe insulă, de pe vremea când era doar o dună.

— Uite, aceleași promisiuni răsuflate, a spus Mary.

Arătă către un indicator care atârna de gard. Inițial anunța că respectiva clădire va fi deschisă ca muzeu în decembrie. Termenul deja ratat era acoperit grosolan cu un altul care spunea „aprilie”.

— Da, a zis Shweeanna. Încearcă să o demoleze de ani de zile. Să mai ridice niște apartamente.

— Hei, oameni buni! E momentul spectacolului!

Angela ne înghiontea cu ghearele.

— După ce dansați puteți lua ceva de mâncare.

A arătat către grătarul care fusese așezat lângă gard, pe o latură a bungaloului. Începea să emane mirosuri de carne, care atrăgeau

o mulțime destul de mare. Am recunoscut mulți dintre spectatorii de la Clearview. Se pare că deja aveam admiratori loiali.

Cimpoaiele s-au transformat în acordeoane, iar noi am executat din nou dansurile. Ni s-au alăturat mai puțin spectatori, fără îndoială din cauza atracției rivale a cârnaților prăjiți, dar jumătatea de oră a trecut repede, iar la final ne-am îndreptat cu toții către grătar. La capătul celălalt la mesei am văzut-o pe Alexa care discuta cu Elodie. Le-am întrerupt conversația cu un sărut depus pe umărul gol al Alexei.

— Îmi pare rău pentru aseară, am spus, nu pentru prima dată în relația noastră.

— Înțeleg că nu ți-a fost prea rău dacă ai reuși s-o iei pe Elodie de la aeroport, a spus.

Am detectat o notă de dezaprobare.

Elodie ne privea cu un zâmbet malefic. Se schimbase din costumul de baie într-o rochie cu model tip junglă care părea că îi îmbrățișează diversele părți ale corpului. Mi-am spus că era bine că Alexa nu știa ce se petrecuse între mine și Elodie pe vremea când locuiam în același apartament.

A apărut și Jake.

— *Ça va?* a întrebat-o pe Alexa.

— *Oui, merci,* a răspuns ea glacial.

I l-am prezentat Elodiei, dar el și-a pierdut repede interesul când a aflat că e franțuzoaică.

— Hei, Paul, am o idee, spuse el. Ca să facem mai mult loc în mașină, pot să-mi prind bagajele de acoperiș.

Dintr-odată, Alexa a devenit și mai glacială.

— L-ai invitat pe Jake în mașină cu noi?

— Nu, am corectat-o eu. M-a întrebat dacă îl luăm cu noi și i-am spus că trebuie să discut cu tine.

— Dar nu i-ai spus că poate veni?

— Ce? Nu. Adică da.

Nu mai eram sigur că am înțeles întrebarea.

— *Franchement,* Paul, nu-mi vine să cred.

— Care-i problema? Am spus că te întreb, asta-i tot. Cu ce-am greșit?

— Trebuie să alegi. Eu sau el.

Jake, care la vremea lui provocase ceva crize feminine de nervi, mi-a pus mâna pe braț.

— *C'est bon*, frate. Am provocat prea mult ennuis. Voi lua autobuzul.

I-am mulțumit și m-am oferit să îi împrumut niște bani, dar nici măcar asta nu a mulțumit-o pe Alexa. Mi-am spus că poate îi era teamă că autobuzul avea să se strice și urma să îl găsim în mijlocul autostrăzii cu degetul întins la ia-mă nene.

M-am întors spre Elodie, așteptând să mă sprijine cumva. Atunci am observat că mai era cineva care ne urmărea conversația. Și dintr-odată eu am fost cel care a devenit glacial.

Nu îl recunoscusem mai devreme, pentru că își tăiase părul blond și își schimbase hainele groase de iarnă cu o cămașă hawaiană țipătoare. Dar am recunoscut rânjetul acela irlandez care spunea „Ești în rahat, englezoiule”. Era nenorocitul din Boston.

— Ce naiba caută el aici? am întrebat.

— Cine? A, Mike? a întrebat Alexa cu o inocență la fel de stângace și neconvingătoare ca și dansul meu scoțian. Vine în Florida în fiecare iarnă.

— Pe bune?

Îmi aminteam expresia aia inocentă a ei. O văzusem destul de des în ultimul timp. De exemplu, când era puțin cam prea nerăbdătoare să își citească email-urile. La naiba, oare de asta tot întreba de „uifi”?

— Așa, și deci când s-a realizat marea întâlnire dintre voi? Aseară? am întrebat eu.

— Ce vrei să spui, Paul?

Nu era nevoie să spun nimic.

— Ha, tu mă acuzi pe mine, a zis ea. Dar am putea spune că cineva și-a adus fosta prietenă la Miami. Mi-a spus *tot* ce s-a întâmplat între voi la Paris.

Elodie a ridicat din umeri în semn de scuze, deși zâmbetul ei nu era absolut deloc în același ton.

— Dar nu am…

Mi-am dat seama că urma să spun un clișeu, dar nu aveam altceva de făcut decât să-l rostesc.

— Dar n-a însemnat nimic, nu-i așa, Elodie? Și s-a întâmplat cu mult timp înainte de a o cunoaște pe Alexa, nu?

— Nu știu. Când v-ați cunoscut?

Elodie avea o privire de genul „biata fetiță pierdută”.

Între timp, Alexa continua să fie la fel de neguroasă.

— Uite care-i treaba, Alexa, am spus. Să discutăm calm despre asta, departe de toți ceilalți. Dacă-mi spui că nu te-ai culcat cu strangulatorul din Boston aseară, te cred. Iar eu cu siguranță nu am adus-o pe Elodie aici pentru a retrăi momente trecute.

— Dar vii mâine să îmi vezi lenjeria, nu? a întrebat Elodie.

Ce fel de sabotaj punea oare la cale?

Dintr-odată, Jesus a apărut lângă mine, încercând să îmi disloce brațul.

— Trebuie să te duci la ultimul spectacol, frate.

— Nu mă duc la ultimul spectacol, i-am spus. Trebuie să lămuresc o încurcătură irlandeză.

6

Ultimul spectacol era la vreo de douăzeci de minute de condus spre nord.

Jesus a insistat să merg, spunându-mi că primarul și alți oficiai locali beau și mâncau la un mare restaurant în afara orașului. Gazda era șeful lui Jesus, marele agent imobiliar. Jesus spunea că cei doi se întâlnesc deseori, dar aceasta era o ocazie mai importantă decât de obicei, pentru că erau pe cale să ia niște decizii importante, iar șeful lui Jesus voia ca deciziile să ducă în direcția corectă. Evident, nu că banii ar fi schimbat ceva. Nicidecum. Dacă lucrurile mergeau bine, șeful avea să se asigure că Miami va lua decizia corectă cu privire la Capitala Internațională a Turismului. Jesus m-a apucat de umăr de parcă ar fi trebuit să mi-l pună la loc.

În acest moment, aproape că nu-mi mai păsa dacă Londra, Paris sau Cernobîl aveau să devină Capitala Internațională a Turismului. La naiba cu turismul global, la naiba cu diplomația internațională, îmi spuneam, un ticălos de străin încearcă să i-o tragă iubitei mele. Am încercat să o sun pe Alexa, dar nu mi-a răspuns. I-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că trebuie să discutăm mai târziu la hotel.

Și totuși era un lucru legat de concurs despre care voiam să îl întreb pe Jesus.

— Ce-a fost chestia aia cu apartamentele de la Clearview? am întrebat. Nu ai spus nimic despre campania mea.

— Hei, fie să faci afaceri, frate.

Nu intenționa să își ceară scuze.

— Dacă aș fi știut că dansez ca să te ajut să îți vinzi apartamentele, aș fi cerut un comision. Sau un apartament.

— Vrei un apartament? îți dau cel mai bun preț, a spus Jesus. Își ia și amica ta, Elodie.

Nu știu de ce, dar asta nu m-a luat deloc prin surprindere.

A ieșit de pe autostradă și a intrat într-o parcare imensă, oprindu-se sub un palmier din plastic de dimensiuni uriașe, cu luminițe aprinse în jurul trunchiului său nenatural de drept.

— Mai puține dansuri[24], a spus Jesus, cu o voce care semăna cu un David Bowie latino.

Din acel punct, lucrurile au devenit cam prea complicate pentru creierul meu aflat în stare de șoc.

Am fost prezentat unui tip masiv și zâmbăreț, care mi-a mulțumit pentru că am făcut o treabă atât de bună pentru firma lui în ultimul an. Șeful lui Jesus credea că sunt vreunul dintre servitorii lui. Șeful ne-a luat pe mine, pe Jake și pe Juliana în brațele lui transpirate și ne-a condus pentru a da politicos din cap în direcția unei mese lungi la care vreo duzină de bărbați cu părul răvășit se îmbătau. Se pare că aceștia erau primarul și ceilalți demnitari.

Abia când cineva mi-a atârnat de gât un colan de flori am observat numărul surprinzător de palmieri de interior și papagali împăiați care decorau încăperea, și că faptul că toți chelnerii și

chelnerițele purtau fuste din iarbă. Ne aflam într-un fel de restaurant cu tema Paradisul din Pacific. Iluminatul era discret, iar grupurile de oaspeți stăteau în niște separeuri intime și înfrunzite în jurul unei scene centrale care ar fi trebuit să arate ca un foc de tabără, cu boxele ascunse în movilele de bușteni și un porc din plastic ce rânjea pe un rotisor. În aer plutea o muzică discretă de ukulele. Mi-a amintit de arcurile din patul din Cape May și am simțit o urmă de nostalgie pentru nordul friguros.

— Tre' să vă schimbați, ne-a spus Jesus.

— Să ne schimbăm?

— Tre' să vă puneți fustele din iarbă.

— Fuste din iarbă? am repetat toți în cor.

— Da, nu au chef de dansuri scoțiene aici.

— Nu vom face deloc un dans hula, Jesus. Scopul meu este să promovez Marea Britanie în fața găștii de acolo.

Am arătat către masa primarului și dintr-odată inima mi-a stat în loc.

Unul dintre așa-numiții oficiali rânjea în direcția mea. Cunoșteam capul acela plat și zâmbetul strâmb, în minte mi-a apărut o poză alb-negru dintr-un ziar, dar nu mă înșelam deloc asupra identității omului pe care îl văzusem dând mâna cu primarul din Boston. Deci el și prietenii lui nu erau ciufuliți doar pentru că erau beți. În cazul lor, era genetic. Erau inginerii francezi. După ce îmi săpaseră groapa în nord, veniseră să arunce cu lopata rahat peste mine și în Miami.

7

La Clearview abia dacă am reușit să intru în camera mea din cauza oamenilor care vizionau apartamentul unde ar fi trebuit eu să dorm. Alexa nu se afla printre ei. Jake și Juliana au venit cu o sticlă de whisky în mână și au început să evacueze vizitatorii, așa că mi-am imaginat că dacă voiam să dorm aici mai târziu, aveam să fiu nevoit să îmi fac un culcuș în cadă.

Nu m-a surprins, deja nimic nu mă mai putea lua prin surprindere, când am găsit-o pe Elodie pe terasă la un pahar cu Jesus, care își recăpătase starea după ce ieșisem furtunos din clubul de hula și cerusem să fiu dus înapoi la hotel.

— Frate, ia un cocktail cu whisky. Au mai rămas o groază.

Jesus o sorbea din priviri pe Elodie, de parcă s-ar fi hotărât ce parte din ea să bea.

Știai că aveau să vină și inginerii ăia? am întrebat-o.

— Nu. Ce caută aici? a întrebat ea.

Am încercat să îi scanez creierul pentru a detecta oarece urme de complicitate, dar putea fi total imposibil de citit atunci când voia.

— L-am întrebat pe unul dintre ei, am spus. Sunt aici ca să ofere consiliere cu privire la protecția împotriva uraganelor.

— De treabă tipii, vor să apere proprietățile imobiliare, a spus Jesus ridicând paharul în cinstea lor.

— Dar ce legătură are cu concursul tău? a întrebat Elodie.

— Ei bine, cu cine crezi că vor vota primarul și amicii lui? Cu ăia care-i pot salva orașul de la distrugere, sau cu un tâmpit îmbrăcat în kilt?

— Bietul Paul. Ia un pahar.

Elodie mi-a întins un pahar decorat cu o umbrelă imensă de cocktail și o felie de ananas.

— Alexa a fost pe aici? am întrebat.

— A venit după bagaj, a spus Elodie.

— La naiba. Era singură?

— Nu, era cu tipul acela drăguț din Boston. Are un Chevrolet decapotabil.

— Bineînțeles că are.

— Las-o în pace, frate, a spus Jesus. Odată ce încep să-ți facă viața amară, tot așa o țin.

Restul sfaturilor lui cubaneze s-a pierdut în urletele unei sirene. Nu era prima pe care o auzeam de când ne întorsesem la hotel. Toate păreau să fie prin apropiere.

— Ce se petrece? l-am întrebat pe Jesus. Vreo filmare prin zonă?

A ridicat din umeri.

— Nu, a intervenit Elodie. A fost o problemă la grătar.

— Ce s-a întâmplat?

I-am adresat întrebarea lui Jesus, dar nu s-a deranjat să comenteze.

— Unul dintre camioanele care au venit să adune echipamentul s-a izbit de casa aceea veche, a spus Elodie. Au fost răniți vreo doi oameni, nu, Jesus?

— Un accident, frate, a spus Jesus, puțin cam prea plin de compasiune.

— Vechiul bungalou? Casa din coral?

M-au copleșit îndoiala și negarea. N-ar fi fost în stare să facă asta, nu-i așa? Probabil că, erau în joc milioane de dolari, iar el era un rahat cu ochi imoral, dar oare să fi fost atât de nerușinat? Toată lumea știa că firma lui abia așteaptă să demoleze casa din coral, și totuși el continuă planul de a rade complet locul? Și mă folosește pe mine drept pretext? Nu se poate.

Deși îl vedeam cum se foiește pe scaun, sfâșiat între nevoia de a părea nevinovat și dorința de a se da mare, concluzia a fost evidentă.

— Unde te duci, Paul? a întrebat Elodie.

— Îmi duc băutura să înoate.

M-am urcat pe duna cea mai joasă și am pornit-o prin nisip către oceanul zgomotos, mi-am aruncat tenișii, șosetele și cămașa

albă și lălâie. Depășisem momentul în care să-mi mai pese de avansul dat pentru costumele scoțiene, pe care oricum aveam să-l pierd, dat fiind că Jake purtase și el o astfel de cămașă, ceea ce însemna moartea oricărui obiect de vestimentație.

Un indicator m-a informat că era ilegal să mergi pe plajă după miezul nopții, că înotul nud era interzis de legea locală în orice moment al zilei și că consumul public de alcool era supus unei amenzi. Dar la naiba. Mi-am scos boxerii și mă pregăteam să îmi dau jos și kiltul când am început să mă gândesc mai bine. Aveam impresia că fac un experiment. Mă întrebam dacă e adevărat că vederea unui bărbat gol pe sub kilt înfricoșa dușmanii. Oare asta se aplica și rechinilor?

În timp ce pluteam în mijlocul colacului meu de salvare din tartan am văzut flăcările. Veneau dinspre fereastra care se afla în stânga indicatorului cu Clearview. Fereastra mea. Trebuie să recunosc faptul că primul meu gând a fost: *Rahat, bagajele mele.*

Când am ajuns din nou pe Ocean Drive, sub fațada în flăcări a hotelului se afla o gloată care țipa. Pentru că nu era poliție și nici pompieri care să îi rețină, oamenii stăteau mult prea aproape de clădire. Asta până când a explodat primul dintre tuburile de neon, risipind sticlă fierbinte peste terasă, moment în care s-a produs o busculadă, iar oamenii s-au grăbit să se adăpostească peste drum.

Jake s-a lovit de mine. Purta o pereche de boxeri albi cu fața lui Baudelaire pe ei. Într-o mână ducea o geantă de armată umflată, iar în cealaltă o sticlă de whisky pe care presupun că o salvase din flăcări.

— Paul, frate, să ne luăm tălpășița.

— Să plecăm de aici? De ce?

— *C'était un accident,* frate. Trabucul meu, patul. Vreau să zic, ce fel de merde pun în camerele astea de nefumători?

— Dar hainele și lucrurile mele sunt toate în camera aia nenorocită, Jake.

— Nu, frate. Jesus a scos de acolo toate bagajele noastre înainte de vizionări. Toate erau în bucătărie. Juliana îl aduce pe al tău. Vino.

În timp ce alergam pe stradă îndepărtându-ne de țipete și de căldură, Jake a încercat să mă întrebe ceva. N-am auzit bine decât când am ajuns la mașină.

— Juliana vine și ea cu noi, nu?

— Poftim?

— Juliana. Nu mai are unde lucra acum.

— Păi, Jake, poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a-i distruge rahatul acela de slujbă.

Juliana a apărut alergând de după colțul cel mai îndepărtat al hotelului Clearview îmbrăcată doar în cămașa aceea scoțiană largă. Dezvăluia aproape la fel de multă piele ca și atunci când intrasem peste ea la duș. Probabil că patul în flăcări chiar o luase

prin surprindere. Avea pe umăr geanta mea cea mare, iar în mână ducea rucsacul în care țineam pașaportul, permisul de conducere și alte bunuri de preț.

— Nu încăpem trei în mașină, mi-am cerut eu scuze.

— Allez, frate, m-a rugat Jake. Ți-a salvat bagajele.

— Dar ai și tu bagajele tale, nu? am întrebat-o. Nu este suficient spațiu în mașină.

— Întotdeauna călătoresc cu bagaje puține, a spus Juliana, dându-mi prețiosul rucsac. Hei, când spui „mașină" parcă ești tipul din Boston care era cu Alexa. Amândoi pronunțați „mahină". Ciudat, nu?

— Nu, la naiba, nu e deloc ciudat, am zis.

— Domnule.

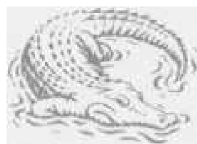
O voce oficială din spatele meu a întrerupt tirada anti-bostoniană și anti-franceză pe care intenționam să o lansez.

— Știați că este o contravenție prevăzută de legea municipală să umblați pe jumătate gol pe stradă și să folosiți un limbaj obscen într-un loc public?

— A mai rămas ceva în sticla aia de whisky, Jake? am mormăit.

Măcar aveam să bifez toate delictele posibile.

Spre New Orleans

Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare…

și necazurile-o iau la vale

1

— Bună, Alexa, îmi pare sincer rău, dar nu am de ales. Trebuie să merg la New Orleans pentru următorul eveniment și, pentru că nu mi-ai răspuns la apeluri, i-am spus lui Jake să vină cu mine. Aș fi vrut să mergem acolo împreună, doar noi doi. Totuși, e vorba de *New Orleans.* Ar fi minunat să merg acolo cu tine, doar tu și Thelma sunteți o echipă. Sunt sigur că preferă să stai tu la volan. Și nu uita că încă mai e valabil pariul acela cu cele zece tipuri de sirop de arțar.

Am încercat să râd, ceea ce nu prea mi-a ieșit.

— Dar e deja ora nouă și trebuie să plecăm. Așa, că, în fine, vom pleca. Dacă te răzgândești, îți voi cumpăra un bilet de avion. Vin să te iau de la aeroport. Doar sună-mă. Adică, Alexa, e vorba de *New Orleans.* O să-ți placă la nebunie…

M-am oprit din bătut câmpii. Mesajele lungi pe telefon nu fac bine. Nu conving niciodată pe nimeni de nimic. Doar îi fac pe ceilalți să creadă că ești nebun sau disperat.

— A fost bine, frate, mi-a spus Jake.

— Da, și ar fi mai bine să nu pomenești de mine, a spus Juliana.

Avea dreptate, o făcusem intenționat, pentru a evita neînțelegerile.

— Mai vrea cineva cafea?

Tony a ieșit pe terasa casei sale cu un ibric de cafea Arabica proaspăt pregătită.

Polițistul nu ne-a amendat pentru nuditate publică, înjurat și consum de alcool. În fond, până și cel mai sever apărător al legii poate înțelege de ce oamenii ar putea fi supărați, semi-dezbrăcați și cu o nevoie disperată de alcool atunci când tocmai au scăpat dintr-un incendiu. Asta i-am și spus: că dormeam atunci când a izbucnit focul. Eram ud și plin de nisip pentru că în panica

inițială mă aruncasem în duș și apoi mă rostogolisem prin grădina ornamentală. Nicicum nu încălcasem legile municipale și nu mă dusesem pe plajă după lăsarea serii.

Ne-a lăsat să plecăm și s-a dus să dea o mână de ajutor la stingerea incendiului. Mă asigurasem că Elodie nu fusese lovită de sticla topită, de Jesus nu prea îmi păsa, și apoi îl sunasem pe Tony. Cum era de așteptat, se oferise imediat să ne cazeze. A venit chiar până la South Beach pentru a ne escorta într-o suburbie verde pe nume Coral Gables.

Așa că Jake, Juliana și cu mine am dormit pe cele trei canapele pe care le avea, iar Thelma a petrecut prima ei noapte la un iubit acasă, o noapte întreagă într-un garaj dublu cu Mini-ul albastru al lui Tony. Mă întrebam dacă vor apărea peste câteva luni niște mini Mini-uri.

Acum eram ghiftuiți cu fructe proaspete, clătite și cafea, și priveam soarele care se ridica tot mai sus peste grădina tropicală a lui Tony. Piscina albastră era tot mai îmbietoare cu fiecare secundă, dar trebuia să plecăm.

— Nu e vena ta, spunea Jake, mângâindu-mă pe umăr.

— Ce?

— Toate astea nu sunt vena ta, frate.

Acum am înțeles, pronunța „vină” cum ar face-o un francez.

— Nu e nici vina ta, i-am spus. E a dobitocului ăla de Mike. Mi-am dat seama că îi plăcea de ea încă de când am fost la Boston. Pun pariu că el i-a sugerat să se vadă în Miami. A venit până aici pentru a o seduce. A închiriat până și o decapotabilă, nenorocitul.

— A, nu, mă refeream la concurs. Inginerii, a spus Jake.

Evident, pentru el pierderea unei femei era ca pierderea unui tricou. Pur și simplu mergi mai departe și iei altul.

— Franțujii. Te-au *bezat* din nou.

— *Bezat*? a întrebat Tony.

— E cuvântul franțuzesc pentru „Ți-au tras-o”, i-am explicat. Inginerii ăștia tot apar peste tot în țară. S-au oferit să salveze Bostonul de la dezastru și Miami de la inundații. Pur și simplu îmi distrug evenimentele.

— Păi, cel puțin îți cunoști dușmanii, a spus. Este un mare avantaj. E ca atunci când am divorțat.

S-a frecat peste barba proaspăt tăiată.

— Știam că soția mea vrea casa. Nu-mi păsa deloc, dar am luptat cât am putut pentru a o păstra și așa m-am ales cu locul acesta, mașina și chiar cu o parte din banii mei.

— Da, a fost Juliana de acord. E clar că te-ai certat cu Alexa, dar o să vă împăcați. Sunteți făcuți unul pentru altul. Oricine poate vedea asta. Dar acum trebuie să îți stabilești prioritățile. Trebuie să te asiguri că inginerii ăia nu ți-o trag din nou. De acum înainte, strigăm doar *Dă-i bătaie, Paul West, ura Anglia! Uha!*

A făcut un fel de salt ca de majoretă, de parcă echipa ei tocmai marcase punctele câștigătoare la finala Superbowl sau mai știu eu ce alt campionat.

În mod normal, englezul cinic din mine ar fi dat înapoi: e foarte clar că nu trebuie să te dai bătut, dar atunci când ești singur, într-o Mini, și te lupți cu puterea de oțel a ingineriei franceze, un salt nu rezolvă toate problemele.

Totuși, de data asta am lăsat optimismul american al Julianei să treacă dincolo de barierele mele naturale de protecție. Cred că și eu aș fi putut să fac salturi.

Mi-am spus că ea și Tony aveau dreptate. Am pierdut Boston și Miami, dar mai aveam alte trei orașe..< Dacă le atrăgeam de partea mea, câștigam concursul și bonusul meu cel foarte important. Încă mai aveam pentru ce lupta. Aveam să mă ridic din morți și să-i prăjesc pe francezi care, dacă îi cunoșteam eu bine, erau de acum un pic prea plini de ei. La scorul de doi la zero, erau tentați să se culce pe laurii bine aranjați ai victoriei. Aveau să lase garda jos și să devină vulnerabili la un atac surpriză.

Abia atunci mi-am dat seama că Lucy Marsh avusese o inspirație divină atunci când îmi ceruse să cânt imnul național. Aproape că puteam auzi *Dumnezeu să o apere pe Regină* ridicându-se dinspre plantele de iuca.

2

După ce mi-am luat rămas bun de la Sfântul Tony, care ne-a oferit un termos de cafea, și căruia i-am spus că mă putea suna oriunde, în orice moment și că îi voi sări în ajutor împreună cu Thelma pentru a-l salva, am luat-o către vest, spre Everglades.

Am decis că numele se potrivea zonei, care se întindea, verde și luminoasă, cât vedeai cu ochii.

În orice alt moment, mi-ar fi plăcut să opresc și să fac un tur cu barca pneumatică printre mangrove, pândind capetele aligatorilor, dar era una din zilele acelea când eram condamnat să îmi țin piciorul drept apăsat pe pedală și ochii pe mașinile și camioanele din jurul meu.

Ar fi fost un exercițiu relaxant să dau curs provocărilor minore de a depăși și a sta la pândă după polițiștii care vânau vitezomanii, pentru că mi-ar mai fi luat mintea de la problemele mele. Ideea era că gândurile negre continuau să mă asalteze ca gropile din asfalt. Iar prezența lui Jake pe scaunul din stânga nu prea mă ajuta. Pentru că locuia în buricul Parisului, trecuse ceva vreme de când se urcase în altă mașină decât un taxi, așa că era mai agitat decât un cățeluș într-un magazin de biscuiți. Cotrobăia prin fiecare compartiment, apăsa fiecare buton și părea decis să încerce fiecare stație de radio de pe continentul nord american.

„Dacă intri la închisoare, ai face bine să îți lipești fundul eu superglue”, ne informa gazda unui show.

„Domnul se află în slava celor ce îl iubesc”, predica un profet pe unde scurte.

„Nu ne asumăm nicio responsabilitate pentru daune sau vătămări corporale produse de premiile câștigate la postul nostru de radio”, recita o voce feminină cu viteza fulgerului.

— Jake, nu găsești și tu niște muzică? l-am implorat eu.

— Nu e muzică, frate, e doar vorbărie.

— America a inventat rock’n’roll, trebuie să existe ceva muzică. Am nevoie de muzică de drum. Cântece care se întind la drum.

— Nu, știu eu de ce ai nevoie.

Jake a zâmbit amenințător și a început să scotocească în buzunarul pantalonilor.

— Trebuie să… cum se spune? Să-ți ieși din minți?

— Adică să mă droghez?

— Nu, nu. Să sublimezi. Ai nevoie de poezie!

A scos un carnețel negru.

— Poezia lui *bod ler,* a spus.

Mi-a luat o secundă să înțeleg ce voia să spună.

— Poezia lui Baudelaire?

— Da. Le traduchez eu. (Adică le traduce). O să le postez pe un site și o să educ americanii să le placă poezia franceză. Ascultă. O să te ajute.

Răsfoia paginile, în timp ce eu mă întrebam dacă n-ar fi fost mai puțin dureros să sar din mașină.

— Știi poezia *Chevelure*? m-a întrebat Jake.

— Nu.

— Exact. Dar ascultă. Vorbește despre părul negru al unei fete exotice, poate una ca tine, Juliana.

— Mulțumesc mult, Jake, a spus ea.

Dar vraja galanteriei sale a durat doar o milisecundă, până când a început să citească traducerea lui.

— O, lână, care curgi până la guler, a intonat el. O, bucle, o, parfum, încărcat cu nonșalanță. Mă îmbăt de aromele amestecate de ulei de cocos, noroi și asfalt.

S-a oprit. Se pare că asta era tot. Juliana nu mai părea la fel de flatată.

— Magnifique, nu? Ascultați-o pe asta, a continuat Jake. Se cheamă *Venus Belga.* Cred că este despre o prostituată belgiană.

A inspirat profund. Eu am inspirat și mai profund.

— Aici, sânii celor mai mici fete cântăresc câteva tone, a recitat el. Dar nu am nevoie de un sân mare și pufos, vreau să fie ferm sau îl transform într-un cazac.

— Mi-a plăcut începutul, dar se termină cam brusc, am spus.

— Și se presupune că Franța e celebră pentru așa ceva? a întrebat Juliana. Îmi pare rău, Jake, nu vreau să te jignesc, dar e

un mare rahat.

Era cea mai obiectivă recenzie pe care o auzisem vreodată.

— Jake, Paul are nevoie de ceva liniștitor.

S-a aplecat în față între cele două scaune, a căutat frecvența unui radio și a găsit-o pe Lauryn Hill care cânta despre cum și-a părăsit iubitul. O voce fantastică, un cântec super, dar un subiect sensibil.

— Paul, vrei să conduc eu? a întrebat Juliana.

— Nu, sunt în regulă, mersi.

— Dar ai ochii închiși.

Juliana conducea deja de trei ore. Era clar că femeile americane nu aveau nicio problemă să șofeze. Stăteam bine cu timpul, ne aflam în nordul Floridei, într-o ceață atât de deasă, încât arăta precum înghețata.

Stăteam în spate, lângă bagaje, încercând să găsesc o poziție confortabilă pentru picioare și făcând toate eforturile pentru a alunga norul negru care își făcuse culcuș în sufletul meu.

Nu mă ajuta verificatul mesajelor. „Bravo, Paul”, acesta era tot mesajul de la Jack Tyler. Era evident că aflase despre dezastrul de la Miami.

Și, în continuare, nimic de la Alexa.

Îmi spuneam că poate nu reușea să mă prindă. Telefonul meu era complet plin cu mesaje text și vocale de la ciudați care băteau câmpii despre genunchii, coapsele și alte părți ale corpului meu pe care aș fi preferat să le păstrez pentru mine. Când, în sfârșit, le-am șters, bateria mea era deja terminată la propriu.

Așa că poate că nu a fost cel mai bun moment să o sun pe Alexa. Și e clar că nici nu a fost cel mai bun moment pentru ca ea să răspundă, în sfârșit.

— Nu înțeleg, Alexa. Ce n-a mers? am întrebat-o.

— Nu știu.

Cel puțin dădea impresia că îi pare rău.

— Aș fi rămas la Miami, dar trebuie să ajung la New York. Înțelegi asta?

— Poate că asta e problema, a spus ea. Credeam că pur și simplu vom călători împreună. Tu să-ți vezi de treburile tale, eu să filmez, avea să fie, știi tu, équitable.

— Echitabil? Dar așa și era, adică este. Nu te-am împiedicat niciodată să filmezi.

— Nu, dar totul a fost un haos – petrecerea cu ceai, dansurile. Nu era ce visasem *eu.*

— Dar despre asta e vorba atunci când călătorești. Spontaneitatea. E o călătorie, nu un tur ghidat.

— Da, știu, și ador ideea asta, dar totul a fost prea…

— Prea cum?

N-am mai aflat cum a fost din cauza combinației dintre bateria terminată și faptul că eram blocați într-o găleată de ceață.

— Rahat! am exclamat.
— Of, frate, a spus Juliana. În seara asta va trebui să facem ceva în legătură cu starea asta a ta.

3

Hotelul nostru se afla la periferia orașului Panama City. Nu, nu zona în care se afla canalul cu același nume. Chiar dacă eu citisem harta pe ultima porțiune de drum, nu ajunsesem chiar atât de departe. Ne aflam la marginea unui oraș din statul Florida, lângă Golful Mexic.

Juliana mai lucrase în Panama, așa că ne-a dus departe de aglomerarea de clădiri din jurul intersecției cu autostrada până la zona pe care ea o numea „de petreceri pe plajă". Drumul până acolo făcea ca până și stridentul Miami să pară la fel de cuminte ca o grădină clasică franțuzească. Restaurante deghizate în niște cabane din lemn și castele medievale urlau la noi, etalându-și dimensiunea megalitică. Unul din trei magazine părea a fi un supermarket drive-in cu articole pentru plajă, care vindea prosoape cu siglele unor echipe sportive, steaguri americane și femei pe jumătate goale.

Am ajuns pe plajă și am trecut pe lângă, și uneori chiar printre, niște hoteluri imense. Multe dintre ele se întindeau peste drum sau își mutaseră acolo parcările, așa că ridicaseră pe deasupra niște pasaje pentru ca oaspeții lor să ajungă la hotel fără a mai fi nevoiți să iasă afară. Hotelurile păreau nou-nouțe, de parcă în urmă cu un an cuiva îi venise o idee de genul: *Știu, voi construi o stațiune,* după care angajase toți constructorii din lume pentru a o ridica pe toată deodată. Ceea ce putea fi o explicație pentru dificultatea de a găsi pe cineva care să vină și să repare garajul semi-dărâmat al părinților mei.

După vreun kilometru, lucrurile au revenit la normal, iar Juliana a oprit într-o parcare de pe plajă.
— Aici? a întrebat Jake.

Ne aflam în fața unui restaurant a cărui denumire reprezenta un termen argotic pentru sâni, al cărui personal este recrutat în funcție de mărimea sutienului. Știu la ce se referea Jake. Nu mi-ar fi trecut vreodată prin minte că o femeie ar sugera să mergem acolo. Dacă acesta era feminismul american, eu eram complet de acord cu el.

— Evident. Am lucrat aici în vacanța de primăvară, anul trecut. Vreau să văd dacă mai sunt aici câteva dintre amicele mele.

Decorul era alcătuit din bănci de lemn și ecrane TV, muzica era un rock turbat, iar singurii membri masculini ai personalului erau trei tineri cu tricouri și șepci de baseball. Păreau că se ocupă

de gătit, dar, speram eu, se aflau acolo doar temporar, cât timp adevărații bucătari se aflau la o conferință despre meniuri.

Nu că clienții ar fi venit aici pentru mâncare.

Fetele se agitau ducând tăvi pline, care ar fi provocat celor mai mulți bărbați o hernie de disc. Nu erau atât obiecte sexuale, cât muncitori cu decolteu. Unele dintre ele erau drăguțe, dar erau mult prea muncite pentru a emana vreun fel de undă sexuală. Cu excepția unei hispanice cu trăsăturile clasice ale unei regine a frumuseții, care părea să fie scutită de sarcina de a căra tăvi și al cărei rol era să facă botic la toate persoanele care veneau din parcare înainte de le conduce la masă.

O masă pentru trei persoane, am spus eu.

Am urmat-o pe regina frumuseții la o masă care dădea spre parcare și am observat ce le proteja pe chelnerițe de hărțuirea sexuală. Nu vreun paznic sau vreun anunț care să le reamintească clienților amenzile pentru agresiune. Nu, era vorba despre colanți. Toate fetele purtau colanți de culoarea pielii pe sub pantalonii scurți, un strat gros de nailon strălucitor care era la fel de sexy ca o plasă de păr. Era ca și cum și-ar fi acoperit chipurile cu un dres, precum spărgătorii de bănci. Am avut un flashback neplăcut despre dresurile nebunei din Londra.

— Și tu purtai din ăștia? am întrebat-o pe Juliana.

— A, da. Erau criminali. Pielea nu poate respira deloc.

Fără îndoială, pielea ei respira acum. Picioarele îi erau expuse aerului până în partea de sus a coapselor datorită fustei din piele pe care o purta când o văzusem prima dată la Clearview.

— Katrina mai lucrează aici? Sau Dawn? Sau April? a întrebat-o Juliana pe chelnerița noastră, o blondă minionă cu un fond de ten păstos, de culoarea colanților.

— Nu, îmi pare rău, a răspuns ea, și s-a grăbit înapoi la treabă.

Noi, cei trei amigos, am ciocnit paharele cu bere.

— În cinstea faptului că suntem vii, a spus Juliana. Am scăpat dintr-un incendiu, nu?

Jake, tocmai motivul incendiului, părea jenat, așa cum și trebuia.

— Și pentru voi doi, care m-ați lăsat să mă interpun în întâlnirea voastră, am spus eu.

— Nu știu dacă asta poate fi catalogată drept o întâlnire, a spus Juliana.

— De ce nu?

Jake era îngrozit la gândul că seara lor împreună ar putea avea de suferit.

— Mă duc să întreb dacă știe careva unde au plecat prietenele mele.

Juliana a plecat să discute cu tipa de la ușă. În timp ce se îndepărta, Jake m-a luat complet prin surprindere.

— Nu ne bezăm, a spus el trist.

— Nu te-ai culcat cu ea?

Nu-l credeam. Avusese câteva întâlniri nocturne cu această femeie incredibil de sexy, incredibil de *sexuală,* care avea un corp imaginat de o echipă de adolescenți care bălesc întruna și o fustă la fel de scurtă ca vacanța de vară a unui american, iar el nu se culcase cu ea?

— Dar am găsit-o în duș la Clearview, am spus eu. Și voi doi nu erați chiar îmbrăcați atunci când ai pornit incendiul.

— Da, e de acord cu giugiuleala. Dar niciodată nu am…

— Ca să vezi!

— E un merde, frate. Am uitat. La Paris nu era așa. Mergi la un bar, după care în pat. Iei cina, te pupi. Dar americancele astea vor să meargă la întâlniri. Și nu vezi nimic înaintea celei de-a treia întâlniri.

— Ca să vezi!

— Numai asta ai de gând să spui toată seara?

Am râs. Bietul Jake. Era într-o stare mai proastă decât a mea.

— De ce ai fața asta lungă, Jake?

Juliana a revenit din expediția ei.

— A, înțeleg. Ați avut o discuție ca între bărbați?

— Da, a mărturisit Jake. Nu putem să considerăm asta ca fiind a treia întâlnire? Allez, Juliana.

Era direct, trebuie să recunosc asta.

— A treia? Nu sunt încă sigură că provocarea unui incendiu într-un hotel se pune ca a doua întâlnire.

În timp ce mâncam pește și un munte de cartofi prăjiți, mi-a explicat complexitatea sistemului de întâlnire american. Se pare că prima întâlnire era ca un fel de interviu asemănător celui în urma căruia încerci să obții o slujbă. Cei doi ies în oraș și se chestionează reciproc despre potențialul lor.

— Potențial? am întrebat.

— Da, ceva de genul cât de mult o să câștigi în zece ani și câți ani intenționezi că lucrezi înainte de a avea copii. Chestii din astea.

— Ce romantic.

Mă gândeam la fixația Alexei cu visurile pe care le aveam eu în viață. Și, mai rău, îmi amintea că, dacă nu câștigam concursul, nu aveam niciun fel de potențial.

— Și tu cât vei câștiga peste zece ani? am întrebat-o pe Juliana.

— Depinde cât de bine mă descurc la școală.

S-a lins pe buze de sos.

— Școală?

— Da, de asta vreau să merg la Vegas. Nu ți-a spus Jake? Am economisit niște bani, iar acum vreau să mă înscriu la un master.

— În ce?

I-aș fi sugerat la linsul buzelor. Era capabilă chiar să își dea și doctoratul pe tema asta.

— Majorete.

Am dat-o în bară. Probabil că ar fi trebuit să o întreb: „Clasic sau liber ales?” Dar am râs, iar ea a părut jignită. Am crezut că glumea în legătură cu aspectul ei, sau cu faptul că îndeplinea toate așteptările bărbaților. Era ca și cum un bărbat ar fi spus că urma să își ia doctoratul în aruncatul la țintă.

— Trupa mea de majorete din liceu a câștigat campionatul statal, a spus, îndreptând către mine o aripioară de pui. Iar eu vreau să studiez pentru a deveni instructor. Știi, e sportul care evoluează cel mai repede în America.

— Îmi cer scuze, nu știam. Vei agita pompoane, sau vei cânta?

Se întreba dacă să mă ungă cu ketchup sau nu, dar apoi s-a hotărât că ar fi fost prea multă bătaie de cap să deschidă toate pliculețele.

— Nu faci mișto de o fată la prima întâlnire, da? a spus. Nu dacă vrei să mai existe și o a doua.

— Ce?

Jake s-a înecat cu o gură de pește.

— Asta e o întâlnire cu *Paul?*

— Prostule, a spus, agitând un cartof prăjit în direcția lui.

— Iooliana!

— Maria!

O chelneriță cu părul permanent o îmbrățișă pe Juliana. Cele două au început să pălăvrăgească în spaniolă, agitându-și brațele, dând impresia că fac schimb de știri care s-au petrecut în decursul unui an într-un discurs de doar două minute, spus pe nerăsuflate. Apoi, dintr-odată, se pare că discuția s-a îndreptat în direcția mea. Impresia mea a fost confirmată atunci când am auzit-o pe Maria spunând un cuvânt spaniol care îmi suna cunoscut – „bărbați-în-fuste.com”. A făcut un pas în spate și s-a uitat sub masă, de parcă ar fi vrut să verifice dacă purtam pantaloni, după care ambele fete au izbucnit într-o criză de chicoteli.

— Tre’ să plec, a spus Maria, aruncându-mi un rânjet în timp ce se îndrepta către bucătărie.

— Of, frate, a spus Juliana. Știi că ești celebru, Paul?

În următoarele cincisprezece minute, masa noastră a fost vizitată de fiecare chelneriță din local.

— Tu ești tipul cu kiltul? voiau toate să știe.

Roșeau și râdeau și îmi cereau să le dau autografe pe carnețelele de comenzi, iar eu aveam impresia că aș fi putut-o invita pe oricare dintre ele la o plimbare cu mașina și, dacă mi-ar fi permis spațiul, aș fi obținut poate mult mai mult decât ar fi fost normal la prima întâlnire.

Era evident că Jake bălea, prins între frustrarea de a nu le putea întreba pe niciuna dacă era dornică să încalce regulile primei întâlniri în stil american și invidia de a vedea cum mă aleg eu cu bunătățile care mi se ofereau.

În timp ce fetele veneau și plecau, el părea că se afundă tot mai adânc în disperare, pentru că eu nu făceam decât să zâmbesc, să le salut și să mă gândesc la Alexa. Din punctul meu de vedere, ea făcea mult mai mult decât să zâmbească la bostonianul acela trădător, dar corpul meu refuza să renunțe la speranță. Voia să fie cu ea, femeia de care fusese despărțit cu atâta cruzime, și nu cu vreuna din fetele astea pe care nu le mai întâlnise înainte. Iar dacă Alexa *nu* mă înșela, așa cum susținea, atunci nu aș fi vrut să fac ceva ce m-ar fi împiedicat să o mai doresc. Nu pot rămâne într-o relație dacă o altă femeie continuă să îmi bântuie mereu mintea. Faptul că mi-o trag în dreapta și în stânga îmi dă peste cap complet capacitatea de a mi-o trage.

— La revedere, am spus când a plecat ultima chelneriță.

— Merde, Paul.

Limba lui Jake se târa, efectiv, pe jos.

— Frate, ai probleme grave. Ai putea să iei pe oricare dintre fetele astea în mașina ta și, bum.

Cu palmele a mimat două corpuri care se izbeau unul de altul.

— Juliana, vii cu mine la mașină, te rog?

— Jake, a spus ea, tu ești cel care are probleme grave.

4

Am ieșit, pentru a o suna pe Alexa din intimitatea parcării.

Marea era o pătură de umbre. Dincolo de luminile hotelurilor și restaurantelor de pe malul oceanului, câteva puncte roșii erau singurele semne că Golful Mexic nu era complet lipsit de viață.

— *Bonjur, c'est bien le portable d'Alexa…*

Era începutul mesajului bilingv pe care îl înregistrase, cu ajutorul meu, pe când ne aflam în apartamentul din Paris. L-am întrerupt înainte de a se termina. Nu voiam să vorbesc cu robotul unei companii de telefonie. Trebuia să discut cu ea.

Am văzut că aveam câteva mesaje, dar niciunul de la Alexa. Și Suraya îmi trimisese unul. „Te rog, sună imediat", spunea mesajul. Poate că intenționau să mă concedieze, nu șeful meu direct, ci prin intermediul call center-ului externalizat, din India. Probabil că așa procedau acum. Mai aveam și forte multe mesaje de la fanii mei ciudați. M-am oprit după cel de-al treilea, apoi le-am șters pe toate. Poți suporta doar un număr limitat de cereri de a-ți arăta chiloții.

Apoi am sunat-o pe Suraya. Am decis că cel mai bine era să înghit totul odată.

Părea deprimată și entuziasmată în același timp. Trecea de la un subiect la altul, plângându-se că tatăl ei o presa să renunțe la serviciu, apoi vorbea despre Jack Tyler și ziarele naționale.

— Ziarele britanice vorbesc despre tine, mi-a spus ea, și mai apari și pe prima pagină a *Miami Herald.* Apare poza ta în kilt.

— Rahat.
— Nu, e de bine, dl. Tyler ne-a cerut să atașăm un link cu pagina web a Resurselor pentru Turiști la pagina ta de pe Bărbați în Fuste.
— Dar i-am cerut să șteargă toate pozele cu mine.
— A, nu, ne-a mai dat câteva. Foarte drăguțe. Fetele de aici sunt toate fanele tale. La fel și unul dintre băieți.
— Ce?
Probabil că Tyler se dusese direct la nebuna care mă intervievase. Pusese laba pe toate pozele cu *busby* și căciula de Beefeater. Și pe cele dintre ședințe, când îmi pusese kiltul dar uitasem să-mi dau jos gulerul de Beefeater. Probabil că arătam ca o margaretă cu tijă roz. Și chestia asta apărea pe pagina turistică oficială a Marii Britanii? Ce fel de imagine voiau să promoveze?
— E fantastic, exclamă Suraya plină de entuziasm. Dl. Tyler spune că unii bărbați din Miami au postat un mesaj prin care cereau tuturor să intervină pe lângă primar pentru a-ți susține campania. Nu e minunat?
— Da, super.
Într-un mod incredibil de diavolesc.
— Imaginează-ți dacă se răspândește vestea. Nu trebuie decât să ajungi într-un oraș, să-ți arăți picioarele și vei câștiga votul.
— Fantastic.
Deși sarcasmul meu începea să se cam risipească. Și dacă, să presupunem, avea dreptate măcar în parte? Ce era dacă aveam să câștig Miami datorită pozelor acelora tâmpite?
— Deci Tyler e încântat de eșecul cu pagina web pentru homosexuali?
— Da. Face ca problemele din New Orleans să pară mai puțin importante, a spus Suraya.
— Poftim? Ce probleme?
— New Orleans. Ți-au trimis un mesaj. Nu l-ai văzut?
— Pe cele mai multe le-am șters. Care-i problema?
— Ți-am spus că sponsorizăm punerea în scenă a unei piese de Shakespeare acolo, nu?
— Nu, Suraya, nu mi-ai spus.
— A, scuze. Oricum, piesa trebuie să fie bună. Se desfășoară pe o plantație. Nu trebuie să faci nimic decât să le arăți mașina ta și poate picioarele.
I-am permis să scape doar cu un chicotit.
— Dar a apărut o problemă.
— Ce fel de problemă?
— Cel mai bine ar fi să îți trimit prin email numărul organizatorului de acolo, un tip pe nume Woodrow. O să-ți explice el.
— Bine. Despre ce piesă e vorba?
— Othello.
Super, mi-am spus, *o tragedie despre un tip care crede că soția lui și-o trage cu altul.* Exact ce îmi lipsea.

5

— Pisica mă-sii.

M-am oprit taman la ti mp, pentru că mi-am amintit că mă aflam într-un spațiu public. Îmi verificam email-urile la hotel, o locație semi-șic, care avea holul decorat cu un covor grena gros, canapele din piele strălucitoare și picturi în ulei cu peisaje istorice americane.

Deja îmi făcusem inamici în rândul personalului de curățenie când le dădusem un sac din plastic în care se află cea mai șifonată lenjerie văzută în America de când recuperaseră un cufăr de pe *Titanic.* Erau nevoiți să le spele laolaltă ca pe un morman de material asemănător unui asteroid, și apoi să vadă ce se alegea de ele în timpul ciclului de uscare.

Nu voiam să adaug și înjurăturile pe lista necazurilor mele.

Prima parte a mesajului lung al Surayei prezenta problema cu Shakespeare care era, evident, reală. Vreau să zic, ce idiot avusese ideea strălucită de a încerca să promoveze turismul britanic punând în scenă, în Louisiana, centrul vechii industrii sclavagiste, o piesă în care un negru omoară o femeie albă? Mi-am spus că pare stilul lui Tyler.

Oricum, Suraya spunea că urma să primesc un email de la Woodrow, tipul care se ocupa de eveniment.

— Să-mi trag una, am spus când am primit și partea a doua a mesajului.

Era o listă cu posturi de radio și numerele lor de telefon, fiecare post alocându-mi un spațiu de zece sau douăzeci de minute pe parcursul după-amiezii și serii următoare. Mai erau și vreo două ziare. Toate voiau un interviu cu chiloții lunii. Cu mine.

Se pare că sosise vremea celor cincisprezece minute de celebritate și pentru mine, și datorită diferențelor de fus orar din SUA, ele se prelungiseră la jumătate de zi.

Am găsit și un email de la Alexa, pe care l-am lăsat la urmă. Mi-era teamă de ce va spune.

Avea nevoie „să se gândească la noi”, mi-a spus. Să se gândească la noi? Ce însemna asta? Intenționa să aibă fantezii cu mine în timp ce și-o trăgea cu elful ei gigant?

Mai adăuga și faptul că era dezamăgită de mine. În fond, părea că îl alesesem pe Jake. Plecasem din Miami fără ea și apoi o sunasem dintr-o mașină de unde era practic imposibil să vorbesc. Mai spunea și că asta era o dovadă a faptului că nu-mi păsa suficient de noi.

Voiam să-i răspund că „asta era o mare tâmpenie”. Că era „a naibii de nedreaptă”.

Una peste alta, concluziona ea, era o idee bună să petrecem un timp separați. În mașină spațiul fusese prea strâmt, și „în cazul nostru, o proximitate prea mare produce conflicte prea importante”.

O, da, mi-am spus, probabil că era suficient de proximă, sau care-o fi cuvântul, cu Mike ăla.

6

— Bună dimineața, Ohio.

Era o frază pe care nu mi-aș fi imaginat că o voi rosti vreodată în viața asta.

— Da, bine, super, Paul. Poți săpări mai entuziasmat? Ceva de genul: Bunăăă dimineațaaaa, OOO-HI-OOO!

Pete, tipul de la capătul celălalt al firului, era evident entuziasmat din cauza unei doze de Prozac combinat cu gaz ilariant. Pronunța fraza asta ca un puști care tocmai se trezise și își amintise că în noaptea precedentă își pierduse virginitatea.

— Bună dimineața, Ohio.

Eu dădeam impresia că tocmai mi-am pierdut mințile, dar Pete era destul de mulțumit. Presupun că era mereu fericit. Mi-l imaginam un tip înalt, tot numai bronz și dinți, cu o mașină sport și o pipiță care îl așteptau în parcare. Evident, era foarte probabil ca în realitate să fie un tip anemic, știrb și cu un singur picior. Asta e frumos la radio.

— Perfect. Putem începe.

S-a auzit o muzică generată de calculator, urmată de un cor care, pe note de gospel, intona cele patru litere ale denumirii postului de radio pe aceeași muzică folosită pentru reclamele audio peste tot în univers, moment în care Pete a început să bată câmpii despre mine.

— E tânăr, e englez, vorbește ca un prinț și a venit în America pentru a-și face reclamă la pagina lui sexy, unde îl puteți admira purtând un kilt scoțian, care a atât de scurt, încât ar suferi degerături serioase dacă l-ar purta în Cleveland. Doamnelor, știți ce înseamnă asta, nu? Hei, Paul, bine ai venit în America!

Era șansa mea de a-mi pierde virginitatea radiofonică, dar habar nu aveam ce să spun. Eram în America pentru a-mi promova pagina web? Nu îi spusese nimeni motivul pentru care mă aflam în State?

— Bună, Pete, am spus într-un final, după două secunde de tăcere care până și mie, amatorul, mi s-au părut nesfârșite.

— Paul, spune-ne ceva despre kiltul acesta al tău. Cât de scurt este?

— Puțin cam *prea* scurt.

— Da, pentru că pe net se vede ceva mai mult decât kiltul, nu? Eu n-am văzut poza, dar producătorul meu îmi spune că arat *a*

foarte multe.

Evident, Pete nu ar accesa niciodată poza unui tip în chiloți.

— Da, dar să știi că a fost o întâmplare.

— Ți-ai pus un kilt din greșeală? Paul, a fost un accident al naibii de pervers.

— Ha, da, nu, adică principalul scop al paginii respective este să le trezească americanilor interesul față de patrimoniul natural și istoric al Marii Britanii. Avem o istorie veche de o mie de ani…

— Da. Că veni vorba despre istorie, Paul, întotdeauna am vrut să întreb un englez o chestie.

— Da.

— Prințesa Diana a fost ucisă de familia regală?

Din acel moment, interviul a luat-o la vale. M-am bâlbâit, ceea ce a dus la și mai multe bâlbe. Și apoi, prea repede, a fost arrivederci Cleveland.

După „bună dimineața, Ohio”, am zis „bună ziua, New England”, „trezește-te, Wisconsin”, „salutare, Connecticut” și „hola, California”, unele emisiuni fiind live, altele înregistrate, dar toate în același stil. Intervievatorii erau cu toții suspect de prietenoși, tonul general fiind „Hei, ai venit în America să faci ceva nebunesc, distrează-ne și pe noi.” Toți erau foarte fericiți să mă aibă în emisiune, ușor amuzați de chestia cu kiltul, dar complet neinteresați de Concursul pentru Turismul Internațional și modul în care organizam evenimente cu temă britanică pentru a atrage voturi pentru țara mea.

În mod previzibil, aproape toți au ocolit subiectul paginii pentru homosexuali. Doar California a pus punctul pe i.

— Paul, ești gay? m-a întrebat gazda cu o voce ca de buldog.

— Nu, sunt englez. E o diferență între cele două.

Părea dezamăgită.

Cel mai timid a părut moderatorul unei emisiuni de la un post de radio care se numea ceva cu KGOD, care m-a avertizat înainte de a începe interviul că emisiunea era live, dar cu o întârziere de un minut care să le permită să cenzureze orice imoralitate care s-ar putea strecura în discuție. Părea dornic să le vorbească ascultătorilor săi despre pericolele morale ale bărbaților care poartă fuste, mai ales când asta face parte din folclorul local păgân.

— Ai dreptate, i-am spus, kiltul e un lucru rău. Mai ales dacă hoinărești prin Highlands vara fără nimic pe dedesubt. Insectele pot intra direct acolo și te pot pișcă în voie de…

Interviul a luat sfârșit înainte ca insectele să ajungă mai departe.

Și totuși, jumătatea aceea de zi în care am stat blocat în hotel mi-a adus și o veste bună: un email prin care eram anunțat că *Othello* fusese anulat. Și nici nu puteam să o învinovățesc pe Suraya sau pe cei de la Resurse pentru Turiști pentru alegerea

proastă a piesei. Fusese aleasă de tipul acesta, Woodrow, care mi-a scris un mesaj în tehnica fluxului conștiinței, totalmente lipsit de majuscule și semne de punctuație, în care bătea câmpii despre Shakespeare și despre nevoia de a rezolva relațiile dintre albi și negri prin teatru și plantarea de trestie de zahăr. Sau ceva de genul. Iată o propoziție tipică (dacă poți numi astfel un grup de cuvinte fără început sau sfârșit recognoscibil):

profesorii au refuzat othello și au respins și a doua alegere a mea romeo și julieta din cauză că e prea sexy presupun că ar fi trebuit să accentuez scena căsătoriei ca să fie suficient de morală pentru ei

Extenuant. Dar, dacă am înțeles eu corect, acum că renunțase la planul cu *Othello*, piesa de Shakespeare pe care urma să o pună în scenă pe plantația sa avea aprobarea comunității locale, așa că nu prea erau șanse să înot la miezul nopții în Mississippi cu ancora unei bărci legată de picioare.

7

Ne-a luat doar o zi să traversăm restul Floridei și o parte din Alabama și o bucată din coasta fluviului Mississippi. Am trecut de la plajele idilice cu nisip albicios, cu vile cocoțate pe piloni, construite exact deasupra mării, la panglica anonimă a autostrăzii interstatale, și, într-un final, la un fel de entuziasm auto al anticipării pe măsură ce ne apropiam de un grup de autostrăzi care duceau la New Orleans.

Cu Juliana la volan, Mini părea să își fi găsit locul în lanțul trofic, era micuța șmecheroaică, o oportunistă, un fel de mangustă pe patru roți. Era prea mică pentru a-i face pe marii prădători să se simtă în pericol, și suficient de rapidă pentru a ieși din probleme dacă irita pe careva. Thelma învățase să supraviețuiască în ecosistemul autostrăzilor interstatale. Și era clar că Juliana se născuse pentru asta.

După ce am luat-o la stânga și am intrat pe autostrada 10 pentru a ajunge în centrul New Orleans-ului, apusul greu de iarnă a aprins dintr-odată cerul în fața noastră. Benzile gemene ale autostrăzii arătau ca două picioare îmbrăcate în dresuri albastre, care se ițeau de sub un tutu roz din nori.

Am traversat cel mai lung pod pe care am fost vreodată, un drum atât de lung, încât uitai că te aflai deasupra apei, apoi am ajuns în alte zone mlăștinoase. Vedeam păduri joase, mlaștini și ochiuri de apă. Nu știam dacă așa arătau locurile de obicei sau dacă zona fusese inundată din cauza uraganelor și apa nu se retrăsese încă.

— Uitați-vă acolo. Bayou Sauvage, spuse Jake.

Stătea în spate, lucrând la traducerile lui din Baudelaire.

— Ați văzut indicatorul de mai devreme? *Bienvenue en Louisiane.* Ultima fărâmă de cultură franceză în America.

— De ce? întrebă Juliana.

— Jake pronunțase *cuuultuur.*

I-am tradus.

— Tot ce fac indienii cajun este să cânte muzică country cu cuvinte franțuzești, spuse ea.

Jake mormăi, îndurerat.

— Este dovada că noi, americanii, nu cunoaștem nimic despre adevărata cultură franceză care i-a inspirat pe indienii cajun, asta e problema. Acesta este motivul pentru care îmi voi schimba numele.

Mi-am exprimat mirarea împreună cu Juliana. Era prima dată când auzeam așa ceva.

— Da, tocmai de asta merg să mă văd cu mama. Trebuie să îi spun. Vreau să îmi schimb numele în Rimbaud.

— Dar e italian, a obiectat Juliana.

Din nou, a trebuit să îi traduc. Jake nu vorbea despre personajul jucat în filme de Sylvester Stallone, i-am explicat eu. Acesta se scria altfel și era un poet francez.

Era logic, m-am gândit eu. Jake era deja un poet francez în toate, mai puțin numele: fuma de parcă era unul dintre ei și avea o perspectivă foarte poetică asupra sexului, astfel încât toate relațiile lui erau mai degrabă haiku-uri decât romane.

— De ce nu-ți iei numele Baudelaire? l-am întrebat.

— O, nu. Nu sunt demn.

— Dar nu s-ar produce confuzie în librării dacă ar exista doi poeți cu același nume? l-am întrebat.

— Hei, frate, nu-ți bate joc de ho-majul meu, m-a amenințat el.

Oare voia să spună *omagiul* Da, mi-a răspuns, *ho-majul* lui, iar Juliana l-a susținut. Se pare că era unul dintre cuvintele acelea, precum *iarbă,* pe care americanii îl pronunță à *la française. Hiarbă,* spun ei, într-un mod care amintește de traficanții jamaicani.

— Ei bine, acum ai ajuns cu siguranță în Franța, am spus. Tocmai am trecut de Pointe aux Herbes, punctul ierbii, și uite și Lacul Born. Ce-i asta?

I-am întins atlasul, iar lui i-a plăcut maxim să îmi corecteze pronunția.

— Born-ia. Lacul Borgne. Lacul Bărbatului cu un Singur Ochi. Hei. Uite, există și autostrada Chel Menteur – mincinosul șef. Louisiana e haioasă.

Apoi a distrus atmosfera plină de voioșie nou creată în mașină când a adăugat: îl vor adora pe Baudelaire.

Am ieșit de pe autostradă și aveam emoții că vom intra în oraș la căderea întunericului. Știam că există cartiere unde o Mini și

conținutul ei ar putea fi considerate o pradă valoroasă. Auzisem cu toții despre daunele produse de uragan și ritmul lent al refacerii orașului. Nu prea părea să fie genul de loc în care să vrei să te rătăcești.

Dar am găsit destul de ușor Cartierul Francez, și în cinci minute am și luat o cameră luxoasă cu trei paturi imense, toate la prețul unui mic birou fără ferestre de pe o străduță lăturalnică din Londra. Hotelul era un conac urban reconvertit, cu pereți din cărămidă nefinisată, uși franțuzești și balcoane din fier forjat specifice orașului New Orleans, amintind de gloria de odinioară a locului.

Am mers pe jos până la un restaurant unde se afla un tip cu o mănușă de metal care deschidea un morman nesfârșit de stridii. Arătau apetisant, dar am renunțat descurajat de anunțul juridic atașat în josul meniului: „Consumul de stridii crude poate produce moartea.” Avocații americani știau foarte bine cum să îți stârnească pofta de mâncare.

După o masă cu fructe de mare la fel de proaspete, bine pregătite și modest proporționate ca orice masă din Paris, am ajuns pe Bourbon Street, cu numărul ei impresionant de baruri și cluburi.

Barurile vindeau băuturi pentru acasă. Nu regăseai nimic din prostia aia gen „fără consum de alcool în public” – erau acolo și tineri, probabil studenți, care își turnau bere și cocktailuri peste bărbie din niște căni imense din plastic, în timp ce mergeau împleticindu-se pe stradă, atenți la zgomotul infernal al muzicii care se revărsa dinspre fiecare bar.

Nu-mi dădeam seama dacă era începutul sau sfârșitul lumii: urme primitive de viață care învățau să meargă biped, sau ultima zvâcnire de decadență înainte de a se distruge cu toții și de a produce dispariția civilizației.

Nu contează. Era haios oricum.

Ne-am croit drum în susul bulevardului prin mulțimea care bloca intrarea unui pub, ne-am holbat la amigdalele vibrante ale unei fete care urla niște cântece de Janis Joplin, după care ne-am dus alături, unde trei muzicieni care cântau jazz făceau toate eforturile pentru a concura cu Janis, cu ochii scoși din orbite în timp ce suflau în trompete, tuba și tobe. Suna bine, dar trupa cânta puțin cam prea trist pentru gustul meu, și dintr-odată m-a cuprins o tristețe cruntă că Alexa nu mai era lângă mine. Considera că era mai bine să petrecem ceva timp separat decât să vină la New Orleans? Ce naiba făcea de era mai interesant decât asta? Abia dacă îndrăzneam să mă gândesc.

I-am lăsat acolo pe cei doi și m-am întors la hotel pe străzile laterale pustii.

La un colț de stradă (în Cartierul Francez se afla câte o intersecție la fiecare câțiva metri) am dat peste un bătrân care se

sprijinea de o valiză, iar în jurul lui se adunaseră câțiva oameni care îl priveau de la o distanță care arăta respect.

Avea nasul unui boxer și o barbă albă și neîngrijită. Purta un pardesiu maro gros, niște tenişi albi în picioarele goale și părea să predice sub balconul din metal al unui magazin de artă închis. Când m-am apropiat, am văzut că scaunul pe care era cocoțat era o boxă mică, iar el ținea o chitară electrică roșie lipită de piept.

S-a lansat într-un blues care suna surprinzător de bine. Avea o voce răgușită, dar limpede, iar stilul lui era fragmentat și ritmic. Am recunoscut cântecul. Se afla, cânta el, la o intersecție, încercând să găsească drumul către casă. Un blues clasic, conținând cuvinte care se repetau hipnotic.

La a doua strofă s-a îndepărtat de cântecul original. Acum „stătea la o nenorocită de intersecție”. Iar în ultima strofă, „stătea la intersecția asta nenorocită, fincă nu avea o casă amărâtă”, ceea ce i-a atras aplauze din partea publicului.

— Da, a concluzionat el, sunt trist și fără casă din cauza uraganului.

Apoi a cântat un solo scurt și sfâșietor de chitară, după care s-a oprit.

Publicul restrâns a rămas tăcut preț de câteva clipe, apoi a aplaudat și a ovaționat. Bătrânul i-a ignorat și a scos un pachet de țigări.

M-am apropiat, i-am dat o bancnotă de cinci dolari și i-am spus: „Acesta a fost un blues adevărat.” Dar nu m-a auzit. Era prea preocupat încercând să scoată o țigară din pachetul turtit.

Un alt spectator a aruncat o bancnotă în cutia deschisă a chitarei și a spus ceva care l-a determinat pe bătrân să emită un râs amar. A renunțat să mai scormonească prin pachetul de țigări, pe care l-a aruncat pe jos și a mormăit:

— Viață de rahat.

Părea că îi place cum sună, așa că a repetat pentru el „Viață de rahat” de vreo patru sau cinci ori. Asta a durat câteva secunde, în timp ce așteptam cu toții să transforme incantația asta într-un cântec, dar părea că a uitat de mulțime, de chitară și de bani, și a început să urle „Viață de rahat, viață de rahat!” către cer.

Lângă mine, pe trotuar, stătea un tip șic, îmbrăcat cu un hanorac sport, niște blugi eleganți și tenişi scumpi. S-a întors către iubita lui la fel de șic și i-a spus, cu un puternic accent american:

— Probabil că are Tourette sau ceva de genul.

— Nu, am intervenit eu. Cred că probabil chiar are o viață de rahat. Știi, e posibil, chiar și în America.

8

— Unde ești? voia să știe Alexa.

Asta probabil că e fraza cel mai des rostită între o fată și un băiat la telefon, atunci când se verifică tot timpul unul pe celălalt.

De fapt, era o întrebare bună, pentru că nu știam răspunsul.

— Undeva în Louisiana. Am pierdut Mississippi-ul.

Pare dificil să pierzi unul dintre cele mai mari fluvii din lume, dar uite că noi reușisem. De fapt, era destul de ușor să ieși din zona mlăștinoasă.

— Mă bucur să te aud, i-am spus. Ești bine?

Părea o întrebare neutră, dar, evident, însemna un milion de chestii. Ca, de exemplu, am petrecut suficient timp despărțiți? Și unde mai exact a dormit bostonianul Mike astă noapte?

— Da, sunt bine, mulțumesc. Filmez în Miami, dar *j 'ai un truc a te demander.*

Avea ceva să mă roage, și încă în franceză. Sigur era ceva serios. Oricum, vocea ei părea foarte dură.

— *Mes photos.*

— Care poze?

— Fotografiile mele cu tine. Cele care au fost prezentate la expoziția mea de la Paris și Londra.

— A.

Era neplăcut să ți se aducă aminte de ceva atât de plăcut. După ce ne cunoscusem, Alexa petrecuse primele luni făcându-mi fotografii. Majoritatea erau instantanee cu mine în timp ce o așteptam să ajungă la întâlnire, în vremuri fericite când eram mai degrabă nerăbdător să o văd decât resemnat să nu o mai văd.

— Tu le-ai dat permisiunea de a le posta pe pagina turistică a Angliei? Și, că veni vorba, cum au pus mâna pe ele?

— Fotografiile tale sunt pe site-ul Resurselor pentru Turiști? Nu știam.

— Sunt toate scanate la rezoluție înaltă. Cineva le-a dat fișierele. Tu, cumva?

— Evident că nu.

Toată povestea asta cu pozele postate pe internet deja îmi scăpase de sub control.

— În fine, am fost sfătuită să îmi au un avocat și să îi dau în judecată. Poate chiar să le închid pagina web.

— Să îi dai în judecată?

Devenea tot mai americană cu fiecare minut care trecea.

— Dar asta îmi va da complet peste cap campania.

— Atunci spune-le să șteargă fotografiile mele.

— Dar asta nu înseamnă că îți fac reclamă?

— Este utilizare neplătită a fotografiilor mele.

— De asta m-ai sunat?

— Poftim? Nu te aud. Ești într-un tunel?

— Nu sunt tuneluri în Louisiana. Toate ar fi pline cu apă.

— Poftim?

— Am spus, ăsta e motivul pentru care m-ai sunat?

— Ah, la naiba, nu încă unul.

Juliana a tras de volan. Ajunsesem într-o fundătură, blocată de intrarea pe un șantier petrochimic. De fiecare dată când ieșeam de pe drumul principal, ajungeam la vreun indicator mare care ne anunța că o multinațională sau alta cumpărase restul zonei.

— Cine e în mașină cu tine? a întrebat Alexa.

— Juliana. Ea conduce.

— Juliana?

Alexa părea șocată și mi-am amintit prea târziu că nu îi spusesem că Jake nu era singurul meu pasager.

— Da, ea și Jake sunt, știi tu, împreună, am spus.;

— Jake? El nu e niciodată împreună cu cineva. Tu ai fost de vină, tu ai invitat-o. Am zis eu că ai tu ceva cu recepționerele.

— În primul rând, nu e recepționeră, și este iubita lui Jake, la naiba, nu a mea. Eu am deja o iubită, Alexa, pe tine.

Cel puțin, așa speram.

— Ai face bine să ștergi fotografiile mele de pe site-ul acela, a adăugat ea și a închis.

Am început să formez numărul, dar m-am oprit. Nu avea sens să continuăm conversația. Probabil că era unul dintre efectele secundare ale mini reputației mele. Deja aveam relații ca vedetele de la Hollywood. Acum iubirea era nou-nouță, iar peste un minut mă prezentam în instanță.

9

Un american mi-a spus că periuța de dinți nu a fost inventată în sudul Statelor Unite. Dacă ar fi fost inventată acolo, s-ar fi numit *periuță de dinte.*

Am înțeles ce vrea să spună. Dinții sunt cei care-i împart pe americani în categorii. Ei sunt simbolul suprem al statutului social. Dacă ai bani, ai dinți. Fără bani, n-ai nici cu ce ronțăi. Presupun că tocmai de aceea rapperii își pavoazează gura cu aur. Trec de la o sărăcie lucie în copilărie, și deci, dantură foarte proastă, la o bogăție absurdă, și deci, dantură foarte scumpă. Tocmai de acea actorii de la Hollywood nu sunt convingători în rolul de amărâți. Imediat ce deschid gura, îți dai seama că sunt bogați.

Mi-am amintit gluma cu periuța de dinți în timp ce ne continuam turul.

Căutam Utopia. *Cine n-o caută?* ați spune, dar asta chiar exista. Era numele unei plantații, pentru care primisem indicații de la proprietar, Woodrow. Trebuia să ieșim din oraș pe autostrada 61, să traversăm Mississippi la Gramercy, apoi să o luăm către vest și să mergem de-a lungul fluviului până ajungem la un loc numit Bienvenue. De acolo trebuia să găsim indicatoare către Utopia.

Totul părea foarte simplu, dar să conduci prin Louisiana urmând un atlas al șoselelor din America era ca și cum ți-ai fi căutat lentilele de contact de sus, dintr-un elicopter.

Juliana devenea tot mai nervoasă. Jake, pe de altă parte, era destul de fericit pe bancheta din spate, citind toate indicatoarele în limba franceză. Am văzut orașe precum La Place, La Branche, Longue Vue și chiar Vacherie, care înseamnă ciurdă de vaci, dar și o glumă proastă pe care i-o faci cuiva. Backstabtown. Jake și le nota pe toate, iar eu mă temeam că se gândea la cuvinte care să rimeze.

— Să întrebăm pe careva, am sugerat eu, amintindu-mi de conversațiile mele cu Alexa despre bărbații macho condamnați să rămână pierduți pentru eternitate.

Dar nu aveam pe cine întreba cu excepția copacilor, a păpurișului și, bănuiam eu, a aligatorilor. Casele pe care le-am văzut nu mă îndemnau să vreau să opresc într-o mașinuță de oraș și să cer ajutor vorbind cu accent străin. Mai toate casele erau cabane vechi distruse de inundații sau poate pur și simplu smulse și aruncate la kilometri depărtare de locul lor inițial. Uneori, vedeai câte o mașină fițoasă în fața vreunei case dărâmate. Probabil că era singurul loc din Occident unde mașinile oamenilor erau mai valoroase decât casele.

Într-un final, am dat peste un indicator care ne îndruma către autostrada corectă și am urmat drumul până la un orășel cu un restaurant din cărămidă. Parcarea era plină de camioane cu roți mari și sedanuri ruginite. Prin fereastra din față nu vedeam decât o mare de șepci de baseball. *O, nu,* mi-am spus, *dacă vreunul dintre tipii ăștia mă recunosc drept englezul care poartă fustă, m-am ars.*

Interiorul ar fi putut fi cumpărat de vreo fundație franceză de artă și transportat la Centre Pompidou, cu tot cu petele de pe podea. Ar fi putut chiar cumpăra și câțiva dintre clienți. Localul era spațios, cu cel puțin douăzeci de separeuri, și fusese construit prin anii șaizeci de cineva care iubea plasticul roșu și tubulatura din metal auriu. Era ca un fel de cantină pentru astronauți. Luminile din tavan erau sisteme solare, separeurile erau cocoțate pe aripi curbate de rachetă.

Locul fusese însă, folosit și răsfolosit de câteva generații de neciopliți. Masa noastră avea niște cratere făcute cu țigara pe suprafața care arăta precum Marte. Pe perete se afla un poster care făcea reclamă unui avocat, un tip alb, bine hrănit, în cămașă și bretele, care spunea că este „numărul unu în caz de accidente industriale" și care promitea să îți obțină zece mii de dolari pentru fiecare parte a corpului distrusă. În spatele tejghelei se afla un frigider de mărimea unui om, iar un abțibild aflat pe ușă anunța: „Dacă răspunsul este Clinton, întrebarea e o prostie". Deasupra spațiului pentru servit era o notă mare scrisă de mână cu litere stângace, „GORDON NU ARE CE CĂUTA AICI".

Erau vreo doisprezece clienți, care împreună aveau, ținând cont de cele menționate mai sus, poate vreo sută de dinți. Știam asta pentru că, spre surprinderea mea, atunci când am intrat, toată lumea s-a uitat la noi și ne-a zâmbit.

O chelneriță minionă cu fustă și colanți negri trecea de la o masă la alta, așezând solnițe și boluri cu pliculețe de ketchup.

— Cum vă merge azi? ne-a întrebat.

Avea doar vreo treizeci de ani, dar nu mai avea deloc dinții de sus. Poate că îi scosese Gordon.

Am comandat cafea, iar atunci când chelneriță s-a întors cu trei cești aburinde, am întrebat de Utopia, însă a dat cu părere de rău din cap.

— Io nu-s de p-aici. Îs din Gramercy, a spus.

Asta era la vreo cinci kilometri pe autostradă. A cerut ajutorul populației din jur.

— E vreunul de aici din Utopia?

Imediat, toată lumea din local s-a oprit din conversație și au început o dezbatere despre cum se ajunge la plantație. Au discutat despre diverse rute secundare, le-au eliminat pe cele mai complicate și apoi au ajuns la un consens despre cum pot ajunge trei străini la Utopia fără să se rătăcească.

Un bărbat înalt cu o șapcă grăsoasă de baseball a venit la masa noastră pentru a ne transmite decizia unanimă. Părea ușor mai bine îmbrăcat decât ceilalți și avea aproape toți dinții. Probabil că era dentistul local.

— Vreți să vizitați plantația? a întrebat.

— Nu, a spus Jake. Acolo se va monta o bucată de Shakespeare.

— O piesă de Shakespeare, am tradus eu. Mâine seară. Ajutăm la organizarea evenimentului.

— Shakespeare? a repetat bărbatul.

Am văzut cum se ridică toate sprâncenele din local și am avut o străfulgerare de îndoială că oamenii de aici ar putea fi interesați de un grup de bărbați, îmbrăcați în colanți, care recită poezie. Și totuși, mi-am spus, vânzarea biletelor nu era adevărata mea problemă. Pe mine mă interesau doar oficialii locali care puteau vota în cadrul concursului despre Turismul Internațional.

— Sunteți actori? a întrebat chelnerița, cu o privire de uimire pe chip, de parcă tocmai venisem de la Hollywood.

— Nu, am spus. Noi doar…

— Da, a zis Jake. Paul, el e scoțian, o să-l joace pe Macbeth îmbrăcat în kilt.

— Kilt? a repetat purtătorul de cuvânt în timp ce eu căutam ceva care să-i astupe gura lui Jake. Poate un scaun de la bar.

— Da, sunt din Scoția, am spus, cu cea mai răgușită voce de whisky pe care o aveam.

— Hei, ești cajun? l-a întrebat chelnerița pe Jake. Ai un accent ciudat.

— Nu, dar vorbesc franceza. Tu? a întrebat-o el.

Chelnerița nu i-a auzit întrebarea, pentru că urla către altă masă.

— Hei, Mii-șell, vin-aici! Tipu' ăsta știe franceză.

Un bărbat cărunt, cu un hanorac negru de schi și o șapcă de baseball roz și veche, care probabil că nu îi părăsise capul nici zi, nici noapte în ultimii patruzeci de ani, a venit bălăngănindu-se la masa noastră și s-a prezentat cu un accent care semăna ciudat de mult cu cel al lui Jake.

Era Michel, a zis el, și locuia în Garyville. Era un *piescar* la pensie și era fericit să cunoască pe cineva care vorbea *franșeza.* Zicea că, spre deosebire de părinții lui, el nu știa franceză dar o înțelegea. Oricum, era mult mai ușor să îl înțelegi pe el decât pe Jake, pentru că nu folosea cuvinte franțuzești.

— Ai venit aici ca să predai franșeza? l-a întrebat pe Jake.

— Nu neapărat. Dar sper să îi învăț pe americani despre cultura europeană. Ai auzit de Rimbaud, Verlaine, Baudelaire?

— Rambo, cum să nu, dar de ceilalți…

— *Justement.*

Jake a alungat-o pe Juliana pe partea mea de masă și l-a invitat pe Michel să ia loc, după care a început să îi țină un curs într-un amestec de anglo-franceză. Michel dădea din cap, înțelegea și chiar râdea. Jake arăta de parcă tocmai ar fi aterizat în rai. Un loc unde oamenii ascultau ce zicea el fără a fi nevoie de zece minute pentru a traduce fiecare propoziție într-o limbă comprehensibilă. Se simțea ca acasă.

10

— Woodrow?

N-am reușit să ascund nota de neîncredere din voce. Nu, era mai mult de o singură notă, era o întreagă simfonie. Căutasem o imagine cu el pe Google și părea la fel de bătrân ca și plantația, chiar și mai bătrân, deoarece casa avea mai puține crăpături și găuri pe fațadă.

Tipul care stătea în fața mea să fi avut, cât? Cincisprezece? Douăzeci de ani? Cel mult douăzeci și cinci. În America, problema este că mulți bărbați au chipuri de copil și nu poți să-ți dai seama de vârsta lor reală decât dacă te apropii și te uiți după riduri. Omul ăsta stătea foarte aproape de mine, îmi strângea mâna și îmi zâmbea, și abia dacă se zăreau ceva linii de la râs. Părul avea aceeași culoare de ciocolată ca și fluviul Mississippi și îi atârna peste gulerul cămășii care îi era mult prea mare. Cravata lată cu motive florale părea să împiedice cămașa să îi cadă de pe umeri. Era un puști îmbrăcat în hainele tatălui său.

În plus, stătea într-o colibă înghesuită, un adăpost pătat cu ocru cu acoperișul ascuțit, din șindrilă. Se presupune că acesta era

biroul stăpânului plantației? Era o căsuță pentru copii.

Woodrow mi-a explicat unde greșisem. Ce văzusem eu era o poză cu Woodrow Woodrow al Doisprezecelea, bunicul lui, iar el era Woodrow Woodrow al Paisprezecelea. Preluase conducerea plantației la moartea bunicului. Woodrow al Treisprezecelea ieșise din schemă din motive pe care nu le-a detaliat.

Scotea cam un cuvânt pe minut, zâmbind blând tot timpul de parcă tocmai mâncase cine știe ce ciuperci halucinogene și privea elefanți verzi care zburau în jurul capului meu. Nu se simțea vreo urmă de accent din sud în vorba lui. Se pare că familia nu avea o părere foarte bună despre educarea copiilor la școlile locale.

— Ai crescut pe plantație? l-am întrebat.

— Da, dar am mers la școală în nord-est.

Am presupus că se referea la Harvard sau Yale. Sau poate la amândouă.

— Auzi, înainte să uit, am ceva pentru tine.

A scos un pachet FedEx lung de jumătate de metru, din biroul dezordonat. Îmi era adresat mie. Mi-a dat niște foarfeci ca să îl deschid, și, plin de răbdare, a ținut de un capăt al pachetului în timp ce eu m-am chinuit să extrag conținutul. Dădea impresia că nu are altceva de făcut în următorii douăzeci de ani.

— O, Doamne, am gemut eu când am desfăcut cele trei articole din interior.

Primul era o notă imprimată prin care eram anunțat că atrăsesem noi sponsori pentru campania mea și că trebuia să lipesc afișele atașate pe portierele mașinii. Cele două postere de mărimea unei mingi de baschet erau motivul gemetelor mele. Unul era sigla unei mașini 100% germane. Cel de-al doilea reprezenta o sticlă a unei binecunoscute mărci de apă minerală franțuzească.

Așadar, Marea Britanie externalizase restul campaniei sale. Transportul era asigurat de nemți, în vreme ce contractul de catering mergea la francezi.

— Probleme? m-a întrebat Woodrow cu același zâmbet blând pe chip.

— Nu, nicio problemă.

În orice caz, nu mai mari decât de obicei.

Am mers vreo douăzeci de metri până la conac în mașinuța de golf a lui Woodrow.

Casa era mai mică decât îmi imaginasem. Nu era un fel de Casă Albă străjuită de coloane clasice groase și un portic de templu grecesc. Era o clădire din cărămidă și lemn, văruită în același ocru ca și biroul lui Woodrow. Avea o verandă cu balustrade vopsite alb și uși franțuzești înalte, cu obloane de un verde spanac. Cu acoperișul înalt și olane portocalii, era un amestec bizar de conac american și vilă provensală.

— Puteți face un tur la casei mâine, ne-a spus Woodrow, dacă vreți neapărat să vedeți portretele străbunilor mei.

Ne-a condus în spatele casei, către fluviul Mississippi care se țâra la jumătate de kilometru în depărtare. Fața casei era toată numai peluze bine întreținute și o alee cu gard viu, dar acum pășeam printr-o pădure preistorică plină de mușchi și copaci, cu niște spaghetti verzi care atârnau de crengi. Aerul era doar puțin mai uscat decât apele întunecate ale mlaștinii. Din instinct, mi-am strâns bine picioarele și mâinile în mașinuță în cazul vreunei ambuscade din partea vreunui aligator sau a vreunui nebun înarmat cu un ferăstrău electric.

— Acesta este genul de peisaj pe care strămoșii mei l-au defrișat atunci când au înființat prima plantație, a spus Woodrow.

S-a oprit la marginea unei rigole largi și murdare, pentru a ne oferi ocazia să admirăm farmecul umed și fetid al locului.

— Ați avut sclavi? a vrut să știe Juliana.

— O, da, evident, a răspuns Woodrow. Averea familiei se baza în totalitate pe munca sclavilor.

A spus asta cu atâta inocență, încât nici măcar Juliana nu s-a putut gândi la vreo replică usturătoare.

— Aproape sigur casa inițială fusese construită de sclavi și am găsit chiar urmele unui întreg sat de colibe ale sclavilor pe terenurile de trestie. Acum locul este excavat de Universitatea de Stat din Louisiana, și intenționăm să recreăm un sat al sclavilor, pentru ca vizitatorii să vadă care era viața acestora. Vom angaja actori în costume specifice, vom construi un atelier de fierărie…

— Un spectacol cu o biciuire și o înfierare la ora unsprezece în fiecare dimineață, a sugerat Juliana.

— Vreau să prezint cu onestitate cum s-au îmbogățit cei din sud, a spus Woodrow, așa că nu vom ascunde nimic. Știți, în casă avem un portret al stră-stră-străbunicului într-o uniformă albastră, iar fratele lui este îmbrăcat în gri. Avem un trecut plin de istorii. Tocmai de asta organizez evenimentele astea pentru comunitatea locală. Vreau să dau ceva înapoi. A, un aligator, a adăugat pe un ton neutru, în timp ce un buștean s-a urcat pe spatele altui buștean la o distanță de vreo zece de metri. Cred că e o femelă tânără. Vin aici pentru a sta la soare.

Mi-am spus că mai bine s-ar fi dus la un solar. Până și pe suprafața apei, razele palide ale soarelui abia dacă își puteau croi drum prin atmosfera de consistența supei.

Woodrow a pornit-o iar în sus și a înaintat tot mai mult în pădure.

— Să vă conduc la locul unde veți sta în noaptea asta, a spus. Avem o cabană mică de oaspeți aici, în mlaștină.

11

— A fei sau a nu fei. Aiasta-i întrebarea. Chiar dacă-i mai nobel…

— Nobil, Denzel, nobil. Ți-am mai spus.

— Chiar dacă-i mai nobil…

Pe o scenă din lemn la un capăt al unei marchize lungi și albe de pe peluzele plantației, un fan adolescent al rappului făcea tot ce-i stătea în putere pentru a fi un prinț danez, dar era un pas uriaș pentru el. Se încrunta la carte de parcă ar fi încercat să descifreze vreun cod secret, ceea ce presupun că și făcea.

Profesorul stătea pe rândul din față, un tip alb de vreo patruzeci și ceva de ani, cu o cămașă albă și o cravată bleu, și care părea hărțuit dar resemnat în legătură cu cariera lui stresantă.

— Denzel, ai citit textul acasă? a întrebat atunci când băiatul a ajuns la un cuvânt pe care nu-l înțelegea.

— Vor face un fel de compilație din operele lui Shakespeare, a șoptit Woodrow. Va fi oribil, dar măcar au venit aici să facă ceva. Katrina le-a distrus casele și școala.

Vorbea de parcă uraganul ar fi fost un fel de vecin nebun.

— Hei, poate că ar trebui să citești și tu vreo două pasaje. Le-ar plăcea la nebunie accentul tău britanic.

— Nici gând, am obiectat.

— Ei bine, îmi pare rău, a spus Woodrow. Aveam planuri mari pentru spectacol, dar au eșuat. Sper să putem salva ceva pentru campania ta.

Măcar de data asta eram bucuros că pozele cu chiloții mei se aflau deja pe domeniul public. Măcar acum nu mai conta atât de mult un eveniment ratat. Woodrow îmi spusese că aveau să vină de la televiziune să mă filmeze pe mine și mașina mea, și că oamenii de la primărie erau încântați de prezentarea evenimentului în presă. Părea că votul lor era deja al meu.

— A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea.

Profesorul îi arăta puștiului cum trebuie citit *Hamlet* cu accent britanic autentic, în timp ce un hidos accent cockney își lua zborul către acoperișul marchizei.

— Să mergem, a spus Woodrow.

M-a condus înapoi la cabana de oaspeți, unde Jake și Juliana se instalau deja. Sau, mai degrabă, unde Juliana se înghesuia într-un dormitor, în timp ce Jake stătea pe veranda care dădea către un lac de dimensiunea unui teren de fotbal, citind aligatorilor din traducerile sale.

Fără îndoială, aceștia stăteau în șiruri acolo, în ceață, certându-se care dintre ei să aibă plăcerea de a se cățăra până la el și de a-l reduce la tăcere pentru totdeauna.

— Ador locul acesta, a spus.

— Da, e drăguț, nu? a răspuns Woodrow. Tata a construit cabana. Întotdeauna i-a plăcut să stea departe de vizitatorii care dădeau târcoale casei. Nu se înnebunește după prezența celorlalți.

Woodrow privea fix dincolo de lac, de parcă și-ar fi căutat tatăl prin pădure.

— Nu îl deranjează că stăm aici? am întrebat.

— A, nu, are casa lui în josul râului.

Woodrow a dat din cap în direcția întunericului care creștea rapid.

— Hei, știți filmul *Monstrul din mlaștină?* Ei bine, acela a fost tata.

— El l-a regizat? am întrebat.

— El *a fost.* El a inspirat filmul.

Woodrow a râs plin de afecțiune.

— Ne vedem mâine dimineață.

Speram să aibă dreptate.

— Eu nu stau aici, a spus Juliana, deși stătea în pat și strângea o pătură de un roșu strălucitor cu ambele mâini, de parcă n-ar mai fi vrut să îi dea drumul vreodată. Du-te la baie, uită-te în sertarele de lângă oglindă.

Era o cameră aranjată cu gust, în stil saună, cu o cadă mare și ovală, aproape ca un jacuzzi, și o oglindă care se întindea de la podea până în tavan. Poate cabana o fi fost construită de Monstrul din Mlaștină, dar doamna Monstru din Mlaștină avusese clar un cuvânt de spus la decorarea ei.

Am deschis sertarul de sus al unui dulap din lemn care se afla lângă oglindă. Înăuntru era un teanc de reviste cu arme. *Sniper's Gazette, Drive-by Weekly, Firing Squad Newsletter.* Chestii clasice.

— Așa, și? am strigat eu. În America, toată lumea citește așa ceva.

— Următorul sertar de jos, a spus ea.

Am tras al doilea sertar, care s-a deschis cu un scârțâit și a dat la iveală ditamai mormanul de gloanțe folosite. Era un strat gros de doi centimetri de cartușe cu dimensiuni de la mărimea unghiei degetului mic până la chestii care ar fi făcut găuri într-o armură.

— Frateee! am exclamat eu.

— Găsești aceleași chestii și într-un sertar din bucătărie. Și uită-te și în frigider.

Am mers de-a lungul coridorului jos și am traversat bucătăria deschisă până când am ajuns în fața unui frigider american de statura unui om. Un pachet de pe ușa frigiderului m-a făcut să înțeleg ce voia să spună Juliana. Printre alimentele obișnuite pe care le găsești într-o cabană de oaspeți bine aprovizionată se afla o bucată de carne crudă, roșie ca sfecla și aparent într-o stare destul de avansată de putrefacție.

L-am sunat pe Woodrow pentru a-i expune problema. Nu a părut surprins.

— A, arunc-o în lac. Se vor ocupa aligatorii de ea.

Așa am făcut, balansând-o ca la crichet pentru a interpune distanța maximă între noi și iminenta frenezie a aligatorilor

flămânzi.
— Totul e în regulă, i-am spus Julianei care continua să stea crispată. Carnea a dispărut, iar gloanțele sunt dovada faptului că cel care vânează pe aici face curățenie în urma lui. E un ecologist.
Am încercat să par cât mai convingător.
— A, da? Uită-te în dormitorul din celălalt capăt al holului.
Ochii ei holbați îmi indicau direcția.
Am găsit întrerupătorul de lumină și aproape că am făcut un salt înapoi prin perete. Atârnate din tavan de niște sfori se aflau capetele a doi aligatori și o ghirlandă de mânuțe maro, tăiate de la încheietură. M-am apropiat cât am putut de mult, pentru a verifica dacă nu cumva erau mâini umane. Aveau degete de piele care se terminau la vârf cu niște gheare lungi și negre. Erau labe de aligator.
— Aruncă totul în lac, a spus Juliana.
— Nu pot. Asta nu e carne stricată, e clar să face parte din decor. Se pare că îi place pielea de aligator.
— Nu, e voodoo, a continuat Juliana. Pe verandă am văzut urme de sânge și pene. Eu nu stau aici.
— Aha, și o s-o iei la picior prin mlaștină? a spus Jake, intrând în casă
— Poftim?
— A spus că n-o să pleci pe jos prin mlaștină, am tradus eu.
— Bine, poate că nu, a răspuns ea. Dar unul dintre voi va dormi în același pat cu mine.
— Se va pune ca fiind o întâlnire?
Jake vorbea foarte bine engleză atunci când îi era cu adevărat necesar.

12

Am deschis ochii în întunericul perfect. Aveam impresia că pereții se clatină.
— Paul? Ai auzit? a șoptit Juliana din celălalt capăt al holului.
— Ce-a fost aia?
— Nu știu. A sunat ca o…
Tocmai la țanc, o explozie a zguduit noaptea. Zgomotul s-a rostogolit peste lac și a zgâlțâit cabana din temelii. Dacă avea temelie.
— Merde!
Așa, deci s-a trezit și Jake.
Am ascultat cu toții, dar singurele sunete erau respirația noastră și broaștele care se calmaseră și începuseră din nou să cânte.
— Se pare că s-a oprit, am început, înainte ca a treia explozie, mult mai aproape de data asta, să ridice efectiv paturile de la

podea.

Cineva trăgea în noi, iar în Sud probabil că era legal să arunci cu explozibil în străini.

— Îl sun pe Woodrow, am șoptit. Dacă-mi găsesc telefonul.

— Nu aprinde lumina! a șoptit Juliana. Ascultă!

Am ascultat cu toții și am auzit. Sau mai bine zis, am simțit. Scândurile din podea se legănau ușor, de parcă am fi fost pe o barcă. Peste zgomotele nopții mi s-a părut că detectez un scârțâit de lemn. Cineva se deplasa în liniște, pe verandă.

— Ai încuiat ușa?

Juliana părea deja complet împietrită de frică.

— Nu, a răspuns Jake. Tu, Paul?

— Nu, am șoptit. Nu credeam că avem vecini.

— Vecini!

Julianei nu-i mai păsa că îi insultă pe localnici.

S-a auzit clar un scârțâit foarte aproape și am încremenit cu toții.

— E vreo armă în cabană?

Întrebarea Julianei abia dacă s-a auzit. Nici eu și nici Jake nu am răspuns. Sincer, îmi doream să nu fi deschis subiectul. Până atunci, îmi imaginasem un nebun mânjit de noroi, care deținea artilerie grea. Acum, avea și un pistol. Fusesem deja în situația de a privi în țeava unui pistol, în decursul acestei călătorii, și-mi fusese de ajuns.

Am pipăit podeaua căutându-mi hainele. Aveam telefonul într-un buzunar pe undeva. Dar era inutil pentru că în întunericul absolut, nu găseam nimic. Am aprins veioza de lângă pat.

— Paul!

Șuieratul unei femei terorizate a întâmpinat falsul răsărit.

— Telefonul, am explicat. L-am găsit.

Ușa din față a zgâriat pardoseala, apoi s-a închis. Nu știam dacă intrusul a intrat sau a ieșit. L-am sunat repede pe Woodrow și, chiar înainte de a-mi răspunde, am spus tare:

— Bună, Woodrow, e *prietenul* tău, Paul, care stă la cabana de oaspeți la *invitația* ta.

Probabil că am mai adăugat câte ceva și despre faptul că sunt vânător și că am o mitralieră.

În sfârșit, telefonul s-a oprit din sunat și o voce somnoroasă a spus:

— Ce e?

— Sunt Paul, am repetat mai încet. Woodrow, poți veni până la cabană? Acum? Cineva încearcă să intre.

— A, la naiba.

S-a trezit brusc.

— Vin acum. Nu faceți mișcări agresive.

Și a închis. Nu a fost cea mai liniștitoare conversație pe care am avut-o vreodată.

Scândurile podelei au scârțâit iar. Părea că urmăritorul se plimba fie pe verandă, fie în zona bucătăriei.

Of, la naiba, mi-am zis. Dacă tot urma să fiu împușcat, cel puțin voiam să am ocazia de a încerca să conving individul să nu o facă în loc să stau pasiv și să aștept să fiu ucis în pat. Mi-am tras pantalonii și am ieșit pe coridor.

— Nu! a șoptit Juliana scârțâind ca una dintre scândurile din podea.

— Eu sunt, i-am spus.

— Așteaptă, Paul, a zis Jake, și i-am auzit pașii pe podea.

Am mers cât de zgomotos am putut îndreptându-ne către ușa din față și aprinzând luminile pe unde treceam. Nimeni n-ar fi crezut că plănuiam vreo ambuscadă.

Când am dat colțul pe holul care ducea către camera de zi, am inspirat profund și am spus plin de curaj:

— Bună.

Mă adresasem unei încăperi goale.

— Là, pe verandă, a șoptit Jake.

Am văzut o umbră care se mișca încolo și încoace pe fundalul ferestrei cu plasă împotriva țânțarilor.

— Bună, am strigat, iar umbra s-a oprit. Sunteți dl. Woodrow?

Niciun răspuns.

— Vin să vă deschid eu ușa.

Am traversat încăperea cu o grabă care speram eu să pară prietenoasă, am apucat mânerul de metal al ușii și am tras.

— Bună seara, am spus, dându-mi seama în același timp că nu aveam niciun indiciu că ar fi fost vorba de Woodrow al Treisprezecelea.

Din punctul meu de vedere, nu era decât un psihopat care trăia în mlaștină și care avea o pasiune pentru explozibili.

Ne-am uitat unul la altul în semi-întuneric.

Stătea pe verandă, îmbrăcat cu o geacă verde de vânător, cu glugă, și blugi băgați în niște cizme grele. Hainele păreau a fi pătate de sânge și ținea sub braț o pușcă neagră, îndreptată, pentru moment, către podea. Ceața de dinaintea răsăritului se ridica printre scândurile verandei, făcându-l să arate de parcă ar fi adus cu el o mașină de gheață carbonică. Nu-i vedeam decât ochii negri și goi, de parcă n-ar fi fost nimic în spatele lor.

— Suntem prieteni de-ai lui Woodrow. Woodrow al Paisprezecelea. Ne-a invitat peste noapte. Îl căutați pe el?

— Nu.

Vocea individului era răgușită, de parcă nu ar fi folosit-o prea des.

— Am înțeles. Vă putem ajuta cu ceva?

În afara faptului să murim, mi-am spus.

— Îmi trebuie…

A arătat înspre cabană și a ridicat țeava puștii vreo doi centimetri.

— Vă trebuie…?

— Nu-l lăsa să o ia pe Juliana, mi-a șoptit Jake în ureche.

Deci despre asta era vorba. O voia pe Juliana ca element esențial al vreunui ritual voodoo complex care implica membre de aligator și explozibili.

— Vous parlez français? a întrebat Jake.

— Nu sunt creol, a spus pușcașul și s-a încordat.

O, nu, mi-am spus, Jake tocmai i-a insultat puritatea genelor. Acum vom primi un pumn de dinamită acolo unde ne doare mai tare.

— Este casa dumneavoastră? am întrebat. E superbă. Priveliștea e minunată.

Cât de ușor am putut, am trasat cu brațul o linie peste orizont, îmbrățișând întreaga priveliște a vegetației în stare de putreziciune.

— Da, am locuit aici. Înainte…

Înainte de a începe să arunce cu grenade în turiști și să sacrifice femei, mi-am zis. Dar cel puțin știam cine este.

— Poate că preferați să plecăm? m-am oferit eu. Putem merg să căutăm un hotel.

— Vreau să ieșiți afară.

— Afară?

— Să stați lângă balustradă. Cu fața către lac.

O, rahat, oare acesta să fi fost sfârșitul? Părea că reușisem să scap și să nu fiu ucis de un hoț de mașini în Miami doar pentru a fi terminat de o formă de viață umană, locuitoare a mlaștinii.

Împreună cu Jake, am făcut așa cum ne-a spus. Sub picioarele mele goale, simțeam scândurile verandei ca pe niște fileuri de pește. Dacă n-aș fi fost în pericol de a fi împușcat, m-aș fi îngrijorat să nu fac pneumonie.

— Și fata. Trebuie să iasă și ea.

— Care fată? am spus.

— Negresa.

Dintr-odată, Juliana a apărut între noi, agățându-se de brațele noastre. Probabil că se strecurase în bucătărie în timp ce noi vorbeam. Era cu picioarele goale și avea o jachetă lungă pe post de halat.

— Cu fața către lac, a spus.

Ne-am întors și ne-am plecat capetele.

— Suntem prietenii fiului dumneavoastră, i-am spus. Woodrow ne-a invitat să stăm aici.

— Vă rugăm, nu ne omorâți, a implorat Juliana.

Am ascultat atent după sunetul acela pe care îl auzi în filme atunci când cineva se pregătește să tragă cu arma, dar nu auzeam decât cântecul broaștelor, tremurul Julianei și diverse sunete neidentificate pe lac. Am privit prin ceață, întrebându-mă dacă nimicul acela fără formă avea să fie ultima imagine gravată în memoria mea înainte de a fi străpunsă de un glonț.

— Ok, vă puteți întoarce acum.

Încet, Jake și cu mine ne-am întors. Juliana a rămas cu fața spre ceață.

— Ce pisici… am spus.

Juliana s-a întors ca să vadă ce este, apoi a țipat înăbușit.

Woodrow Woodrow al Treisprezecelea se îndepărta pe o potecă, îndreptându-se spre pădure. Sub fiecare braț avea o colecție de părți de aligator. Câteva maxilare rânjite păreau că i se bălăngăne de pantaloni în timp ce alerga.

În vreme ce priveam cea de-a treisprezecea generație de proprietari de plantație îndreptându-se către bârlogul ei, cea de-a paisprezecea și-a făcut apariția, aplecată aerodinamic peste volan, deși mașinuța nu prindea mai mult de cinci kilometri la oră.

— Era tata? a întrebat, ieșind din mașină, aparent fără să i se pară ciudat faptul că oaspeții lui făceau o plimbare desculți prin mlaștina înghețată. A dinamitat canalele de drenaj. Crede că ne va proteja împotriva inundațiilor.

— Ne-a amenințat cu arma pentru a putea să-și ia chestiile alea voodoo, a spus Juliana.

— Voodoo? a râs Woodrow. Nu, crește aligatori din care face suveniruri pentru magazin. Probabil că vrea să le termine ca să le putem vinde la spectacolul de mâine.

— Ei bine, ar fi putut pur și simplu să ni le ceară, am spus.

— Da. Se pricepe de minune la dinamită și aligatori, dar nu prea le are cu aptitudinile interpersonale. În afara membrilor familiei, nu prea vin mulți vizitatori aici.

Îmi dădeam seama de ce.

12A

— Arăt ca un angajat de la o benzinărie din Highland Games, am spus.

Sosise al doilea pachet FedEx, care conținea un hanorac de un galben fosforescent și o șapcă asortată, ambele cu sigla mare a *Resurselor pentru Turiști: Marea Britanie,* și cu sigla celor doi noi sponsori lipită în puncte strategice. Fruntea, umerii, pieptul și spatele deveniseră efectiv spațiu publicitar. Restul corpului încă rămânea deschis la oferte. Nu și picioarele, speram eu. Abțibildurile alea ar fi fost o adevărată agonie când aș fi încercat să le smulg.

Pentru toate întâlnirile ulterioare cu presa, eram obligat prin contract să apar îmbrăcat cu hanoracul și kiltul. Inclusiv pentru interviurile de la radio. Ordinul venea direct de la Tyler.

Mi-am întins brațele în poziția unui crucifix și i-am permis Julianei să îmi facă o poză cu telefonul, îl așteptam pe Woodrow al Paisprezecelea să ne ia de la cabană. Jake se afla deja pe marchiză. O trupă cajun încerca să se instaleze, așa că el o luase

înainte a încerca să îi convingă să îl adapteze pe Baudelaire pe muzică sau ceva de genul.

Deasupra vârfurilor copacilor plutea un nor roz, în formă de aligator. Soarele încercase cu succes să își facă apariția, dar renunțase în fața concurenței neloiale din partea hainelor mele fluorescente. Un sunet deja familiar răzbătea prin amurg, și am zărit doi pasageri în mașinuța de golf. Unul înalt și suplu, Woodrow, însoțit de o formă mai scundă, feminină. Ea ne făcea cu mână.

Când am recunoscut-o într-un final, nu prea mi-a venit să îi răspund. Creierul meu a început să bâzâie plin de îndoieli și suspiciuni. Prezența ei era o coincidență prea mare.

— Bună, a spus și m-a sărutat pe obraji.

— Bună, Elodie. Ce surpriză.

— Da, într-adevăr, a spus ea. Ești celebru, Paul. Sau, cel puțin, picioarele tale sunt celebre. E minunat!

— Mulțumesc pentru că ai călătorit o mie de kilometri pentru a le vedea.

— Nicio problemă. E plăcerea mea.

Părea a fi o scenă din filmele alea în care doi bărbați cu florete își dau târcoale, fluturându-și săbiile și fiind ultra politicoși înainte de a se sfâșia reciproc. „Deci, d'Artagnan, mă bucur enorm că te văd." „Da, Monseigneur, pe mine mă va bucura și mai mult să îți scot rinichii cu sabia mea ascuțită." Am ajuns rapid la concluzia că Elodie merita să i se scoată rinichii.

— Cum a mers evenimentul cu lenjeria? am întrebat. Primarul din Miami ți-a cumpărat chiloții?

Elodie a râs.

— Nu, de ce să facă asta? A fost doar o petrecere franțuzească.

— Da, și a mai fost la una, nu-i așa? Cu inginerii. Au venit și ei la New Orleans?

— De unde să știu eu? Crezi că sunt genul care să piardă timpul în compania unor *ingineri?*

— Păi, se pare că străbatem cu toții America, nu? Inginerii, eu și cu tine. Unde organizez și eu un eveniment, apăreți și voi.

— Paul, ai uitat? Eu fac un mașter în managementul situațiilor de urgență și al dezastrelor. Dacă e vreun loc pe lume care să aibă nevoie de ajutor, acela e New Orleans.

Răzbătea atâta sinceritate din vocea ei, încât ai fi putut-o folosi pentru a-ți îndulci cafeaua.

— Deci, ai venit pentru a da o mână de ajutor la reconstrucția digurilor? Ți-ai adus mănușile de cauciuc?

— Of, Paul, tu și umorul tău englezesc. La fel de anost ca de obicei. Mă ocup de o chestie aici pentru Alliance.

— Și nu are nimic de-a face cu Turismul Internațional?

— Ah, bine, trebuie să recunosc…

Și-a strâns mâinile ca într-un gest de rugăciune.

— De când mi-ai zis de concursul acesta și despre faptul că ai putea obține o slujbă la încheierea lui… în fine, mă tot întreb ce voi face la finalul studiilor, așa că mi-am oferit serviciile pentru campania franceză.

— Și organizezi evenimente la concurență cu mine?

— Nu chiar la concurență, a spus Woodrow, intervenind pentru a apăra onoarea domnișoarei, fără să știe, evident, că Elodie nu avea așa ceva. Elodie vrea ca Alliance să organizeze aici, pe plantație, un eveniment care să aibă legătură cu Mardi Gras. O reconstituire a luptelor din timpul Revoluției, care să arate cum Franța a ajutat Statele Unite să își câștige independența.

Oare de ce francezii și americanii nu se puteau întoarce la ura pe care o simțeau unii față de alții? Noi, britanicii, suntem aliații Americii, nu francezii.

— Și misiunea ta include și încercarea de a-mi distruge campania? am întrebat-o pe Elodie.

Începeam să bănuiesc că îi plăceau inginerii cu capul plat mai mult decât recunoștea.

— Vai, Paul, aș face eu așa ceva unui vechi prieten?

N-ar fi fost elegant să îi răspund.

14

În timp ce eu mă scufundam sub un val de surprize neplăcute, Jake era ca proverbialul porc în merde. Stătea la cafeneaua în aer liber a plantației, bând bere cu vreo doi muzicieni cajun îmbrăcați în cămăși în carouri și șepci de baseball. Când ne-am apropiat de mașinuța lui Woodrow, a ridicat sticla în semn de salut.

Parcarea se umplea rapid. Umbrele se lungeau în lumina farurilor, iar oamenii traversau peluza către dreptunghiul luminat unde spectacolul era pe cale să înceapă. Mi s-a părut că aud pe cineva care făcea un anunț în cort. Probabil că spuneau: „Am înălțat scena cu un metru ca să puteți să îi faceți poze sub kilt”.

În cazul acesta, aveau să vadă doar piele de găină. Aerul reumatic de seară mă lucea să mă întreb cum de reușiseră scoțienii să se înmulțească dincolo de Epoca de Piatră. Până și aici, în Louisiana, protejat de boxeri, simțeai cum echipamentul de nuntă se chircea în semn de auto-apărare, așa că Domnul știe cum putea fi pe piscurile vântoase ale Scoției.

Am decis să citesc ceva din *Macbeth,* așa că țineam hârtiile împăturite în buzunarul hanoracului. Evident că nu cumpărasem cartea. Intrasem pe Internet și printasem câteva dintre cele mai cunoscute scene. Totuși, mi-a fost greu să mă decid ce să citesc. Erau pasaje lungi pe care nu le înțelegeam. În partea cu „Să fie acesta un pumnal”, era o propoziție de genul „Vrăjitoria onorează suferința palidei Hecate”, care îmi era la fel de limpede ca și

fiertura vrăjitoarelor. Și nu era nicio notă de subsol care să explice cuvântul *mânie.*

Am cochetat puțin cu ideea de a citi partea cu „Afară, afară, gloată”, dar era pronunțată de Lady Macbeth, și m-am gândit că kiltul meu provocase deja suficientă confuzie legată de sexualitatea mea.

Într-un final m-am hotărât asupra scenei cu „toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare”, deși am descoperit că nu era deloc așa cum crezusem eu, dar nu sunt vreun bard, așa că am rămas la varianta originală.

Cu anumite limite, evident. În America zilelor noastre nu mai poți să îl joci pe Shakespeare în variantă neadaptată și necenzurată. Așa că am eliminat replica despre „evreii blasfematori”, și am mai scos și partea cu „nasul turcului”, pentru că în public s-ar fi putut afla vreun patron de restaurant. Mai erau multe părți din scena mea pe care nu le înțelegeam: ce era un „file de șarpe de baltă”? Și dacă cineva avea să întrebe, aveam să spun că era ingredientul din rețeta originală pentru tocană.

Woodrow a dus-o pe Elodie să se vadă cu acoliții ei franțuji, apoi a ieșit din parcare în viteză și a tras la celălalt capăt al marchizei. Era un cort sofisticat, care avea chiar și culise. Acolo eram așteptat de oficialii locali.

Imediat ce am intrat pe ușă, trei persoane s-au repezit la mine, oferindu-mi zâmbete, strângeri de mână și salutări. Toți erau afro-americani, o femeie și doi bărbați pe nume Renee, George și Roland, și erau îmbrăcați în costume, cu niște lanțuri din aur în jurai gâtului și al încheieturilor. Arătau ca mireasa, mirele și cavalerul de onoare care îl așteaptă pe preot să își facă apariția.

Au trecut repede peste faptul că mă văzuseră pe internet și au sărit pe mine și mi-au spus direct ce trebuia să fac pentru a le câștiga votul. Era mai bine să tratezi direct decât prin intermediul unor escroci precum Jesus, agentul imobiliar.

— Francezii vor o face treabă bună, a spus Renee.

Avea niște unghii cu manichiura excelentă, am observat, ca un șir de dinți falși perfecți.

— Dar chestia aia a lor cu reconstituirea nu va interesa toate palierele comunității noastre, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am încuviințat. Evident, independența Americii nu însemnase și eliberarea sclavilor.

— Tu, în schimb, vei ajunge la întreaga comunitate de pe internet și vei obține o expunere globală pentru cauza noastră.

— Super, am spus, deși nu știam cum ar fi putut face asta lectura unui pasaj din *Macbeth.*

— Un moment, m-a întrerupt cel mai înalt dintre cei doi tipi, Roland. *Macbeth?* Pot să văd și eu fragmentul pe care intenționezi să îl citești?

I l-am întins, în timp ce Renee continua să îmi explice cum urma să câștig New Orleans-ul. Voia să merg prin Cartierul

Francez cu mașina Mini, filmat de o echipă TV. Urma să parchez în fața unora dintre hotelurile mari, să spun cât de bine arăta orașul, chestii din astea. Apoi ea urma să folosească filmarea pentru pagina web a orașului, să o vândă lanțurilor hoteliere și, probabil, să difuzeze câteva secvențe și la unele emisiuni ale postului național. Mesajul avea să străbată toată țara și chiar lumea întreagă, anunțând pe toată lumea că orașul era din nou pe picioarele sale, pregătii să găzduiască toți turiștii dispuși să îl viziteze. Mardi Gras se apropia cu pași repezi și era vital ca hotelurile din zonă să fie pline.

— Bine, am spus. Când vreți să fac filmarea?

— Putem începe imediat după lectura ta de aici. O noapte pe Bourbon Street.

— Dar Bourbon Street nu este pasaj pietonal? am întrebat, dar am înțeles din expresia ei că, dacă ordona ea, strada s-ar fi putut transforma chiar și într-o pistă de decolare. Dar inginerii francezi au venit? am întrebat.

— Ingineri francezi?

Renee nu știa nimic despre asta.

Da, a spus George. Tipii ăia au vorbit despre protecția împotriva uraganelor.

— A, da.

Renee avea o expresie înfricoșătoare.

— Dar dacă ei cred că pot negocia ajutorul oferit pe timp de criză în schimbul voturilor pentru concursul acesta, sunt naivi rău. Oamenii trebuie să își ajute semenii de dragul de a face bine, nu?

— Corect, am încuviințat.

Nici eu nu făceam asta, dar ei nu părea să îi pese. L) într-o dată, viața părea mai frumoasă. Dacă pentru a câștiga în New Orleans nu trebuia decât să citesc ceva Shakespeare și apoi să pozez în fața unor hoteluri, aveam șanse reale de a-i bate pe francezi pe propriul lor teritoriu istoric.

— Stai puțin. Scena asta nu se poate citi.

Roland i-a întins manuscrisul lui Renee.

— Uite, apar *vrăjitoare,* a spus. Care fac o *poțiune.* Fac *vrăji.* Pronunță cuvântul *iad.* Știi câte probleme au fost din cauza cărților cu Harry Potter. Bibliotecile din oraș au primit mai multe reclamații legate de ele decât orice altă…

— Nu mai fi atât de scorțos, Roland, a spus Renee. N-ai auzit niciodată de voodoo? Locuitorii o să-l adore. Acum ne faci mie și dlui West o poză? Paul, vrei să îți ridici kiltul puțin? îți ascunde genunchii.

15

Accentul meu fals mi-ar fi adus moartea prin tăierea beregatei în Glasgow, dar gloata părea să îl adore. Blițurile aparatelor străluceau, telefoanele erau ținute sus, vreo două camere TV mă filmau în prim plan, și îmi auzeam vocea tunând deasupra smârcurilor ca exploziile Monstrului mlaștinii, acoperind broaștele și zgomotul bârfelor amuzate care au început imediat ce am urcat pe scenă.

Copiii își îndepliniseră misiunea de a-l face pe bietul Will să se răsucească în mormânt. Unul dintre ei transformase strigătul de ajutor al lui Richard al Treilea în lamentația unui pompier: *Regatul meu pentru un furtun.* Un băiat și o fată chicotiseră atât de tare în timpul unei scene din *Romeo și Julieta,* încât chiar păruseră a fi doi adolescenți îndrăgostiți. Iar eu am fost cireașa de pe tort. Tipul în kilt – acum kilt, hanorac, șapcă de baseball și sigle, care intona *Macbeth,* și care și-a dat seama pe la jumătatea scenei că, așa cum eram îmbrăcat cu hanoracul meu masiv, din care ieșeau două picioare ca niște bețe, arătam probabil foarte mult ca un alt fals celebru scoțian, Shrek.

Când mă apropiam de final, „Degetele când mă pișcă, vreun păgân încoa' se mișcă"[25], am văzut-o pe Elodie care se furișa în spatele cortului, luându-și aerul cuiva care se prefăcea că a urmărit întregul spectacol, îi șoptea ceva unui tip înalt, punând ceva la cale, ca de obicei.

Am coborât de pe scenă însoțit de cuvintele de adio ale unui erou și m-am prăbușit în brațele nerăbdătoare ale lui Renee.

— Îi așteptăm pe tipii de la TV să se pregătească, apoi vom merge în oraș, a spus. Vom merge pe Bourbon Street, pe malul fluviului noaptea și poate facem chiar un tur înfricoșător al cimitirului. Poate și câteva restaurante. Vom merge la hoteluri și vom filma partea cu fluviul mâine.

— Genunchii mei îți aparțin, i-am spus.

M-am dus și i-am cerut lui Woodrow să nu încuie porțile, mi-am luat rămas bun de la Juliana și Jake și adieu de la vrăjitoarea de Elodie, apoi Thelma, Mini-ul meu, a urmat mașina neagră și lungă a lui Renee pe autostradă.

Îmi doream ca Suraya, Jack Tyler și neîncrezătoarea Alexa să mă fi văzut acum. Puterea combinată a inginerilor Franței, Alliance Française și a armatei de revoluționari francezi nu puteau sta în calea kiltului și a mașinuței mele pe drumul către câștigarea bătăliei pentru Anglia.

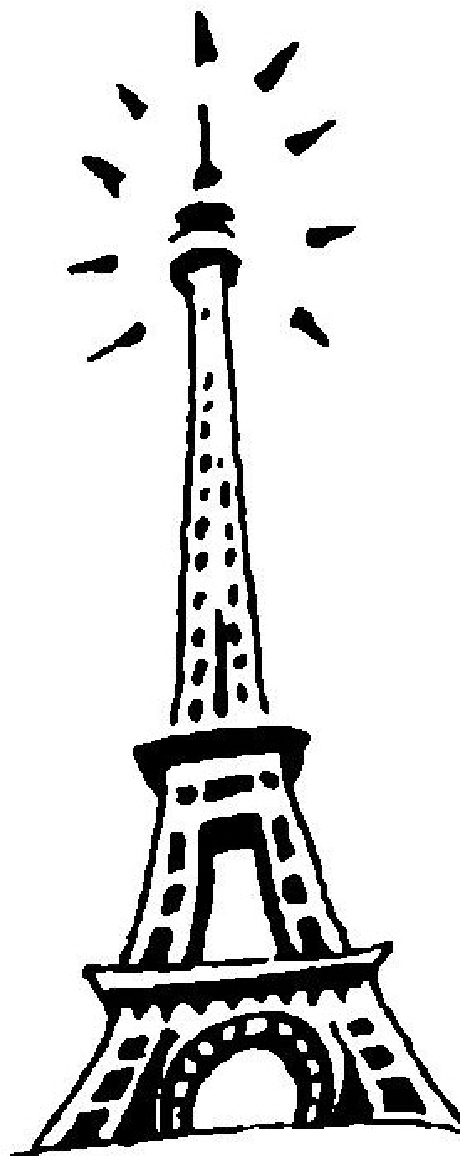
În timp ce Thelma gonea prin noapte spre oraș, mi-am imaginat votanții din Boston care le spuneau francezilor: *Ne pare rău, Messieurs, dar va trebui să urmăm exemplul celor de la Miami și New Orléans. Vom vota cu tipul în kilt. Ați văzut filmele pe care le-a făcut în Louisiana? Este super. Îl vom invita din nou la noi, evident, unde va sta într-un hotel de cinci stele, ca să facă același lucru și pentru noi. Fără supărare, Franța, dar vom vota*

pentru Anglia, îi vom aduce lui Paul bonusul acela gras și vive les Hommes în Fuste.

Următoarea mea oprire, Las Vegas, avea să fie încununată de același succes. Mă vedeam deja străbătând bulevardul principal printre șiruri de hostese de cazinou și fluturând un deget în direcția impotentului Turn Eiffel din stațiunea Paris Las Vegas.

Francezii aveau să fie la fel de filetați ca un șarpe de baltă.

Las Vegas

Banii fac roțile să se învârtă

1

— Țintește inima, mi-a spus fata.

S-a aplecat pentru a-mi ridica brațul și și-a apăsat pieptul de mine, parcă pentru a identifica partea corpului despre care vorbea. Pieptul ei era foarte vulnerabil la atacuri, singurele ei linii de apărare fiind un top cu roșu și auriu alarmant de decoltat,

și un strat strălucitor de cremă cu miros dulceag. Picioarele îi erau mult mai bine protejate, lăsând la vedere doar o fâșie îngustă de piele între o fustă mini roșie și niște cizme aurii lungi până la coapse. Arăta precum o stewardesă a unei companii aeriene porno.

— O armă Uzi e ușoară, a continuat ea, dar s-ar putea să aibă un recul. Dacă țintești pieptul adversarului, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să îl descăpățânezi.

— Să îl descăpățânez?

— Păi chestia asta trage atât de repede, încât va părea mai degrabă că l-ai tăiat cu fierăstrăul.

Tonul ei părea să își ceară scuze pentru dezastrul pe care eram pe cale să îl produc.

— Țintește spre piept, bine?

S-a apropiat din nou de mine și m-a apucat de mâna care îmi atârna pe lângă corp. Astfel, dacă încearcă să evite gloanțele, tot îl vei nimeri. Jucărioara asta nu îți dă timp să eziți.

Am aruncat o privire către jucărioară. Ar fi putut fi cu adevărat o jucărie dacă n-ar fi fost greutatea și modul în care toată lumea era nerăbdătoare să se ferească din linia ei de tragere.

— Ai de gând să-l împuști pe nenorocit, sau ce faci?

Umbra mare care stătea la câțiva metri distanță era mai degrabă batjocoritoare decât nerăbdătoare.

— Trage pur și simplu, spuse fata seducător, de parcă m-ar fi invitat să o ating pe sânul care-mi era cel mai aproape.

Mi-am privit victima în ochi și am început să apăs degetul pe trăgaciul dur și subțire. Nu era pentru prima dată în această excursie când mă întrebam: cum naiba reușisem să intru în acest merde?

2

Biata Thelma n-a reușit să ajungă până la New Orleans.

Conduceam și mă felicitam pentru modul în care aveam să le-o trag inginerilor francezi și Alianței Franceze, și, prin urmare, aveam să câștig suficient cât să spun guvernului francez să își bage undeva amenda aia, când Thelma a dat semne că adoarme. Acum sprinta prin zona mlăștinoasă, iar în secunda următoare devenise catatonică, și nicio rugăminte sau înjurătură nu părea să o poată readuce la viață.

Nu le-a luat mult lui Renee și prietenilor ei să își dea seama că nu îi mai urmam prin noaptea neagră tăciune, așa că s-au întors să vadă despre ce era vorba.

Evident, voiau cu toții să știe ce s-a întâmplat cu Mini, de parcă le-aș fi putut spune. Singura întreținere a mașinii de care mă ocupasem vreodată fusese să pun benzină și să mă duc la spălătoria auto. Ceea ce explica de ce, departe de a identifica

problema imediată, nu prea mi-am dat seama cum se deschide capota sau capacul, cum agitatul Roland insista să îi spună.

— Eu nu am mașină, le-am explicat, o confesiune care i-a încremenit pe toți.

Până și broaștele din pădure păreau să se fi oprit din orăcăit din cauza șocului.

— Nu ai mașină?

Roland părea că se îneacă din cauza cravatei.

— Am locuit întotdeauna fie în centrul Parisului, fie al Londrei. M-ar fi costat o avere să găsesc un loc de parcare și apoi mașina mi-ar fi putut fi furată. Așa că atunci când am nevoie de o mașină, închiriez sau împrumut una.

Pentru americanul obișnuit, era ca și cum le-aș fi spus că puteau trăi fără sex sau aer condiționat.

— Lasă-mă să arunc o privire.

Roland a găsit butonul capotei, în timp ce Renee suna să vină serviciul de tractări.

Stăteam la marginea drumului, scormonindu-mi creierii după sugestii utile. Mașina se oprise de parcă cineva îi deconectase sistemul care o ținea în viață, așa că poate era de la firele electrice. Dar, sincer să fiu, nu știam dacă mașinile mai sunt dotate cu așa ceva. Așa că mi-am ținut gura.

Zece sau cincisprezece minute mai târziu, un dinozaur al mlaștinilor și-a făcut apariția din întuneric, iar cei patru ochi ai săi ne-au orbit în timp ce luminau pădurea pe o rază de jumătate de kilometru. Mașina de reparații care a oprit lângă noi era una dintre acele camionete cu roțile de două ori mai înalte decât Mini-ul și aproape la fel de late, iar urmele pe care le lăsau arătau ca niște poteci negre de munte. În spate se afla o macara hidraulică extensibilă, cu un cablu la fel de gros ca lanțul ancorei vreunui vas. Părea că vehiculul fusese construit să intre în mlaștină și să tragă rezervoarele de benzină scufundate înapoi pe pământ ferm.

Mecanicul a ieșit din mașină. Era un tip subțire și dur, îmbrăcat cu o salopetă galbenă și lălâie. Își ținea șapca de baseball pe frunte, și avea o barbă tare ciudată: câteva tuleie rătăcite, ca niște ace galbene înfipte într-o perniță.

A scos din gură un chiștoc de țigară și a râs.

— De obicei nu repar Rollerblades[26], a zis.

— Nu e un Rollerblade, am spus. Roțile nu sunt aliniate.

M-a privit de sus până jos.

— Îi mașina ta?

Micul vehicul părea că nu dă prea bine alături de străinul înalt îmbrăcat cu un hanorac oribil și o fustă.

Am răspuns afirmativ, apoi m-a pus să îi descriu exact ce se întâmplase.

— Nu pare să fie ceva în neregulă cu motorul, a spus Roland, dar mecanicul nu l-a băgat în seamă.

S-a apropiat de mașină, și-a aruncat țigara și s-a uitat sub capotă.

— Trebuie să ajungem la New Orleans cât mai repede, spuse Renee.

Tipul cu reparația a dat tăcut din cap și s-a așezat în mâini. A dat o cheie pentru a verifica bordul și a rămas nemișcat preț de câteva secunde. Toată lumea, cu excepția lui Roland, îl privea de parcă s-ar fi așteptat ca din șapca lui să iasă un porumbel. Roland își făcea de lucru cu ceasul, iritat de tot dramatismul acesta amatoricesc.

Într-un final, tipul s-a mișcat și m-a chemat.

— Vino să arunci o privire, Piciorușe.

— Ia să văd.

Roland s-a băgat în fața mea, s-a aplecat și imediat a gemut de parcă echipa lui preferată tocmai fusese penalizată pentru un fault.

— La naiba, ai rămas fără benzină, a spus.

Părerea lui despre mine scăzuse în mod evident mai jos decât nivelul unei sonde de petrol din Golful Mexic.

— Fără combustibil? a repetat Renee.

Tipul de la tractări a ieșit triumfător din Mini.

— Ne aflăm în mijlocul celui mai mare câmp petrolier din America, iar el rămâne fără benzină, a spus.

— Nu se poate, m-am apărat. Am alimentat ieri. Am pus de treizeci de dolari chiar când am intrat în Louisiana.

Câteva fețe pline de îndoială priveau înspre mine în lumina fantomatică produsă de farurile camionului.

— Dacă vreți, vă pot arăta chitanța, am spus.

Mecanicul a îngenuncheat și s-a uitat sub mașină.

— Nu sunt scurgeri, a zis.

Fețele pline de îndoială s-au întors din nou către mine. Nu avea sens să scotocesc prin portofel după chitanță. M-ar fi acuzat că am falsificat-o.

— Ai ceva combustibil, adică benzină cu tine? am întrebat.

— Da, dar dacă o lași să meargă fără combustibil, îi strici pompa. Mai bine o tractez și verific. Poate e vreo scurgere pe undeva.

Ne-a aruncat privirea aceea a meșterului care este nevoit să te informeze că o să-i plătești o groază de bani în viitorul foarte apropiat.

Thelma a fost ridicată în întuneric, iar steagul cu Union Jack de pe acoperiș flutura arogant, dar neputincios, în direcția camionetei masive de tractări, în timp ce eu am urcat în mașina de oraș și am fost transportat la New Orleans.

Acolo, la ordinele lui Renee și ale unui producător TV stresat, am zâmbit în fața siglei luminate de neon a unui lanț hotelier, am semnat pentru a obține o cameră în timp ce mințeam o recepționeră cu un rânjet maniac despre faptul că avusesem o

călătorie minunată și am admirat mobilierul dintr-un apartament îmbrăcat în pluș, cu un pat de patru persoane și o baie la fel de mare ca un garaj pentru două mașini. După o mică discuție în contradictoriu, am fost de acord să mă scufund într-unul dintre fotoliile îmbrăcate în catifea și m-am prefăcut îngrijorat că aparatul de filmat ar putea surprinde ceva sub kilt.

Apoi am ieșit din hotel în noaptea zgomotoasă pentru a face o plimbare pe Bourbon Street. Trebuia să pălăvrăgesc cu cheflii și să mă opresc la ușa pub-urilor pentru a asculta muzica, dar am renunțat când a devenit evident că tot ce făceam era să spun „Să te ia naiba pe tine” la adresa băieților care îmi aruncau bere pe hanorac și își exprimau foarte vehement îndoielile cu privire la heterosexualitatea picioarelor mele.

*

În dimineața următoare, Woodrow m-a dus la garaj, unde mecanicul mi-a dat vestea cea proastă: pompa era, într-adevăr, complet distrusă, și avea nevoie de două sau trei zile ca s-o repare.

Am sunat-o pe Suraya ca să-mi spună ce să fac.

— Am nevoie de sfatul tău, mi-a spus imediat ce am dat de ea. Să-i spun tatei că am împrumutat scuterul vecinului meu?

— Ce?

M-a pus la curent cu problemele ei. Nu luase aminte la dorințele tatălui ei și în loc să meargă pe jos la muncă sau să își dea demisia, acceptase oferta vecinului ei de a-i împrumuta scuterul.

— Nu știu, Suraya. Cum reacționează tatăl tău de obicei când îi spui că ai tăcut ceva împotriva voinței lui?

— Amenință că mă dă afară din casă și că mă dezmoștenește.

— Păi, în cazul acesta, fie nu i-aș spune nimic, fie aș lua autobuzul.

— Dar vecinul meu e foarte arătos.

— Arătos?

Nu mai auzisem cuvântul sta de vreo zece-douăzeci de ani.

— Da, are un scuter nou-nouț și un MSc…

După cum l-a pronunțat ea, un MSc n-avea cum să fie un mașter în științe, probabil că însemna ceva de genul Magic Scrot.

— Chiar pare că ar fi foarte arătos. Mă mir că nu are deja o iubită.

— O iubită?

A repetat cuvântul de parcă tocmai menționasem vreo specie obscură de crevete creol.

— Da. Asigură-te că e singur înainte ca tatăl tău să te dea afară din casă. Acum chiar am nevoie de tine, Suraya.

— Bine, scuză-mă.

Mi-a permis să o informez despre problema cu mașina.

— Păi, dacă aștepți să îți repare mașina, a spus, nu vei avea timp suficient în Las Vegas înainte de a te duce la Los Angeles pentru ceremonia de votare. Și se vor petrece niște lucruri interesante.

— Da? Cum ar fi?

Mi-era aproape frică să întreb.

— Vai, în Las Vegas te vor trata ca pe o vedetă. Ar fi păcat să ratezi.

— Voi ajunge acolo la timp, i-am spus. Asigură-te că am cardul de credit plin, ca să am suficienți bani pentru biletul de avion și reparațiile la mașină.

— Ah, mi-am amintit numele lui.

— Ce anume?

— Numele vecinului meu este Kashta. E nume de faraon. Atunci când își pune casca aurie, arată ca un zeu egiptean…

3

În aceeași după-amiază, mi-am târât bagajele prin ceea ce am crezut inițial că era aeroportul Lance Armstrong din New Orleans, dar care era denumit, evident, după Louis. Scuze, Satchmo[27].

Eram entuziasmat și doar ușor iritat de modul deloc princiar în care fusesem tratat înainte de a mi se permite să urc în avion. Îmi confiscaseră lichidele, inclusiv o sticluță simpatică de sos Tabasco. Am înțeles de ce. O sticlă de tabasco în mâinile unor teroriști ar fi produs un dezastru dacă ar fi fost aruncată în ochii pilotului. Deși ar fi durat ceva să îl orbească având în vedere că lichidul curgea picătură cu picătură.

Evident că au trecut prin aparatul cu raze X gențile, pantofii, cureaua și haina, după care m-au dus, pe jumătate dezbrăcat, într-un fel de cabină de duș care îmi scuipa în față aer cu presiune ridicată. O femeie de la pază mi-a spus că avea rolul de a îndepărta orice particulă de praf de pe părul, corpul și hainele mele.

— Pentru a ușura încărcătura avionului? am întrebat, dar a refuzat să reacționeze la gluma mea. În curând mi-am zis, vom avea voie să urcăm în avion doar dezbrăcați, sedați, cu mâinile încătușate și goliți de toate fluidele corporale. Este singura metodă de a fi în deplină siguranță.

Mi-am adus aminte de prima dată când intrasem cu Alexa pe teritoriul Statelor Unite. Ne amuzaseră formularele acelea verzi pe care fusesem nevoiți să le completăm, și care cuprindeau întrebări grele precum „Ați fost sau sunteți implicat actualmente în acte de terorism sau crime de război?” „Doriți să intrați în țară cu intenția de a comite o ilegalitate?” sau „Sunteți dependent de droguri?”

E cineva oare suficient de tâmpit încât să răspundă afirmativ la chestiile astea? Mi-l și imaginam pe dictatorul fugar, cu un pașaport fals și jumătate din produsul intern brut al țării în bagaje, mușcând iritat din capătul creionului și bifând căsuța cu *Da. La naiba,* s-ar gândi el în timp de paznicii l-ar căra către avionul cu destinația Haga, *Știam eu că ar fi trebuit să spun nu genocidului.*

Stăteam și beam o Cola la terminalul Plecări în timp ce bifam propria listă cu sarcini organizatorice.

Permisul pentru cardul de credit era completat pentru a acoperi costurile finale ale reparațiilor la mașină? Deloc înțelept, dar da.

Le lăsasem suficienți bani lui Jake și Julianei ca să vină cu Mini în Las Vegas? Mult prea generos, dar meritau, așa că da.

Promisiunea obținută de la Renee că New Orleans va vota pentru Marea Britanie la ceremonia privind Turismul Internațional în ciuda tuturor bâlbelor? După ce fluturasem din mână o dimineață întreagă de pe un vapor cu aburi care mergea pe Mississippi, mă prefăcusem înspăimântat de mormintele voodoo ale orașului și după ce ajutasem la încărcatul unui camion roșu aprins cu cutii de Tabasco, da. Mă rugase chiar să semnez niște autografe pe câteva dintre instantaneele luate la evenimentul din seara precedentă. Se pare că în Louisiana eram în continuare vedetă.

Au anunțat zborul meu și am urcat, după care mi-am prins cureaua cu o plăcere nedisimulată. Urma să zburăm peste zona mlăștinoasă, peste imensitatea Texasului și apoi pe deasupra peisajului clasic de filme western din Arizona înainte de a ateriza în Vegas noaptea, ceea ce, după cum îmi spusese toată lumea, era cel mai interesant lucru de văzut dintr-un avion.

Zborul era complet ocupat și abia am reușit să găsesc și eu un loc la culoar, dar priveliștea era destul de bună dacă mă aplecam în față. Am verificat bateria telefonului pentru a mă asigura că era suficient de încărcată pentru a înregistra priveliștea și pentru a le face ulterior în ciudă prietenilor și familiei trimițându-le mesaje cu poze, ca să mă dau mare.

Dar anticiparea mea a fost ușor diminuată după decolare, când vecinul meu de la geam a tras jaluzeaua și mi-a ucis panorama asupra vastei imensități mlăștinoase. Am privit în jur și toată lumea părea să facă același lucru, adică să oprească accesul luminii în cabină.

Mă întrebam ce nu era în regulă cu oamenii ăia. Se asigurau mai întâi că primesc un loc la geam, dar preferau să nu existe ferestre? Sau erau cu toții jucători de poker și aveau nevoie de întuneric pentru a medita asupra unor strategii de joc pe care urmau să le implementeze seara?

Eu aveam răbdare. Am renunțat la așa-zisa masă (o băutură răcoritoare și un pachet de covrigei super-mici, pentru a

împiedica sufocarea) și mi-am ațintit privirea asupra ecranului televizorului care ne anunța pe unde zburam. Am bifat Dallas, Fort Worth și niște locuri de care nu auzisem niciodată, precum Lubbock și Childress.

Am avut timp să îmi analizez vecinul și să încerc să îmi dau seama dacă era genul „Sigur, voi ridica jaluzeaua.” Nu mă puteam hotărî. Avea un iPod, blugi și o cămașă în carouri descheiată la gât, și și-a mai scos și tenișii pe durata zborului, așa că părea destul de relaxat. Dar abia dacă m-a băgat în seamă când l-am salutat atunci când s-a așezat și nu a profitat de ocazia de a pălăvrăgi atunci când am văzut dimensiunea covrigei lor și m-am amuzat. Părea să fie genul acela de călător blazat, de patruzeci și ceva de ani, care a văzut de toate (de unde și jaluzeaua trasă) și care își împachetează totul în aceeași ordine în valiză. Avea o pereche de rezervă de ochelari cu rame metalice subțiri și nu uita niciodată de ața dentară. Nu-i plăceau intruziunile celorlalți pe durata călătoriei. Și totuși, mi-am spus, nu trebuie să îl privesc plin de prejudecăți, să așteptăm și să vedem dacă devine mai sociabil.

Abia când am văzut Roswell pe hartă am început să mă îngrijorez cu adevărat. Oare nu era acesta locul unde aterizau toți extratereștrii? Nu era oare posibil ca tocmai în minutul acela să fim depășiți de o farfurie zburătoare și eu să pierd tot spectacolul pentru că cel de lângă mine nu voia să fie deranjat de lumea înconjurătoare?

Pe puținele ferestre care nu erau blocate puteam vedea că lumina soarelui începuse să pălească. Apus deasupra deșertului New Mexico, chiar era păcat să pierd așa ceva.

— Scuzați-mă, am spus cu cel mai politicos accent britanic și cel mai larg zâmbet posibil.

Și-a scos o cască din urechi și am auzit un zăngănit slab de chitară rock.

— Da?

Nu părea nepoliticos.

— Vă deranjează dacă ridicați jaluzelele ca să văd și eu priveliștea? Vin aici pentru prima dată.

Din nou, i-am oferit un zâmbet care spunea cât de mult îi iubesc țara și ce privilegiu ar fi să văd America în timp ce zburam deasupra ei.

— Prefer să rămână închise, a spus și și-a pus din nou căștile.

Și se mai spune că francezii sunt cei mai nepoliticoși oameni din lume.

— Scuzați-mă, am spus din nou, iar el și-a scos căștile din urechi cu un oftat de exasperare.

— Da?

— Urmează să zburăm peste câteva dintre cele mai spectaculoase peisaje din lume și apoi să aterizăm în Las Vegas noaptea și nu cred că voi mai zbura vreodată pe ruta aceasta, așa

că aş vrea neapărat să văd priveliştea. Ce-aţi spune dacă am schimba locurile?

— M-am instalat deja aici.

A arătat către tenişi, revista de pe măsuță, iPodul din poală.

— Dacă voiai să vezi priveliștea, ar fi trebuit să îți iei un loc la geam.

— N-am putut. Fuseseră deja luate.

— Atunci ar fi trebuit să verifici din timp sau să îți cumperi biletul online.

Și-a încheiat comentariul cu o ridicare din umeri și un discret „Ești tâmpit?" și și-a îndesat din nou căștile în urechi.

Dacă e un lucru pe lume care mă calcă rău pe nervi este să fiu tratat cu „Ești tâmpit?" și tot ceea ce implică asta. Persoana care emite propoziția este un geniu, iar victima, un idiot. Nici vorbă de subtilitate, nu există cale de mijloc, ești totalmente cretin, lucru care tocmai a fost dovedit dincolo de orice îndoială.

— Scuzați-mă.

De data asta fost politicos, dar mai înfipt decât înainte.

— Ce e?

Și-a scos căștile mai puțin de jumătate de centimetru, ținându-le lângă lobul urechii, de parcă asta urma să fie o întrerupere foarte scurtă.

— Dacă nu vreți să vă uitați pe fereastră, de ce ați luat un loc la geam?

— Asta-i treaba mea. America e o țară liberă și nu un stat polițienesc, slavă Cerului. Pe aici, nu trebuie să dăm explicații.

De parcă dacă ar fi trebuit să dai explicații cuiva ar fi fost o încălcare a drepturilor omului.

— Dar e ca și cum ai cere un loc în zona de fumători și apoi te-ai plânge că lumea fumează.

— Nu mai există secțiuni pentru fumători. Nu știi despre ce vorbești.

Și a repetat „Ești tâmpit?" dându-și și ochii peste cap de data asta.

— Bine atunci, ca și când ai cere o masă la un restaurant lângă o fereastră deschisă și apoi te-ai plânge că e curent.

— Ascultă, frate, a spus el. Tu stai pe locul tău, eu pe al meu. Dacă nu încetezi, o să chem stewardesa.

— Și o să mă arunci din avion? Măcar așa voi apuca să văd și eu ceva.

— Nu mai vorbi cu mine sau voi chema stewardesa.

Stătea cu degetul deasupra butonului de lângă cel pentru lumină. Știam că am pierdut. Nu urma să văd munții, apusul sau luminile din Vegas.

— Da, și cheam-o și pe mami, dacă tot faci asta, am spus.

A apăsat butonul și am auzit sunetul trădător. Rânjea triumfător la mine de parcă ar ff spus: Ți-am spus eu, fraiere. I-

am rânjit și eu în semn de: *Cretinule.* Cred că de fapt i-am și spus asta.

O stewardesă blondă în vârstă, dar hotărâtă a apărut tropăind mărunțel pe culoar. S-a întins și a stins butonul de apel.

— Aveți o problemă, domnule? i s-a adresat vecinului meu.

— Nu, eu am o problemă, am spus, dar înainte de a putea să-i explic despre jaluzele, paznicul ferestrei a intervenit și mi-a reamintit că el era cel care a chemat-o și că el avea o problemă, și anume că nu îl lăsam în pace.

— Mi-e teamă că nu e obligat să ridice jaluzelele dacă nu vrea, mi-a spus stewardesa, cu un zâmbet amabil dar trist pe chipul păstos din cauza fondului de ten.

I-am prezentat și ei discursul cu faptul că mă aflam în America pentru prima dată și că voiam să mă bucur de priveliștea spectaculoasă. I-am spus că m-aș fi dus să stau lângă ușă, dar geamul era mic acolo și distorsiona imaginea. Și, oricum, n-aș fi putut rămâne acolo pe durata aterizării, nu?

— Domnule, mi-e teamă că avionul este plin, altfel v-aș fi mutat pe un loc la geam, a spus ea.

— Ascultă, nu te certa cu el, a spus vecinul meu. Spune-i doar să-și țină gura.

A schimbat câteva priviri cu mine. *Da,* ne-am transmis unul altuia, *un cretin.* Dar nu avea voie să insulte un pasager.

— Sunt sigură că nu vă va mai deranja pe durata zborului, a spus ea. Scuze, mi-a adresat ea mie.

— Totul e în regulă?

Venise un steward, un tip tânăr cu părul dat cu gel și o gropiță în barbă.

— Da, da, a răspuns stewardesa. Domnul acesta ar dori să privească apusul, dar nu are loc la geam.

I-am fost recunoscător pentru descrierea poetică a problemei mele.

— Avionul e plin, a spus stewardul empatie. Hei.

Părea că dintr-odată l-a lovit o revelație.

— Nu ești tipul în kilt?

Am râs.

— Îmi țin picioarele acoperite din cauza aerului condiționat, dar da.

— Te-am văzut la televizor. A apărut la televizor. I-a dat colegei sale firave un ghiont care aproape că a trimis-o de-a berbeleacul pe culoar.

— Ai apărut la știri azi dimineață.

— La știri?

Asta da știre pentru mine.

— Da. Tipii ăia care te-au necăjit pe Bourbon Street. A fost tare haios.

— Scuzați-mă.

Acum era rândul vecinului meu să intervină.

— Am chemat să vină cineva pentru că eram deranjat, iar acum țineți ditamai conferința aici.

Trei perechi de priviri s-au întâlnit și au împărtășit același gând: *Cretin total.*

— Ne cerem scuze că vă deranjăm, domnule, a spus stewardul cu atât de puțină ironie, încât a dublat senzația de sarcasm.

— Urmați-mă, domnule…?

— West, i-am spus. Paul West.

— Veniți cu mine, dle West. Vom fi onorați să vă conducem la clasa business pentru a nu rata priveliștea.

— Hei, eu ar trebui să fiu condus la clasa business. El a provocat toate problemele.

Bărbatul de la fereastră era intrigat de acest favoritism nejustificat.

— Acum veți putea să vă bucurați de zbor în liniște, domnule, i-a spus stewardesa.

Mi-am luat lucrurile și n-am rezistat să îi arunc vecinului meu un rânjet satisfăcut.

— Du-te-n mă-ta, mi-a șoptit printre dinți.

— Bucură-te de priveliște, i-am spus cu voce tare, și din buze i-am aruncat insulta americană supremă, de zece ori mai rea decât acel „Ești tâmpit", și anume „Ratatule".

4

Clasa business nu era cu mult diferită de restul avionului, dar aveam fereastră, o bere și un sendviș, și stăteam relaxat în noul meu mediu lipsit de cretini, bucurându-mă de soarele care își prezenta spectacolul de seară.

Cerul părea să facă tot posibilul să fie spectaculos, devenind din ce în ce mai albastru pe măsură ce norii ascuțiți se întunecau până când au ajuns de un negru tăciune. Soarele s-a topit deasupra orizontului stâncos și am avut impresia că avionul zbura printr-un deșert imens de căpșune cu mango.

Când a apărut Las Vegas-ul, spectacolul s-a ridicat la nivelul așteptărilor. Din lumina zilei nu mai rămăsese decât o felie portocalie deasupra vârfurilor negre ale munților. Dedesubt, în căușul văii, părea că un miliard de persoane au aprins lumânări care să ne ghideze în noapte. Luminițe albe și pâlpâitoare pe un cer cald și dens. În centrul țintei noastre se afla o pată pulsatilă colorată. Picături aurii, albastre, roșii și albe ca de cristal, stațiunile imense de pe bulevardul principal care cerșeau atenție emițând suficientă lumină cât să orbească astronauții de pe o stație spațială. Și, de parcă acesta era scopul orașului, un fulger alb de laser se înălța vertical pe cerul nopții. Probabil un apel lansat către extratereștri să vină să joace câțiva dolari venusieni la mesele de blackjack.

Acum vedeam destul de bine Turnul Eiffel, ciudat de aproape de clădirea Empire State. Ne pregăteam să aterizăm chiar între complexele hoteliere. M-am gândit că existența aeroportului în centrul orașului economisea o mulțime de timp. Practic, avioanele te lăsau la intrarea în cazinou. Unul dintre hotelurile din stațiune se lăuda că în atriumul său încăpea un avion cu reacție. Probabil că asta fusese și ideea inițială. Pasagerii ar fi putut ieși din avion direct pe scaunele de la masa de poker. Dar le fusese refuzată cererea când își dăduseră seama că vârtejul provocat de avion ar fi topit hotelul de peste drum.

Evident, întrucât avioanele nu puteau intra în cazinou, proprietarii aduceau cazinourile la avioane. Primul sunet pe care l-am auzit după ce mi-am luat rămas bun plin de recunoștință de la prietenul meu steward a fost zgomotul electronic al păcănelelor. Un mini orășel de astfel de mașini în zona de sosiri, atrăgându-mă în timp ce mă duceam să îmi iau bagajele. Le-am ignorat, dar câțiva dintre ceilalți pasageri nu au putut rezista unei avanpremiere a senzațiilor care aveau să urmeze.

În zona de bagaje erau mulțimi de oameni, dar un lucru mi-a atras atenția imediat. Era o tablă mare și albă, ținută sus de o fată dintre acelea care te fac să îți spui: *Super, sper că mă așteaptă pe mine.* Înaltă, suplă, cu o coadă de cal neagră, lungă, și un costum negru, decoltat în spate, pentru a dezvălui cât mai mult posibil din corpul ei fără a transforma fusta și sacoul într-un bikini. Pe tabla ei scria Paul West. Primul meu jackpot în Las Vegas.

Când m-am prezentat, mi-a prins palma pe care i-am întins-o și a scos un țipăt de fericire. Cred că nu mai fusesem primit cu atâta entuziasm din noaptea în care m-am născut.

— Bine ați venit în Las Vegas, domnule West. Sunt Candy.

Am rezistat tentației de a face o glumă proastă despre faptul că îmi plăceau dulciurile, și i-am spus că sunt încântat să o cunosc.

— Cum arată bagajele dumneavoastră? Voi trimite pe cineva să le aducă la limuzină.

— Limuzină?

— Evident.

A format un număr și a spus simplu:

— A sosit.

Super, mi-am zis, *deci așa te simți când ești vedetă.* Deși, când am văzut un grup mic de tipi nerași și puși pe treabă năvălind pe ușă în direcția mea, am schimbat termenul din vedetă în victima unei răpiri. Unul dintre ei îndrepta către mine un lansator de grenade.

Totuși, pe măsură ce se apropiau, am observat că armele pe care le duceau erau de fapt o cameră de filmat, un reflector mobil și un microfon. Am zâmbit și i-am salutat.

— Opriți-vă, a spus Candy. Nu poartă nici kiltul și nici hanoracul. Va trebui să filmăm după ce se schimbă.

Limuzina de afară arăta mai degrabă a tren decât a mașină. Am pierdut șirul numărului de ferestre pe care le avea. Era varianta galbenă a unui Hummer, și era la fel de lungă ca unele străzi din Paris. Am trecut pe lângă un lung șir de persoane care așteptau taxiurile și am intrat în limuzină, simțind asupra mea toate acele priviri invidioase. Nu neapărat pentru că aveam mașina asta incredibil de mare, ci pentru că aveam transportul asigurat.

Înăuntru, limuzina era atât de întunecoasă, încât era greu să vezi ceva până în față, dar am reușit să zăresc barul luminat cu neon, echipat cu suficientă băutură cât să țină o întreagă echipă de rugby fericită pe toată durata traversării deșertului Nevada. O sticlă de șampanie se ițea dintr-o găleată cu gheață. M-am gândit să merg și să mă prezint.

Mai întâi, totuși, a trebuit să salut un tip care și-a făcut apariția din umbră.

La început am crezut că e o vedetă TV care a închiriat limuzina în 1975 și s-a pierdut în vastul ei interior. Avea un costum negru, cu manșete albe, late, care ieșeau de sub mâneci, iar coafura era inspirată direct din catalogul cu coafuri din *Dallas.* Cărare pe mijloc, lung deasupra urechilor și mai lung încă peste guler, încrețindu-se înspre interior la ceafa. Totul încadra un bronz nenatural de uniform și niște trăsături așa-zise cizelate, ceea ce înseamnă că sprâncenele, nasul, gura și bărbia fuseseră toate create cu tăieturi foarte curajoase ale penelului genetic.

Mi-a întins o palmă mare.

— Larry Corelli, s-a prezentat el. Sunt directorul relațiilor cu presa din cadrul Biroului de Dezvoltare Las Vegas.

— Încântat de cunoștință, Larry, i-am răspuns.

Larry Corelli. Suna ca numele acelea compuse pe care le folosesc cei care trimit spam-uri. Arthur McArthur, Gordon Warden și altele asemenea. Apoi numele Corelli s-a detașat de celelalte care îmi veneau în minte și mi-am dat seama unde îl mai văzusem. Nu, nu în *Dallas,* ci *în Nașul.* Iar acest „birou de dezvoltare” probabil că era un eufemism pentru o organizație mai puțin publică.

— Ce primire extraordinară, am spus, dornic dintr-odată să îl pup în fund cât de mult posibil.

— Da, dar va trebui să îți pui kiltul și hanoracul. Nu putem face nimic fără siglele astea. Obligație contractuală.

Un hamal mi-a aruncat geanta pe una dintre portiere și m-am schimbat în costumul de scenă. Imediat ce mi-am pus hanoracul, Larry m-a apucat de braț nu pentru a mă vaccina împotriva vreunei dependențe de jocuri de noroc, ci pentru a mai adăuga câteva abțibilduri la colecția mea. Unul era o literă care reprezenta un celebru restaurant cu hamburgeri, celălalt prezenta chipul unei dive care se instalase într-unul dintre hoteluri și care cerea o avere pentru bisurile cântecelor ei mai vechi.

— De fiecare dată când mergi în vreo stațiune, vei purta șapca adecvată, a spus Larry.

— Bine.

În curând aveau să îmi tatueze sigle pe față.

Am repetat sosirea pentru camerele de luat vederi, ghidat de o Candy extrem de binevoitoare, iar când am ajuns din nou în zona de parcare urmat de anturajul meu alcătuit din tehnicieni, m-a luat de braț și m-a tras către limuzină. Întregul șir de taxiuri stătea și privea. Probabil dădeam impresia că urma să beneficiez de genul acela de serviciu de tranzit pe care nici măcar cea mai sexy companie aeriană din lume nu-l poate oferi.

5

La început am avut un deja vu cu experiența mea din Manhattan. Mă aflam din nou în taxi, lăsând în spate celebra panoramă urbană și îndreptându-mă către Bronx.

Luminile înalte și pulsatile ale bulevardului principal rămâneau în urmă, iar eu am întrebat de ce nu oprim.

— Stai liniștit, mi-a spus Larry. Te-am cazat în cel mai tare loc din oraș.

Am mers către nord preț de treizeci de minute stropite cu șampanie. Mi-am lăsat pe spate scaunul din piele și am ascultat doar pe jumătate cum Larry și Candy treceau în revistă chestiile pe care aveam să le fac în următoarele două zile. Cele mai multe păreau varianta mai lejeră a aparițiilor mele din New Orleans. Nu trebuia decât să îmi pun uniforma și să zâmbesc la camerele de luat vederi. Mult mai puțin stresant decât organizarea unei petreceri cu ceai sau executarea unui dans scoțian.

Deja eram obosit, așa că totul trecea pe lângă mine. Vocile, zumzetul motorului, luminile de dincolo de ferestre și bulele din gât. Mă gândeam ce neinspirată fusese Alexa să renunțe la toate astea. Dacă ar fi rămas alături de mine, ar fi mers cu cea mai lungă limuzină din lume prin orașul care era un fel de esență a Americii. Tot neonul, toate fițele și toți banii, concentrate într-un singur loc. Voia să facă un film despre America și iată-mă aici, filmat, acoperit tot de sigle. Nu puteai deveni mai american de atât.

Și totuși hotărâse să renunțe și să rămână alături de un cuplu de artiste din Florida și un bostonian confuz din punct de vedere etnic. Am decis că era o chestie tipic franțuzească. Să te dai la fund când lucrurile se agravează, să rămâi la adăpost într-un mediu sigur și să ratezi toate chestiile interesante.

Deși o voce logică îmi șoptea că poate fusese mai bine așa. Cât de ușor ar fi fost să câștigi concursul cu o iubită franțuzoaică? Chiar în acest moment probabil că m-ar fi pisat în legătură cu fotografiile ei de pe pagina Resurselor pentru Turiști, obligându-

mă să aleg între ceea ce voia ea și eforturile mele de a-mi câștiga prima și de a-mi păstra partea din ceainărie.

Capul începea să îmi spună niște lucruri pe care inima nu voia să le audă.

Limuzina a virat pe o alee în curbă și s-a oprit în fața intrării unui hotel maiestuos, ocupând întreaga zonă de parcare. Un tânăr îmbrăcat ca un hamal și-a făcut apariția, întrebându-se ce portieră să deschidă. Și-a scos ochelarii de soare și a încercat să privească înăuntru prin geamurile negre. Într-un final, Candy a rezolvat problema când a ieșit din mașină.

Am urmat-o și am privit ceea ce părea a fi un fel de hacienda[28] cu cinci etaje, o clădire aparent proiectată de un imigrant mexican sărac care avusese noroc la păcănele și se hotărâse să reconstruiască întregul sat natal într-o singură fermă imensă.

Portarul mi-a deschis ușa, dar a trebuit să aștept ca echipa de televiziune să îmi filmeze încântarea la vederea hotelului. Din poziția de vedetă, sau cel puțin, de călător epuizat și pe jumătate beat ce mă aflam, am lăsat anturajul și personalul hotelului să se agite în jurul meu, iar eu nu am făcut altceva decât să zâmbesc și să salut până când m-am trezit într-o cameră care era mai mare decât majoritatea apartamentelor în care locuisem vreodată.

Erau uși care duceau în toate direcțiile, un ocean de mochetă groasă aurie și, ca piesă centrală, o masă acoperită cu un mic banchet. Sticle de vin și de bere, un pui întreg, un bol cu fructe, salate, șervețele, argintărie, și o frapieră plină cu apă și gheață, în care se afla o altă sticlă de șampanie care plutea ca un imens aisberg verde.

Mi-am dat seama cât de repede se plictisesc vedetele când nu am băgat în seamă șampania și m-am îndreptat către unul dintre cele trei paturi imense, oprindu-mă doar pentru a băga în gură o căpșună ca un fel de ultim pahar înainte de culcare.

— Nu te face prea comod, ai treabă.

Larry Corelli stătea aplecat peste mine, arătând cu degetul către ușă.

6

— Hei, dar nu-i corect, am spus.

Judecând după privirea șocată a dealerului, mi-am dat seama că nu trebuia să sugerezi nici măcar în trecere că jocul de blackjack era măsluit în vreun fel.

— Nu e corect, domnule? a întrebat ea.

Era o asiatică mărunțică, cu o vestă de mătase și papion negru. Părul era aranjat ca o cască în jurul capului, parcă pentru a o proteja de jucătorii care ar fi încercat să o doboare și să îi fure

teancurile de jetoane. A privit înspre Larry pentru sprijin moral. Stătea în spatele meu, în afara razei camerelor de filmat.

— Tăiați, băieți, a spus echipei de filmare.

Și-a pus o palmă grea pe umărul meu îmbrăcat în hanorac.

— Care-i problema, Paul?

I-am arătat cărțile.

— Am câștigat, nu? Douăzeci. Dealerul a avut nouăsprezece, iar tipii ăștia doi au avut doar șaisprezece și șaptesprezece. Am câștigat.

— Da?

— De ce nu primesc toți banii? De ce dealerul păstrează și partea lor? Eu am câștigat zece dolari și ea? Cât vine? Zece de fiecare? I-am întrebat pe cei doi tipi de la masa mea, un puști blond cu o față proaspătă, care părea atât de tânăr încât trebuia să arate buletinul înainte de a putea comanda o bere, și un negru în vârstă cu fața încadrată de bucle cărunte și care purta numeroase inele.

Au dat din cap neconvingător. Așa acum am spus, nu era bine să intri într-o dispută pe tema asta.

— Am câștigat, dar eu iau zece și dealerul ia douăzeci. Nu e corect.

Mâna de pe umărul meu a devenit mai grea, iar vocea, mai răgușită.

— Da, Paul, dar dacă ei ar fi pariat o sută de dolari și te-ar fi bătut, n-ai fi fost nevoit să le plătești câștigul, nu-i așa?

Mi-a luat o secundă pentru a analiza situația.

— A, da.

— Și, oricum, nu sunt banii tăi.

Era adevărat. Larry adusese o mulțime de jetoane drept recuzită pentru filmarea noastră.

— În continuare nu mi se pare foarte corect să îți dublezi miza.

Drept răspuns, Larry a expirat cu putere și, cel puțin de data asta, am fost bucuros că purtam un kilt. Dacă nu aș fi fost o vedetă, cred că aș fi părăsit cazinoul cu niște urme de cizme pe pantaloni.

— Să mergem să filmăm niște jocuri de zaruri, a intervenit Candy. Va fi distractiv.

M-a luat de braț și m-a condus prin sala aglomerată, care se întindea cât vedeam cu ochii în toate direcțiile. Dealerii stăteau la mesele de joc și la ruletă în fața jucătorilor de toate vârstele, culorile și mărimile, care aveau un lucru în comun: privirea intensă a cuiva care urmărește o pereche de panda așteptând să vadă dacă se vor împerechea. În acest caz, urșii panda erau jetoanele lor, care se aflau în permanență în pericol de dispariție.

În jurul meselor se îngrămădeau terase cu mașini de joc strălucitoare, hrănite de oameni așezați pe niște scaune înalte. Totuși, nu se auzea zgomotul monedelor care cădeau în cascadă, pentru că locul fusese modernizat, iar mașinile nu primeau decât

bancnote. La un capăt al sălii se afla o zonă de relaxare, lângă un șir de ecrane TV. Clienții priveau toate genurile de activitate sportivă cunoscută omului. Cu excepția sporturilor gen crichet și petanque, evident.

Mulți fumau, dar nu se simțea niciun miros.

— Probabil că ventilatoarele sunt extrem de puternice, i-am spus lui Candy în timp ce o femeie de la o mașină a început să își fluture brațele plină de frustrare și aproape că mi-a ars ochii.

— Da, și pompează înăuntru oxigen, mi-a spus ea. Îi ajută pe oameni să se concentreze.

— Și îi împiedică să obosească și să meargă la culcare, am adăugat eu.

Habar nu aveam cât era ceasul. Nu existau ceasuri, nu existau ferestre, iar lumina difuză părea să fie setată la un nivel permanent scăzut. Ai fi putut juca toată noaptea și n-ai fi observat că era inutil să mai plătești o cameră de hotel.

— Candy?

Larry se afla în spatele nostru, zâmbind de parcă mușchii obrajilor săi fuseseră întinși în cadrul unui concurs de mestecat gumă. A tras-o deoparte și i-a șoptit ceva. A încuviințat, s-a întors și m-a luat de cot.

— Se pare că nu pompează oxigen, mi-a spus ea. E doar un sistem extrem de eficient de aer condiționat.

— Corect.

Se pare că Larry îi spusese câteva vorbe despre secretele meseriei.

— Unde anume locuiești în Anglia? m-a întrebat.

— La Paris.

A râs și m-a înghiontit prietenește în coaste.

— Ai fost acolo?

— Da, când merg acasă, opresc la Paris uneori.

— Acasă?

M-am uitat la pieptul ei. Nu pentru a arunca o privire în decolteu, ei pentru a-i vedea ecusonul. Aveam impresia că toată lumea care lucrează în orașul acesta avea un ecuson cu numele și orașul natal, posibil pentru ca vizitatorii să își dea seama dacă dealerul sau chelnerul era din propriul lor oraș și, astfel să le dea un bacșiș mai mare. Pe ecusonul lui Larry și al lui Candy scria Las Vegas.

— Sunt din România, a spus. Străinii primesc ecusoane pe care scrie Las Vegas.

Eu crezusem că are accent de sud-americancă. Am felicitat-o pentru engleza ei, iar ea mi-a spus că venise aici în urmă cu cinci ani pentru a lucra la un hotel. Urcase pe scara ierarhică de la cameristă la chelneriță, apoi Larry o descoperise și o luase la biroul său de presă.

— Îmi caut un apartament de cumpărat și am văzut o căsuță care-mi place. Poți să reușești în țara asta, în orașul acesta, a spus

ea. Nu ai nevoie decât de ambiție, energie și aptitudini bune de comunicare.

În cazul ei, comunicarea nu era doar verbală, ci și foarte vizuală.

— Unde anume locuiești în Paris? a întrebat.

Am ezitat o clipă, întrebându-mă dacă adresa mea mai era la apartamentul Alexei. *Da, fii optimist,* mi-am spus.

— Pe Bastille, și înainte de asta, în Marais, i-am spus.

— Marais, asta e zona cu homosexuali, nu?

A privit înspre fusta mea.

— Da, i-am răspuns. Aș fi extrem de popular dacă m-aș duce acum acolo.

Cu toate astea, era singura care îmi observase kiltul. Erau atâția ciudați îmbrăcați anapoda, iar chelnerițele erau cele care trebuiau să atragă atenția, încât un tip cu picioarele goale nu a întors nici măcar un cap.

Mi s-a dat o pereche de zaruri și mi s-a spus să le arunc. Protestele mele că nu înțeleg jocul n-au ajuns la urechile lui Larry. A pus pentru mine câteva fise pe masa înaltă și mi-a spus să arunc zarurile. Un cerc de jucători mă privea cu atenție.

— Orice s-ar întâmpla, te bucuri, ne-am înțeles? Tocmai ai câștigat o avere.

Am suflat în palmă așa cum am văzut că fac prin filme și am aruncat zarurile în celălalt capăt al mesei. S-au oprit printre turnulețele de fise, iar eu am ovaționat. Alți oameni au început să dea din cap din nu știu ce motiv și au început să parieze. Câțiva dintre ei mă felicitau, deși habar nu aveam de ce făceau asta.

Am aruncat din nou, zarurile au sărit și s-au rostogolit, iar când totul s-a domolit, mai toți ceilalți jucători au gemut. Părea nepoliticos să mă bucur de nenorocul lor, dar am făcut ce mi-a cerut Larry și m-am bucurat de parcă tocmai câștigase calul pe care pariasem după ce îmi ipotecasem casa pentru a avea bani să pariez.

— Poți să-i scoți pe ceilalți la montaj, nu? a întrebat sau a spus Larry către sunetistul care ținea microfonul, blănos ca o acadea, peste masă.

— Da, l-am înregistrat separat cu un alt microfon, a spus tipul.

— Bine.

Larry a luat zarurile și le-a așezat din nou pe masă.

— Ia un prim plan, i-a spus cameramanului.

S-a asigurat că se vedea un anumit număr. Nu mi-am dat seama care anume.

— Am pierdut? l-am întrebat.

— Da, a zis Larry. Numărul care a ieșit a fost șapte, așa că cei care nu au mai pariat au pierdut.

— Evident.

Voiam să îl întreb dacă nu puteam merge la păcănele. Acolo eram în stare să înțeleg trei cireșe aliniate în șir.

— Ce urmează? a întrebat-o Larry pe Candy.

S-a uitat pe listă și a rânjit.

— Ceara, a spus ea.

Părul de pe picioarele mele s-a ridicat și a încercat să găsească adăpost sub kilt.

7

Poate că de vină erau dozele mari de oxigen pe care le inhalasem, dar eram în continuare foarte treaz atunci când m-au lăsat la hotel pe la ora două dimineața. Iar creierul meu proaspăt dezintoxicat inventa tot soiul de îndoieli otrăvitoare despre rahatul (sau rahaturile) pe care fusesem nevoit să le fac.

Am calculat diferența de fus orar și am sunat-o pe Suraya, care tocmai luase masa cu vecinul posesor de scuter la un restaurant șic, cu lumină difuză, și era îngrijorată ca tatăl său să nu afle despre ședința ei toridă de thali.

Într-un final am reușit să îi atrag atenția la treburile noastre, și am verificat încă o dată că activitățile mele recente la care purtasem hanorac și kilt erau aprobate oficial de Londra. Nu mai aveam broșuri de împărțit cu „Vizitați Marea Britanie” și nimeni din Londra sau din India nu părea grăbit să îmi mai trimită câteva.

Suraya mi-a spus că Londra era „total de partea mea”, dar cu toate astea mi-a făcut legătura cu Tyler. Aveam impresia că are nevoie de timp pentru a-și savura mesajele de pe telefon.

Tyler tocmai ajunsese la birou, dar era foarte vorbăreț. Mă întrebam dacă nu cumva Resurse pentru Turiști nu se apucase de pompat oxigen prin sistemul de aer condiționat. Sau cocaină.

— Faptul că s-a stricat mașina nu e o catastrofă, m-a asigurat el. Nu ai nevoie de Mini până în LA. Totul merge ca la carte.

— Dar devine din ce în ce mai puțin britanic, i-am spus. În ultimele douăzeci și patru de ore, am făcut reclamă la creveți de Louisiana, bărci de Mississippi, cazinouri din Las Vegas și un lanț național de hoteluri americane. Cel mai britanic lucru pe care l-am făcut a fost să pup regina.

— Poftim?

— La muzeul Madame Tussaud de aici. E făcut astfel încât poți să îți faci fotografie cu lucrările de ceară și să te prefaci că ești celebru. Oamenii pupă actori și îmbrățișează cântăreți, până și pe cei morți.

— N-ai îmbrățișat-o pe regină, nu?

— Nu. Drept să spun, cei mai mulți recurg la îmbrățișări de tip american, știi, în care îți pui brațele în jurul cuiva și ții organele genitale la o distanță politicoasă.

— Dar chiar și fără contact genital, nu ai voie să o îmbrățișezi pe regină.

Părea a fi într-o dispoziție implauzibil de jovială. Poate că pompau Ecstasy prin sistemul de aer condiționat.

— Nu, dar a trebuit să o sărut. Și m-au pus să-i bag limba în ureche.

— Ce? Sper că n-ai lăsat-o așa.

— Nu. Avea gust de ceară. Așa cum mă așteptam să fie.

Tyler aproape chicotea. Nu părea deloc să fie acel Tyler pe care îl știam eu. Era de-a dreptul îngrijorător.

— Nu te deranjează? l-am întrebat. Se presupune că promovez turismul britanic, dar se pare că zilele astea nu fac decât să îmi etalez coapsele și să port sigle străine.

A emis un sunet ca o doză de bere deschisă.

— Offf. Acum suntem globali, nu? Toată lumea devine globală. Până și America.

— Corect.

Deși America pare să rămână americană, în ciuda tuturor mașinilor coreene și a posturilor de radio spaniole. Așa cum Franța rămâne franceză, indiferent de ce spun alarmiștii despre invazia de McDonalds și Starbucks.

— Păi, și atunci, eu ce caut aici? Ceremonia de votare va avea loc peste câteva zile. Nu se presupune că lupt pentru a obține votul Las Vegas-ului?

Am simțit o tăcere stânjenită la celălalt capăt al Atlanticului.

— Îți spun eu ce faci tu acolo, mi-a spus într-un final. Faci bani. Asta este prima campanie pe care nu am promovat-o masiv, și cu noua marcă de divertisment pe care am lansat-o, ne pregătim să…

— Ce fel de marcă?

— Divertisment de marcă. Se pare că este exact ceea ce faci tu. Primești bani ca să apari în locuri cheie, în timp ce altcineva te filmează sau îți face poze. Poate că siglele sunt străine, dar kiltul este britanic, iar banii se întorc aici.

A continuat să bată câmpii despre crearea unui nou model economic pentru campaniile guvernamentale.

— Stai puțin. Aici ceva nu e în regulă.

Problema mea nu se referea la bani. Sunt total pentru. Dar nu înțelegeam ce legătură era între purtatul siglelor și campania de a determina americanii să voteze pentru Marea Britanie și, da, prima pe care urma să o primesc atunci când aveam să ajung acasă cu trofeul pentru Turismul Internațional.

I-am spus asta direct.

— A, nu te îngrijora, a spus. Toți sunt americani, așa că vor vota pentru tipul celebru. Inclusiv Vegas-ul. Gândește-te, ai putea deveni și tu o figură de ceară.

8

Stăteam întins, așteptând un mic dejun târziu care să îmi fie trimis în cameră. Candy mă sunase și îmi spusese că aveam dimineața liberă, așa că am profitat de asta savurând confortul unei băi într-un jacuzzi cu bule mângâietoare.

Am ridicat receptorul din baie și am decis să aflu cum mai mergeau lucrurile în sud. Am dat de Juliana, care mi-a spus că le aduseseră mașina cu o seară în urmă și că porniseră spre Vegas imediat. Trecuseră deja de Dallas.

— De ce nu ați așteptat până dimineață? am întrebat.

— Nu aveam de gând să mai petrec o noapte în coliba aia.

Am și auzit-o cum se scutură.

— Hei, Jake vrea să vorbească cu tine.

Jake a preluat apelul și m-a întrebat ce mai fac; părea foarte fericit. Am presupus că nu doar pentru că tipii cajun fuseseră de acord să îi pună traducerile pe muzică.

— Bine, am zis, spune doar da sau nu. În sfârșit ai făcut treaba aia cu Juliana, nu?

— Da, frate, o, da…

— Hei! protesta Juliana în fundal. Știu despre ce vorbiți.

A smuls telefonul din mâna lui Jake.

— Da, Paul, am făcut sex. Și dacă adaugi toate întâlnirile și jumătățile de întâlniri pe care le-am avut, se adună lejer trei, așa că să nu crezi că sunt o femeie de moravuri ușoare, da?

I-am promis că nici nu-mi trecea prin cap așa ceva.

— A, și tu… mai știi ceva de Alexa?

Părea stânjenită de trecerea de la femeile cu moravuri ușoare la presupusa mea iubită.

— Nu.

Tonul vocii mele spunea totul.

— Bine, rezistă. Ajungem și noi mâine.

În timp ce vorbeam am observat un buton roșu care clipea pe telefon, printre celelalte butoane. Se pare că aveam un mesaj.

Sau două.

Primul era de la Elodie. Era în oraș, spunea, așa cum le place americanilor să zică, și urma să se vadă cu mine în seara următoare. A, da? Nu și dacă împiedicam eu asta. „Am discutat cu Larry”, spunea, de parcă pentru a-mi anticipa scuzele. De unde naiba știa de Larry? Și de unde știa unde să mă găsească? întrebări idioate. Știa totul. Mi-a dovedit-o când a încheiat la final cu „A, și felicitări pentru că ai ajuns la Vegas. Am auzit că mașina ta n-a reușit să o facă. Ar fi trebuit să alegi un Renault. E mult mai rezistentă”.

M-am răzbunat ștergând mesajul de la ea, și aproape că am scăpat telefonul în apă când am auzit următorul mesaj.

„Paul. Eu sunt”.

De obicei, singurele persoane care spun „Eu sunt” sunt fie mama, fie iubita, (sau unele recepționere coreene, evident) Sincer, nu cred că aș fi îndrăznit să îi mai spun Alexei „Sunt eu”,

pentru că probabil mi-ar fi răspuns în galeză sau cambodgiană. Dar era clar că ea considera în continuare că se poate adresa astfel.

„A intrat căsuța vocală, așa că încerc direct la hotelul tău. Elodie mi-a spus unde stai. Vin și eu la Las Vegas. Pot să stau… Pot dormi…?” A dat-o pe franceză. Se părea că între noi lucrurile erau atât de complicate, încât nu existau suficient verbe englezești prin care să comunicăm. *Tu peux m'héberger?* mă întreba ea, ceea ce însemna dacă poată să doarmă la mine, dar doar atât.

M-am scufundat în apă și am lăsat jeturile să îmi maseze capul.

În ritmul acesta, apartamentul meu avea să se transforme într-un chibuț.

9

Nu poți pretinde că ai văzut toate formele de viață până când nu ai mers prin Vegas ziua. Nu mai beneficiază de machiajul neoanelor și îi poți vedea adevăratul chip. Este chipul unui nebun. Sau al unui geniu. Sau ambele. Întregul oraș este o victorie a omenirii asupra naturii. Și asupra bunului simț.

Am ajuns rapid la concluzia că fondatorii Las Vegas-ului (dacă existau) probabil că erau consumatori frecvenți de suc de cactus – orice e posibil, cu cât mai nebunesc, cu atât mai bine. Da, vom înghesui un templu egiptean în mărime naturală într-o piramidă din sticlă neagră. Da, vom construi un Turn Eiffel aproape în mărime naturală, mai mare decât Gare de Lyon și Primăria. Hei, de ce nu am avea și un vulcan fals care să erupă din jumătate în jumătate de oră? Și lei adevărați într-o cușcă transparentă în mijlocul cazinoului?

În timp ce ne plimbam cu limuzina, Candy mi-a spus că unul dintre hoteluri avea un apartament cu un teren de baschet adevărat, care costa douăzeci de mii de dolari pe noapte și că oaspeții puteau beneficia de orice lux doresc la Vegas, până și de un tratament facial cu caviar. Nu i-am mărturisit că pentru mine luxul nu însemna să îmi ungă cineva nasul cu ouă de pește.

Candy și cu mine ne-am căsătorit în după-amiaza aceea. Era o mireasă foarte sexy, și-a lăsat amprenta buzelor roz pe obrazul meu, în timp ce își lipea copul de al meu. Eram deja tratat ca o păpușă din ceară. Preotul, nu un Elvis, ci un ME îmbrăcat în smoching, a oficializat ceremonia stând jos. Era imposibil să stai în picioare, pentru că ne aflam în mașină. Era de fapt o reclamă pentru capela care ne pusese la dispoziție limuzina. De aceea mașina era atât de mare, ca să se poată organiza nunți în ea.

— Organizați aici și divorțuri? l-am întrebat pe ME.

— Nu, de asta se ocupă fratele meu, mi-a răspuns el foarte serios.

Larry și-a făcut apariția tocmai la fix (dar nu i-am spus-o) la hotelul Venețian, unde Candy și cu mine am făcut o plimbare romantică cu gondola motorizată pe un canal atât de limpede și de albastru, încât un adevărat gondolier venețian ar fi amețit dacă ar fi putut vedea atât de bine în apă.

După plimbare, Larry ne-a anunțat că mă duce alături, „ca să îți uzi scula".

— Poftim?

Am crezut că organizase vreun fel de distracție cu fetele care se găseau în oraș oriunde și oricând. Se pare că Tyler acceptase orice ofertă promoțională care i se sugerase.

După douăzeci de minute, priveam apele nefiresc de liniștite ale unui port, un port în mijlocul deșertului. Asta era cealaltă obsesie a orașului – apa. Canalul gondolierilor era un biet petic umed în comparație cu complexurile imense de piscine ale hotelurilor și lacul Bellagio, ca să nu mai vorbim de milioanele de litri necesari păstrării terenurilor de golf la fel de verzi ca smaraldele, pentru a nu arăta de parcă ar fi fost acoperite cu praf de cărbune. Iar acum mă aflam în cel mai umed colț al deșertului – portul piraților din Insula Comorilor, cu mașinile sale ascunse de făcut valuri și două galioane în mărime naturală.

Mi-am ocupat locul pe unul dintre vase, purtând, ca de obicei, hanoracul și kiltul, plus o pălărie de pirat în trei colțuri. Larry s-a dus la un bar cu vedere spre port, unde îl zăream discutând cu doi tipi de la pază. Erau extrem de respectuoși. Candy m-a însoțit pe navă, ascultându-l cu atenție pe piratul cu un ochi acoperit și barba aplicată care ne povestea ce urma să se petreacă. Sau, mai degrabă, ceea ce nu voia să vadă că se petrece.

— Nu stați aici, ca să nu vă ardeți fundul din cauza vreunei emanații de gaze, spunea el.

A arătat către o duză ascunsă într-un butoi.

— Fumul iese din astea cu presiune ridicată.

A pus mâna pe două țevi vopsite astfel încât să semene cu niște bucăți de lemn.

— Atunci când vasul se scufundă, săriți în direcția aceea, altfel s-ar putea să fiți loviți de catargul aflat în cădere.

A întins un braț gol către apă. Candy părea a fi foarte interesată de brațul piratului și de torsul de care era atașat. Pe mine mă interesa mult mai mult direcția în care arăta brațul.

— Se scufundă? am întrebat.

— Da. Fetele trag cu tunul înspre noi, ne scufundăm, o parte din tipi se aruncă în apă, apoi ne urcăm pe vasul fetelor, cei doi căpitani se împacă, focuri de artificii, cortina.

— Te scufunzi și tu? l-a întrebat Candy.

— Nu, a spus. Eu stau atârnat de capelaj și dansez.

— Nu pot rămâne și eu atârnat de capelaj? Pot să performez și un dans scoțian.

— Nu, cel mai bine e să sari.

M-am uitat la apa de un albastru intens. Nu părea foarte piratesc să întreb dacă era încălzită.

Când a început spectacolul, neonul deja invadase noaptea. Cele două vase erau luminate, muzica făcea catargele să vibreze și un grup de spectatori bloca întreaga secțiune a bulevardului principal.

Mulțimea nu părea să observe că unul dintre pirați nu era îmbrăcat în veșmintele clasice ale oamenilor mării, deși poate câțiva dintre ei se întrebau de ce echipa de filmare își îndrepta camera înspre mine când mai toată lumea era despuiată, atât bărbați, cât și femei.

Spectacolul era o făcătură. Personajele pozitive erau o gloată de fete abia îmbrăcate, care se distrau pe durata lungului lor voiaj pe mare dansând pe muzică disco. Personajele negative erau pirați care intercalau acțiunile sângeroase cu momente de dans frenetic. Nava piraților se deplasa amenințător către corabia fetelor, foarte încet, am observat eu, ca un fel de tren marin care se deplasa pe niște șine subacvatice. Fetele îi tachinau pe bărbați și astfel se stârnea o bătălie în care fetele se apărau scuturând din posterioare ceva mai provocator decât la început. Era o strategie foarte eficientă, deoarece nava piraților a început să scoată fum și flăcări și să se scufunde.

În timp ce puntea se scufunda sub picioarele mele, piratul de pe capelaj a urlat la mine să sar, așa că m-au aruncat în apă.

Era mult mai rece decât ultima dată când înotasem îmbrăcat în kilt, în Atlanticul adevărat din Florida, dar de data asta am beneficiat de o comisie de întâmpinare mult mai atractivă decât un polițist din Miami. Am urcat pe o scară de sfoară până la vasul fetelor și am fost imediat apucat de o femeie suplă, îmbrăcată cu o cămașă albă, zdrențuită, și lenjerie neagră. A început să se frece de mine ca o pisică ce încearcă să cerșească lapte, apoi m-a împins dezgustată, după care s-a aruncat din nou în brațele mele, în tot acest răstimp șoptind versurile unui cântec despre ce ar vrea să îmi facă. Într-un final, m-a strâns de parcă ar fi vrut să stoarcă toată apa din hainele mele ude, după care m-a tras pe o ușă ascunsă în timp ce focurile de artificii urcau pe cerul nopții.

— Tu tre' să fii tipul cu kiltul, mi-a spus pe nerăsuflate atunci când am ajuns în culise. A privit înspre bucata de material care se scurtase și care-mi atârna între picioare.

— Da, am răspuns, începând să tremur.

— Îmi dai un autograf?

— Sigur, imediat ce nu-mi mai tremură degetele.

— Hai că asta a fost bună, a spus piratul cu ochiul acoperit.

Mi-a tras una peste spate, iar din hanorac a țâșnit un jet de apă rece.

Candy venise între timp lângă mine și a țipat când a atins-o jetul de apă.

— Hai să mergem să mâncăm și să bem ceva, a spus. Vrei să vii și tu? l-a întrebat pe pirat.

— Nu, mersi.

Și-a ridicat materialul de pe ochi și a analizat-o cu ambii ochi.

— Ești drăguță, dar nu ești genul meu.

— Aha.

Candy părea dezamăgită.

— Ești prea femeie.

A clipit și și-a acoperit din nou ochiul.

— Hei, Paul, a spus, dușurile pentru bărbați sunt aici.

10

Cabina de duș era suficient de încăpătoare pentru trei persoane, dar am folosit-o singur. Dansatorul cu banda pe ochi mi-a împrumutat și un trening, care era atât de larg, încât încăpeau în el două persoane de talia mea. Mi-a spus că fusese lăsat acolo de un uriaș care fusese concediat pentru că lua scenele de luptă prea în serios și rupea bucăți de catarg pentru a le folosi pe post de arme împotriva fetelor.

I-am găsit pe Larry și pe Candy la barul din port.

— Du-l înapoi la hotel, a ordonat Larry. Au mâncare excelentă, mi-a spus. Sushi, mâncare italiană, orice vrei. Apoi o să te duci și o să-i convingi să schimbe norocul la cazinou.

După ce a spus asta, a chicotit.

— Sau poate ai tu un sistem al tău? Crezi că poți bate cărțile sau ruleta?

— Da, am un sistem, am spus. Nu paria, nu-ți pierde banii. Funcționează de fiecare dată.

Evident, doar îl tachinam. M-am schimbat, am înghițit pe fugă niște ton crud, o salată de alge și vreo două beri japoneze, după care m-am dus în cazinoul hotelului.

Era mai mic decât locația umplută cu mese de joc pe care o văzusem în centru, dar era totuși suficient spațiu pentru oricine dorea să joace cărți, ruletă, zaruri sau păcănele. Și erau destul de mulți clienți, o grămadă de oameni care purtau ecusoane care indicau faptul că participau la o conferință.

Am încercat să privesc un joc de poker, dar evident că jucătorii își țineau cărțile cu fața în jos pe masă și nu exprimau nicio emoție, așa că nu era tocmai un sport care să încurajeze spectatorii.

Mi-am încercat norocul și la ruletă, ceea ce a fost haios până când bila s-a oprit în dreptul unui număr. Apoi roata a dovedit, de patru sau cinci ori la rând, că data mea de naștere, codul poștal al Parisului și codul pin nu sunt numere norocoase.

Așa că am jucat câteva mâini la blackjack, testând o teorie la care lucram. Dacă îți dublezi miza cu fiecare mână, cu siguranță că într-un final poți să-ți recuperezi toți banii, nu? Punctul slab al acestei teorii este că, dacă așa cum am făcut eu, pierzi de patru ori la rând la o masă cu miza de cinci dolari, ajungi repede la o mână de optzeci de dolari, intri în panică și decizi să îți păstrezi restul banilor să-ți mai poți cumpăra măcar o băutură.

Am luat o sticlă de bere care să mă țină cât o plimbare până la acvariul imens dintr-un capăt al cazinoului, un recif de corali plin cu pești de toate mărimile și culorile, de la cei albaștri și mici cât unghia, la cei argintii, cât o farfurie întinsă. Denumirile speciilor mi le aminteam din perioada când încercam să citesc un ghid despre pești tropicali pe când mă aflam într-o vacanță în Thailanda – pește papagal, pește înger, pește balon, somni care sperau să își croiască drum afară din acvariu, și câteva varietăți care arătau foarte comestibili.

Nu eram singurul care admira acvariul. Mai era o fată, o blondă care părea a fi o chelneriță aflată în afara programului de lucru. Foarte înaltă, aproape fără machiaj, cu părul lăsat pe spate, un fel de hippy. Avea un chip cu trăsături proeminente, un nas lung și sprâncene adevărate, pline de personalitate.

Am văzut că mă privea, dar am decis să nu stabilesc niciun contact vizual. Chiar dacă voia doar să mă întrebe denumirea peștelui cu față albastră și nas mare, nu voiam să intru în niciun fel de conversație.

— Nu crezi că e ciudat că i-au așezat atât de aproape de restaurantul japonez? a spart ea gheața.

— Încerc să nu mă gândesc la asta. Tocmai am mâncat acolo, am spus.

— Ai venit la conferința scriitorilor de romane polițiste? a întrebat.

Avea un accent din sudul Angliei.

— Nu. Tu?

— Oarecum.

— Bine.

Ok, am ajuns într-un punct mort, mi-am zis. Am zâmbit ca pentru a-i arăta că nu mă deranja faptul că discuția noastră sucombase din cauze naturale și am luat o gură de bere. Sau am încercat. Stăteam prea aproape de acvariu și sticla s-a lovit de geam.

— Ai grijă!

Privea în acvariu de parcă ar fi verificat dacă peștii nu intraseră în stare de șoc.

— Nu cred că i-am traumatizat, am spus. Memoria lor durează doar zece secunde, nu? își vor reveni destul de repede.

— Nu-i adevărat. Unii dintre ei sunt capabili de procese cognitive destul de complexe.

A clipit înspre mine din ochii ei albaștri și acuzatori.

— Sper să nu-i fi șocat.

Am făcut un pas în spate și am mai luat o gură de bere.

— Ești englez, nu? a întrebat. În vacanță?

— Da.

Nu aveam chef să îi explic adevărul.

S-a apropiat cu o privire conspirativă.

— Eu sunt aici din cauza peștilor, a spus.

— A peștilor?

— Da, îi verific pe toți pe care îi au prin acvarii, ca să mă asigur că nu au specii pe cale de dispariție.

— Și aici au așa ceva?

— Nu. Deși mă întreb de ce țin un acvariu. Care e scopul unui acvariu cu pești tropicali în mijlocul deșertului Nevada?

Speram că nu intenționează să îi elibereze. Mi-am amintit o istorioară despre un star pop bine intenționat care cumpărase toți homarii vii dintr-un restaurant francez și îi eliberase într-un râu, unde muriseră imediat la contactul cu apa curgătoare.

— Cred că pentru simplul motiv că peștii sunt frumoși, am spus, și când am pronunțat ultimul cuvânt nu m-am putut abține să nu mă uit fix la ea și să sugerez cumva că aș fi vorbit despre ea.

Era frumoasă, așa că eram perfect îndreptățit să spun asta. Dar chiar și așa, suna ca un avans ieftin.

— Da, ai dreptate, sunt frumoși, a spus.

Telefonul a întrerupt conversația noastră despre pești. Erau cei de la curățătoria hotelului, care îmi cereau confirmarea că fusta pe care le-o dădusem era pentru numărul camerei mele.

— Nu este o fustă, este un kilt. Un kilt bărbătesc. Da, este al meu. Va fi gata până mâine?

Femeia de la curățătorie m-a asigurat că da, așa că am închis fericit.

— Mi s-a părut mie că te-am mai văzut undeva. Ești tipul cu kilt și geaca umflată. Paul, nu-i așa? Te-au pus să faci tot soiul de chestii ciudate.

Rânjea la mine, dar într-un fel care nu mă deranja deloc. Cumva părea că exprimă faptul că totul era o glumă cosmică și că întreaga situație era absurdă, nu eu.

Înainte de a continua discuția despre cosmos, telefonul meu a sunat din nou. De data asta era Suraya. Mi-am cerut scuze și am răspuns.

— Dacă îl omor pe tata, crezi că îmi voi lua partea de moștenire când ies din închisoare? m-a întrebat ea.

— Nu, și nu cred că este o idee bună să vorbești despre o crimă când lucrezi la un call center, i-am spus. Toate convorbirile tale sunt înregistrate, nu?

— Da, dar pot fura înregistrările.

— Bine, omoară-l și apoi spune-mi de ce m-ai sunat.

De fapt, era un fel de apel de curtoazie, ca să se asigure că am discutat cu Tyler. Dar mai voia să știe și ce puneau la cale francezii. Nu doar în ceea ce privește evenimentele, despre care era informat și Tyler, ci despre modul în care Elodie încercase să îmi saboteze campania. Britanicii începeau în sfârșit să se îngrijoreze cu privire la concursul acesta.

— Mă văd cu Elodie mâine. Voi face pe detectivul. Dar pot să-ți spun ce a făcut în New Orleans și la Miami. Destul de pervers.

I-am promis că îi trimit un email și am scurtat conversația ca să pot reveni la discuția despre pești și geci umflate.

Dar când m-am întors la acvariu, fata dispăruse.

11

Când m-am trezit în dimineața următoare, am găsit un mesaj de la Juliana: „Am traversat Texasul, nu s-a întâmplat nimic.” Bietul Texas, mi-am spus. Probabil că detestă că e atât de lipsit de evenimente.

Juliana estima că vor ajunge în Las Vegas în cursul după-amiezii.

Mai aveam și un mesaj de la Alexa, prin care mă anunța că avea să ajungă înainte de lăsarea nopții.

Părea că va fi destul de aglomerat.

Am petrecut o dimineață relaxantă la hotel, unde mi-am făcut un masaj la spa, am plutit în piscina interioară și am fost pozat în hainele mele clasice în timp ce mâncam sushi. M-am uitat după fata de la acvariu, dar n-am văzut-o.

După prânz, m-am întors în cameră și m-am schimbat într-un tricou și niște pantaloni scurți, în așteptarea oaspeților. La televizor era un meci de fotbal american – două armate de gladiatori care încercau să își frângă reciproc oasele. Mă surprindea cum reușiseră americanii să transforme rugby, un sport violent, dar fluent, într-un război de tranșee. Mă întrebam de ce nu creaseră o versiune armată. Echipa care se află în posesia mingii ar fi putut împiedica apărarea celorlalți cu artilerie, în vreme ce echipa adversă ar fi putut încerca să preia mingea cu ajutorul unei puști cu lunetă. Cel puțin, dacă existau explozii, ar fi fost mai interesant decât desele întreruperi, în care jucătorii își luau câte o pauză de cinci minute de fiecare dată când unul dintre ei pasa mingea. Nu degeaba aveau majorete care să mai înviorezze atmosfera.

Era cumva inevitabil să nu mă holbez la fetele cu pompoane când a ajuns Juliana. A fluierat în semn de apreciere față de imensitatea camerei și s-a așezat la capătul patului pentru a vedea ce urmăream la televizor.

— Hmm, a spus dezaprobator.

Nu cu privire la alegerea programului.

— Arată jalnic. Nu s-au antrenat suficient. Au nevoie de mine.

— Unde e Jake? am întrebat, așteptându-mă cumva ca fata să se fi săturat de poezie și să îl fi abandonat în deșert.

— Abia aștepta să joace. L-am lăsat la o masă de poker de jos.

— Nu poți trece fisele pe o notă de hotel, nu?

— Nu. Mai are ceva din banii pe care ni i-ai dat tu. Vreo sută de dolari. Acum voi face un duș și mă voi culca puțin. Hei, trei paturi. Care al cui e?

— Păi, mă gândeam… Am meditat destul de mult la chestiunea asta, dar n-am ajuns la nicio concluzie. Voi doi puteți împărți patul, și apoi…

— Nu ești sigur dacă tu o să-l împărți pe al tău cu Alexa?

Am ridicat din umeri în stil parizian. Asta depindea numai de marele arhitect francez al universului.

12

După aproximativ o oră, jucătorii de fotbal încă se mai îmbrânceau, majoretele arătau și mai obosite, iar Juliana dormea în patul ei imens.

Am auzit cum cineva încearcă să deschidă ușa, după care a înjurat în franceză pentru că nu reușea să folosească așa cum trebuie cheia electronică. Cu siguranță era Jake.

Ca să-l opresc din bătut sau urlat, m-am dus să îi deschid.

— Paul!

I-am simțit respirația mirosind a băutură.

— Frate!

S-a împiedicat de prag și mi-a căzut în brațe.

— Ai pierdut tot? l-am întrebat.

— Pierdut? Ha, frate. Le-am tras una direct în fund.

Am presupus că era o expresie franțuzească ce însemna că a golit banca.

— A, oui, frate. Sunt foarte bun la poker. Uiți că sunt un homme de Las Vegas. Merde!

Dintr-odată părea mai năuc decât înainte.

— În apartamentul tău nu există paturi!

— Acesta e holul, Jake. Dormitorul e acolo.

— Uf.

Era interjecția franceză care exprimă ușurarea.

— Trebuie să mă așez. Am stabilit un rendez-vous.

— Cu cine?

A încercat să îmi facă din ochi, dar n-a reușit decât să arate de parcă ar fi încercat să își bage limba într-una dintre nări.

— O să vezi.

Înainte de a mai adăuga ceva, a leșinat. L-am târât până la al doilea pat, apoi m-am întors la fotbal sau la publicitate.

Câteva minute mai târziu, am auzit la ușă o bătaie foarte oficială.

Am deschis și am fost salutat de un fel de Batman și Robin din industria sexului. Deși arătau mai degrabă ca James Bond și M, una dintre ele evident în bună condiție fizică, cealaltă mult prea bătrână pentru a mai face altceva decât să dea sfaturi dintr-un fotoliu.

Cea mai bătrână era înaltă și caucaziană. Avea niște sâni mari și suspect de ridicați, un decolteu ridat și o talie foarte bine conturată. Purta o rochie scurtă și roșie, cu fermoar în față și cizme negre și lucioase, cu tocuri înalte. Partenera mai tânără era afro-americană, scundă și aproape complet sferică. Sânii, abdomenul, spatele și coapsele toate ieșeau în afară, rotofeie, dar ferme – nu trebuia decât să apese un buton pe undeva și tricoul sclipicios și pantalonii negri și mulați aveau să sară și să se lovească de pereți.

— M-a sunat Jake, a spus cea mai în vârstă. Nu-i aici?

Am presupus ce era mai rău. Nebunul dependent de sex cumpărase ceva distracție.

— Scuze, trebuie să fie o greșeală, am spus. Mă duc să vă aduc banii, dar nu puteți intra.

— Poftim?

Părea jignită, de parcă ar fi preferat să rămână și să își câștige banii.

— Vă plătesc acum, nu vă faceți griji.

Am făcut toate eforturile să par cinstit și prietenos, dându-mi seama prea târziu că acum îi zâmbeam unei a treia femei – Alexa.

Privea de la mine la ele, apoi din nou la mine. De la curvele pe jumătate dezbrăcate, la tipul în boxeri.

— Nu e ceea ce pare, am spus dezolat.

Din experiența mea limitată, știam că femeilor le pasă de obicei mai mult de aparența unei anumite situații decât de situația reală.

— Nu?

— Nu.

— Tu colecționezi expresii din astea, Paul, a spus ea. *Pot să-ți explic, A fost un accident,* iar acum, asta.

— Dar nu e ceea ce pare, pot să-ți explic și a fost un accident.

Eram perfect conștient că ne certam în prezența celor două prostituate, iar ceva foarte englezesc din interiorul meu voia să meargă într-un loc ferit unde să pot explica lucrurile în mod civilizat. Dar era limpede că Alexa se afla de suficient timp în

America încât să nu-i mai pese că avea public pentru criza ei emoțională.

— Vrei să spui că e un accident că sunt două curve la tine în apartament? Pentru că mie exact așa mi se pare.

— Da, dar nici măcar n-au intrat în cameră. Și, oricum, dacă tot vorbim despre cum *par* lucrurile, la Miami nu erai tocmai…

— O, da, exact. Atacă-mă ca să te aperi. Tu ești acela care are două curve în cameră.

— Nu, ea e mama, a mormăit Jake din spatele meu.

Alexa a râs.

— Jake, nu te băga, te rog, am strigat, și mai iritat decât Alexa la auzul acestei scuze penibile.

— Jalnic, a spus ea și a ieșit furtunos pe hol.

Am alergat după ea implorând-o să se oprească, dar imediat mi-am amintit de cele două prostituate care voiau să intre în apartament. Și mi-am zis că erau atât de dornice să încheie tranzacția pentru că voiau să mă deposedeze de card, laptop, telefon, pașaport și orice altceva ar mai fi putut apuca. N-aveam de ales decât să o las pe Alexa să se îndrepte către lifturi.

Spre groaza mea, am descoperit că Jake le invitase deja în cameră și că stătea pe jumătate conștient pe un colț de pat, în vreme ce femeile stăteau deasupra lui, șoptindu-și ceva una alteia.

— Ea e mama, a repetat Jake.

— Alexa s-a cărat, așa că nu mai bate câmpii, i-am spus.

— E mama.

— Sunt mama lui, a spus femeia cea înaltă, trăgând de tivul rochiei de parcă ar fi vrut să mai acopere vreun centimetru de coapsă, ceea ce ar fi făcut-o să pară mai maternă.

Juliana se trezise din cauza zgomotului, așa că acum clipea la noi din vârful patului.

— Mama lui? a întrebat. Până și asta e legal în Vegas?

12A

Cineva a bătut iar la ușă, pentru că o lăsasem deschisă.

La naiba, mi-am zis, direcțiunea. Nu-mi venea să cred că cele două femei ajunseseră până aici neobservate. Urma să fiu evacuat.

Dar nu, era din nou Alexa. Și părea îngrijorător de calmă date fiind circumstanțele.

— Scuze, mi-a spus. Îți cer scuze pentru că m-am îndoit de tine.

Eram năuc din cauza rapidității cu care mă iertase.

— M-am hotărât să îți mai acord o șansă, așa că m-am întors și am ascultat la ușă. Chiar e mama lui.

M-a sărutat pe obraz și a intrat pentru a saluta pe toată lumea.

Am pus cafetiera la lucru și ne-am așezat cu toții în sufrageria apartamentului pentru a discuta despre tot ce se întâmplase.

Mama lui Jake, care s-a prezentat drept Sam, era extrem de deschisă cu privire la slujba ei. Sau slujba ei cu jumătate de normă. Făcea asta ca să mai câștige un ban în plus. Tocmai împrumutase o sumă destul de mare pentru a cumpăra un salon de manichiură.

— E o afacere super, ne-a spus. Orice femeie din Vegas are nevoie de unghii.

Și-a întins propriile mâini, iar amica ei, Nayna, a făcut la fel. Amândouă aveau ceea ce americanii numesc manichiură franțuzească, adică ojă albă cu o dungă și mai albă. Scurte, probabil pentru a împiedica accidentele legate de zonele mai delicate ale clienților.

Dădea impresia că lucra dintotdeauna în industria sexului. Fusese în principal, dansatoare și chelneriță, ne-a spus ea. Asta părea să explice destul de multe despre propria atitudine lejeră a lui Jake față de sex.

— Dar ștoarfa, mamă?

Jake era acum suficient de treaz pentru a se simți rănit și umilit.

— Ștoarfa?

Evident, mama și fiul locuiau de atâta vreme separați, încât acum erau clar despărțiți de limbaj.

— Curvă, i-am tradus eu.

— Și ce dacă? Am făcut-o gratis pentru nenorocitul de taică-tu și mi-am învățat lecția.

Acum înțelegeam de ce venise Jake la Paris. Probabil că viața acasă nu era foarte pașnică.

— Iar tu ai venit doar ca să cerșești niște bani, a continuat ea. De unde crezi că voi face rost de ei?

— Nu de asta am venit, a spus el.

— Nu?

Asta era o noutate pentru mama lui.

— Nu.

I-a spus că intenționa să-și schimbe numele și că voia să facă asta în Nevada, unde nu trebuia decât să dovedești că nu încerci să îți ștergi cazierul schimbându-ți numele din Mugsy Abator în Fred Simpaticul. În Franța, zicea el, îți permit să îți schimbi numele doar dacă dovedești că vechiul tău nume nu e frumos, asta fiind cea mai mare problemă a francezilor. Așa că doar persoanele cu numele Aimee Moncul (care se traduce prin „Iubește-mi fundul”) sau Jean Cultamaire („Fundu’ mătii”) aveau vreo șansă să obțină aprobarea de a face acest lucru. Nici măcar francezii nu iubeau poezia într-atât încât să îi permită să își schimbe numele în Rimbaud.

— Poftim?

Părea că ziua mamei sale devenise mult prea complicată pentru ea.

— Oricum, nu am nevoie de biștarii tăi, a spus Jake.

— Biștari?

— Bani, am interpretat eu. De ce nu?

Eram la fel de curios ca și ea să știu cum avea Jake să își câștige dintr-odată independența financiară.

— Am o slujbă. O slujbă nouă. În New Orleans.

— Pe bune?

Cred că am întrebat toți în același timp: Sam, Alexa și cu mine. Zâmbetul Julianei trăda faptul că știa deja despre ce era vorba.

— Da. Voi fi prof la o școală.

— Adică profesor, am tradus eu pentru cei care nu înțeleseseră.

— Indienii cajun au nevoie de mine, a spus Jake. Au nevoie de franceză. Au nevoie de Baudelaire.

Aici a pierdut-o pe mamă-sa preț de câteva clipe. Ca majoritatea oamenilor de pe planetă, nici ea nu înțelegea de ce ar avea cineva nevoie de Baudelaire ăsta, oricine o fi fost el.

Eu încercam în continuare să accept situația.

— Jake, vrei să spui… Vrei să spui că te întorci în New Orleans ca să lucrezi la o școală?

— Da. Am pariat cu muzicienii și au spus că niciun puști nu mai vorbește franceză în zilele noastre, iar cultura lor e pe cale de dispariție.

În sfârșit, am înțeles ce voia să spună. Se pare că și Alexa. Pentru prima dată, l-a privit cu o expresie care nu părea a fi de dezgust.

— *C'est super,* i s-a adresat, onorându-l cu franceza. E ciudat cum în America îți poți descoperi adevăratele rădăcini, indiferent care ar fi ele.

Ceilalți au încuviințat, dar eu n-am înțeles. Era mult prea abstract pentru mine. În plus, eu nu îmi descoperisem niciun fel de rădăcini.

— Și eu mi-am redescoperit rădăcinile franceze, a explicat ea. Voiam să fac un film despre stilul de viață american, dar s-a transformat într-un film despre motivele pentru care americanii iubesc Franța și cultura franceză.

— Cum ar fi manichiura franțuzească? a întrebat Nayna.

Alexa n-a râs așa cum ar fi făcut altădată.

— Da, a răspuns ea, tot ce e francez.

Ne-a povestit că a filmat influența franceză asupra modei din Miami, iubirea americanilor față de hainele și mâncarea franțuzești, trenul francez din Boston (nu-mi aminteam să-l fi filmat cât era cu mine. Mă întrebam dacă nu cumva se întorsese acolo cu boul ăla de irlandez). Iar acum voia să intervieveze americanii despre stațiunea Paris de lângă Las Vegas.

— Până și în San Francisco adoră cultura franceză, a adăugat ea.

— San Francisco? am întrebat. Te duci și acolo?
— Da, iar tu trebuie să vii cu mine, Paul.

Am mers la piscină. Soarele cobora dincolo de vârfurile întunecate ale munților, iar palmierii din grădinile hotelurilor începeau să se ridice, goi și aroganți, pe fundalul cerului.
Alexa a preluat inițiativa.
— Te-ai culcat cu Juliana?
— Nu.
— Dar părea că îți dorești asta.
— Ei bine, nu am avut niciun fel de relații sexuale cu femeia aceea și nici nu i-am cerut asta.
Replica lui Clinton părea să o mulțumească pe Alexa, care a început să-mi spună ce voia ea de la viață: iubire, spunea ea, să se știe iubită.
— Atunci când o franțuzoaică se simte iubită, va face orice. Și, pe lângă iubire, avem nevoie și de încredere, a continuat ea. Ai încredere în mine?
Măi să fie, mi-am zis, asta e o întrebare grea. În cine poți să mai ai încredere? în bancheri? Nicidecum, în poliție? Las-o baltă. În familie? Ei te mint încă de prima dată când mergi la dentist: „Nu, n-o să doară, iubire”, și o țin tot așa până pleci de acasă.
Așadar, oare aveam încredere în Alexa, care vânduse pozele care mă băgaseră în merde în Boston, care își dăduse o întâlnire perversă cu Mike în Miami și care mă părăsise pentru a se distra cu artistele lesbiene Cherry și Gayle? Aveam încredere în ea?
Nu exista decât un singur răspuns.
— Evident că da, i-am spus.
— Bine.
Mi-a pus o mână rece pe braț.
— Deci, vii la San Francisco cu mine?
— De ce în San Francisco?
— Ah.
A zâmbit de parcă era pe cale să îmi arate ceva lenjerie sexy.
— Am primit o ofertă de a organiza acolo o expoziție. Știi, aceeași pe care am realizat-o și la Paris.
Era vorba despre o colecție de fotografii artistice cu mine pe care le făcuse când începusem să ieșim împreună. Cele care fuseseră postate ilegal pe pagina web a Resurselor pentru Turiști.
— Cineva de la o galerie de artă a văzut câteva pe internet și m-a contactat.
— Minunat, am spus, înainte ca memoria să îmi fie sâcâită de o senzație de disconfort. Dar ultima dată când am vorbit mi-ai tăcut capul calendar pentru că cineva a postat pozele acelea pe site. Urma să dai în judecată Resurse pentru Turiști și să închizi site-ul.
— Da, dar…
A roșit.

— Scuze. Am primit sfaturi greșite. Știu asta acum. Vii cu mine la San Francisco? Evident, după ceremonia de votare.

— Nu știu, Alexa. Va trebui să port kiltul? Kiltul despre care credeai că arată stupid. Vrei să fac și un dans scoțian pentru a promova expoziția?

— Nu, evident că nu. Să încheiem incursiunea americană împreună, așa cum am început-o. Tu, cu mine și cu Thelma.

M-a privit fix în ochi, părând că descarcă în capul meu un album foto cu amintiri. Toate chestiile haioase pe care le făcusem împreună, apropierea pe care o împărtășisem.

— Te rog, Paul. Vom merge cu mașina la Los Angeles și vom încheia ceea ce ai început tu. Apoi, trebuie să mergi cu mine la San Francisco.

Leaving Las Vega

Uzi face treaba

1

Flăcările bolboroseau în apă. Mă întrebam cum rezista focul într-o piscină. Dar ne aflam în Las Vegas, unde totul era posibil.

Piscina cu foc se afla într-un spațiu circular sub nivelul pardoselii. În jur se aflau perne, aranjate astfel încât să te așezi și să privești la flăcările hipnotizante. Așa că n-aș putea spune ce culoare aveau pernele, pentru că totul era scăldat într-o lumină roz-vișinie care venea de la tuburile de neon prinse de pereți, care se reflectau în tavanul de oglindă.

Stăteam lângă foc admirând o femeie înaltă cu părul negru, des, și o aluniță simpatică, gen Cindy Crawford. Ca mai toate femeile care lucrau în orașul acela, nu avea nicio problemă să prezinte marelui public un decolteu cât mai generos. Totuși, nu mă uitam la sânii ei. Admiram lungimea coapsei care se zărea prin crăpătura rochiei lungi până la podea.

Era cocoțată undeva lângă mine, aplecată peste un meniu, prezentând cocktailurile ei preferate. Îmi spusese deja că mă știa de la televizor și mă întrebase ce mai face mașina. Până și Thelma avea partea ei de celebritate.

— Cocktailul nostru specific este Scorpion, a spus ea. Are…

— Văd că aveți șampanie americană?

Chelnerița a zâmbit la întreruperea Elodiei. Am decis să accept invitația forțată pe care mi-o lansase pe robotul telefonic, deși știam că mă pot încrede în ea așa cum mă încred într-o călugăriță în călduri. Era așa cum îmi spusese Tony la Miami: *cunoaște-ți dușmanul.* Voiam să aflu ce punea la cale, atât aici, în Las Vegas, cât și în general.

În plus, Elodie îmi oferise o scuză de a pleca din hotel și de a medita la situația cu Alexa. Sugestia asta bruscă de a ne împăca și de a merge la San Francisco arăta cam ca flăcările din piscină. Trebuia să îmi dau seama care este mecanismul de funcționare.

— Avem șampanie americană, franțuzească și spaniolă, a spus chelnerița.

Îmi dădeam seama că Elodie își pregătea discursul despre cum doar bulele franceze pot face o șampanie adevărată. La cum o cunoșteam, probabil că lucra pentru vreun producător din

industria franceză a vinului, angajată să identifice barurile sau restaurantele care îi foloseau marca ilegal.

— Atunci vom lua două pahare de vin spumant american, am spus pentru a dezamorsa incidentul diplomatic.

— Minunat.

Chelnerița s-a ridicat, și-a netezit rochia și s-a îndepărtat. Atmosfera din bar era zen, și nicio franțuzoaică snoabă nu avea să o strice.

— Uită-te la ăia doi, urmează să facă dragoste.

Elodie a arătat cu o mișcare a capului înspre un cuplu care se afla într-un separeu luminat difuz. Zăream două siluete care stăteau aproape la orizontală pe canapea.

— Va fi cam greu pe canapelele alea curbate, am spus. Vor cădea.

— O, voi, englezii, nu aveți imaginație. Ar trebui să știu asta, a spus și mi-a oferit un zâmbet lasciv.

Elodie era cel mai strălucitor lucru din bar în afara flăcărilor etern unduitoare de pe apă, și era conștientă de asta. Rochia ei avea aceeași culoare ca și costumul chelneriței, dar n-ai fi putut să o confunzi cu vreuna dintre angajate. La încheietura dreaptă avea o brățară din aur care părea atât de grea, încât probabil că exersase cu niscaiva greutăți pentru a putea să ridice mâna. Colierul era un șirag de perle de mărimea afinelor, iar rochia avea o simplitate clasică, semn că probabil costase mii de euro în buticul din Paris al vreunui designer.

Cu toate astea, nu eram în pericol ca farmecele ei să acționeze asupra mea.

— Mergem la McDonalds după aperitiv? am întrebat-o.

— Pe bune, Paul, ai devenit atât de american. Nu, mergem în Franța.

Evident, se referea la Paris, Las Vegas.

Chelnerița ne-a adus băuturile, ne-a spus că ne stătea la dispoziție dacă aveam nevoie de *orice* și ne-a lăsat să toastăm.

— În cinstea supraviețuirii, a spus Elodie. Sunt impresionată, Paul. Campania ta absurdă și prost finanțată a început ca un dezastru total, ai fost obligat să te faci complet de râs, dar cumva ai reușit să supraviețuiești.

I-am mulțumit pentru cuvintele amabile.

— Mă surprinde că ai ajuns în Vegas. Ce s-a întâmplat cu mașina?

I-am povestit.

— Asta-i tot?

Părea fericită că nu era mai grav.

— Știi, după ceremonie, ca să îți revii după înfrângere, trebuie să vii la casa lui Clint din Venice Beach. E pe canal.

— Are și gondole? am întrebat. Și ce te face să crezi că voi pierde?

— Haide, fii serios, Paul. În regulă, apari la televizor, ai propria pagină web și așa mai departe, dar la nivelul acesta nu înseamnă mare lucru. Voi, anglo-saxonii, nu știți nimic despre subtilitățile negocierii. Le-ai oferit spațiu TV, te-ai lăsat filmat cu siglele lor. Deja au tot ce își doresc. De ce ar vota pentru tine?

Suna ca o întrebare retorică tipic franțuzească, așa că nu am răspuns.

Mi-am terminat vinul, lăsând bulele să mă piște pe limbă. M-am uitat la cuplul din separeul întunecat. Acum stăteau mai mult sau mai puțin ridicați. Se opriseră din acuplare.

Poate că Elodie avea dreptate, mi-am zis. Făcusem tot ce doriseră ceilalți, iar acum stăteam pasiv și așteptam să primesc o favoare în schimb. Pe de altă parte, francezii promiteau să ajute cu Marele Dig din Boston, cu protecția împotriva uraganelor în Miami și cu ajutor umanitar în New Orleans.

Dar nu, Tyler spusese că vor vota cu tipul celebru. Iar Renee păruse mai încântată de ceea ce făcusem eu, chiar și fără Mini, decât de promisiunea Elodiei cu privire la o reconstituire a revoluției. Elodie se pricepea de minune să manipuleze oamenii. Probabil că învățase tactica în cadrul programului ei de master. În fond, era cea mai manipulatoare și mai perversă femeie pe care o cunoscusem vreodată. De fiecare dată când mă săruta pe obraz, îi simțeam în rinichi tăișul șișului.

— Am auzit că a venit și Alexa aici, a spus. Te duci în Los Angeles și San Francisco cu ea?

— Nu știu.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât ideea mă atrăgea mai puțin. În fond, nu îmi explicase deloc ce se petrecuse între ea și tipul din Boston, far modul în care vorbea despre povestea asta, că voia să merg la San Francisco din propriile ei motive, pentru a o ajuta să își promoveze expoziția, și nu de dragul relației noastre, nu mă convingea.

— Poate că s-a întors pentru că ea consideră că ai nevoie de ajutorul Franței pentru a cuceri America, a spus Elodie.

— Poate.

Era avidă de informații, dar era și singura persoană față de care chiar nu intenționam să vorbesc despre viața mea personală.

— Lasă-mă să îți arăt cum poate Franța ajuta Las Vegas-ul, a spus.

2

Nu înțelegeam cum avea Elodie să câștige vreun vot.

Priveam din culise, de pe scenă, la o sală pe jumătate plină cu persoane de vârsta a doua, aproape toate femei, care își căutau locurile și admirau stilul baroc francez al decorului.

Persoanele astea erau toate originare din Franța. Elodie îmi spusese că fuseseră aduse toate în Vegas din regiunea Parisului. Erau fanele lui Clint Highway, care se încuiase în camera lui cu o rezervă babană de droguri. Suficient cât să îl țină pe linia de plutire, zicea Elodie. Nu voia să cadă din nou peste mulțime și să se transforme într-un chibrit, chiar dacă restricțiile americane împotriva incendiilor specificau că erau interzise flăcările adevărate în încăpere.

— Și cum va convinge asta Las Vegas-ul să voteze pentru Franța? am întrebat.

Oare Elodie nu oferea orașului mult prea repede ceea ce dorea, așa cum mă acuzase ea pe mine că fac?

Mi-a răspuns la întrebare când ne-am așezat în loja cea mai apropiată de scenă, la doar câțiva metri de linia albă care îi indica lui Clint unde să stea. Fusese informat că, dacă trecea dincolo de linie, exista riscul de a cădea peste oamenii din rândul din față. Se pare că, pentru a se asigura că nu uită asta, Elodie angajase un hipnotizator care îi imprimase informația pe creierul acela răvășit al lui, singurul inconvenient fiind faptul că acum nu mai era capabil să traverseze singur strada. Nu că ar fi fost nevoit să facă asta prea des. Oriunde mergea folosea avionul, limuzina sau taxiul.

— Concertul acesta e doar o mostră, a spus Elodie. Restul este secret, dar tu ești un englez cinstit, așa că îți voi spune.

S-a aplecat mai aproape de mine și a șoptit:

— Dar nu încă.

În timp ce râsul ei satisfăcut dispărea, luminile s-au stins, iar zgomotul conversației din public s-a transformat într-un amestec de aplauze și ovații care nu sunau deloc a fi de vârsta a doua.

— Cliiint, Cliiint, Cliiint, au început să strige câteva femei.

Un bubuit de tobe s-a auzit din boxele care se aflau exact lângă loja noastră.

— Iar acum, pentru prima dată în Vegas, a strigat un prezentator isteric.

O orgă a eliberat un sunet dramatic.

— Tocmai din Paris, Franța…

Orga a mai adăugat o notă și ne-a dus pe culmile anticipării.

— Paris, Las Vegas, are onoarea de a vi-l prezenta…

Orga părea să explodeze acum din cauza emoției și a păstrat același ton frenetic timp de zece, cincisprezece, douăzeci de secunde. Mă întrebam ce se petrecea dincolo de cortină, oare aveau probleme să îl scoată pe Clint pe scenă, sau prezentatorul încerca să își amintească numele acestui francez anonim?

— Clint Highway!

În același timp, cortina a dispărut, o explozie a acoperit scena cu fum alb și o trupă rock și-a făcut apariția pe fundalul unui tricolor francez. Formația cânta un ritm de rock, iar cineva cânta o melodie pe care am recunoscut-o vag, dar nu era foarte clar de

unde venea vocea. Apoi, ceața s-a ridicat suficient cât să dea la iveală un Clint îmbrăcat în piele, care fusese înghițit de zăpadă artificială ca un elf pierdut într-un morman de omăt de doi metri. Am presupus că așa era regia. Tipii care se ocupau de efectele speciale nu fuseseră informați că vedeta lor era chiar mai scundă decât Elton John.

Fostele domnișoare din public erau în picioare, cântând odată cu el. Trebuia să recunosc faptul că acest Clint avea prezență de scenă. Făcea toate pozele unui star rock pe care le permite o pereche de pantaloni din piele mulați, și doar uneori închidea ochii atunci când trebuia să își recapete poziția verticală.

Se pare că muzicienii ajunseseră la refren. Acum înțelegeam. Deschidea concertul cu hitul său, remake-ul după *Strawberry Fields Forever – Tarte Aux Fraises,* și am reușit chiar să înțeleg versurile pe care publicul le repeta la nesfârșit.

Je suis une tarte aux fraises, croque-moi à ton aise. Couvre-moi de crème, fouettée e 'est ce que j'aime. Care se traduce cam așa: „Sunt o tartă cu căpșuni, mănâncă-mă cum vrei. Acoperă-mă cu frișcă, bătută, așa îmi place." Tipic franțuzesc. În timp ce John Lennon cânta despre viziuni psihedelice, Clint rămăsese tot la sex.

Ajunseseră la al treilea sau al patrulea refren, când telefonul meu a început să vibreze.

Primisem un mesaj care spunea simplu „Sună-mă ACUM. Larry". I-am arătat ecranul lui Elodie și am ieșit pe hol pentru a da un telefon.

Mi-am dat repede seama că Larry nu era fericit. Nu era foarte amabil nici când *era* fericit, iar acum era ca un câine de pază care tocmai primise comandă să nu muște boașele hoțului. Era o masă de furie abia controlată.

— Te-am avertizat să nu îți faci de cap.

— Poftim?

Aproape cam tot ce făcusem în Vegas ar fi putut fi clasificat astfel, așa că aveam nevoie de detalii.

— La cazinou. Când ai început să te văicărești despre șansele de câștig.

— Aaa.

— Da, *aaaa.*

— E vreo problemă? am încercat eu să abordez chestiunea în stil american.

— Da, la naiba, e o problemă. Unul dintre tipii de la TV, și voi afla eu care anume, a dat imaginile unui post național liberal de știri, iar ei au făcut o întreagă poveste din asta. Un englezoi care își ridică poalele kiltului în Vegas, sau ceva de genul acesta. Discuția de la blackjack, cum te-ai dat tu mare la zaruri și cum le-am așezat eu pe masa de joc. A făcut ca întreaga operațiune să pară regizată.

Nu credeam că ar fi ajutat la ceva dacă mi-aș fi cerut scuze. Avusesem mereu impresia că nu era genul de persoană în fața căreia să îți ceri scuze altfel decât aruncându-te de pe o clădire înaltă.

— Ce pot face acum? am întrebat.

— Să faci? Să desfaci, vrei să spui. Nu poți desface un reportaj. Odată ce oamenii îl văd la televizor, el continuă să existe, la naiba. Nu poți să îl dez-existi.

— A..

— Vrei să încetezi odată cu *aaaa*? Sună ca un tip căruia-i face laba un șobolan.

Ceea ce, după părerea mea, era o imagine ciudată care să-ți rămână pe retină.

— Dar poți face un lucru. Nu va rezolva problema, dar mă va ajuta să plătesc o datorie față de un amic.

— Ce anume?

— Unde ești?

I-am spus.

— Vin să te iau în douăzeci de minute. Să fii afară, în față la Arc D. Triumf.

Există un moment și un loc pentru lecțiile de pronunție în limba franceză, dar nu era cazul acum.

3

Mașina care a oprit nu era o limuzină. Era o chestie lungă și argintie, o mașină imposibil de parcat în Paris, dar aici nu era decât un alt vehicul semi-luxos în locul unde totul era la extrem.

M-am așezat pe locul din dreapta, iar Larry mi-a pus în poală o chestie neagră și grea. Începuse deja manifestarea de violență. Mă bucuram că îi spusesem Elodiei unde mă duc. Dacă dispăream, urma să fie ultima persoană care mă văzuse în viață. Ar fi putut fi chiar arestată pentru complicitate, ceea ce ar fi distrus pentru totdeauna reputația Franței.

— Deschide-o, a spus Larry.

Era o cutie. Am deschis lacătul și am ridicat capacul.

— Rahat, am spus, cu o mișcare de respingere.

— Scoate-l.

Am făcut cum mi s-a spus, ridicând chestia aia din interior de parcă l-aș fi trezit și astfel și-ar fi înfipt colții în brațul meu. Ceea ce ar fi fost posibil dacă nu îl manevram cum trebuie, cu o viteză de nu știu câți colți pe secundă. Era un Uzi.

— Ai folosit vreodată așa ceva? Nu, nu răspunde. Pari genul de bărbat care se pișă pe el și dacă merge la paintball.

— Păi, nu chiar, de fapt, chiar mergeam la paint…

— Nu e încărcat. Dar va fi în curând, iar tu o să tragi cu el. Bine?

— În ce? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. A ambalat motorul și a înconjurat Arc de Triomphe, ieșind apoi în traficul din oraș.

Plimbarea mi-a oferit un sfert de oră de îndoieli agonizante despre ce trebuia să fac. La fiecare semafor sau ambuteiaj mă gândeam să sar din mașină. Dar ca un dobitoc care sunt și care respectă legea, îmi pusesem deja centura de siguranță. Dacă mi-o scoteam, mi-ar fi intuit cu ușurință intenția.

Aș fi putut suna după ajutor. Dar pe cine?

L-aș fi putut lovi pe Larry peste cap cu pistolul, dar poate că nu l-aș fi doborât, iar asta l-ar fi înfuriat și mai tare. În plus, eu eram cel care ținea arma. Încărcată sau nu, mi-o dăduse mie, ceea ce însemna că gloanțele nu-mi erau destinate. Cel puțin, nu în acel moment.

Am trecut pe lângă mall-uri luminate, moteluri și benzinării cu neoane. Ne-am îndepărtat vreo cinci sau zece kilometri de bulevard, dar fluviul de mașini nu se subția deloc. Părea că toată lumea din Vegas trebuia să ajungă undeva foarte repede. Undeva în Vegas, adică, în zare, deșertul era negru tăciune.

Larry a tras într-o parcare în fața unui șir de magazine. Mai erau un amanet și un birou de încasat cecuri, „Deschis non-stop”, se lăudau ei, un serviciu de pizza la domiciliu și o clădire vopsită cu stele și dungi, pe care se afla un indicator pe care scria „Fete și Arme”. Lângă litere, o fată îmbrăcată ca un cowboy, realizată din neon roșu, ținea în aer un pistol.

Larry a parcat în fața pizzeriei, dar nu credeam că am venit până aici pentru a comanda pizza calzone.

— Hai să luăm niște muniție, a spus Larry. Și pune naibii arma la loc în cutie.

Am privit în poală. Ținusem în mână pistolul în tot acest răstimp, cu un deget încolăcit pe trăgaci.

În interiorul magazinului Fete și Arme, primul lucru pe care l-am văzut a fost un fel de vitrină pe care nu prea o vezi în magazinele europene obișnuite.

Am recunoscut un AK-47, o pușcă M-16, un Sten vechi englezesc și chiar una dintre mitralierele acelea naziste pe care le vezi prin filme, un Scheisser sau ceva de genul. Mai erau și niște arme mai grele, așezate pe trepiede, cu țeava la fel de groasă ca botul unui câine, în total, în încăpere probabil că erau vreo douăzeci sau treizeci de arme.

Sub vitrină se afla un raft cu muniție și niște reviste în sertare mici din plastic, precum dulciurile pe care le poți combina cum vrei. Tejgheaua era din sticlă, iar dedesubt erau rafturi cu pistoale, câteva duzini fiind aliniate și așteptând să fie luate acasă.

Un negru imens analiza o armă prin sticlă, mijind ochii de parcă s-ar fi întrebat dacă nuanța oțelului se asortează cu ceasul.

O fată cu un top auriu și o fustă mini roșie a ieșit din spatele magazinului.

— Da, domnilor, cu ce vă pot…? A, salut.

Pe chip i-a înghețat un zâmbet.

— Candy? am întrebat.

— Da, eu…

Nu era nevoie să îmi explice. Sunt mulți americani care au mai multe slujbe. În fond, cele două servicii pe care le avea erau destul de asemănătoare. Ambele o obligau să poarte fustă scurtă și să atragă clienți. Semăna mult cu propriul meu job.

— Cheamă-l pe Dave, te rog, i-a spus Larry.

Candy a dispărut, iar eu am avut timp să privesc în jur. În spatele nostru erau rafturi cu lunete, cutii de gloanțe, canistre cu vaselină. Într-un capăt al tejghelei se afla un șir de postere care păreau nelalocul lor. Osama bin Laden, Saddam Hussein, o întreagă gherilă cu turban. Mi-am spus că era evident că tipii ăștia nu erau niște eroi în Las Vegas.

Tocmai atunci, în spate părea că e pe cale să se dezlănțuie un război. Un răpăit de mitralieră – akakakakakak – căruia i-a răspuns un voleu mai lent de pușcă sau pistol – da da da da. Am fost singurul care a clipit.

Candy s-a întors, iar foșnetul pe care îl făceau cizmele ei înalte, aurii, era aproape la fel de puternic precum zgomotul pistolului.

— Dave vine acum, ne-a spus.

A făcut un gest prin care ne sugera că i-ar plăcea să mai stea de vorbă cu noi, dar trebuia să se ocupe de clientul negru. S-a aplecat peste tejghea pentru a-l ajuta să își aleagă o armă. Părea mai mult decât recunoscător pentru generozitatea ei de a-l ajuta.

Un bărbat alb, scund și grăsuț, a apărut din încăperea din spate, cu niște căști albastre peste urechi. Era mult mai în tema decorului din magazin decât Candy. Avea o tunsoare militărească, și o barbă nerasă, și purta o uniformă neagră, acoperită de capse și buzunare.

— Salut, Larry, a spus.

Cei doi și-au dat mâna, fără să zâmbească, precum niște tovarăși de arme.

— Ăsta e, a spus Larry.

Dave a încuviințat și mi-a zdrobit mâna. Am strâns și eu cât de tare am putut. Nici nu mă gândeam să îl las să ghicească faptul că tocmai îmi fracturase încheietura.

— Ți-am adus înapoi pistolul-mitralieră. Avem nevoie de cincizeci de gloanțe, a spus Larry. Nu, să fie chiar o sută.

— Bine.

Dave s-a întors și a luat o cutie dreptunghiulară pe care a trântit-o pe tejghea.

— Cinci secunde de plăcere pură, a spus, rânjind la mine.

— Cinci secunde?

— Uimitor, nu?

Dave credea că sunt impresionat.

— Prefer ca plăcerea să dureze ceva mai mult, am spus, ceea ce a stârnit un chicotit din partea negrului și un zâmbet moale din partea lui Candy.

Dave și Larry n-au apreciat gluma.

— Văd care-i problema ta, a zis Dave. Ești un glumeț.

— Da.

Larry mi-a aruncat privirea pe care o văzusem și la cazinou. Ceva de genul: cum să-l omor, încet sau foarte încet?

— La ce ne trebuie o sută de gloanțe? am întrebat tare, în timp ce alt război începea în spate.

Voiam să am martori pentru faptul că nu știam de ce țineam în mână o armă.

— Nu i-ai spus, Larry?

Dave a râs, iar pectoralii i s-au mișcat sub materialul negru al cămășii de luptă.

— Vino în spate, a spus, în zona de omor.

4

Un șir de fete înalte, cu fuste scurte și cizme lungi, îmbrățișau bărbați de toate dimensiunile și tipurile. Un tip scund, într-o haină de camuflaj, avea în jurul umerilor un braț lung și gol de femeie. Un puști slăbănog, cu un tricou de hochei, era ținut de talie.

Toată lumea, inclusiv Dave, Larry și cu mine, purtam acum căști de protecție. Împușcăturile le simțeam mai degrabă în stomac decât în urechi. Mirosul, totuși, era puternic. Era genul de miros care persistă în aer după focurile de artificii.

Mi-am dat seama acum la ce foloseau posterele. Clienții trăgeau într-o țintă care reprezenta o figură umană, și nu în ținte pictate. Osama părea să fie preferatul clienților, și era sfâșiat în bucăți pe cel puțin patru dintre cele zece culoare de tragere. Și Saddam își pierduse capul de vreo două ori. Aici se pare că Războiul declarat Terorismului se desfășura cu gloanțe adevărate și teroriști falși.

Dave ne-a condus într-o cabină antifonată. Mă rog, ceva de genul. Tot se auzea de parcă cineva ar fi lovit în geamuri cu o bâtă de baseball.

— Uite, a zis și mi-a întins o broșură.

Era o reclamă la magazin, care promitea clienților „o experiență pe care o trăiești o singură dată în viață”. Puteau să tragă cu o mitralieră și apoi să scape de stresul luptei cu „cel mai bun masaj din oraș”. La naiba, mi-am zis, deci și Candy făcea asta? Nu-i de mirare că părea stânjenită. Deși nu era nicio

surpriză faptul că își construia un imperiu în imobiliare. Toate bacșișurile alea erau folosite cu cap.

Poza din anunțul lui Dave arăta o fată care lingea țeava unei puști. Deasupra ei se afla un turist oarecare cu un trabuc în gură și un rânjet masculin pe chip, ceea ce sugera că tocmai eradicase terorismul din lume de unul singur și tot mai avea suficientă energie încât să i-o tragă unei întregi armate de femei. Și poate chiar să câștige și un joc de poker de vreun milion de dolari.

— Și ce vreți să fac eu? am întrebat.

— Să tragi de câteva ori, a spus Dave. Ești un tip celebru. Eu te voi filma, tu garantezi pentru noi și mai aduci niște clienți. Unii europeni nu apreciază ideea de a trage cu o mitralieră.

A dat din capul tuns periuță și a plescăit.

— Asta face parte din contractul cu *Resurse pentru Turiști: Marea Britanie?* l-am întrebat pe Larry.

— Contract? a pufnit el. L-ai rupt atunci, în cazinou.

Dintr-odată, vocea îi devenise mai împăciuitoare.

— Dacă faci asta, poate ne mai gândim.

Eu personal, nu semnasem niciun contract, așa că nici nu aveam cum să încalc vreunul, dar la naiba, în fond, era o fantezie din liceu care devenea realitate. Tragi vreo câteva gloanțe (mă rog, vreo sută) într-o bucată de hârtie și asta-i tot. Era ca un joc mecanizat de darts.

Se pare că Dave simțea că eram pe cale să îmi dau acordul, așa că mi-a pus peste broșură un clipboard.

— Semnează asta.

Mi-a arătat cu degetul pe care aveau un inel din aur cel mai ciudat contract pe care îl văzusem vreodată.

Trebuia să recunosc faptul că „armele pot provoca vătămări sau deces”, chestie care era în regulă. Nu suna altfel decât avertismentele cu privire la alune din Boston, și scoici în New Orleans. Mai trebuia să jur că aveam peste optsprezece ani, că nu sufeream de boli psihice și că nu mă aflam sub influența drogurilor ilegale. Deși se pare că drogurile legale și alcoolul erau în regulă. Apoi, a trebuit să fiu de acord că nu este o idee bună să tragi cu mitraliera dacă ești însărcinată. Păi, mi-am zis, doctorii chiar spun că Mozart îi face mai mult bine fătului decât exploziile asurzitoare. Și, într-un final, trebuia să absolv proprietarul magazinului, angajații și peștișorii lor aurii de orice responsabilitate în cazul unui accident, „chiar dacă este provocat de neglijența sau neatenția unui angajat”. Deci, dacă vreuna dintre fete mă gâdila în timp ce trăgeam și omoram pe toată lumea din jur, avea să fie vina mea. Super.

— Mi-e teamă că nu pot semna asta, am spus. Contractul meu cu Resurse pentru Turiști stipulează că nu pot semna nimic fără ca documentul să fie citit de avocații lor. Care se află în India, am adăugat.

Era o prostie, iar Larry a reacționat în consecință.

— Ce naiba, semnez eu în locul lui, a spus. E responsabilitatea mea. Ce se poate întâmpla?

În timp ce mâzgălea în josul paginii, am privit în afara cabinei și am numărat câte chestii se pot întâmpla. Zece arme ori tot atâtea gloanțe câte încap în fiecare dintre ele ori toate persoanele care nu poată protecție.

Și iată-mă, cu o Candy pe jumătate goală înlănțuită în jurul meu, cu degetul pe trăgaciul uneia dintre cele mai mortale arme din lume, un produs care este o marcă la fel de celebră ca orice parfum, pantofi sport sau telefon din lume. Țineam țeava îndreptată către un poster cu Saddam Hussein pe care Dave îl alesese pentru mine.

— Apasă, a spus Candy, respirându-mi în obraz.

Am privit șirul celorlalți tipi care erau îmbrățișați de propriile lor instructoare. Dave le-a spus să nu mai tragă ca să poată filma fără prea mult zgomot de fundal. Mai toți bărbații aveau expresia unui tip aflat într-un club de noapte când o fată vine să danseze în fața lui și știe că și-o trage în noaptea aia. Se uitau la mine de parcă tocmai dăduse norocul peste mine.

— Haide, Paul.

Candy s-a întins și mi-a lăsat impresia că intenționa să apese pe degetul pe care îl țineam pe trăgaci.

— Îl împuști pe nenorocit, sau ce? a întrebat Larry.

Ceva a păcănit, și nu era vorba despre trăgaci.

— Știi ceva? am zis. Nu.

Am pus arma jos, m-am eliberat din îmbrățișarea lui Candy și m-am îndreptat către ușa cabinei.

Larry m-a urmat în partea principală a magazinului.

— Iar te prostești? a mârâit la mine.

Fata care-i luase locul lui Candy în spatele tejghelei părea gata să se arunce la podea. Vocile ridicate într-un magazin de arme nu prevestesc nimic bun.

— Eu mă prostesc?

M-am întors cu fața către Larry.

— *Eu?* În țara asta unde scoicile și nucile sunt considerate la fel de periculoase ca gloanțele? Unde nu poți dormi cu o femeie fără să ai trei întâlniri cu ea, dar unde poți trage cu o mitralieră nazistă? Unde nu poți face un compliment unei colege fără a fi dat în judecată pentru hărțuire sexuală, dar unde chelnerițele își arată toate sânii? Unde toată lumea își cumpără bilet la geam și apoi refuză să se uite pe fereastră? Și tu îmi spui că *eu* fac pe nebunul?

Probabil că aerul nopții din deșert era plin de noxe de la traficul aglomerat, însă mirosea cumva pur, precum aerul pe care îl pompează în cazinouri. Așa se zice.

Mi-ara aruncat căștile pe tejghea și am ieșit afară. Larry nu a încercat să mă oprească.

Acum îmi dădeam seama că îmi creasem trei probleme majore.

Mai întâi trebuia să îi explic lui Tyler că o dădusem în bară cu Las Vegasul, banii și voturile, pentru că refuzasem să lucrez suplimentar preț de cinci secunde. Și fără votul Las Vegasului probabil că îmi luam adio de la șansa de a câștiga concursul.

În al doilea rând, cred că îi făcusem probleme lui Candy. Probabil că acum urlau la ea pentru că nu mă fermecase suficient cât să mă convingă să descarc arma. Dar părea a fi o supraviețuitoare. Și era suficient de frumoasă încât să își găsească o slujbă oriunde în oraș.

În al treilea rând, și foarte urgent, nu știam cum să ajung înapoi la hotel fără ajutorul lui Larry. Nu era genul de cartier în care să existe stații de autobuz. Și nu mă puteam întoarce în magazin pentru a cere numărul unui taxi.

Abia când m-am așezat lângă tipul cu pizza care mă livra la hotel împreună cu două Quatro Stagione mi-am adus aminte ultimul lucru pe care mi-l spusese Larry când ieșisem din magazin. Nu-mi aminteam exact cuvintele, dar erau ceva de genul că ar fi înțelept din partea mea să mă car de la hotel înainte de a ajunge el acolo. Dacă nu mă înșelam, ultimele lui cuvinte fuseseră: -Ai timp până la miezul nopții, cretinul dracului, l-am promis tipului cu pizza zece dolari în plus dacă ajungeam la hotel înainte ca pizza să se răcească.

5

L-am găsit pe Jake la cazinou. Fuma un trabuc subțire și era adâncit într-un joc de poker cu trei cărți.

— Dacă îți aruncă bagajele sau pe tine în piscină, vino aici. Vom juca poker.

— Foarte util, Jake, dar mă duc în LA imediat, i-am spus. Vrei să vii cu mine?

— Nu, voi câștiga ceva bani, îmi voi schimba numele și apoi mă voi întoarce în New Orleans.

A mormăit ceva pentru că tocmai pierduse o mână.

I-am spus că movilița de fise de pe masă îi ajungea probabil cât să ajungă la New Orleans cu autobuzul, și că ar fi fost mai bine să le încaseze decât să riște să piardă tot.

— Nu, frate, a zis. Știi, totul în America e genetic. Ești obez, e genetic. Ești infractor, e vina înaintașilor. Ei bine, eu am genele de pokerist. Scriu o poezie despre genele mele. Vrei să ți-o recit?

— Nu am timp acum.

Și nici nu aveam genele necesare pentru a suporta poezia lui Jake. De cât ai nevoie? l-am întrebat.

— O, suficient cât să ajung în New Orleans. Probabil că trebuie și să cumpăr o mașină veche. Nu mult. Voi câștiga aici sau voi împrumuta de la mama.

A tușit, scoțând un nor de fum, și s-a aplecat peste masă pentru a-mi spune un secret.

— Din… jobul ei, știi? Doar până când face rost de bani să își plătească salonul de manichiură. Și nu se cușează niciodată cu bărbați.

Folosea termenul francez *coucher,* care înseamnă *a dormi.*

— Face doar niște chestii simple și, știi tu, la branlette.

Din fericire, nu a mimat actul despre care vorbea.

— Ea ți-a spus asta?

— Da.

— O cred, i-am spus, și ne-am luat rămas-bun cu una dintre îmbrățișările acelea americane și bărbătești care nu implică nimic sexual.

Juliana se afla în centrul de afaceri al stațiunii. Era deschis non stop, ca și cazinoul. Se uita la apartamentele de închiriat și verifica paginile web cu echipamente de majorete. Acum, că ajunsese unde își dorise din punct de vedere geografic, încerca să facă același lucru și din perspectivă profesională. Era clar că nu îi plăcea să piardă timpul.

— Deci, intenționezi să rămâi aici? Nu te duci la New Orleans cu Jake? am întrebat-o.

A râs.

— E un tip de treabă și cred că abia acum își dă seama ce potențial are. Dar i-au rămas mult prea multe naționalități de bifat pe listă, iar eu trebuie să fac ceva cu viața mea.

A arătat către ecranul calculatorului.

Mi-am cerut scuze pentru că nu mai putea sta în apartamentul gratuit de la hotel și i-am spus că am lăsat la recepție numărul cărții de credit, pentru a putea să își ia altă cameră.

Mi-a urat noroc la ceremonia de votare și m-a sărutat cast pe gură.

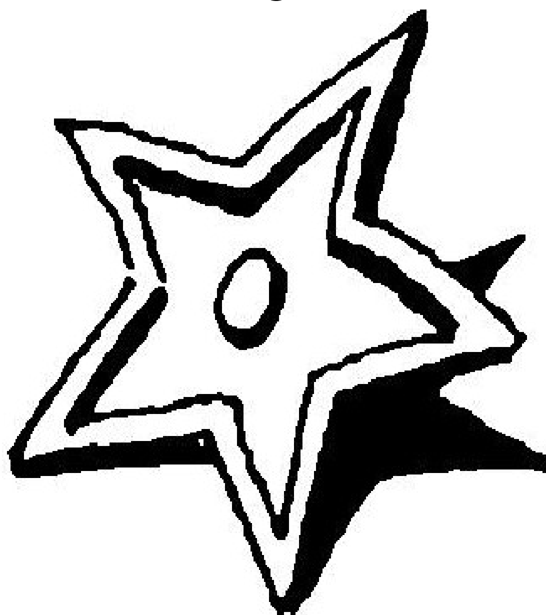
— Știu că Alexa așa crede, că sunt bucuroasă că nu ne-am… știi tu, a spus.

Și cumva, nu a sunat ca o jignire.

Singura persoană de care n-am reușit să dau era Alexa. Nici Juliana și nici Jake nu știau unde se află. Se pare că își luase bagajele și dispăruse. Și avea și telefonul închis. Era clar că nu prea se gândise la sugestia mea de a discuta înainte de a lua vreo decizie cu privire la San Francisco.

I-am lăsat un mesaj care începea cu „Eu sunt”. După care am adăugat „Paul”, ca să fie sigură.

Los Angeles

Mini ha-ha

1

Se pare că poliția din Los Angeles lua delictele foarte în serios. „Limită de viteză supravegheată din aer”, spunea indicatorul. Și ce se întâmplă dacă mergi cu peste 55 km pe oră? Ești ras de pe fața pământului?

Ca de obicei, nimeni nu băga în seamă amenințările poliției. Șoferii care goneau, întorceau și depășeau ilegal erau la fel de neglijenți ca și cei din New Jersey, Florida și de peste tot.

O conduceam pe Thelma pe cel de-al șaptesprezecelea sau optsprezecelea kilometru de autostradă urbană din LA și era imposibil să îmi imaginez că planeta conținea altceva decât șosele, poduri, ateliere auto și centre comerciale, întinzându-se până la orizont și dincolo de el, acoperind întregul glob, cu palmieri prăfoși izolați precum umbrelele dintr-un cocktail uriaș de beton. Făceam tot ce-mi stătea în putință să folosesc lecția pe care o învățasem pe coasta de est: ignoram toate tentațiile care voiau să mă abată din drum, și mă țineam încăpățânat de autostrada 10, care se îndrepta către Pacific.

Drumul fusese destul de obositor. Harta spunea că traversarea deșertului Mojave dura exact patru ore și jumătate până pe coastă, dar probabil că tăcuseră testul la ora două dimineața. Eram pe drum de șase ore și nu se vedea nici urmă de nisip, valuri sau balene migratoare.

În sfârșit, autostrada se apropia de capăt și un indicator mă anunța că mă aflam în Santa Monica.

Am sunat-o pe Suraya și am dat peste înlocuitorul ei, Hemang.

— Hei, am un văr în Sanna Monica, a spus.

— E Dennis?

— Nu, e anestezist, a replicat el, fără să marșeze la gluma mea obosită.

— Când se întoarce Suraya? am întrebat.

Preferam să îi explic ei problemele mele din Vegas.

— S-ar putea să nu revină o vreme. Tatăl ei o amenință că o aruncă afară din casă.

Mi-a explicat că tatăl Surayei aflase despre vecinul ei cel galant. Urmase un scandal monstru, iar când Suraya îl somase pe cavalerul ei călare pe scuter să o salveze, acesta se speriase de un conflict cu generația veche. Acum, Suraya era în concediu de odihnă.

— Habar n-ai cât îmi pare de rău, am spus.

El a crezut că sunt sarcastic, dar eram sincer. I-am cerut numele hotelului unde erau cazați oaspeții pentru ceremonia de votare.

Hemang l-a găsit în câteva secunde și mi l-a dictat la telefon.

— Stai, a adăugat el. E ora șase în LA?

— Da, cam pe acolo.

— Nu te poți caza decât abia peste trei sau patru ore. Ai timp să vizitezi ceva.

Aveam chef mai degrabă să îi vizitez vărul, iar acesta să îmi dea o doză de morfină.

*

Hotelul se afla la distanță de o stradă de ocean. Mi s-a spus că puteam să îmi las bagajele în mașină, să las mașina valetului și să revin pe la prânz, când avea să fie gata și camera mea.

Nu voiam decât să mă întind, dar am luat cu mine niște cafea din termosul de la recepție și am făcut o plimbare înspre Pacific.

Dacă acesta era punctul culminant al călătoriei mele, eram puțin dezamăgit. Pacificul nu trebuia să fie albastru? în schimb, era aproape maro, iar valurile mici se unduiau precum siropul de pe un caramel latte. Palmierii tropicali erau la locul lor: niște copaci imenși, care se unduiau în briză, cu trunchiul gros la bază care devenea subțire ca un creion sub umbrela de frunze. Dar trunchiurile erau mânjite cu graffiti. Nu vedeai lemnul, cel puțin pe primii patru metri. Creșteau pe peluze care fuseseră inundate de cerșetori, figuri murdare și bărboase care apăreau de după niște adăposturi improvizate sau care stăteau întinse în saci de dormit, încă fără să își dea seama că tocmai începeau o altă zi fără acoperiș.

Am decis să evit traversarea peluzelor și am urmat o cărare care mergea de-a lungul țărmului. Era și mai riscant decât să sari pe vârfuri printre cerșetorii adormiți, pentru că cei care mergeau cu rolele și cicliștii nu făceau concesii unui călător adormit care se afla la finalul odiseei sale transcontinentale.

— Pietonii trebuie să meargă pe trotuar! a lătrat un ciclist la mine.

Cu tricoul larg, picioarele goale și ochelari de soare, arăta mult prea relaxat pentru a fi furios, dar gesticula nervos la pictogramele de pe margine care păreau să indice faptul că mergeam în zona destinată doar vehiculelor cu roți.

Am decis că Los Angeles nu îmi oferea o primire foarte călduroasă. Mi-am dorit în tăcere ca lucrurile să se îmbunătățească foarte repede, culminând, evident, cu victoria mea la ceremonia de votare care urma să aibă loc peste aproximativ treizeci și șase de ore.

Abia ce îmi desprinsesem degetele după ce îmi pusesem dorința, când o umbră întunecată s-a materializat din spatele unui palmier. Era un cerșetor cu o bandană neagră prinsă în jurul capului și o privire de nebun. Ținea în mână un lanț de bicicletă. Ideea că tocmai îl furase de la tipul care uriașe la mine nu era deloc o consolare.

— Cafeaua! a spus el.

Era limpede că dantura lui nu indica faptul că ar fi fost vreun american bogat.

— Da. Sper că o bei cu zahăr.

Am pus ceașca pe pământ și m-am cărat.

2

M-am târât cu greu în cameră și am tras perdelele peste soarele care răsărea. M-am ghemuit între cearșafurile care, ca întotdeauna, erau mult prea strâns întinse și mi-am pierdut imediat cunoștința.

M-a trezit telefonul mobil. Părea că are un atac de panică. Suna, se oprea, suna din nou, se oprea și apoi a mai încercat o dată să mă aducă în pragul disperării. Era clar că era un apel urgent.

— Paul? Sunt Suraya.

Pentru binele ei, speram că nu m-a sunat pentru a mă pune la curent cu cele mai recente vești din saga ei cu scuterul.

— Bună. Te-ai întors la muncă?

— Da. Trebuie să te duci la Hollywood. Vor să faci o repetiție în costum la sala unde se va ține ceremonia. Sunt într-o încurcătură groaznică.

— Încurcătură?

Altă expresie de-ai ei care data de prin anii cincizeci.

— Da, e o problemă cu sistemul de votare. Se pare că mulți delegați cred că trebuie să voteze ce țări ies din concurs, ca în reality show-uri. Organizatorii sunt nevoiți să țină niște mici ședințe de informare pentru a le explica votanților că trebuie să aleagă țara pe care o *doresc,* și nu pe cea pe care vor să o elimine. Așa că sunt panicați și vor să repete părțile pe care le mai au sub control.

— Și pe mine mă au sub control?

— Da, așa cred ei. Nu te-au cunoscut încă.

Thelma rula de parcă nu se mai simțise așa de bine de la raliul fanilor Mini din Miami, poate și pentru că prin oraș mișunau o mulțime de frați și surori de-ale ei. Cu toate astea, mă îndoiam că vreuna dintre celelalte mașini era condusă de un tip îmbrăcat în kilt. Cele mai multe erau conduse de genul acela de neveste disperate cu ochelari de soare care le acoperă toată fața.

Denumiri cunoscute apăreau și dispăreau la fiecare semafor: Wilshire Boulevard, Beverly Hills, Melrose Avenue, Sunset Boulevard, și, într-un final, Hollywood Boulevard.

Ca și în cazul primei întâlniri cu Pacificul, prima mea impresie nu era deloc pe măsura așteptărilor. Mă întrebam dacă aici voia toată lumea să vină și să devină vedetă. Fâșia asta enervantă de mall-uri și magazine de suveniruri?

Într-un final am văzut dovezi ale faptului că strada aceea găzduia mai mult decât activitatea obișnuită de colectare a banilor turiștilor. Un camion descărca reflectoare, trepiede și alte echipamente pe trotuar. Am parcat în fața camionului și am fost imediat izgonit de un tip mărunțel, cu părul lung și căști.

— Nu aici, a spus. Mergi mai departe.

Și-a îndreptat apoi atenția din nou asupra pietonilor pe care îi alunga pe celălalt trotuar.

Nu m-am mișcat și m-am uitat către locul unde călătoria mea avea cu adevărat să ajungă la final în ziua urătoare: Grauman's Chinese Theater. Era o construcție înaltă, de tip pagodă, cu o curte semicirculară. Două coloane de un portocaliu strălucitor marcau intrarea în sală. Ușile templului erau aurii și decorate cu măști de dragon, cu niște colți imenși. N-ar fi fost deloc ciudat în Las Vegas, doar că acolo templul chinezesc ar fi fost mai înalt cu vreo douăsprezece etaje, iar dragonii de pe fațadă ar fi scuipat flăcări adevărate.

Tehnicienii montau reflectoarele pe suporturi și desfășurau o rolă de covor roșu în curte.

— Cară-te de aici sau sun să te ridice.

Paznicul uman al templului îmi bătea în capotă.

— Am venit pentru repetiția cu costume, i-am spus prin geamul deschis.

— Aha.

Fără să își ceară scuze, m-a întrebat cum mă cheamă și a avut o scurtă discuție în cască.

— Bine, lasă mașina aici și așteaptă la intrare. Va veni cineva să te ia.

Am făcut așa cum mi s-a spus și am început să rătăcesc prin curte privind urmele de palme și autografele pentru care locația este celebră. Turiștii mișunau prin jur, făcând poze cu numele legendare care își lăsaseră amprentele pe cimentul din curte. Marilyn Monroe părea să fie preferata oamenilor. Amprentele ei elegante erau negre, probabil de la toți cei care își presaseră palmele peste ale ei mai degrabă decât de la faptul că uitase să se spele pe mâini înainte de a fi imortalizată. Am observat că Groucho Max lăsase o amprentă care semăna suspect de mult cu scula lui, dar am presupus că era doar celebrai lui trabuc. Meryl Streep părea să fi pășit mai adânc în ciment decât oricine altcineva. Mă întrebam dacă în ziua aceea cimentul fusese mai fluid sau să fi fost un comentariu deloc măgulitor la adresa greutății sale?

Muncitorii manifestau o totală lipsă de respect față de aceste nume celebre. Un tip de la pază stătea ghemuit cu fundul deasupra lui Jean Harlow. Iar tehnicienii se pregăteau să acopere porțiuni mari din curte cu covorul roșu. Oaspeții de la ceremonia de votare urmau să pășească peste urmele vedetelor.

— E în regulă, de fapt nu au nevoie de tine.

Era tipul cu căștile.

— Nu?

— Nu, voiau doar să se mai asigure o dată că ai venit cu mașina. Cineva a auzit la știri că s-a stricat.

— Pe bune, au spus asta?

Speram că nu împrăștiaseră și bârfa aceea malițioasă că defectarea s-ar fi produs din cauza faptului că nu alimentasem.

— Da. Așa că nu trebuie decât să fii aici mâine la patru…

— La patru? Păi e cu cel puțin trei ore înainte de ceremonie.

— Nu, spectacolul e organizat după-amiază. Nu știai?

— Nu, am mărturisit eu.

— Da, seara locația e închiriată pentru o premieră. De aceea respectarea programului este esențială. Așa că vei trage mașina exact în rând cu ușile (a arătat către ele cu brațele întinse, de parcă m-ar fi dirijat să aterizez cu un avion), vei coborî pentru a fi fotografiat pe covorul roșu, iar cineva îți va parca mașina. Da?

— Da.

— Ne vedem mâine, la patru fix. O zi bună. Hei, oameni, templul este închis, plecați de aici, vă rog.

A început să alunge anonimii care încurcau treburile din Hollywood.

Soarele strălucea acum de-a lungul bulevardului, oferind tuturor ocazia de a purta ochelari de soare. Am decis să plătesc o sumă exorbitantă pentru un loc de parcare și să pierd și eu timpul pe acolo. Dacă tot mă aflam la Hollywood, n-ar fi stricat să arunc

și eu o privire, chiar dacă lumea se holba la mine pentru că purtam fustă.

Am luat o cafea de la un mall care avea ferestrele orientate către celebrele litere albe de pe deal. Turiștii făceau poze pentru a dovedi faptul că ajunseseră la Hollywood.

Pe pardoseala mall-ului, formând o cărare care ducea către punctul de belvedere a literelor albe, erau mozaicuri care redau povestiri inspiraționale de genul „Curățăm canale în Chicago când Steven Spielberg s-a împiedicat de gura de acces și mi-a oferit un rol de curățător de canale în *Indiana Jones”.* Era visul american, prezentat astfel încât toată lumea să îl urmeze. Poate că sunt cinic, dar era ca și cum ai fi mers pe Wall Street și ai fi sperat să câștigi ca prin minune un milion de dolari la bursă.

Oamenii vin la Hollywood crezând că sunt mai aproape de acțiunea adevărată, dar nici că se află mai departe de ea. Adică uite-mă pe mine, în costumația mea semi-celebră alcătuită din kilt și hanorac, și nimeni nu îmi oferea vreun rol în filme. Probabil credeau că fac reclamă la vreun pub scoțian și că am venit aici pentru o scurtă pauză de cafea.

Am trecut în revistă mesajele și mi-am curățat telefonul. Căsuța vocală se umplea cam de trei ori pe zi cu mesaje de la ciudați care-mi făceau tot soiul de oferte obscene sau îmi trimiteau imagini și filmulețe cu propria lor lenjerie intimă. Le-am șters pe toate, cu excepția unuia care părea a fi vag profesionist și am decis să i-l trimit pe acesta lui Tyler. S-ar fi potrivit cu planul lui privind divertismentul de marcă.

În mall aveau și cinematograf, așa că mi-am omorât vreo două ore urmărind un thriller interesant, o poveste în care apăreau o serie de produse marca Hollywood, cum ar fi mașini impresionante, ceasuri, laptopuri și, da, automate Uzi, în care tipii cei răi erau uciși, cei buni făceau dragoste între cearșafurile care le acopereau părțile intime, și un polițist incoruptibil dovedea că un singur american solitar era mai puternic și mai ingenios decât toate serviciile secrete din lume laolaltă.

După aceea, încurajat de ideea că orice tip obișnuit poate realiza tot ce își dorește, am sunat-o pe Alexa, sperând să reinițiem dialogul. Era singura noastră șansă de a salva ceva înainte de a distruge totul definitiv. Cum era de așteptat, n-am reușit să dau de ea. Viața nu e ca la Hollywood, nici măcar atunci când te afli chiar acolo.

3

Poate că am băut prea multă cafea sau am dormit prea mult la prânz, dar în noaptea aceea nu m-am putut odihni. Zgomotul înrăutățea și mai mult situația. Clădirile americane sunt foarte zgomotoase. Nu se opresc nici măcar noaptea. Hoteluri întregi se

zguduie și torc, douăzeci și patru de ore pe zi ca niște mașini vechi de spălat.

Am oprit aparatul de aer condiționat care scotea aerul cald prin trei sau patru găuri din pereți și tavan. Am închis ușa de la baie ca să nu aud șuieratul constant al extractorului de aer. M-am dus la frigider și am oprit motorul. Și totuși se auzea un sunet mecanic de undeva.

Într-un final, l-am detectat într-o nișă din hol, față în față pe diagonală cu ușa camerei mele. Aici, sub un indicator pe care scria *GHEAȚĂ,* era o mașinărie argintie care emitea aceleași sunete ca un autobuz care așteaptă la semafor. Se scutura atât de tare, încât, dacă nu ar fi fost prea grea, ar fi luat-o din loc și s-ar fi rostogolit pe scări. Speram chiar să se întâmple asta.

Era ora trei dimineața, dar am sunat la recepție și am întrebat dacă poate veni cineva să oprească mașina. Era clar că nu trebuia să meargă la capacitate maximă noaptea, nu?

— Îmi pare rău, mi-a spus recepționerul de noapte, dar nu cred că poate fi oprită. Și nu s-a mai plâns nimeni până acum.

E inadmisibil să i-o retezi astfel unui client, cu scuza asta jalnică.

— Scuzați-mă, e o cobra imensă în cada de baie.

— Așa, și? Nu s-a mai plâns nimeni până acum.

Tipul o căuta cu lumânarea.

În fond, era ziua de dinaintea marelui meu debut hollywoodian. Aveam nevoie de somn. Așa că, după capul meu, aveam tot dreptul să iau măsuri extreme, ca polițistul din filmul pe care îl văzusem. Era dreptul meu ca oaspete plătitor să merg și să decuplez mașinăria.

Conducerea nu a fost de acord.

Doi tipi îmbrăcați în cămăși albe, cravate și ecusoane cu nume au deschis ușa de la camera mea, m-au trezit și mi-au spus că eram dat afară din hotel.

Mă simțeam de parcă tocmai mă dusesem la culcare, dar ceasul de pe noptieră arăta ora opt.

— Cafea și pâine prăjită cu marmeladă de portocale, vă rog, am spus, dar asta nu le-a distras deloc atenția.

Băteau câmpii despre o inundație, covoare distruse și un scurtcircuit, toate (spuneau ei) produse de deconectarea unei mașini de făcut gheață. Nu eram eu oare cel care sunase pentru a cere oprirea mașinii?

Da, am răspuns eu, dar cum puteau dovedi că eu fusesem cel care deconectase mașina?

Ei bine, mi-au spus ei arogant, pe lângă faptul că nu menționaseră nimic despre faptul că mașina fusese scoasă din priză, nu se mai plânsese nimeni de asta până atunci.

După o jumătate de oră, stăteam în mașină, întrebându-mă ce să fac. Aveam cartea de credit a companiei, așa că aș fi putut căuta un alt hotel. În ultimul timp, Suraya părea să fi uitat de constrângerile bugetare care produseseră atâta agitație pe vremea când mă aflam la New York. Dar apoi am văzut un indicator care arăta spre Venice Beach și mi-am adus aminte că Elodie spusese că puteam sta în casa aceea fabuloasă a lui Clint.

Orice port e bun pe vreme de furtună, iar acum, că îmi cunoșteam inamicul, faptul că mă adăposteam în portul lui Elodie ar fi putut fi considerat chiar ca o activitate utilă de spionaj.

— Ești binevenit, Paul, a spus când am sunat-o. Nu ai pierdut concursul încă, dar vino. Mă pricep foarte bine să consolez oamenii.

4

Poate că Elodie era o vrăjitoare, dar era clar că știa cum să evite să locuiască în vreo hrubă. Până acum o văzusem în apartamentul tatălui ei, care avea vedere spre cel mai șic parc din Paris, în propriul apartament din inima cartierului Marais și în ascunzătoarea din Manhattan a lui Clint, care era cât un magazin universal.

Locul acesta era de departe cel mai tare.

Era o vilă destul de nouă din cărămidă roșie, o construcție pătrățoasă simplă, care ar fi fost considerată banală într-un oraș precum Miami. Dar nu clădirea în sine era impresionantă, ci întregul context.

Vila era amplasată pe un canal lat, străjuit de case de dimensiuni modeste, de la cabane vechi cu grădini verzi la cutii moderne de sticlă ce foloseau fiecare centimetru de curte. Vechile case, care mai supraviețuiseră, multe dintre ele doar niște colibe din lemn cu vopseaua scorojită și curți neîngrijite, păreau să invite arhitecții să le dărâme, și presupun că în scurt timp cineva chiar avea să dea curs invitației. Cartierul era un catalog în mărime naturală, care prezenta cele mai bune modalități de a crea terase pe acoperiș, fațade din sticlă vitrată și peluze înfundate.

Nu că zona ar fi părut supradezvoltată. Casele erau mici și umbrite de canal, o panglică liniștită de apă limpede și plină de pești. Ici-colo erau ancorate și niște bărci de-a lungul apei, nu cine știe ce iahturi, ci bărci cu pedale și canoe. Un ibis alb era cocoțat pe prora unei mici punți, privind în jos către bufetul său lichid în care înota micul lui dejun.

Vila lui Clint era una dintre puținele case noi cu o grădină de dimensiuni decente. Avea portocali, un strat de trandafiri și o peluză cu un set de mobilier din lemn de tec. Am văzut chiar și un colibri ciripind din floare în floare într-unul dintre tufișuri. Era suficient de liniște cât să auzi micuța pasăre. Singurele sunete

erau zgomotele înfundate, care se auzeau la distanță, ale unor muncitori aflați pe un șantier, un avion cu reacție care trecea pe deasupra și clipocitul apei dintr-o mică fântână ornamentală.

Am intrat pe poartă și am ciocănit la ușa stacojie care strălucea în soare de parcă vopseaua ar fi fost proaspătă. Mi-a trecut prin cap că trecuse ceva vreme de când bătusem la o ușă la fel de strălucitoare din Bronx.

Ușa s-a deschis și un tânăr a ieșit în grădină.

— A, scuze. Hei. Pa. Pe mai târziu.

A mormăit un amestec de zgomote de bun venit și la revedere și a luat-o în jos pe cărarea care ducea spre canal, întinzându-și brațele și spatele.

Elodie a ieșit pentru a-l privi. Era îmbrăcată cu un kimono, fără machiaj, de parcă tocmai se dăduse jos din pat.

— Și nu uita brioșele! a strigat ea.

Tipul care se îndepărta a ridicat o mână în semn că a auzit.

— E Jerry, mi-a explicat ea mie.

— Nu face parte din echipa ta de campanie, nu? Nu arată ca un inginer.

Chipul ei oscila între roșeață și râs.

— Nu, ne-am cunoscut la plajă anul trecut de Crăciun. E actor, dar vrea să devină ospătar.

— Nu ar trebui să fie invers? am întrebat.

— Ba da, presupun că el vrea să fie altfel decât ceilalți. Asta e problema cu acești californienii. Vor toți să fie altfel, dar sunt identici.

Tipic pentru Elodie, mi-am zis. Tot timpul trebuia să fie superioară tuturor.

Am luat micul dejun pe o terasă care capta soarele de dimineață, dar era ascunsă de posibilii curioși de un șir de vase imense cu plante. Ceea ce era foarte bine, pentru că, în ciuda brizei reci, Elodie a insistat să rămână îmbrăcată în kimonoul ei aranjat strategic pentru a scoate din minți orice bărbat care ar fi privit-o.

Moi, de exemplu. Știam cât este de manipulatoare și că seducția era un joc de Playstation pentru ea, total fără consecințe. Dar etalarea numărului gen *Basic Instinct* era foarte greu de îndurat pentru un biet refugiat dintr-o relație așa cum eram eu. Venisem aici pentru a-i afla secretele, dar i le-am spus pe ale mele într-o secundă. Am inventat chiar câteva pentru a-i fi pe plac. Guvernul francez n-ar fi nevoit să înființeze un Guantanamo pentru a scoate cu forța informații de la suspecți, ar fi suficient să o trimită pe Elodie să îi intervieveze, și majoritatea teroriștilor înrăiți ar ciripi ca niște cintezoi.

Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a-mi păstra atenția îndreptată asupra brioșelor și a cafelei pe care Jerry le așeza pe masă. Se agita, o hrănea pe Elodie cu bucăți de brioșă cu banane

și nuci pecan și îi spunea *iubito,* în timp ce ea mă storcea de informații despre ce se întâmplase în Las Vegas. Nu m-a surprins că atitudinea mea morală față de povestea cu mitraliera Uzi a făcut-o să râdă. Evident, ei i se părea complet absurd să fii dat afară dintr-un oraș pentru că ai refuzat să îți cobori standardele etice preț de cinci secunde.

— Ăsta a fost paiul care a zdrobit spinarea cămilei, i-am spus.

— Poftim?

Nu cunoștea expresia. Mi-am zis că poate chiar și ea avea unele limite. Am încercat să îi explic conceptul conform căruia până și cel mai mare animal de povară se poate simți supraîncărcat.

— În franceză se spune picătura care a umplut paharul, a spus Elodie.

— Dar asta-i altceva, am obiectat. O picătură nu face altceva decât să umple vasul, nu să îl spargă.

Elodie nu mai putea de râs și bătea din palme.

— Asta e bună, Paul. Ai devenit francez. Ești mai capabil să te cerți asupra modului în care poți să explici ceva decât să discuți adevărata problemă.

Mi-a mai oferit o panoramă a coapselor sale drept recompensă, apoi a stricat totul când a adăugat:

— Chiar cred că Alexa a greșit când te-a părăsit.

— M-a părăsit?

De data asta ea era cea care trebuia să îmi dea niște explicații.

— În Las Vegas. M-a sunat pentru a mă întreba unde ți-ai petrecut noaptea și am spus că nu știu. Ai plecat în toiul concertului lui Clint și ai dispărut…

— Dar m-am întors la hotel și nu era acolo.

— Nu, era furioasă pentru că ieșiseși fără ea și și-a luat o altă cameră la hotel. Nu înțelegi femeile chiar deloc? Trebuia să te duci și să o cauți. Englezoi tâmpit.

Discuția despre camerele de hotel părea să-i fi dat o idee.

— Chéri, i-a spus lui Jerry. Cred că voi bea următoarea ceașcă de cafea în pat. Mi-o aduci tu?

S-a ridicat și s-a întins erotic. Am crezut chiar că își va dezbrăca kimonoul, pentru a nu mai pierde timpul în dormitor.

— Poți să te relaxezi aici înainte de ceremonie, mi-a spus ea. Clint nu te va deranja.

— Clint e aici?

— A, da, pe aici pe undeva. Nu cred că știe că are o grădină. Sau poate a uitat cum să iasă din casă. Își petrece timpul la subsol. Acolo își ține petrecerile.

A intrat pe ușile franțuzești și apoi și-a scos din nou capul.

— Paul, că veni vorba, o să ajungă și papa aici înainte de prânz. Va fi încântat să te vadă.

Există oameni care ar putea stârni o revoltă în rai. Îngerii stau frumos acolo pe norii lor, piculind la harpă, și apare unul care ar

putea să îi determine să își sfâșie aripile unul altuia. Problema e că Elodie și tatăl ei, Jean-Marie, erau ambii genul acela de persoană. Iar Tyler era genul care putea face îngerii să arunce cu harpele în el de frustrare. Mă rog, probabil că era inevitabil ca prânzul nostru în paradis să se transforme într-un război.

Obiectiv vorbind, lucrurile nu se puteau aranja mai bine. Tată-ne pe toți aici, în soarele de februarie care era suficient de puternic încât să ne facă fericiți că suntem în viață, dar nu chiar atât de agresiv încât să îți faci griji pentru insolație. Ne aflam într-una dintre cele mai liniștite grădini de pe coasta Pacificului american, până și muncitorii se opriseră, și nu se auzea decât fântâna artificială, un zgomot înfundat de trafic care nu era mai deranjant decât un pârâu clipocitor și, da, pasărea colibri, care se întorsese pentru a-și lua prânzul.

Mâncarea era excelentă. Bucătarul mexican pregătise un festin de salate și pește proaspăt, iar Jerry oferea o reprezentație demnă de Oscar în rolul de ospătar în devenire. Avea mereu grijă să ne toarne vinul de Napa Valley, ceea ce probabil făcea parte din problemă.

Ceilalți de la masă erau Elodie, eu, Clint, Jean-Marie și Jack Tyler.

Puteți să spuneți că sunt dus cu pluta, dar mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama că era ceva ciudat în faptul că ultimii doi au apărut împreună, în aceeași limuzină. Asta a împins limitele coincidenței un pic prea departe. În plus, nu existau coincidențe atunci când venea vorba de Jean-Marie. Dacă într-o zi ar ieși din apartamentul său îmbrăcat cu un costum în aceeași nuanță de gri ca norul care ar trece pe deasupra, atunci fie el, fie norul ar pune ceva la cale sau, și mai probabil, ar fi în cârdășie.

Astăzi purta un costum gri mercur, cămașa lui preferată roz-somon, netedă de parcă ar fi fost tot timpul călcată de undeva din interior, și cravata lui de mătase care părea imună la pericolul de a fi pătată cu sos de salată. Avea părul pieptănat spre spate, pentru a da la iveală o frunte bronzată. Lângă el, Tyler, cu părul în dezordine, arăta ca un îngălat, cu sacoul lălâu și cămașa șifonată în jurul abdomenului.

— Nu-mi spune că și tu ești implicat în campania franceză, i-am spus lui Jean-Marie.

— Ba da, a răspuns, oferindu-mi cel mai fermecător și mai feroce zâmbet. Când Elodie mi-a spus că se va implica în concursul pentru Turismul Internațional, evident că am decis că trebuie să dau și eu o mână de ajutor. În fond, sunt tatăl ei.

Mai era și un mincinos înnăscut, un politician francez abil și, pe deasupra, avea multe de câștigat dacă nu reușeam să îmi plătesc amenda și aș fi fost nevoit să îi vând partea mea de cafenea. Dar nu mi s-a părut politicos să întreb despre motivele sale și să întunec atmosfera.

— Da, papa mă va ajuta să capăt un job după ce câștigăm concursul, nu, papa?

— Evident, chérie, a spus și i-a plantat un sărut patern pe frunte.

Mi-am zis că e o scenă emoționantă, precum regele și prințesa cobră care plănuiau cine să îmi întindă o cursă în cada din baie.

Tyler l-a lăsat pe Jean-Marie să explice că amândoi își petrecuseră dimineața într-o ședință pentru toți șefii de campanie din diverse țări. Jean-Marie își invitase rivalul englez la prânz, apoi aflase că eram și eu acolo.

Clint, îmbrăcat în continuare ca o versiune în miniatură a lui Elvis, credea că se află în Las Vegas, și ne amuza constant întrebând-o periodic pe Elodie când trebuia să intre pe scenă. De fiecare dată când îi răspundea că spectacolul s-a terminat, spunea „Bine, iubi, să petrecem!" și încerca să își găsească drumul spre casă. De fiecare dată când nu reușea să găsească o ușă (sau una despre care să își amintească cum se deschide), se întorcea la masă până când îl apuca din nou dorința de a cânta/petrece.

— E o casă superbă, l-a felicitat Tyler pe Jean-Marie, de parcă el ar fi fost gazda, și nu Clint.

A pronunțat cuvintele moale. Se pare că îl afectaseră soarele, vinul și diferența de fus orar. Asta, plus medicația lui. Mi-am imaginat că probabil combinația asta era motivul pentru care nu începuse să mă bată la cap imediat cu cele petrecute în Las Vegas. Asta dacă nu cumva încerca să salveze onoarea englezilor în fața acestor străini, și aștepta să rămânem singuri pentru a mă certa în voie pentru că îi stricasem ploile cu Larry Corelli. Chiar părea iritat. Își lingea dinții și mai abitir decât atunci când îl cunoscusem la Londra.

— Casa este aparte, a spus Elodie. Dacă vei primi cu atenție, vei vedea că nu există niciun unghi de nouăzeci de grade. Știi că a fost proiectată de singurul arhitect orb din California?

Cel mai înspăimântător lucru era că nu părea deloc că glumește.

— Am auzit că ești exilat aici, Paul, a spus Jean-Marie. Ai fost nevoit să pleci de la hotel și ai fost, care-i cuvântul, expulzat din Las Vegas?

L-am analizat pentru a-mi da seama dacă prezintă urme că ar vrea să mă ia la mișto cu privire la povestea din magazinul de arme. Dar nu, mă privea cu un sentiment pe care nu îl pot descrie decât cu un termen francez – *bonhomie.* Era imposibil să crezi că îmi dorea orice altceva decât noroc și fericire. Am bănuit că așa arăta și cobra zâmbitoare care își privește prada hipnotizată.

— Cred că s-au supărat pe mine în Las Vegas pentru că nu pierdeam suficient, am spus. Am reușit să scap abia când mi-au mai rămas doar vreo optzeci de dolari. Propriii mei bani, am punctat pentru Tyler.

— Sper că nu ai… Jean-Marie a mimat gestul de a pune bani pe masă și s-a întors spre Elodie, căutam un sprijin lingvistic.

— Pariat? a intuit ea.

— Da. Sper că nu ai *pariat* pe Marea Britanie pentru ceremonie, a spus.

— Crezi că ar fi trebuit să pariez pe Franța?

Am râs, iar schimbul de replici probabil că ar fi trecut drept o tachinare blândă între rivali, dacă Jack Tyler nu ar fi mormăit ceva în paharul său de vin.

— Nu prea ar fi avut rost, a spus.

Eu n-am înțeles, dar Elodie s-a repezit la el imediat.

— Ce-a spus? l-a întrebat pe Jean-Marie în franceză.

Jean-Marie a ridicat din umeri că nu știe, care este gestul tipic de apărare al unui francez. Dacă un parizian ridică din umeri suficient de puternic, ar putea convinge o rachetă nucleară că nu merita să aterizeze pe terenul orașului. Dar Elodie trecuse de mult peste tactica de război nuclear și și-a menținut atacul.

— Papa, de ce a spus asta?

— Nu știu, i-a răspuns el. Îi știi pe englezii ăștia și așa-numitul lor simț al umorului.

Cel puțin acum, măcar o dată în viață, părea agitat, între timp, Tyler se uita fix în paharul de vin cu privirea aceea leneșă.

— Atunci de ce te comporți ciudat? Ești ciudat.

Elodie s-a lăsat pe spătarul scaunului pentru a-l
analiza mai bine pe Jean-Marie.

— Nu-i nimic, absolut nimic.

Tatăl ei aproape că o implora să renunțe la subiect, ceea ce era ca și cum ți-ai fi lăsat capul pe spate și i-ai fi oferit jugulara.

— Nu, trebuie să îmi spui, i-a ordonat ea. Dacă e vreo problemă, am dreptul să știu. Am muncit din greu la campania asta în timp ce tu pierdeai vremea în Paris, asigurându-te că intri în comisie pentru a căpăta o călătorie gratis în California.

— A, deci așa vezi tu lucrurile?

Elodie reușise cu succes să îl facă pe Jean-Marie să își piardă cumpătul.

Au început o ceartă lungă în franceză, care l-a determinat pe Jean-Marie să își arunce brațele deasupra capului pentru a arăta că fiica lui era naivă, în vreme ce Elodie respira greu și scuipa venin. Vorbea cu viteza unei arme Uzi, iar eu mă străduiam să îi urmăresc.

— Eu am lenevit? părea că spune Jean-Marie. Cine crezi că a aranjat ca inginerii ăia să își prelungească vizita?

— Ha, faci asta doar pentru a pune un picior pe scara politică, a contraatacat Elodie. Și bonusul meu, dacă noi câștigăm, îl primesc?

— Consideră-te norocoasă dacă primești un job. Știi câți puști francezi sunt pe lista de șomeri la douăzeci și cinci de ani?

Au început să se ciondănească despre problema primei, iar lucrurile au devenit cu adevărat urâte. Franceza mea dădea semne de oboseală din cauza concentrării, dar când au rămas fără suflare, am înțeles suficient cât să îmi doresc să îi vărs lui Elodie o sticlă de vin în cap.

— Tu ai dat fotografiile Alexei pentru pagina web, nu-i așa? am acuzat-o.

— Poftim?

Elodie nu dădea semne că a auzit întrebarea. Era în continuare încărcată cu adrenalină în urma țipetelor adresate tatălui.

— Și tu ai încercat să o convingi să dea în judecată Resurse pentru Turiști, nu-i așa?

Acum începusem și eu să mă ambalez.

— Pariez că tu ai vorbit cu tipul acela din Toulouse să îmi strice petrecerea cu ceai.

— Da, da, da, hâsâia Elodie, eliberând un surplus de aburi sub presiune. Și, da, l-am pus pe Jerry să îți saboteze mașina în New Orleans.

— Jerry?

M-am întors și l-am văzut pe actor cu o expresie de regret vinovat.

— Și tu ai fi făcut la fel pentru mine dacă mi-ai fi cunoscut planurile, a spus Elodie.

— Poftim?

Am făcut toate eforturile pentru a părea ofensat, deși mă întrebam dacă nu cumva avea dreptate. Cât de departe aș fi mers pentru a câștiga prima?

— Nu ți-aș fi sabotat mașina, am spus. Aș fi putut muri.

— Nu, i-am spus să nu atenteze la siguranța ta, a spus Elodie. Nu voiam să faci vreun accident. Și, de fapt, a fost un fel de omagiu.

— Ce?

De parcă transformatul unui leu în covor de pus în fața șemineului era ceea ce vânătorul considera un semn de respect.

— Da, pentru că am crezu că vei câștiga campania. Voiam să o câștig eu. Nu știam…

A mimat că îi strânge de gât pe Jean-Marie și pe Tyler.

— Știai ce? am întrebat.

— O, *franchement,* Paul, Alexa nu te-a învățat franceză? a răspuns ea. Ai înțeles vreun cuvânt din ceea ce am spus?

— Da, am înțeles că ai încercat să îmi distrugi evenimentele. Deși știai că trebuia să câștig pentru a-mi păstra partea din cafenea. La naiba, prin comparație cu tine, Lady Macbeth era un înger păzitor.

Elodie a urlat a disperare și s-a întors spre Tyler.

— Trebuie să îi spui, i-a ordonat ea.

Toată lumea se uita la englezul pleoștit, până și Clint, care nu părea că știe sau că îi pasă pe ce planetă se află.

— Să îmi spună ce? am întrebat, dar Tyler părea incapabil să mențină contactul vizual cu altceva decât cu resturile ananasului feliat.

— Voi, englezii, sunteți jalnici, a spus Jean-Marie. De ce nu faceți lucrurile în stil francez? Știm că cel mai rău lucra pe care îl poți face cuiva în politică sau în afaceri este să îi spui că l-ai, cum se spune, *prăjit.* Noi, francezii, suntem maeștri la diplomația tăcută, iar oamenii ne respectă pentru asta. Noi le-o tragem celorlalți, dar nu-i umilim. Nu spunem lumii întregi că le-am tras-o.

Părea îndrăgostit de acest termen.

— De acord, franceza nu este limba negocierilor internaționale, dar începem să câștigăm teren în fața voastră, a englezoilor. Așa că, da, am încheiat tranzacții în Boston, Miami și New Orleans. Inginerii noștri vor ajuta Las Vegas-ul cu alimentarea cu apă și Los Angeles-ul în controlul împotriva incendiilor de pădure. Am făcut toate astea, și am… adică vom…

Engleza lui a clacat, dar doar temporar.

— *Am fi acceptat* înfrângerea la vot discret, cu grație, și am fi păstrat secretul, nu ca voi.

I-a aruncat lui Tyler un rânjet care ar fi convins un domn englez de secol optsprezece să comită un suicid de onoare. Cu toate astea, Tyler continua comuniunea lui tăcută cu paharul de vin.

— Nu înțeleg, am spus. Vorbești de parcă știi deja că ai pierdut.

— Dragul meu Paul, nu înțelegi?

Jean-Marie m-a privit cu și mai multă bonomie.

— Și voi ați fost prăjiți. Totul a fost o, cum se spune, *une arnaque,* o schemă. Va câștiga China. A fost stabilit de la bun început. Ei vor câștiga, iar în schimb vor promova țările noastre cetățenilor lor. Este rezultatul logic al globalizării. China este următoarea mare piață de desfacere. Nu îi putem insulta câștigând.

— Ce?

Abia am reușit să emit cuvântul din gâtul care mi se îngusta.

Dar groaza întregii situații deja se consumase. Doamne, mi-am spus, probabil că am gena idiotului. Gena celor orbi, naivi și cretini. De aceea campania fusese externalizată în India și organizată anapoda. De aceea Tyler păruse interesat de progresul meu doar când povestea cu kiltul care părea că ar produce ceva bani luase amploare. Și de aceea nenorocitul legase prima mea de victoria în cadrul ceremoniei. Ca să nu mi-o plătească. Și de aceea spectacolul era organizat la un teatru chinezesc după-amiaza, pentru că „nu au putut închiria seara”. Fiecare detaliu era o înșelătorie, o schemă.

Acum, toată lumea se uita la mine. Cu excepția lui Clint. Tăcerea bruscă îl convinsese că masa era gata și că venise timpul

pentru spectacol. Acum căuta din nou mânerul de la vreo ușă.

— Vrei să spui că totul a fost degeaba? l-am întrebat pe Tyler.

Singurul lui răspuns a fost că și-a lins iar dinții.

— Faptul că am stârnit un război în Boston, că aproape am fost împușcat în Miami, că am împins mașina prin mlaștinile din Louisiana?

Bine, ultima era o exagerare, dar mi se datora și mie compasiune.

— Nu degeaba, a răspuns Tyler. Ai devenit celebru. Și nu este o înfrângere. Știi câți bani vor aduce turiștii chinezi la Londra în următorii douăzeci de ani?

— Dar ai fi putut să îmi spui asta în loc să mă lași să mă fac de rușine.

— Un general nu își dezvăluie niciodată planurile soldaților, ar trebui să știi asta, a spus Tyler.

— Nu, stă doar pe curul ăla gras al lui în timp ce ei luptă, apoi apare și semnează capitularea.

Tyler a chicotit.

— Păi n-a fost nicio bătălie, a spus, așa că nu s-a predat nimeni. Că mi-am adus aminte, voi avea nevoie de vehicul.

— Vehicul?

— Mașina. Suraya postează imaginea pe un site. O vom scoate la licitație imediat după ceremonie. Acum, că a apărut la televizor, va valora și mai mult.

Nu știu de ce, dar asta a fost picătura care a umplut paharul. Am apucat cana cu suc de portocale și i-am golit-o în cap. Arăta atât de minunat de șocat, încât am continuat cu o cană cu suc de merișoare, aruncată peste cămașă și una de apă cu gheață în gura căscată. Cuburile de gheață i-au sărit peste obraji, obligându-l pe Jean-Marie să sară din scaun pentru a evita ricoșeurile. Ca de obicei, franțuzul rapid a scăpat basma curată.

Asta până când a fost lovit de o încărcătură de salată de fructe și apoi de vasul în sine, lansate de Elodie într-un atac surpriză. Sesiunea mea de terapie prin aruncare părea că a inspirat-o, iar acum urla înjurături în franceză la tatăl ei și căuta noi arme.

— *Calme-toi!*

Jean-Marie făcea toate eforturile să sune plin de autoritate. Costumul lui elegant era acum înveselit cu un motiv alcătuit dintr-un amestec colorat de grapefruit și mango, și, judecând după furia extatică de pe chipul Elodiei, ar cam fi trebuit să o ia din loc dacă voia să limiteze daunele aduse materialului scump.

— Petrecereeeee! s-a bucurat Clint, și și-a turnat pe perucă un bol cu cremă de zahăr ars.

Jerry, saboteurul de mașini, stătea deoparte, rânjind la oaspeții care își aruncau cu farfurii unii în alții, așa că i-am aruncat o banană necojită și i-am vărsat o sticlă de vin pe blugi.

— Asta ca să îți umpli rezervorul, i-am spus.

— Elodie!

Jean-Marie a mai încercat o dată să controleze situația și apoi a luat-o la fugă pe peluză, cu fiica lui cea nebună alergând în spatele lui, aruncându-i căpșune proaspete în spate ca la un joc de ținte.

Părea că petrecerea s-a încheiat, așa că am decis să plec.

— Cheile de la mașină, a croncănit Tyler ud leoarcă în timp ce săream gardul care împrejmuia grădina.

— S-o crezi tu, i-am spus. Nu ți-o dau pe Thelma. O păstrez eu.

6

Am parcat mașina lângă debarcader și am sunat-o pe Juliana. Voiam să îi transmită un mesaj lui Jake, dar mi-a spus că el se afla chiar lângă ea. Vizita un apartament și se oferise să îl găzduiască până când avea să strângă suficienți bani pentru a pleca la New Orleans.

I-a dat telefonul.

— Jake?

— Hei, Paul. Ești pe planșetă?

Părea destul de fericit.

— Pe ce?

— Surf. Știi tu, planșa de surf.

— Nu. Ascultă. Ai câștigat suficient cât să pleci la New Orleans?

— Nu, nu încă.

Vocea îi suna cam spășită.

— Cred că te pot ajuta.

— Cum?

— Vino în Los Angeles.

— Poftim?

Nu-l puteam condamna că nu înțelegea despre ce e vorba.

— Vino în LA și ia mașina mea.

Nu credeam că Tyler avea să sesizeze poliția împotriva mea. Ar fi creat prea multă agitație. În orice caz, eram dispus să pariez că nici măcar nu știa numărul de înmatriculare.

— Ia autobuzul până aici și îți dau cheile.

— Super.

Și-a manifestat recunoștința cu un amestec de franceză, engleză și poezie proastă, iar eu l-am întrerupt când i-am spus să se ducă să își ia bilet către LA.

În plus, mai aveam de dat și alte telefoane.

— Suraya?

— Da. Vai, Paul, ghici ce!

— Ce anume?

— Tata mi-a cumpărat un scuter nou. Nu e minunat?

— Da, este, Suraya.

Ce viață minunată, mi-am zis, când un cadou sub formă de mașină sau scuter poate rezolva toate problemele.

— Acum, am ceva vești pentru tine.

I-am povestit despre votul măsluit și am fost ușurat să o aud profund șocată și astfel să îmi dau seama că era și ea o victimă inocentă.

— Deci, nu mai postezi anunțul de vânzare a mașinii, da? am întrebat-o. Și mă anunți dacă Tyler cere poliției să o pună sub urmărire?

A fost de acord cu amândouă.

— Scoate niște bani, mi-a spus. Plătește-ți o cameră de hotel în avans. Știi că îmi va cere să anulez cartea de credit.

— Mersi, i-am spus. Îmi pare rău că am început cu stângul. Probabil că am și urlat puțin la tine. Dar acum știu că nu a fost vina ta. Nu cred că aș fi putut fi dat în grija unei persoane mai amabile.

— Vai, mulțumesc.

Mi s-a părut că o aud suspinând din celălalt capăt al lumii.

— Și sper că nu era în joc și prima ta.

— Primă? Aici? Nicio șansă, a spus. Dar tu? De ce nu vinzi mașina și nu folosești banii pentru a-ți plăti amenda?

— Nu, am spus. Cred că știu cum să fac rost de banii de care am nevoie.

I-am explicat planul meu, și a chicotit.

— O să-mi arăți și mie rezultatele, dacă funcționează, da? Am inițiat aici un fan club indian.

I-am mulțumit pentru asta și ne-am luat rămas bun cu nostalgie.

— Să conduci scuterul cu atenție, i-am spus. Nu uita să ștergi casetele în care îmi spuneai cum să fur o mașină.

Mi-am încrucișat degetele și am accesat căsuța vocală. Și acolo, în coada unei liste lungi de mesaje de la ciudați, se afla lucrul pe care îl căutam, textul profesionist pe care îl salvasem. Am sunat la numărul indicat.

— Bună ziua, am spus, și m-am prezentat.

— O, vai, a răspuns o femeie emoționată toată. Vă mulțumim foarte mult că ne contactați. Sunteți interesat?

— Poate, am zis. Ce implică, mai exact?

— Dumneavoastră, un kilt, picioarele dumneavoastră și o marcă de teniși. La început un poster, poate chiar o reclamă televizată. Va trebui să mă întâlnesc din nou cu clienții pentru a stabili detaliile.

— Și despre ce sumă minimă vorbim? am întrebat.

Mi-a spus.

— *Cât*? am întrebat doar pentru a fi sigur că nu halucinam.

A repetat suma, semn că auzisem bine de prima dată.

— Mă interesează *foarte* tare, am spus. Tocmai mi-ați salvat pielea.

Așadar, eram într-o stare neașteptat de bună când am dat ultimul telefon. Poate că ar fi fost mai bine să par puțin mai vulnerabil, mai puțin direct. Dar uneori o doză de încredere în sine te poate ajuta să vezi problemele într-o perspectivă mai limpede.

— Alexa, am început. Bună, sunt…

Nu, nu puteam spune asta. Era dovada finală că picasem la testul cu „Sunt eu”. Și, oricum, avea activată căsuța vocală. Ce putea să însemne asta? Că putea fi într-o ședință despre expoziția ei fotografică sau în avion. Poate că se odihnea. Sau poate că pur și simplu nu voia să discute cu mine.

În fond, nici nu conta, pentru că nu știam ce să îi mai spun. Nu avea sens să îi spun că întreaga incursiune de pe o coastă pe alta a Americii fusese o escrocherie. Nu ar fi făcut decât să confirme părerea pe care o avea despre mine încă de la petrecerea cu ceai din Boston și întâmplarea cu feribotul de la Cape May. Nu, chiar înainte de asta, de la încurcătura cu steagul care trebuia pictat pe mașină.

Ar fi spus că aveam nevoie de visuri. Dar că voia ca visurile mele să fie bine planificate. Așa gândeau francezii. Dacă vrei să ai un vis, te duci la școala de visuri și îți iei diploma în asta. Pentru ea, un bărbat în kilt nu era decât un tip fără pantaloni, iar o Mini care traversa un continent fără a ști exact încotro se îndreaptă nu era decât o mașină care s-a pierdut.

De acord, fusesem haotic. Începusem cu o slujbă simplă de consultant în PR și sfârșisem ca model semi-gol pentru încălțăminte. Dar așa găsiseră oamenii și aur în California. De fapt, ei căutau un loc unde să planteze cartofi, și se împiedicaseră de o pepită. Probabil că au început se panicaseră din cauză că deșertul era fără sfârșit, și singurul loc unde puteau planta ceva era pe movilele de gunoi de sconcs. Și apoi îl lovise norocul. Și la fel mi se întâmplase și mie, în maniera mea absurdă, neplanificată și deloc pariziană.

În ciuda tuturor aparențelor, recuperasem partea mea de ceainărie din ghearele lui Jean-Marie. Și făcusem asta fără Alexa. În ciuda ei, aproape. Jake și Juliana fuseseră alături de mine, aceeași doi oameni pe care Alexa voia să îi abandonez în Miami. Până și Elodie, în stilul ei parșiv, fusese lângă mine de-a lungul călătoriei. Alexa amenințase că va sabota site-ul care mă făcuse celebru. Pe mine, dar și pe *ea.* Dacă urma să aibă o expoziție în San Francisco, asta era consecința directă a prostelii mele în kilt și a dansurilor mele lipsite de grație. Tocmai lucrurile de care ea își bătea joc.

Asta era tot. Nu puteam spune „Eu sunt”, pentru că adevăratul eu o făcea pe Alexa să râdă.

Și-ncă una de final

— Pari fericit, i-am spus pelicanului.

De fapt, îl periam puțin. Pelicanii pot părea destul de morocănoși din cauza ciocurilor lor întoarse și a permanentei expresii încruntate. Dar acesta chiar părea mulțumit. Stătea cocoțat pe un stâlp la jumătatea digului din Venice, odihnindu-se după o călătorie de pescuit încununată de succes. Amicii și rudele lui încă nu se întorseseră, și se tot scufundau printre duzinile de surferi care stăteau în costumele lor negre așteptând valul perfect.

— Ești norocos, i-am spus. Tu nu trebuie decât să prinzi pește. Poți să înoți sau să zbori când ai chef. Și dacă se produce vreodată un cutremur monstruos, plutești pe deasupra până când zgâlțâitul se oprește și tsunami-ul trece. Sună minunat, nu-i așa?

Pelicanul părea tăcut în înfumurarea lui alimentată de viața perfectă pe care o avea.

— Dar oare nu e cumva monoton? l-am întrebat. Adică, și eu ador sushi, dar nu la fiecare masă. Iar dacă te plictisești, nu poți face altceva decât să te găinățezi pe un surfer. Poate că e haios o dată sau de două ori, dar noutatea trece cu timpul.

Pelicanul a dat din capul lui alb și greu. Părea că vrea să îmi spună să dispar.

Am înțeles și m-am întors către plajă. Eram la același nivel cu linia apei, acolo unde un guler de spumă se forma și dispărea cu fiecare val care se lovea de nisipul de culoarea budincii. O fată înaltă și blondă se plimba desculță, cu sandalele în mână, iar picioarele și gleznele i se afundau în apă din timp în timp. Era singura persoană pe care o vedeam pe porțiunea aceea de plajă și era ceva spectaculos de melancolic în priveliștea pe care o oferea plimbarea ei solitară.

Telefonul a început să vibreze în buzunar. Era Tyler, care încerca să pară diplomat.

— Paul, trebuie să vii la ceremonie. Te rog.

— De ce, pentru a-ți atrage și mai mulți bani?

— Nu, pentru că oamenii te așteaptă. Țara ta se așteaptă la asta.

— Prostii. Tyler, țara mea se așteaptă să pierd. Du-te să fii tu ratatul șef.

— Mai am niște evenimente pentru tine în LA. Nu vrei să îți câștigi prima?

— Du-te tu. Ia-ți un kilt.

L-am auzit cum înghite în sec.

— Dacă nu apari la teatru într-o oră, nu vezi niciun ban, a zis. Niciun cent, niciun euro.

— Merde, i-am spus.

— Poftim?

— Merde. Așa spun francezii atunci când s-au săturat, când sunt amenințați, dar nu le pasă, când vor să spună du-te naibii și ducă-se totul naibii. Merde. Ok, Tyler? Meeerde.

Am închis, spunându-mi că Jean-Marie se înșela. Franceza era o limbă a naibii de bună pentru negocieri.

— Paul?

Cineva vorbea cu mine și nu era pelicanul.

— Tu ești, Paul?

Am privit în jos. Fata se oprise pe nisip, în dreptul meu. Ultima dată când o văzusem, privea un acvariu în Las Vegas.

— Ca să vezi, am spus.

Dintr-odată plaja nu mai părea așa melancolică.

— Ce faci în LA?

— Te caut pe tine.

— De unde știai că sunt la plajă?

— Nu știam.

— Aha.

Nu știam ce să mai spun.

Mi-a zâmbit.

— Chiar vorbeai cu pelicanul acela?

SFÂRȘIT?

Stephen Clarke locuiește la Paris, unde își petrece timpul scriind și nescriind.

Primul său roman, *Un an în merde,* publicat în 2004, a repurtat inițial un succes verbal în Paris. De atunci a fost publicat în întreaga lume și a dus la nominalizarea lui Stephen la British Book Awards pentru Cel mai bun debut. Următorul roman, *În ce merde te bagă dragostea* a ajuns numărul unu pe lista celor mai bine vândute cărți. În 2006, a publicat ghidul pentru înțelegerea mentalității francezilor, *Vorbește cu melcul,* pe care l-a organizat sub forma a zece „porunci” sau capitole, printre care „Să nu muncești”, „Să nu îți iubești aproapele” și „Să nu fii servit”.

În timpul cercetărilor desfășurate pentru *În viață ai parte și de Merde* Stephen a fost investigat de poliția americană de două ori, a găsit un pistol adevărat, i s-a spus să „aibă o zi bună” de 127 de ori și a devenit alergic la merișoare.

Ultima sa carte, *Formați M de la merde,* va fi publicată de Bantam Press în august.

Puteți afla mai multe detalii despre Stephen Clarke și cărțile sale la www.stephenclarke.com

Observații

[←1]

În original „cheese salad“ (n.red.)

[←2]

Gardieni ai Turnului Londrei (n.red.)

[←3]

Gazon artificial (n. red.)

[←4]

Fereastră (fr.) (n.red.)

[←5]

Buchețel de flori, oferit cadou în mod tradițional, în Marea Britanie (n.red.)

[←6]

O masă pentru patru persoane (fr.) (n.red.)

[←7]

Zece minute (fr.) (n.red.)

[←8]

Restaurant parizian care pretinde că a fost fondat în 1582 (n.red.)

[←9]

Renunțați la masa dumneavoastră? (fr.) (n.red.)

[←10]

Nu, nu, ies doar un minut (fr.) (n.red.)

[←11]

În limba engleză, „notă“ (*check)* se pronunță similar cuvântului „ceh“ (*Czech).* De aici și remarca personajului (n.t.).

[←12]

Film britanic de acțiune, din 1969 (n.red.)

[←13]

Compania națională americană pentru transportul călătorilor (n.red.)

[←14]

În jargon, *beaver (castor în* engleză) desemnează părțile intime feminine (n.red.)

[←15]

Societate fictivă inspirată de numeroasele asociații culturale irlandeze existente în Boston (n.red.)

[←16]

În limba engleză, „mi“ reprezintă sunetul corespunzător pronumelui „me“, de unde și aluziile la noțiunea de identitate, (n.tr.)

[←17]

Personaj principal al unei serii de cărți pentru copii scrisă de francezul Jean de Brunhoff (n.red.)

[←18]

În engleză, *Mini Me,* „me“ se pronunță „mi“ - aluzie la numele personajului din capitolul anterior (n.red.)

[←19]

Peliculă americană despre două prietene care străbat Statele Unite într-o mașină (n.red.)

[←20]

Bere, momeli și muniție (n.red)

[←21]

Tot ce le trebuie bărbaților (fr.) (n.red)

[←22]

Mlaştină (engl.) (n.red.)

[←23]

Oraș scoțian, capitala Scoției în secolul al XVIII-lea (n.red.)

[←24]

În original „Less dance“, parafrază a melodiei „Let’s dance“, a lui David Bowie. Personajul vorbește engleza cu accent sud-american (n.red.)

[←25]

Traducerile din *Macbeth* îi aparțin lui Ion Vinea (*Macbeth*, Editura de Stat pentru Literatură, 1957) (n.trad.)

[←26]

Patine cu rotile ale căror roți sunt așezate într-o linie (n.red.)

[←27]

Porecla muzicianului Louis Armstrong (n.red.)

[←28]

Conac (spaniolă) (n. red.)

Table of Contents